

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ☉ ΤΗΛ. 27-135—29-967 ☉ ΤΙΜΗ Δρ. 6

Ο τίτλος περιορίζει την έννοια της αφηγήσεως. Πρέπει να πούμε ιστορία του άντρα και της γυναίκας, αν θέλουμε να πληρώσουμε περισσότερο την πραγματικότητα. Μία κοπελίτσα, όπως όλες οι κοπελίτσες που εργάζονται για τα άτομικά τους έξοδα και για να συμπληρώσουν τα κενά του οικογενειακού προϋπολογισμού. Έρ- νασία ως πού να σημάνη ή ώρα της αποκαταστάσεως.

Νοστιμούλα, κομψούλα, με την κάποια μέρφωσή της — απολυ- τήριο γυμνασίου, ένα δυό αγγλικά, κάποιες γνώσεις στενογρα- φίας — και το γνωστό όνειρο. Το όνειρο για τον ένα, τον ένα που θα έμφωσση πνοή και χαρά στη ζωή της. Τον ένα είδε στο πρόσωπο του προϊστάμενου της. Από την πρώτη στιγμή, μόλις τον αντίκρυσε, μόλις παρουσιάστηκε για να πιάσει δουλειά.

Βέβαια, δεν είχε χάσει ως τώρα τον καιρό της. Είκοσιδύο χρό- νια είν' αυτά. Είχε τις κλίσεις, τις προτιμήσεις, τα φλερτάκια της. Όταν όμως διασταυρώθηκε με τον άγνωστό της ως χτες κύριο, κατάλαβε πόσο άδαιο και ανούσιο ήταν το έρωτικό πα- ραλθόν της. Άδωο και χωρίς ενδιαφέρον. Ένω τώρα... Ίσως

Κοζερί της εβδομάδος

ντεκολεράκια, το έλαφρό άρωμα, όλα τα διακριτικά δολώματα της κόρης; Ούτε τα πόδια, τα πόδια αυτά που προκαλούν τις ιαχές του πεζοδρομίου, στάθηκαν ικανά να λυγίσουν την άκαμ- ψία της διευθύνσεως. Χειρότερο ακόμα: δεν πρόσζεε ούτε αυτή τη σχολαστική επιμέλεια, με την οποία η υπάλληλος έκτελούσε το καθήκον της.

Και δεν είχε μὲν παράπονα ό κ. προϊστάμενος, φειδωλευό- ταν όμως τόσο το μπράβο... Τι δεν έκανε για να τον ευχαρι- στήσει. Πρώτη έπληγαίνε, τελευταία έφευγε. Τίποτα να μη του λείπει, τίποτα να μη τον στενοχωρήσει. Η αδιαφορία ήταν το ευχαριστώ του.

Συνέβη όμως ένα πρωί ή «δεσποινίς» να φθάση στο γραφείο είκοσι λεπτά ύστερ' από το διευθυντή. Δεν της έκανε παρα- τήρησι. Περιορίστηκε να κυττάξη επιδεικτικά το ρολόί του, όταν την είδε καθυστερημένη. Άλλα και γενικά ή απόδοσι της δου- λειάς παρουσίασε κάπως βραδυά και άνωμαλο ρυθμό την ημέρα εκείνη. Την επομένη δεν έφθασε μὲν με καθυστέρησι, ούτε όμως όπως άλλοτε, πρίν από την κανονική ώρα. Η άφιξη της συνέπεσε με την άφιξη του προϊστάμενου. Όταν δέ συμπλήρωσε τις εργασίμες ώρες της, δεν παρέτεινε κατά τη συ- νηθειά της την παραμονή στο γραφείο. Επαίρνε το τσαντάκι της και έφευγε. Έξακολουθούσε να είναι καλή υπάλληλος, τίποτα όμως περισσότερο από καλή. Με τον καιρό μάλιστα έγινε και μέτρια, έγινε και κακή.

Άρχισαν τα τηλεφωνήματα. Κανείς δεν της είχε τηλεφωνήσει ως τότε... Και ήταν έφτά μήνες στην υπηρεσία. Υπηρεσία όλα τα τηλεφωνήματα. Τη μέρα εκείνη το τηλεφώνημα την έφερε σε άμνη- νία. Στενοχωρημένη έδωσε την απάντησι:

—Να μη τηλεφωνή, σε παρακαλώ, εδώ. Τό είπα- με, νομίζω.

Και τότε έλασε. Έρριξε με ραθυμία τα βλέμματα του ό προϊστάμενος. Ήταν τόσο ή ταραχή της, ώ- του ό προϊστάμενος — την πρόσζεε κι' αυτός, ό άπρό- σκετος. Σά να την έβλεπε για πρώτη φορά. Άλη- θεια, δεν ήταν και κακιά. Θα μπορούσε να πη κα- νείς και νόστιμη, πολύ νόστιμη. Το μάτι του άρρε- νικού πλανήθηκε πάνω στη μπλούζα, άραζε στις καμπύλες, κατέβηκε στα πόδια... Πόδια φλούρα, έ- ξαμμένα, πικάντικα... Που τα είχε κομμένα τόσο καιρό; Μία άκνα χαμόγελου άνθισε στα χεί- λι του. Ήταν ή σειρά της νέας να μη τό πρόσζεη. Ό νους της άπόψε ήταν πώς να φύγη πρίν από την ώρα της. Κάποια στιγμή πήρε τό θάρρος και του ζήτησε την άδεια.

—Θα μου επιτρέψετε να φύγω νωρίτερα. Κάτι έκτακτο.

Προθυμότατος εκείνος έδωσε τη συγκατά- θεσί του:

—Μα βέβαια, δεσποινίς... Μπορείτε να πη- γαίνετε.

Την άλλη μέρα δεν είχε καθυστέρησι ή υ- πάλληλος. Πρίν όμως από την κανονική ώρα του πήγε ό προϊστάμενός της. Όταν πήγε κι' εκείνη ό κ. διευθυντής αισθάνθηκε την ανάγκη να εξηγήσει:

—Είχα κάποια δική μου δουλειά και ήρθα νωρίτερα.

Τό κορίτσι έσκυψε αδιάφορο στη δουλειά του.

Άλλα να τό άπρόσπετο. Μία φράσι έξω από τον υπηρεσιακό τόνο. Θέμα της ήταν τα λουλούδια.

—Μαράθηκαν, δεσποινίς, τα λουλούδια. Τό πρόσζεατε;

Ξαφνιάστηκε ή κοπέλλα.

—Έχετε δικιο, τό παραμέλησα αυτές τις μέρες.

Άκολούθησε και στους δυό ή σιωπή της

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΥ

να ήταν και ή προδιάθεσι. Ένας προϊστάμενος, νέος άκόμα, άρ- ρενωπός, με την κουροίτσα στην πόρτα της Τράπεζας, και με τη φήμη του κατακτητή, είναι ή εισαγωγή που οδηγεί την Ιδι- αιτέρα στον αισθηματικό κόσμο. Στην Άμερική ένας μεγάλος αριθμός κοριτσιών που υπερπετούν ως ιδιαίτερες, ύστερ' από λίγο καιρό, γίνονται ό νομίμως συντροφοί των προϊσταμένων τους. Άς μείνουμε όμως στην Έλλάδα. Η ύποκριτική ψυχρό- της ήταν ή πρώτη υποδοχή.

—Πώς είπατε ότι λέγεσθε;... Όραία. Αυτό εδώ είναι τό γρα- φείο σας...

Και της παρέδωσε φακέλλους. Ούτε την πρόσζεε. Έτοιό ά- ρως την είδε θάβλεπε και τα κουμπιά της κοψώσεως, που, αν άπωθι τις κουρασμένες, συγινει όμως τις ξεκουράστες, έχει εύρύτατο δίκτυο κατακτήσεων. Ίσως να ήταν και άρχη του, ν' άποφεύγη την αισθηματική συναλλαγή με τη δακτυλόγραφο που του ώρισαν από ιδιαιτερι και με την οποία μένει όλη μέρα στο ίδιο γραφείο. Λεπτός και παγερός απέναντί της, άφηνε να κυλούν οι μέρες χωρίς να χαλαρώση την αδιαφορία του. Μία φορά μόνο — στην άρχη — ρώτησε:

—Ποιός έφερε αυτά τό άνη, δεσποινίς;

—Εγώ, κύριε διευθυντά, απάντησε τό κορίτσι κι' έγινε πιο κόκκινο από τα τριαντάφυλλα που είχε βάλει στο βάζο.

—Εγώ, κύριε διευθυντά, απάντησε τό κορίτσι κι' έγινε πιο κόκκινο από τα τριαντάφυλλα που είχε βάλει στο βάζο.

—Εγώ, κύριε διευθυντά, απάντησε τό κορίτσι κι' έγινε πιο κόκκινο από τα τριαντάφυλλα που είχε βάλει στο βάζο.

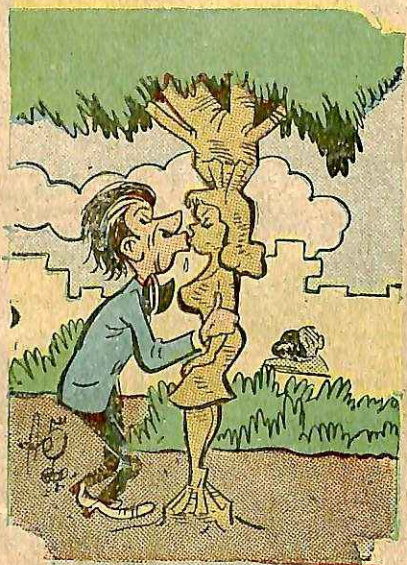
—Εγώ, κύριε διευθυντά, απάντησε τό κορίτσι κι' έγινε πιο κόκκινο από τα τριαντάφυλλα που είχε βάλει στο βάζο.

—Εγώ, κύριε διευθυντά, απάντησε τό κορίτσι κι' έγινε πιο κόκκινο από τα τριαντάφυλλα που είχε βάλει στο βάζο.

—Εγώ, κύριε διευθυντά, απάντησε τό κορίτσι κι' έγινε πιο κόκκινο από τα τριαντάφυλλα που είχε βάλει στο βάζο.

—Πού κάθεστε είπατε, δε- σποινίς;...

Ένας απαρηγόρητος καλ- λιτέχνης!...

Βρήκε την ήσυχία του!... (Τού Άρχέλαου)

Κοπελίτσα είναι. Μάλλον μαθήτριά. Μπαίνει, όμως, με μεγάλο θάρρος σ' ένα κατάστημα άνδρικών ειδών. — Παρακαλώ έχετε γαν- τιά.

—Μάλιστα, δεσποινίς. —Πέτσινα γαντία. —Μάλιστα, δεσποινίς.

—Ο υπάλληλος κατεβάζε: τα κουτιά, τα βλέπει ή δε- σποινίς αλλά δεν ίκανοποι- είται.

—Άλλη ποιότητα, έχετε; —Μάλιστα, δεσποινίς. —Μπορώ να δω; —Μάλιστα, δεσποινίς.

—Ο υπάλληλος κατεβάζει άλλα κουτιά, τα βλέπει κι' αυτά ή δεσποινίς αλλά και πάλι δεν ίκανοποιείται.

—Άλλα χρώματα έχετε; —Άνοιχτότερα; Σκουρό- τερα;

—Και άνοιχτότερα και σκουρότερα. —Μάλιστα, δεσποινίς.

—Ο υπάλληλος άνοίγει άλ- λα κουτιά, τα βλέπει κι' αυτά ή δεσποινίς, ζητά άλ- λα, ρωτά τιμές, καταλήγει κάπου, παζαρεύει κι' ύστε- ρα από μισή ώρα ταλαιπωρί- ας του υπαλλήλου παίρνει την άπόφασί της:

—Δώστε μου ένα γάντι.

—Ένα ζευγός θέλετε να πάτε. —Όχι! Ένα γάντι σκέ- το, τό δεξί. Θέλω να κάνω δώρο του θείου μου που εί- ναι... μονόχειρ!

Και ό υπάλληλος μένει με τό στόμα άνοιχτό. Κι' ά- κόμα να συνέλθη!...

★

Ε γνώσθη τό εἶδος πάθημα ενός Δόν Ζουάν. Έπί πολ- λύν καιρό είχε γίνει ταιμ- πουρι παρακολούθησας και ένοχλώντας μία κυρία. Τέ- λος ή κυρία ενέδωκε.

—Μα μη με παίρνετε στο δρόμο από πίσω. Με έκβέ- τετε, κύριε. Δεν τό καταλα- θαίνετε; Καταγοπευμένος ό Δόν

Ζουάν τσακίστηκε να ρω- τήσει: —Πού θέλετε να σας δω; —Στό σπίτι μου. —Κι' ό άντρας σάς; —Λέπει ταξίδι. Θα γυρί- ση σ' ένα μίνα.

Κατενθουσιασμένος ό κύ- ριος απευθεί στο σπίτι της κυρίας, μπαίνει, στρώνεται και... περιμένει! «Η κυρία, όμως, παίρνει τό τηλέφωνο και τηλεφωνεί μπροστά του; —Γίωργο έβαλα την σανί- δα στο νερό. Αυτός ό βλά- κας είχε εδώ. Πάρε ένα τα- ξί και τρέχα!

Περίττο να λεχτή ότι ό Δόν Ζουάν έφυνε καταρ- κυλώντας άπ' τις σκάλες μπροστά στο φάσμα της βρεμένης σανίδας και του συζύγου που έρχόταν για να την χειριστή καταλλή- λως, όπου έδει!

★

Μέσα στο τραί. Περσμέ- νος, έντεκα τό βράδυ, Μπαίνει ένας γεροντάκος, τυφλός στο μεθούσι. Κάθεται λίγο, ύστερα σηκώνει τό κε-

φάλι και κυττά τον εισπρά- κτορα.

—Δέν μου λές εισπρά- κτωρ, πού πάει τό τραί; —Ο εισπράκτωρ τον κυττά:

—Δέν ξέρεις πού πάει; —Εγώ ξέρω πού πάει. Έ- ου ξέρεις πού πάει;

—Ο εισπράκτορας, επί τέ- λους, για να ξεμπερδέυ, του λέει:

—Στό Παγκράτι πάει... Και ό μεθυσμένος γερον- τάκος ξεσπά σε δυνατά γε- λία.

—Γιατί γελάς υπάρμπα; —Στό Παγκράτι δέν πάει τό τραί;

—Ε, ναι. Λοιπόν; —Εγώ τό λοιπόν πηγαίνω στή... Καλλιθέα. Ουούου χού χού! Σου την έσκασα κ. εισπράκτορέα!

★

ΣΕ κεντρική άρθρηά της πόλεως ενεφανίσθη γάι- δαρος, πού είχε καταζαλι- στή, ό δυστυχής, μέσα στον χειμάρρο των τροχοφόρων. Είς επίμετρον ό ιδιοκτήτης του — ένκνυρισμένος προ- φανώς κι' ό ίδιος — τον χτυ- πούσε κάθε τόσο βλαστη- μώντας:

—Φτού, παναθεμάσει! Τά- χασες με τις παλποσακαρά- κες;

Σε μία στιγμή, όμως, ό δυστυχός γαίδαρς ήλθε αντίμετωπος με τό τρολ- λεύ μπας, πού παρά λίγο να τον παρσούρη. Όμως ό γαίδαρς καρφώθηκε στη θέσι του πεισματωμένος και τό τεράστιο όχημα αναγκά- σθηκε να φρεναρή. Όπότε ό ιδιοκτήτης του, κολακει- μένος με τό κατόρθωμα του γαϊδαρού του στράφηκε

—Φτού, παναθεμάσει! Τά- χασες με τις παλποσακαρά- κες;

Σε μία στιγμή, όμως, ό δυστυχός γαίδαρς ήλθε αντίμετωπος με τό τρολ- λεύ μπας, πού παρά λίγο να τον παρσούρη. Όμως ό γαίδαρς καρφώθηκε στη θέσι του πεισματωμένος και τό τεράστιο όχημα αναγκά- σθηκε να φρεναρή. Όπότε ό ιδιοκτήτης του, κολακει- μένος με τό κατόρθωμα του γαϊδαρού του στράφηκε

—Φτού, παναθεμάσει! Τά- χασες με τις παλποσακαρά- κες;

Σε μία στιγμή, όμως, ό δυστυχός γαίδαρς ήλθε αντίμετωπος με τό τρολ- λεύ μπας, πού παρά λίγο να τον παρσούρη. Όμως ό γαίδαρς καρφώθηκε στη θέσι του πεισματωμένος και τό τεράστιο όχημα αναγκά- σθηκε να φρεναρή. Όπότε ό ιδιοκτήτης του, κολακει- μένος με τό κατόρθωμα του γαϊδαρού του στράφηκε

—Φτού, παναθεμάσει! Τά- χασες με τις παλποσακαρά- κες;

Σε μία στιγμή, όμως, ό δυστυχός γαίδαρς ήλθε αντίμετωπος με τό τρολ- λεύ μπας, πού παρά λίγο να τον παρσούρη. Όμως ό γαίδαρς καρφώθηκε στη θέσι του πεισματωμένος και τό τεράστιο όχημα αναγκά- σθηκε να φρεναρή. Όπότε ό ιδιοκτήτης του, κολακει- μένος με τό κατόρθωμα του γαϊδαρού του στράφηκε

—Φτού, παναθεμάσει! Τά- χασες με τις παλποσακαρά- κες;

Σε μία στιγμή, όμως, ό δυστυχός γαίδαρς ήλθε αντίμετωπος με τό τρολ- λεύ μπας, πού παρά λίγο να τον παρσούρη. Όμως ό γαίδαρς καρφώθηκε στη θέσι του πεισματωμένος και τό τεράστιο όχημα αναγκά- σθηκε να φρεναρή. Όπότε ό ιδιοκτήτης του, κολακει- μένος με τό κατόρθωμα του γαϊδαρού του στράφηκε

—Φτού, παναθεμάσει! Τά- χασες με τις παλποσακαρά- κες;

Σε μία στιγμή, όμως, ό δυστυχός γαίδαρς ήλθε αντίμετωπος με τό τρολ- λεύ μπας, πού παρά λίγο να τον παρσούρη. Όμως ό γαίδαρς καρφώθηκε στη θέσι του πεισματωμένος και τό τεράστιο όχημα αναγκά- σθηκε να φρεναρή. Όπότε ό ιδιοκτήτης του, κολακει- μένος με τό κατόρθωμα του γαϊδαρού του στράφηκε

—Φτού, παναθεμάσει! Τά- χασες με τις παλποσακαρά- κες;

Σε μία στιγμή, όμως, ό δυστυχός γαίδαρς ήλθε αντίμετωπος με τό τρολ- λεύ μπας, πού παρά λίγο να τον παρσούρη. Όμως ό γαίδαρς καρφώθηκε στη θέσι του πεισματωμένος και τό τεράστιο όχημα αναγκά- σθηκε να φρεναρή. Όπότε ό ιδιοκτήτης του, κολακει- μένος με τό κατόρθωμα του γαϊδαρού του στράφηκε

—Φτού, παναθεμάσει! Τά- χασες με τις παλποσακαρά- κες;

Σε μία στιγμή, όμως, ό δυστυχός γαίδαρς ήλθε αντίμετωπος με τό τρολ- λεύ μπας, πού παρά λίγο να τον παρσούρη. Όμως ό γαίδαρς καρφώθηκε στη θέσι του πεισματωμένος και τό τεράστιο όχημα αναγκά- σθηκε να φρεναρή. Όπότε ό ιδιοκτήτης του, κολακει- μένος με τό κατόρθωμα του γαϊδαρού του στράφηκε

—Φτού, παναθεμάσει! Τά- χασες με τις παλποσακαρά- κες;

Σε μία στιγμή, όμως, ό δυστυχός γαίδαρς ήλθε αντίμετωπος με τό τρολ- λεύ μπας, πού παρά λίγο να τον παρσούρη. Όμως ό γαίδαρς καρφώθηκε στη θέσι του πεισματωμένος και τό τεράστιο όχημα αναγκά- σθηκε να φρεναρή. Όπότε ό ιδιοκτήτης του, κολακει- μένος με τό κατόρθωμα του γαϊδαρού του στράφηκε

—Φτού, παναθεμάσει! Τά- χασες με τις παλποσακαρά- κες;

Σε μία στιγμή, όμως, ό δυστυχός γαίδαρς ήλθε αντίμετωπος με τό τρολ- λεύ μπας, πού παρά λίγο να τον παρσούρη. Όμως ό γαίδαρς καρφώθηκε στη θέσι του πεισματωμένος και τό τεράστιο όχημα αναγκά- σθηκε να φρεναρή. Όπότε ό ιδιοκτήτης του, κολακει- μένος με τό κατόρθωμα του γαϊδαρού του στράφηκε

—Φτού, παναθεμάσει! Τά- χασες με τις παλποσακαρά- κες;

Σε μία στιγμή, όμως, ό δυστυχός γαίδαρς ήλθε αντίμετωπος με τό τρολ- λεύ μπας, πού παρά λίγο να τον παρσούρη. Όμως ό γαίδαρς καρφώθηκε στη θέσι του πεισματωμένος και τό τεράστιο όχημα αναγκά- σθηκε να φρεναρή. Όπότε ό ιδιοκτήτης του, κολακει- μένος με τό κατόρθωμα του γαϊδαρού του στράφηκε

—Φτού, παναθεμάσει! Τά- χασες με τις παλποσακαρά- κες;

Σε μία στιγμή, όμως, ό δυστυχός γαίδαρς ήλθε αντίμετωπος με τό τρολ- λεύ μπας, πού παρά λίγο να τον παρσούρη. Όμως ό γαίδαρς καρφώθηκε στη θέσι του πεισματωμένος και τό τεράστιο όχημα αναγκά- σθηκε να φρεναρή. Όπότε ό ιδιοκτήτης του, κολακει- μένος με τό κατόρθωμα του γαϊδαρού του στράφηκε

—Φτού, παναθεμάσει! Τά- χασες με τις παλποσακαρά- κες;

Σε μία στιγμή, όμως, ό δυστυχός γαίδαρς ήλθε αντίμετωπος με τό τρολ- λεύ μπας, πού παρά λίγο να τον παρσούρη. Όμως ό γαίδαρς καρφώθηκε στη θέσι του πεισματωμένος και τό τεράστιο όχημα αναγκά- σθηκε να φρεναρή. Όπότε ό ιδιοκτήτης του, κολακει- μένος με τό κατόρθωμα του γαϊδαρού του στράφηκε

—Φτού, παναθεμάσει! Τά- χασες με τις παλποσακαρά- κες;

—Γιατί, παρακαλώ, τόσο φτηνά άφου έχει αφιέρωσι του ποιητή;

Κι' ό βιβλιοπώλης άνυπο- πτός τελείως:

—Μα ποιητής είναι αυ- τός; Χαρά στο πράμμα! Δώ- σε ένα δίπραγκο και πάρ- τονε!

Κι' ό ποετάρτος άκόμα τό φυσά και δεν κρύνει.

★

ΣΕ κεντρική άρθρηά της πόλεως ενεφανίσθη γάι- δαρος, πού είχε καταζαλι- στή, ό δυστυχής, μέσα στον χειμάρρο των τροχοφόρων. Είς επίμετρον ό ιδιοκτήτης του — ένκνυρισμένος προ- φανώς κι' ό ίδιος — τον χτυ- πούσε κάθε τόσο βλαστη- μώντας:

—Φτού, παναθεμάσει! Τά- χασες με τις παλποσακαρά- κες;

Σε μία στιγμή, όμως, ό δυστυχός γαίδαρς ήλθε αντίμετωπος με τό τρολ- λεύ μπας, πού παρά λίγο να τον παρσούρη. Όμως ό γαίδαρς καρφώθηκε στη θέσι του πεισματωμένος και τό τεράστιο όχημα αναγκά- σθηκε να φρεναρή. Όπότε ό ιδιοκτήτης του, κολακει- μένος με τό κατόρθωμα του γαϊδαρού του στράφηκε

—Φτού, παναθεμάσει! Τά- χασες με τις παλποσακαρά- κες;

Σε μία στιγμή, όμως, ό δυστυχός γαίδαρς ήλθε αντίμετωπος με τό τρολ- λεύ μπας, πού παρά λίγο να τον παρσούρη. Όμως ό γαίδαρς καρφώθηκε στη θέσι του πεισματωμένος και τό τεράστιο όχημα αναγκά- σθηκε να φρεναρή. Όπότε ό ιδιοκτήτης του, κολακει- μένος με τό κατόρθωμα του γαϊδαρού του στράφηκε

—Φτού, παναθεμάσει! Τά- χασες με τις παλποσακαρά- κες;

Σε μία στιγμή, όμως, ό δυστυχός γαίδαρς ήλθε αντίμετωπος με τό τρολ- λεύ μπας, πού παρά λίγο να τον παρσούρη. Όμως ό γαίδαρς καρφώθηκε στη θέσι του πεισματωμένος και τό τεράστιο όχημα αναγκά- σθηκε να φρεναρή. Όπότε ό ιδιοκτήτης του, κολακει- μένος με τό κατόρθωμα του γαϊδαρού του

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Μ' ἀγαπᾶ!... Δὲν μ' ἀγαπᾶ!...

(ή Μίς κελεύει!)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ἀπαντήσω. Κι' ἔπεισα τὴν
ἀδελφή μου νὰ συμμορφωθῇ
μὲ τὴν ἐπιθυμία του.

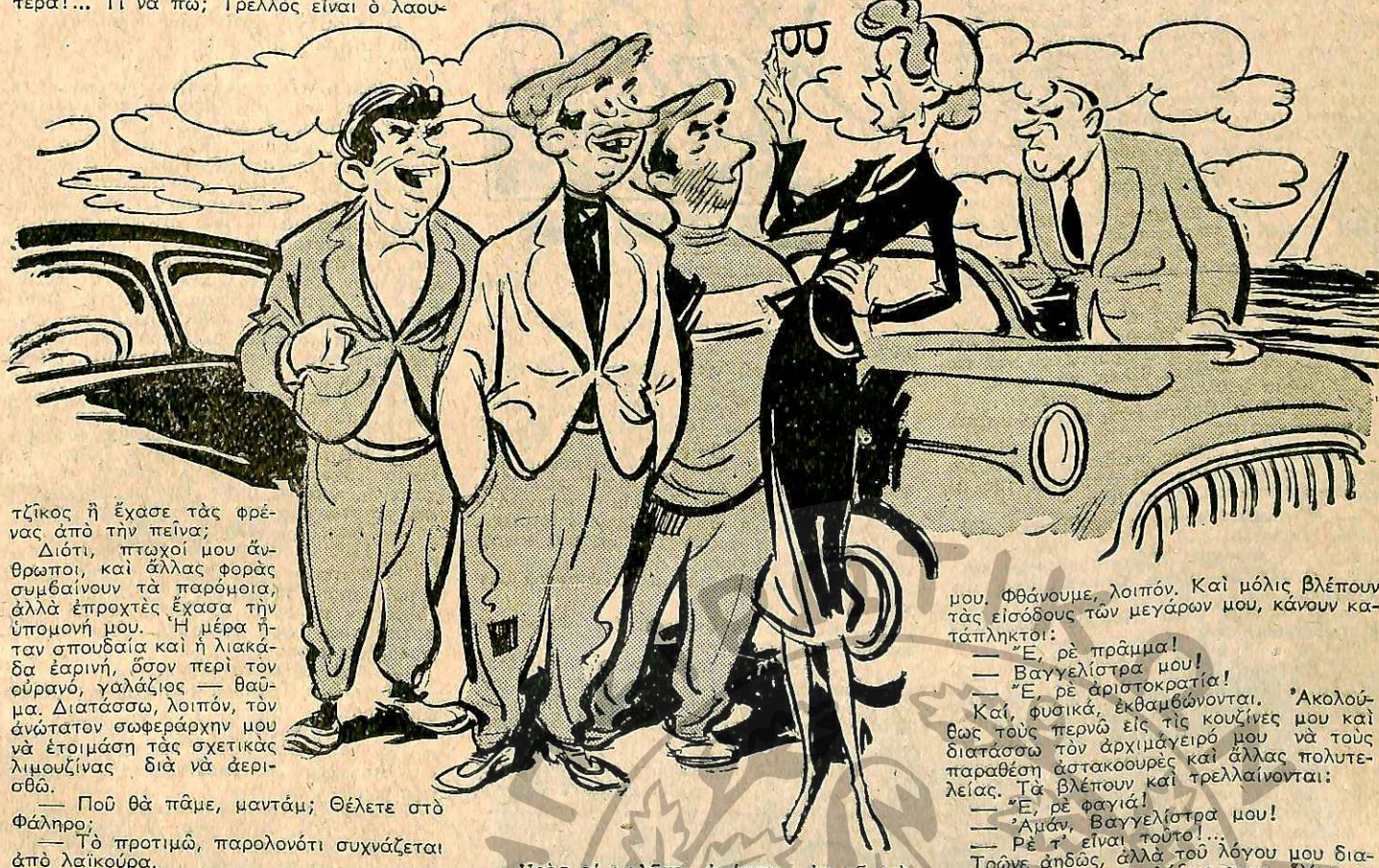
Πιχάντινο ρεπορτάζ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

TO KAPNE

Try **Mantam**
SouGov

Τρεῖς λαϊκοὶ τύποι

Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐ
νὰ τοὺς πᾶσι μὲ τὸ καλὸ

ΤΕΛΕΙΟΣ, ΤΑ ΛΕΙΠΤΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ

...αυτοβλαψία σου θα χάσεις. Ο λαοφει-
κος αμόρφωτος, αναιδής και αθεράπευ-
τος. Δάτ'ς ώλλι!... Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΑΚΗ

(κατεβαίνω!)

— Πῶς τί γελάτε, ἄνόητοι; ἐρωτῶ με
καλωσύνη.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Φωτεινή, ένα όμορφο κορίτσι με μάλα εκφραστικά μάτια και μαύρα μαλλιά επιχείρησε να κλέψι ένα μαργαριταρένιο κολλίε από ένα κοσμηματοπωλείο και δικάστηκε σε τριών μηνών περιορισμό σε αναμορφωτική φυλακή. Οι θετοί γονείς του, η Χρυσή και ο Βασίλης Βένεγας, την είχαν πάρει από το βρεφοκομείο και την είχαν αναθρέψει με στερήσεις και περιορισμούς. Η Φωτεινή, το έκθετο αυτό παιδί, που είχε τελειώσει το Γυμνάσιο, διώχθηκε να δοκιμάσει καμιά χαρά στη ζωή της, δεν θέλησε να εξηγήσει στο δικαστήριο γιατί προσπάθησε να κλέψι το κολλίε. Στη φυλακή κατοπιν κλειστικότητα στον έαυτο του αποφεύγοντας τις άλλες γνώσεις. Μόνο ύστερ από δέκα μέρες γνωρίστηκε μ' ένα ζανθό κορίτσι, τη Μαίρη Ταχινά, που της διηγήθηκε την ιστορία της Ζούσε με τη μητέρα της και τα τέσσερα αδελφία της μέσα στη φτώχεια και στη δυστυχία. Και αργά-αργά πήρε τον κακό δρόμο. Η Φωτεινή κατοπιν της διηγήθηκε κι αυτή την ιστορία της. Μισούσε το ζεύγος Βένεγα γιατί της είχε φερθεί με σκληρότητα και δεν είχε σκοπό να ξαναγυρίσει κοντά του. Όσο για την κλοπή του κολλίε από το κοσμηματοπωλείο, ούτε κι η ίδια δεν μπορούσε να εξηγήσει αυτή την πράξη της. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι εκείνη την ημέρα αισθανόταν μία ακατανίκητη επιθυμία να κάνει κακό. Δεν είχε πια καλωσύνη στην καρδιά της. Όταν βιά έβγαλε από τη φυλακή θα πάλευε μ' όση κακία μπορούσε. Όταν λοιπόν πέρασαν οι τρεις μήνες της τιμωρίας της η Φωτεινή δήλωσε στην κυρία Τύχου, που άνηκε σ' ένα φιλανθρωπικό σωματείο ότι δεν ήθελε να ξαναγυρίσει στο σπίτι του ζεύγους Βένεγα και ότι επιθυμούσε να εργασθεί.

3ον Όσο μιλούσε, έδλεπε τα μάγουλα της κοπέλλας να φλογίζονται. Η έκφρασή της γινόταν όλο και πιο κακή, και πιο πεισματάρικη.

— Λοιπόν! είπε. Για να μη πολολογούμε, έχω σκεφθεί για σένα. Βλέπεις, ότι υπάρχουν άνθρωποι που φροντίζουν για το καλό σου. Τι δουλεία θέλεις να κάνεις;

— Όποια δουλεία. Δεν με νοιάζει.

— Μα δεν σ' αρέσει κάτι πιο πολύ από άλλα πράγματα;

Μια λάμψη έλπίδας σπίθισε στα μαύρα μάτια της κοπέλλας. Η απόκρισή της ακούστηκε γρήγορη, δονούμενη:

— Μ' αρέσει να γίνω παιδίατρος. Θέλω να σπουδάσω...

Κούνησε η κυρία Τύχου το κεφάλι της, και κτύπησε με μάτια απελπισμένα την Μυρσίνη.

— Ο σκοπός είναι να λέμε πράγματα που γίνονται.

— Δέ γίνεται να σπουδάσω;

— Ιατρική; Είσαι στα καλά σου, παιδί μου; Θέλεις δέκα χρόνια. Ποιος θα πληρώνη τη συντήρησή σου αυτά τα χρόνια;

— Θα εργάζομαι και θα σπουδάσω.

— Άκουσε, είπε αυστηρά η Μυρσίνη. Αν εξακολουθήσεις να μη καταλαβαίνεις τη θέση σου, θα είσαι πιο δυστυχισμένη απ' ότι είσαι. Είσαι ένα φτωχό κορίτσι...

— Δηλαδή, ξερόβηξε η κυρία Τύχου, όχι και τόσο φτωχό, αν θελήσει να μείνη ως κόρη του ζεύγους Βένεγα.

— Όχι! έκανε με φρίκη η κοπέλλα.

— Τότε είσαι πολύ φτωχιά... αποκρίθηκε ξερά η κυρία Τύχου. Τότε δεν πρέπει να συζητήσεις για όνειρα και για ιδανικά. Πρέπει να θεωρήσεις τον έαυτο σου τυχερό αν κατορθώσεις να βρεις μια δουλεία ικανή για να ζήσεις.

— Αυτό θέλω κι' εγώ.

— Λοιπόν, τόχω φροντίσει. Υπάρχει δουλεία για σένα. Δουλεία μάλιστα συμφωνη με το ταλέντο σου. Θα σε βάλω σε μια μοδίστρα. Θέλεις;

Σήκωσε αδιάφορα τους ώμους της η Φωτεινή.

— Ό,τι και να είναι.

— Είναι μια εξαιρετική τύχη για σένα. Πρέπει να είσαι ευγνώμων. Έχεις ακούσει για τη μοδίστρα Άργυρω Καντονά;

— Όχι.

— Είναι μια κοπέλλα καμιά σαρανταριά χρονών, πολύ ήθικη και πολύ καλή στη δουλεία της. Δέχεται να μένης σπύτι της και να μαθαίνεις την τέχνη. Έστ' όμως πρέπει να δώσεις το λόγο σου, ότι θα τη σέβασαι σαν...θεία σου, ως πούμε, κι' ότι δεν

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ, ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

θα κάνης τίποτε χωρίς την άδειά της.

Η Φωτεινή στεκόταν με κλειστή φυσιογνωμία, μωτρωμένη.

— Δεν σ' αρέσει; ρώτησε η κυρία Τύχου.

— Δέ μπορώ να εργάζομαι, να πληρώνομαι και να ζώ όπως θέλω;

Η Μυρσίνη έδγαλε μια μικρή κραυγή φρίκης. Η κυρία Τύχου κτύπησε την κοπέλλα με μάτια γυάλινα.

— Πρόσεχε! Έμεις σ' αγαπούμε, και φροντίζουμε για το καλό σου! της είπε.

— Αν όμως πεισθούμε, ότι είσαι πραγματικά διεστραμμένη, όπως έχουμε υπόνοιες...

Τέλειωσε τη φράση της με μια κινήσι άόριστα απειλητική.

Η Φωτεινή ψιθύρισε μέσα από τα δόντια της:

— Βάλετέ με όπου θέλετε. Φτάνει να κερδίζω το ψωμί μου.

Την άλλη μέρα αποχαιρετούσε τη Μαίρη, που είχε ακόμα μερικές ημέρες να μείνη στη φυλακή. Η Μαίρη Ταχινά τη φίλησε τρυφερά, και της έδωσε τη διεύθυνσή της.

— Όπως και νάρθουνε τα πράγματα, μη ξεχνάς, της είπε, ότι είμαστε φτωχοί,

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

άλλα καλόκαρδοι. Η μητέρα μου θα το θεωρήσει χαρά να σε βοηθήσουμε.

Σε λίγο διάβαινε η Φωτεινή το κατώφλι της φυλακής, ελεύθερη. Δίπλα της, με το καλόδοχο χαμόγελό της, στρουμπουλή, ξευτηνη, πολυάσχολη, περπατούσε η κυρία Τύχου.

Μια ενάρετη μοδίστρα

Το σπίτι της Άργυρως Καντονά, ήταν σε κάποια πάροδο της οδού Έρμου. Το άπάνω πάτωμα ενός παλιού κτιρίου, με πατώματα έτοιμόρροπα, με ταβάνια ξεφτισμένα, αλλά με μεγάλα φωτεινά δωμάτια, που χρησίμευαν για άτελιέ.

Υποδέχτηκε την κυρία Τύχου με ρεβασμό.

— Καλημέρα σας! Περάστε! Τιμή μου!

Η κυρία Τύχου πέρασε στο σαλόνι μαζί με τη Φωτεινή.

— Αυτή είναι η κοπέλλα μας, είπε. Δεν έχω να σας προσθέσω τίποτε άλλο από αυτά που σας είπα χθές. Η μικρή είναι ξευτηνη και εργατική, χρειάζεται όμως επίβλεψη. Είναι παιδί, απλαστός χαρακτήρας ακόμα.

— Όσο γι' αυτό, μην ανησυχήτε! τη διαβεβαίωσε η δεσποινίς Άργυρω Καντονά.

Καθώς μιλούσε, οι φλέβες στο λαιμό της φούσκωναν και τον έδειχναν πιο αδύνατο και πιο ζαρωμένο απ' ότι ήταν. Η άσχημια του λαιμού της ήταν το πρώτο που κανε εντύπωση στη Φωτεινή.

— Επειτα η μαυρίλα της. Ήταν χαλκοπράσινη, κι' η μόνη της όμορφιά ίσως, άλλωστε, ήταν δυο μεγάλα μαύρα μάτια, που χάνονταν τώρα πίσω από αμέτρητες μικρές ρυτίδες. Τα δόντια της ήταν πεταχτά, και τα χείλη της φαίνονταν να δυσκολεύονται να τα σκεπασουν. Το ύψος της ήταν παράξενο. Ταπεινό μπροστά στην κυρία Τύχου και συγχρόνως ύπεροπτικό, αυστηρό και μαλακό. Δεν μπόρεσε να την ψυχολογήσει αμέσως η κοπέλλα.

Τα μάτια της μοδίστρας στηλώθηκαν πίσω από τις χίλιες ρυτίδες, ήταν μικρή.

— Ξέρεις τη δουλεία; ρώτησε κοφτά.

— Κάτι ξέρει, αποκρίθηκε γρήγορα η κυρία Τύχου. Εξ άλλου, πρέπει να είναι ταπεινή, για να μάθη. Πέστε, ότι δεν ξέρει τίποτε, άρχισε την από την αρχή.

— Άρκει να θέλη να μάθη.

— Πώς δε θέλει; Έ, Φωτεινή;

Η Φωτεινή έβλεπε τα νύχια της και ένοιωθε μια παράξενη στενοχώρια, καθώς μιλούσαν μ' αυτό το δύσπιστο και συγκρατημένο ύφος γι' αυτήν. Ωστόσο, αποκρίθηκε ευγενικά:

— Ναι, θέλω να μάθω.

Η κυρία Τύχου ευχαριστήθηκε με την απάντησι.

— Είναι καλό κορίτσι, είπε ένθουσιασμένη. Από σας εξαρτάται τώρα, δεσποινίς Άργυρω, να κερδίσετε την εμπιστοσύνη της.

Γύρισε έπειτα στη Φωτεινή:

— Κι' εσύ, παιδί μου, να βάλης τα δυνατά σου να γίνης καλή και χρήσιμη. Εγώ θάρχωμαι να σε βλέπω μια φορά το μήνα. Δέ θέλω ν' ακούσω παράπονα. Θα το θεωρήσω άτομική μου προσβολή ν' ακούσω παράπονα.

Μια έρώτησι έκαιγε στα χείλη της κοπέλλας. Ντρεπόταν, αλλά την πρόφερε:

— Τι μισθό θα έχω;

— Η Άργυρω γούρλωσε τα μάτια της.

— Μισθό;

— Μισθό; έκανε η κυρία Τύχου. Είσαι στα καλά σου, παιδί μου; Καλά πάμε, αν άρχισουμε έτσι! Μά, δεν καταλαβαίνεις τίποτε; Πρέπει να πληρώσης τη δεσποινίδα Άργυρω, που θα σε μάθη την τέχνη. Δεν είναι λογικό να περιμένης και μισθό.

— Θάχης μισθό βασιλικό, είπε η μοδίστρα. Άφου θα σε τρέφω και θα σε στεγάζω και θα σου πληρώνω τα πλυσιτικά σου και τα σιδηρωτικά σου και το φωτισμό σου...

— Και από τί θα ντύνομαι; ρώτησε η Φωτεινή με αγωνία.

Η κυρία Τύχου κούνησε το κεφάλι της.

— Δεν άρχισουμε καλά, δεν άρχίζουμε διόλου καλά. Αυτό είναι το πρώτο πουχίς να σκεφθής; Γυμνή δεν είσαι. Κάθισε πρώτα να μάθης κάτι, να σε γνωρίσουν. να σε

αγαπήσουν, κι' έπειτα, αργότερα, πολύ αργότερα, θα σκεφθής και για λούσα.

Έσκυψε η κοπέλλα κι' έπνιξε ένα αναστεναγμό.

— Κατάλαβες; είπε ζωηρά η κυρία Τύχου. Το κύριο πάντων είναι τώρα να λήσης: να εξασφαλίσης το κομμάτι το ψωμί και να μάθης κάτι για το μέλλον σου. Αυτό πρέπει να σκέπτεσαι. Τίποτε άλλο.

— Καλά! άναστενάξε η Φωτεινή.

Η κυρία Τύχου σηκώθηκε.

— Λοιπόν, δεσποινίς Άργυρω, είπε. Είμαστε σύμφωνοι. Θα περάσω ακριβώς σ' ένα μήνα. Αν στο μεταξύ έχετε παράπονα από την προστατευομένη μου, να μου τηλεφωνήσετε. Έχετε τόν αριθμό μου;

— Μάλιστα! Ευχαριστώ πολύ! έκανε ταπεινά η μοδίστρα. Με ύποκρέωνετε, κυρία Τύχου με την εμπιστοσύνη που μου δείχνετε, με την τιμή που μου κάνετε.

— Μα το αξίζετε! έκανε με έμφασι η κυρία. Δεν γνωρίζω πολλές κοπέλλες που θα τις εμπιστευόμουν σαν κι' εσάς.

Γύρισε έπειτα στη Φωτεινή:

— Κι' εσύ, μικρή, τα μάτια σου τέσσαρα. Πνίξε κάθε κακό ένστικτο μέσα σου. Προσπάθησε να ώφεληθής από το περίφημο ζωντανό παράδειγμα που βάχης όλη την ώρα μπροστά σου. Θέλω ν' ακούσω τα καλύτερα λόγια σ' ένα μήνα.

Κι' έτσι εγκαταστάθηκε η Φωτεινή στο σπίτι της Άργυρως Καντονά.

Η μοδίστρα της έδειξε ένα πατάρι άπάνω από την κουζίνα.

— Εδώ θα κοιμάσαι, της είπε. Δυστυχώς, δεν διαθέτω άλλη θέση. Άλλά είναι ευχάριστα άπάνω στο πατάρι. Το χειμώνα κάνει ζέστη... Το καλοκαίρι μπορείς ν' άφίνης την πόρτα σου άνοιχτη. Δεν μένει κανείς άλλος στο σπίτι. Έμεις οι δυο θα μαστε. Τώρα, σε παρακαλώ, γρήγορα, δώσε μια σκουπιά, γιατί μόλις έφυγαν τα κορίτσια και δεν πρόφτασα να συγγυρίσω.

Η Φωτεινή έπιασε τη σκούπα. Κι' από κείνη τη στιγμή, λίγες ώρες έμεινε την ημέρα χωρίς τη σκούπα στο χέρι.

Το σπίτι είχε τέσσερα δωμάτια. Το ένα χρησίμευε για εργαστήριο, το άλλο για δοκιμαστήριο, το τρίτο για σαλόνι, και το τέταρτο για ύπνοδωμάτιο της Άργυρως.

Όλα έπρεπε να είναι άστροφτερά από καθαριότητα. Πράγμα όχι και τόσο εύκολο, έπειδή όλη την ημέρα, εργάζονταν εκεί πέντε-έξι κορίτσια, άκατάστατα, βιαστικά, που γέμιζαν τον κόσμο με κρυέλια.

Έκτος από το σκούπισμα, όμως, η Φωτεινή είχε και όλη τη δουλεία του σπιτιού. Πολύ γρήγορα κατάλαβε πως η Άργυρω την χρειαζόταν πρώτα για ύπνέτρια κι' έπειτα για μαθήτρια. Μόνον όταν τέλειωνε όλο το νοικοκυριό, την άφηνε να μηή στο άτελιέ. Κι' έκει όμως δεν της έδινε να ράψη. Την άπασχολούσε όλη την ώρα να μαζεύη καρφίτσες, να βρίσκη τις βελόνες που χάνονταν, τις κουδανίστρες που πέφταν, ν' άνοιγη την πόρτα, να συνοδεύη στη σκάλα τις πελάτισσες. Έπειτα, άρχιζαν τα τρεχάματα. Έκατό φορές την ημέρα.

— Πετάξου ν' αγοράσής κλωστή, καρφίτσες, λάστιχο, κόπιτσες, δαντέλλες, κορδελλάκια...

Χίλια - δυο πράγματα. Κανείς δεν θα μπορούσε να φαντασθή πως για να ράψουν πέντε κορίτσια σ' ένα άτελιέ, μια άλλη κοπέλλα πρέπει να βρίσκει διαρκώς σε κίνησι. Το μεσημέρι κιάλας ένοιωθε άβάσταχτη κούρασι η Φωτεινή. Άλλά, δεν είχε καιρό ν' άνασάνη. Μόλις της άφηνε δέκα λεπτά της ώρας για να φάη η Άργυρω. Έπειτα, συμμαζεύε την κουζίνα κι' άρχιζε πάλι τα τρεχάματα. Είνοι ζήτημα αν από όλη την ημέρα, καθόταν δυο ώρες ήσυχη να προσέξη τη ραπτική. Κι' αυτή με χίλια διαλείμματα.

Και το φαγητό! Η Άργυρω Καντονά ήταν φυτοφάγος. Πίστευε πως είναι άμαρτία να φάη κρέας. Φυσικά, κοντά της ήσπευε κι' η Φωτεινή. Άλλά κι' από τα πράγματα που της έπέτρεπε η ροξασία της να φάη, τα περισσότερα δεν της τα έπείστοπε η ύγεία της.

— Υπέφερε λίγο απ' όλα η Άργυρω. Λίγο νολή, λίγο σπικότι, λίγο νεφρά. Κι' έτσι δεν μπορούσε να φάη άλλυρά, ούτε λιπαρά, ούτε πικάντικα. Καί, κοντά της, η Φωτεινή έτρωγε ώμες σαλάτες και χόρτα νερόδραστα.

Δεν παραπονιόταν όμως. Η πολλή κι' άσυνήθιστη δουλεία, τη ζάλιζε. Το βράδυ

έπεφτε στο στενό, άβολο κρεβάτι της, πτώμα από την κούρασι και κοιμόταν χωρίς όνειρα.

Έτσι πέρασαν οι πρώτες έβδομάδες. Από την τέχνη δεν είχε μάθει απολύτως τίποτε. Και φίλιες δεν μπορούσε να κάνει άνάμεσα στα κορίτσια που εργάζονταν. Πρώτα-πρώτα, έπειδή δεν της έμενε καιρός και δεύτερο επειδή η Άργυρω άπαγόρευε τις πολλές κουβέντες τις ώρες της δουλείας. Της άρεσε να σωπαίνουν όλες και να μιλή αυτή. Τους έλεγε, είναι αλήθεια, ωραία πράγματα. Για την ήθικη, για την καλωσύνη, για την τιμιότητα. Τους έλεγε πράγματα από το Ευαγγέλιο, και τους μίλούσε πολύ συχνά για τη θρησκεία. Προσπαθούσε να τις κάνει να πιστευούν και παριστανε με τα μελανώτερα χρώματα: την τιμωρία των ανδρών που θα πάνε στον άλλον κόσμο χωρίς πίστι.

Οι κοπέλλες άκούγαν βαρεστημένες.

Η Φωτεινή, όμως, άκουγε με περιέργεια αυτά τα λόγια. Έκείνο που την έκανε μια μέρα να δακρύση, ήταν όταν τους μίλησε για άπεί.

— Πρέπει ν' αγαπάτε τον πλησίον σας, πιο πολύ από τον έαυτο σας!

Το βράδυ εκείνο, όταν έφυγαν τα κορίτσια, στάθηκε μπροστά στην Άργυρω, που ήταν σκυμμένη και τέλειωνε ένα φόρεμα. Την κτύπησε με εμπιστοσύνη και τη ρώτησε:

— Δεσποινίς Άργυρω... Το πιστεύετε αυτό που λέτε; Είναι δυνατόν ν' αγαπάη κανείς τον άλλον πιο πολύ από τον έαυτο του;

Η μοδίστρα παραξενεύτηκε.

— Πώς δεν είναι δυνατόν; έκανε με πεποίθησι. Τότε μόνο είσαι αληθινός χριστιανός.

Δίστασε η Φωτεινή. Κάτι της έκαιγε τα χείλη. Και, στο τέλος, πρόφερε τα λόγια:

— Θέλω να σας παρακαλέσω για μια χάρι: Αυτό το μπλέ, το ξεβρασμένο φόρεμα, είναι το μόνο πουχ, έκτος από το πιο παλιό της δουλείας. Θα πίστευα, ότι μ' αγαπάτε λιγάκι, αν μου κάνετε ένα πολύ φθινό, αλλά καινούργιο φουστανάκι. Κι' εγώ σας ύπόσχομαι να ριχτώ με τα μούτρα να σας ευχαριστήσω.

Η Άργυρω σούφρωσε τα φρύδια της.

— Ξέρεις πόσον καιρό είσαι εδώ σ' έμένα, παιδί μου;

— Ένα μήνα.

— Και πιστεύεις πως είμαι τόσο κουτή, τόσο ήλιθια, να σου κάνω φόρεμα πριν περάσουν τουλάχιστον έξη μήνες;

— Νά... Βλέπετε; Δεν έχω να φορέσω...

— Βλέπω ότι είσαι περίφημη ντυμένη, για τη θέση σου.

— Είναι μια μεγάλη μου επιθυμία, εί-

πε η κοπέλλα θερμά. Σας βεβαιώ, ότι θα σας το χρωστούσα χαρι...

Χτύπησε η μοδίστρα με άπελπισία το χέρι της στα πόδια της.

— Όρίστε κατάσταση. Αυτά είναι τα μυαλά των κοριτσιών τώρα. Γι' αυτό, δεν έχει καμμία της τ' του της στη δουλεία. Άκουσε, Φωτεινή, αν θέλεις να τα πάμε καλά, δεν θα μου ξαναμιλήσης για φουστάνι. Τ' άκουσι...

Η Φωτεινή άναστενάξε. Και δεν ξαναμίλησε καθόλου στην Άργυρω. Ένοιωσε όμως πιο άβάσταχτη την κούρασι, καθώς κάθισε και τη βοήθησε ως τα μεσάνυχτα να τελειώση κάτι. Καί, την άλλη μέρα, άκουσε με περισσότερη άποστροφή το ξυπνητήρι που της έβαζε κάθε βράδυ η Άργυρω και που την ξυπνούσε στις πεντέμισι το πρωί.

Μαρτύριο ταντάλου

Οι Άποκρής ζύγωναν. Δουλεία πολλή είχε πέσει στο εργαστήριο. Οι πελάτισσες τσακωνόνταν ποιά θα έχη πρώτη το φόρεμα της έτοιμο. Οι χοροί άναγγέλλονταν στις έφημερίδες κάθε τόσο, και κάθε φορά που γινόταν κανένας επίσημος χορός, είχε πιο πολλή δουλεία κι' η Άργυρω.

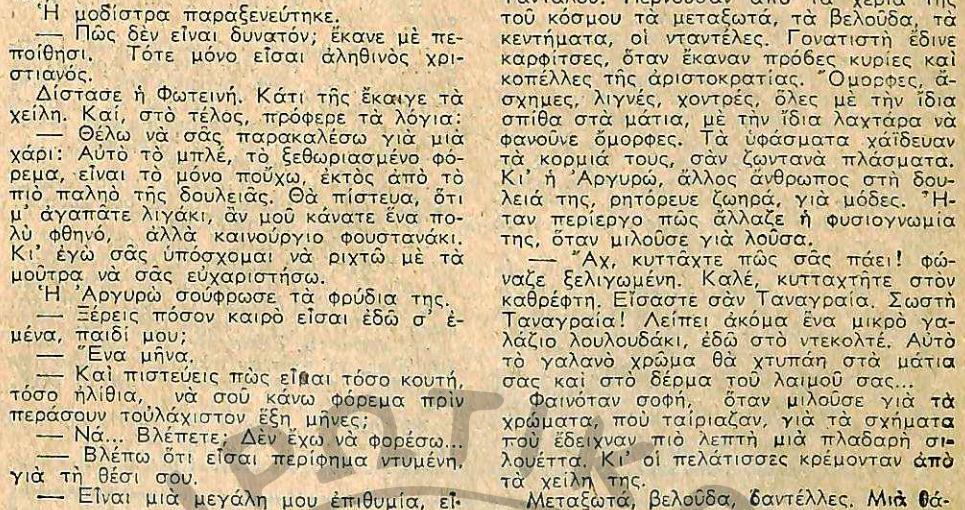
Πλήρωνε ύπερωρίες τα κορίτσια και κάθονταν ως άργα τη νύχτα να ράδουν. Κι' η Φωτεινή, χωρίς να πληρώνεται, φυσικά, ήταν άναγκασμένη κι' αυτή να κάθεται μετά τα μεσάνυχτα.

Το χειρότερο όμως δεν ήταν αυτό για την κοπέλλα. Άλλο ήταν το μαρτύριο του Ταντάλου. Περνούσαν από τα χέρια της του κόσμου τα μεταξωτά, τα βελούδα, τα κεντήματα, οι νταντέλες. Γονατιστή έδινε καρφίτσες, όταν έκαναν πρόδες κυρίες και κοπέλλες της άριστοκρατίας. Όμορφες, άσχημες, λιγνές, χοντρές, όλες με την ίδια σπιθα στα μάτια, με την ίδια λαχτάρα να φανούνε όμορφες. Τα ύφασματα χαιδεύαν τα κορμιά τους, σαν ζωντανά πλάσματα. Κι' η Άργυρω, άλλος άνθρωπος στη δουλεία της, ρητόρευε ζωηρά, για μόδες. Ήταν περιέργο πως άλλαζε η φυσιογνωμία της, όταν μιλούσε για λούσα.

— Άχ, κυττάχτε πως σας πάει! φώναζε ξελιγωμένη. Καλέ, κυττάχτητε στον καθρέφτη. Είσαστε σαν Ταναγραία. Σωστή Ταναγραία! Λέπει ακόμα ένα μικρό γαλάζιο λουλουδάκι, εδώ στο ντεκολτέ. Αυτό το γαλανό χρώμα θα χτυπήη στα μάτια σας και στο δέρμα του λαιμού σας...

Φαίνονταν σοφή, όταν μιλούσε για τα χρώματα, που ταίριαζαν, για τα σχήματα που έδειχναν πιο λεπτή μια πλάσαρη σιλουέττα. Κι' οι πελάτισσες κρέμονταν από τα χείλη της.

Μεταξωτά, βελούδα, δαντέλλες. Μια θα-

—Και πιστεύεις πως είμαι τόσο κουτή να σου κάνω φόρεμα πριν περάσουν έξη μήνες; της είπε η Άργυρω,

λασσα λούσου, όπου πνίγονταν όλα τα δεινά της δυστυχίας της Φωτεινής.

— Άλλα κι' οί εγγάτριες μιλούσαν για τα δικά τους λούσα, για τα δικά τους γλέντια. Έκλεβαν τα πατρών της Άργυρώς κι' έκαναν κι' αυτές τις τουαλέττες τους. Από πιο φθηνά υφάσματα, φυσικά, αλλά, αν τις άκουγες κανείς, ήταν όλα «ζουρλίσια!».

Καί διηγόνταν κρυφά, ψιθυριστά, για τα γλέντια τους, για τους έρωτές τους, για τα όνειρά τους. Δεν είχαν πολύ το νου τους στη δουλειά κι' αυτές, έκείνες τις ημέρες. Όλες όνειρευόνταν την Κυριακή.

Η Φωτεινή ζούσε στο περιθώριο απ' όλα αυτά. Όταν ξεβαρρεύσαν και μιλούσε στην Άργυρώ με λαχτάρα για τα γλέντια που καναν τ' άλλα κορίτσια, αυτή την άποπαιρνε:

— Αυτά είναι πράγματα άμαρτωλά. Τα φρόνιμα κορίτσια, δεν κιντάνε τίποτ' άλλο από τη δουλειά τους. Δεν κυττάς έμένα; Κι' έφερε με καμάρι τη ζωή της για παράδειγμα.

— Άρχισα από «μικρή», σ' ένα μοδιστράδικο, καληώρα σαν κι' έσένα. Ήμουν δώδεκα χρόνων... Δούλευα σκληρά. Στα είκοσι μου χρόνια, άνοιξα δικό μου ατελιέ. Τώρα είμαι σαραντά. Δεν κρύβω τα χρόνια μου. Μπορείς όμως να δής μονάχη σου πώς δημιουρήθηκα από το μηδέν.

Η Φωτεινή δεν άκουε τα λόγια της. Έβλεπε μονάχα τις άσχημες πεταγμένες φλέβες στο λαιμό της και συλλογιζόταν αν ήταν απαραίτητο να είναι έτσι στα σαραντά της χρόνια κάθε γυναίκα. Με τη λογική, προσπαθούσε ν' αγαπήσει την Άργυρώ. Δεν μπορούσε να πη, ότι την καμεταχειριζόταν. Εύγενικά της μιλούσε και είχε υπομονή και με τα λάθη της. Κι' όμως, την ένοιωσε πολύ μακριά της. Ποτέ δεν δέχθηκε μιά κουβέντα πιο φιλική, ποτέ δεν προσπάθησε να τη νοιώσει.

Έτσι περνούσαν οί Άποκρηές, με πολλή δουλειά, με λίγο φαγητό, και με το μαρτύριο του Ταντάλου καθημερινό, έπειδη έβλεπε από τόσο κοντά τη χαρά της ζωής κι' όμως δεν μπορούσε ν' άπλωσει το χέρι της και να την άγγισι.

Ήταν το Σάββατο της τελευταίας έβδομάδας της Άποκρης, και ξενοχτούσαν όλες οί κοπέλλες, έπειδη είχαν άκόμα να παραδώσουν δυο τουαλέττες. Τότε, ξαφνικά, η Άργυρώ άνάγγειλε, ότι την έπομένη Κυριακή, θάφευγε από το πρωί, για ένα ταξιδάκι, και θα γύριζε τη Δευτέρα το πρωί. Θα πήγαινε κάπου να κηρύξει το λόγο του Θεού.

— Είναι ή πιο κατάλληλη ημέρα, είπτε. Ο κόσμος, με τις Άποκρηές, ξεχνάει πώς

υπάρχει κάτι άλλο έκτός από το λούσο και το γλέντι.

— Έπειτα, γύρισε στη Φωτεινή:

— Έσύ θα μείνης μόνη, πρώτη φορά, στο σπίτι μου. Σέ θέλω! Να δούμε αν ώφέλησαν τα καλά λόγια που άκουσε τρεις μήνες, εδώ, κοντά μου...

Η Φωτεινή άναστενάξε. Γι' αυτήν, η Κυριακή, ήταν συνήθως ή χειρότερη ήμερα. Άναπαυόταν λιγάκι από τη δουλειά και πήγαινε το πρωί με την Άργυρώ στην έκκλησία. Το άπόγευμα, όμως κλεινόταν στο σπίτι, την ώρα που η Άργυρώ πήγαινε στις θρησκευτικές της συγκεντρώσεις. Καμιά φορά, την έπαιρνε μαζί της. Σπάνια όμως.

Δεν αισθάνθηκε χαρά στη σκέψη πώς θάμενε μόνη, την πρώτη στιγμή. Μάλλον άνία.

Οί άλλες οί κοπέλλες άγωνιούσαν να τελειώσουν τη δουλειά τους. Οί δυο πελάτισσες θάρχονταν στις ένδεκα το βράδυ να παραλάβουν τις τουαλέττες τους.

Έντεκα ακριβώς ήρθε ή μία. Μιά κυρία καμιά σαρανταριά χρόνων, πολύ κοκέτα, άσχημη, παχειά, άλλά πλούσια και καλοκαρδη. Ένθουσιάστηκε με την τουλέττα της κι' έδωσε ένα πλουσιο φιλοδώρημα της Φωτεινής, που της έδωσε το κουτί.

Τα κορίτσια άνδσαναν, άρχισαν να έτοιμάζονται να γίνουν κι' αυτές.

— Μα που είναι τώρα ή δεσποινίς Γερανή; ρώτησε ή Άργυρώ. Να πάρη κι' αυτή την τουαλέττα της, για να ήσυχάσουμε...

— Έκείνη τη στιγμή, χτύπησε το τηλέφωνο.

— Έκ μέρους της δεσποινίδος Γερανής... Να μη την περιμένετε. Άρρώστησε ξαφνικά. Κρίσι σκληροειδίτιδος... Πήγε στο νοσοκομείο... Η τουαλέττα να μείνη στο άποκρηές... Μόλις αυτού καμιά δεκαπενταριά ήμέρες... Υγίη καλά, θάρρη να την παραλάβη...

Τα κορίτσια κυττάχτηκαν.

— Να τα μας! Ήταν για να σκάσουμε μονάχα ως τα μεσάνυχτα να δουλεύουμε!

— Οί άρρώστειες έρχονται από το Θεό. Κανείς δεν μπορεί να τις προβλέψη. Πηγαίνετε τώρα στο καλό, και προσπαθή-

— Μάλιστα, δεσποινίς Άργυρώ! φώναξαν όλες, κι' έφυγαν σαν κοπάδι από πεταλούδες, που ξεγλιστρούν από το δίχτυ που τις κρατούσε αχμάλωτες.

Η Άργυρώ γύρισε στη Φωτεινή, που κόντευε να πέση από την κόυρασι.

— Λοιπόν, Φωτεινή! Κρέμασε την του-

αλέττα της δεσποινίδος Γερανή στη ντουλάπα του δοκιμαστήριου, προσεκτικά, να μη τσαλακωθή. Συμμάζεμε, να μην έχης άσυριο που είναι Κυριακή, και κοιμήσου. Θα ευπνήσουμε χωρίς έπειδη θα φύγω χαράματα. Έσύ να πας στην έκκλησία, όπως κάθε Κυριακή, κι' έπειτα νάρθης να καθήσης φρόνιμα-φρόνιμα, να διαβάσης κανένα ώραίο βιβλίο... Πρόσεχε. Δεν θα πας πουθενά άλλού!... Θα το μάθω έγώ, έννοια σου. Καί θα δυσανεστηθώ πάρα πολύ αν μάθω ότι πήγες άλλοι παρά στην έκκλησία...

— Πού άλλοι θα πάω; άναστενάξε ή Φωτεινή, κι' έπιασε τη δουλειά.

— Έπεςε να κοιμηθής άργά μετά τα μεσάνυχτα. Δεν έρχόταν όμως ο ύπνος στα βλέφαρά της. Ήταν ή κόυρασι; Ήταν τα μακρινά τραγούδια που άκούγονταν από τα στενά της Πλάκας; Ήταν οί σκέψεις που της είχαν βάσει οί άλλες κοπέλλες για τα γλέντια τους; Έκείνη ή μικρή, ή Ρούλα;... Πώς άστραφταν τα μάτια της, καθώς έλεγε, ότι θα πήγαινε στο χορό των Κρητικών... Καλόκαρδο κορίτσι, που θα μπορούσε να γίνη στ' άλήθεια φίλη της. Άλλά πώς; Μέσα στο εργοστάσιο, δεν υπήρχε καιρός για πολλές κουβέντες. Άλλού, δεν είχαν εύκαιρία να συναντηθούν...

Είχε κάνει μιά ώραία τουαλέττα ή Ρούλα, ολοκίτρινη. Θα της πήγαινε, έτσι μελαχροινή που ήταν. Θα πήγαινε με τον άδελφό της και με φίλους του. Μάλιστα, σε μιά στιγμή, της ψιθύρισε:

— Δεν έρχεσαι κι' εσύ; Έχουμε πολλούς καθ'αλληλέρους στη συντροφιά μας.

Η Φωτεινή δεν της έδωσε ούτε άπάντησι.

Κάποτε φαίνεται ήρθε όπωσδήποτε ο ύπνος στα βλέφαρά της. Και τότε, τί παράξενο!...

Ποιά είναι αυτή ή πεντάμορφη κοπέλλα που της χαμογελάει... Μοιάζει με τη δεσποινίδα Γερανή. Σωματικά λυγρό, άναστημα μέτριο, μαλλιά κυματιστά, στους ώμους, ολόμαυρα... Μονάχα που τα μάτια της δεν είναι έτσι... Όχι. Της δεσποινίδος Γερανή τα μάτια δεν έχουν αυτή τη φλόγα. Ούτε και τα χείλη της είναι έτσι υγρά, έρωτικά... Κι' όμως αυτή πρέπει να είναι. Γιατί φοράει την καινούργια της τουαλέττα, τη θαλασσιά με τα τούλια και με τις δαντέλλες. Μιά τουαλέττα άνανρη σαν όνειρο, που χαιδεύει το κορμί, και δίνει φτερά στο περπάτημα... Παράξενο.

Η δεσποινίς Γερανή είναι άρρωστη, έχει κρυμμένη. Κι' όμως φέρεται την τουαλέττα της και χορεύει... και της χαμογελάει τόσο φιλικά. Μα όχι!... Μέσα στον ύπνο της, ή Φωτεινή αισθάνεται ένα θανάσιμο φόβο. Όχι!... Δεν είναι ή δεσποινίς Γερανή. Έγώ φέρεσα την τουαλέττα της!... Έγώ χορεύω... Συφορά μου!...». — Από τον τρόπο της, έύπνησε. Άναψε το φώς και κυττάχτηκε. Φορούσε ένα πολύ παλιό νυχτικό όμοιο της. «Τί όνειρο!», συλλογίστηκε, και ξανάπες να κοιμηθής. Τώρα όμως ο ύπνος έφυγε για καλά από τα βλέφαρά της. Η θαλασσιά τουαλέττα χόρευε μπροστά της. Λες κι' ήταν κρεμασμένη άπάνω από το κεφάλι της και της χαιδεύε το μέτωπο, τα μαλλιά, τα γυμνά μπράτσα.

Το έυπνητήρι την έκανε να έυπνήση για καλά. Πετάχτηκε, μισοκοιμισμένη, έτοιμασε τον καφέ της Άργυρώς, τη βοήθησε να κλείση το βαλιτσάκι της κι' άκουσε σαν μέσα σε όνειρο τις τελευταίες της συμβουλές:

— Να κλειδώσης καλά την πόρτα. Να μη βγής στα παράθυρα... Να μη μιλήσης σε κανένα. Να προσέχης! Να προσέχης!... — Μόνη! ψιθύρισε.

Ήταν κοντά μεσημέρι όταν γύρισε από την έκκλησία ή Φωτεινή. Τώρα μόλις κατάλαβε πώς βρισκόταν μόνη στο σπίτι. Στην άρχή, ένιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά, έπειτα μιά πρωτόγνωρη άνακούφισι.

— Μόνη! ψιθύρισε.

Ήταν ή πρώτη φορά στη ζωή της που είχε μιά μέρα ολόκληρη δική της! Ήταν ή πρώτη φορά στη ζωή της, που θα περνούσε τόσες ώρες χωρίς να τη φωνάξουν,

Ο πειρασμός

Ήταν κοντά μεσημέρι όταν γύρισε από την έκκλησία ή Φωτεινή. Τώρα μόλις κατάλαβε πώς βρισκόταν μόνη στο σπίτι. Στην άρχή, ένιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά, έπειτα μιά πρωτόγνωρη άνακούφισι.

— Μόνη! ψιθύρισε.

Ήταν ή πρώτη φορά στη ζωή της, που θα περνούσε τόσες ώρες χωρίς να τη φωνάξουν,

χωρίς να τη σηκώσουν για να της δώσουν μιά διαταγή.

— Πρέπει να χωρώ αυτές τις ώρες της έλευθερίας μου! συλλογίστηκε.

Ξαπλώθηκε στο κρεβάτι κι' έμεινε κάμ-ποση ώρα έτσι, άκίνητη, με το μυαλό σταματημένο, και με μόνη εύχρηστη σκέψη, ότι μπορεί να μείνη έτσι ως το βράδυ, χωρίς να την ένοχλήση κανένας. Έπειτα, ξαφνικά, πετάχτηκε. Έτρεξε στο δοκιμαστήριο, άνοιξε τη ντουλάπα. Πρώτο-πρώτο άστραφτε το φόρεμα της δεσποινίδος Γερανή, το θαλασσί φόρεμα με τα τούλια και με τις νταντέλλες. Πάρα πίσω ήταν τρία-τέσσερα άλλα φορέματα, που δεν είχαν παραδοθής ακόμα: Ένα παλιό βαρύνιμο, κάποιας κυρίας, ένα ταγέρ, ένα φόρεμα μάλ-λινου...

Κύτταξε την ώρα. Κόντευε μία. Έρριξε μιά ματιά γύρω-γύρω, λες και ήταν δυνατόν να τη βλέπουν άόρατα μάτια. Και, με μιά κίνηση άποφασιστική, πέταξε το παλιό χιλιοτριμμένο φουστάνι της. Γρήγορα, πέρασε τη θαλασσιά τουαλέττα. Το χέρι της έτρεμε καθώς έκανε να κουμπώσει τη μέση. Λες να της ήταν στενό; Η δεσποινίς Γερανή είχε φιδίσια μέση!... Όχι. Ίσα-ίσα. Θάλεγε κανείς πώς ή θάμ-μάστι αυτή τουαλέττα είχε ραφή στα δικά της τα μέτρα.

Κάμποση ώρα δεν τόλμησε να κυττάχτη στον καθρέφτη. Έπειτα, σήκωσε το κεφάλι της και με βήμα άποφασιστικό προχώρησε στο μεγάλο καθρέφτη του δοκιμαστήριου.

Μιά μικρή κραυγή έξεφυγε από τα χείλη της. Έκλεισε τα μάτια της για μιά στιγμή και τα ξανάνοιξε. Όχι... δεν ήταν όνειρο... Κι' όμως έτσι ήταν και στ' όνειρό της. Αυτή ή κοπέλλα με τη θαλασσιά τουαλέττα, ήταν ίδια με εκείνη που της χαμογελούσε στον ύπνο της. Μιά πεντάμορφη κοπέλλα, με κορμιάκί φιδίσιο, με κορμωστασία καμαρωτή. Μιά άληθινά όμορφη κοπέλλα, με μάτια μεγάλα, έκφραστικά, γεμάτα έρωτηματικά και άπορία.

Έμεινε πολλή ώρα έτσι έκστατική να κυττάζεται στον καθρέφτη. Δεν πίστευε πώς ήταν τόσο όμορφη. Ποτέ στη ζωή της δεν το είχε διανοηθής πώς ήταν άληθινά όμορφη. Κι' όμως τώρα ο καθρέφτης της το φώναζε. Αυτός ο λαιμός ο ολοστρόγγυλος, το θαμνάσιο στήθος, τα μπράτσα τα μακρύα και άπαλά. Κι' αυτά τα άνεπαίσθητα λακκάκια, που γύλκαιναν τη σοβαρή της φυσιογνωμία...

Χτένισε τα μαλλιά της όμορφα, προσεκτικά. Έπειτα, άρχισε να κάνει μερικά βήματα χορού. Δεν είχε μάθει ποτέ χορό. Έβλεπε μονάχα τις κοπέλλες στη φυλακή, που χόρευαν κλεφτά-κλεφτά καμιά φορά, κι' ήξερε άρεκτα βήματα.

Χαμογέλασε. Το χαμόγελό της ήταν θλιμμένο. Κι' όμως φωτίζε τη φυσιογνωμία της.

Εκείνη τη στιγμή, χτύπησε το τηλέφωνο. Έτρεξε με βήματα χορευτικά και πήρε το άκουστικό. Ήταν ή φωνή της Ρούλας.

— Φωτεινή, τί γίνεσαι; Είσαι άλήθεια μόνη; Και δεν σκέφθηκες να χαρής κάπως την έλευθερία σου;...

— Τη χαιρώμαι! άποκρίθηκε ή κοπέλλα, με φωνή κομμένη από τη συγκίνηση.

— Τη χαιρέσαι; Πώς τη χαιρέσαι;

— Με το δικό μου τρόπο...

— Η Ρούλα γέλασε.

— Βάζω στοίχημα, ότι θα κοιμάσαι!

Είχες τόσο πολύ λαχταρήσει τον ύπνο!

— Ό, όχι... δεν κοιμάμαι...

— Με βάζεις σε πειρασμό... Δεν θα μού πής, ότι έφερες το φιλαράκο σου στο σπίτι;

— Ρούλα!... φώναξε με άγανάκτησι ή κοπέλλα.

— Καλά, καλά, το ξέρω πώς δεν έχεις φίλο. Άκουσε, Φωτεινή: Ξέρεις για ποιο λόγο σε πήρα; Στην παρέα μας είναι πέντε καβαλλιέροι κι' είμαστε μονάχα δυο κορίτσια. Όλες οί άλλες έχουν τις δικές τους παρέες.

— Δεν έρχεσαι μαζί μας;...

— Στάσου νιέ, μη διαμαρτυρείσαι! Είναι όλα καλά παιδιά!... Άφού είναι μαζί μας ο άδελφός μου. Ξέρεις τί είναι ο άδελφός μου; Όθριο γίνεται, αν δής το παραμικρό.

— Έλα, καμμένη... Μην είσαι κοιτή! Θα ξεσκάσης κι' εσύ λιγάκι, και θα εύχρηστη-

σης κι' έμάς. Δεν θα ξεδέψης δεκάρα. Οί καβαλλιέροι τ' άναλαμβάνουν όλα.

— Δεν έχω τουαλέττα! είπτε ή Φωτεινή.

— Μα δεν χρειάζεται και σπουδαία τουαλέττα. Ό,τι έχεις! Κανένα άπογευματινό, μεταξωτούλι...

— Δεν έχω τίποτε, άπολύτως τίποτα...

— Άντε, καμμένη! Πώς είναι δυνατόν;

— Όπως στο λέω...

— Τότε, να σου δανείσω έγώ ένα φόρεμα. Έχω το περυσινό μου. Ένα ροζ φουστανάκι. Δεν είναι σπουδαίο, άλλά κάνει τη δουλειά του. Πέρασε από το σπίτι μου στις όχτς, να το δοκιμάσης. Όλεις;

— Δέ μπορώ... Θα πεθάνω από το φόβο μου...

— Μα ή Άργυρώ θάρρη άσυριο το πρωί. Τώρα είναι μακριά. Στη Λεβαδεία, δεν πάει!...

— Ναί.

— Λοιπόν, τί φοβάσαι;

— Άν της πούμε ότι έφυγα;

— Ποιος θα σε δει, καμμένη; Άλλη έννοια δεν έχει σήμερα που είναι άποκρηές ο κόσμος, από τη δική σου.

— Σου λέω, φοβάμαι!

— Να φύγης με δλη την άφέλεια. Έξέ άλλοι, θα είναι πίσω το σκοτάδι στις όχτς. Το σπίτι μου, σούχω τη, που είναι; Έδώ κοντά, στην Πλάκα. Έλα, καμμένη. Κάνε μου τη χάρη.

— Δεν ξέρω, δεν σου δίνω το λόγο μου! άποκρίθηκε ή Φωτεινή.

— Έγώ όμως θα σε περιμένω.

Το τηλέφωνο έκλεισε. Η Φωτεινή έμεινε πολλή ώρα άκίνητη μπροστά στον καθρέφτη πάλι. Μέσα στο γυαλί τώρα δεν έβλεπε μονάχα τον εαυτό της, όμορφο, αλλοιότιμο, σαν έξωτικό λουλούδι. Έβλεπε και μιά μεγάλη λαμπερή αίθουσα, και φώς πολύ, και τραπέζια, και χαρά και χαμόγελα, πολλά χαμόγελα και νειάτα...

Μιά μεγάλη άταξία

Το χέρι της έτρεμε καθώς κλείδανε την πόρτα. Έκλεισε τα μάτια της για να συνηθίση στο σκοτάδι του δρόμου. Άλλά και για να συνηθίση στη σκέψη πώς αυτή, ή Φωτεινή, έκανε ένα τέτοιο τόλμημα.

Τα πρώτα της βήματα στο μισοσκόταδο της πόρδας, ήταν σαν μεθυσμένα.

Έπειτα, όταν βγήκε στην όδον Έρμου, σήκωσε το κεφάλι της. Τότε, για να πάρη θάρρος να περπατήσει, θυμήθηκε πώς είναι ώραία, Μιά άληθινά ώραία κοπέλλα. Κι' όχι μονάχα ώραία, άλλά και καλοντυμένη.

Φορούσε καινούργια από την κορυφή ως τα νύχια. Φυσικά, την τουαλέττα της

οεσποινίδος Γερανή! Άπό μέσα, καινούργια έσώρρουχα της Άργυρώς, που τα είχε άνακαλύψει σ' ένα συρτάρι. Ένα ζευγάρι κάλτσες ναύλον, που τις φύλαγε ή Άργυρώ τόσο, ώστε δεν τις φορούσε ποτέ και παπούτσια ολοκαινούργια, που της έρχονταν περίφημα, συμπληρώναν την τουαλέττα. Βέβαια, τα παπούτσια δεν ήταν τουαλέττας κι' ή τσάντα δεν ήταν βραδινή. Λεπτομέρειες όμως μπροστά στο θάμα του συνόλου!...

Το σπίτι της Ρούλας ήταν πολύ παλιό, ένα έρείπιο στα σκαλάκια της Πλάκας.

Ήταν ακριβώς όκτώ ή ώρα, όταν χτύπησε την πόρτα ή Φωτεινή. Της άνοιξε ή ίδια ή κοπέλλα. Κι' έμεινε με το στόμα άνοιχτό.

— Φωτεινή!... Τί φοράς;

— Άπάνω από τη θαλασσιά τουαλέττα, ή Φωτεινή φορούσε το κατακαινούργιο παλιό κάποιας κυρίας, που ήταν κρεμασμένο κι' αυτό στο ντουλάπι του δοκιμαστήριου. Ένα μαύρο πολυτελέστατο παλτό. Το ξεκούμπωσε ή Φωτεινή, άφησε να φανή από μέσα ή θαλασσιά τουαλέττα.

— Φωτεινή, τρελλάθηκες;... ψιθύρισε ή Ρούλα.

— Έσκασε ή Φωτεινή στα γέλια.

— Ήταν όσωπου να πάρω την άπόφασι. Τώρα που την πήρα!...

— Σιγανοπαπαδίτσα!... Λάμπρο!

— Έλα να δής μιά άριστοκρατική ντάμα, που θάρρη στη συντροφιά μας!...

Άπό το διπλανό δωμάτιο, ξεπρόβαλε ο Λάμπρος, ο άδελφός της Ρούλας. Ένα γεροδεμένο παλληκάρι, γελαστό. Όταν είδε την κοπέλλα, της χαμογέλασε, με ύφος πούδειχνε το θαυμασμό του.

— Έγκρίνεται! είπτε άστεία.

— Τί έγκρίνεται;... Θα μάς έξαφανίση, την Πόπη κι' έμένα, έκανε ή Ρούλα μισοαστεία, μισοσοβαρά. Το φουστάνι μου χάνεται μπροστά σ' αυτό!...

Φορούσε ένα κίτρινο φουστανάκι, από φτηνό ύφασμα, γουστόζικα όμως ραμμένο.

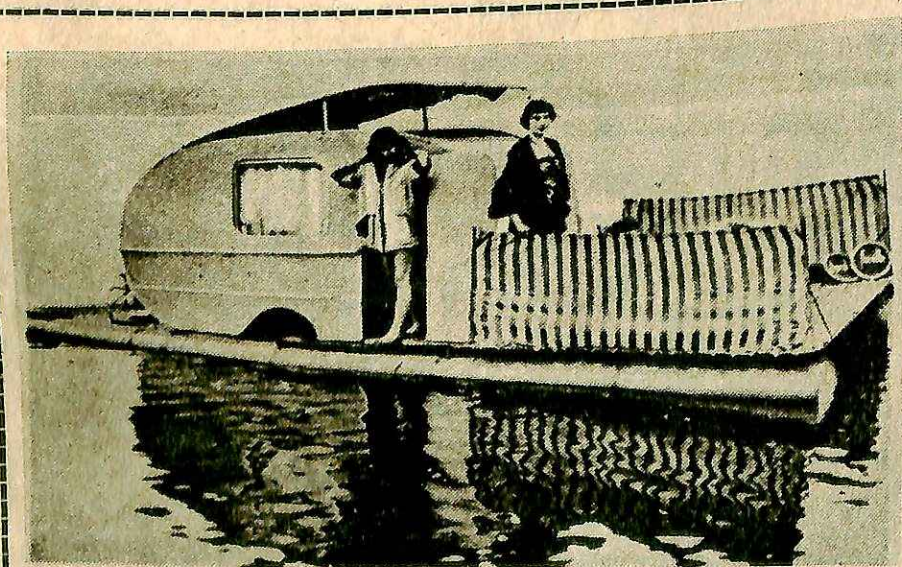
— Είναι πολύ ώραίο και το δικό σου φόρεμα! είπτε ή Φωτεινή καλόβολα.

— Σώπα! άποκρίθηκε νευριασμένη ή Ρούλα. Κουρέλι είναι!... Να σου πώ! Δεν σε φανταζόμουν τόσο έξυπνη!... Και το καινούργιο παλτό!...

— Άν το πάρη είδησι ή Άργυρώ, χάθηκα! ψιθύρισε ή Φωτεινή.

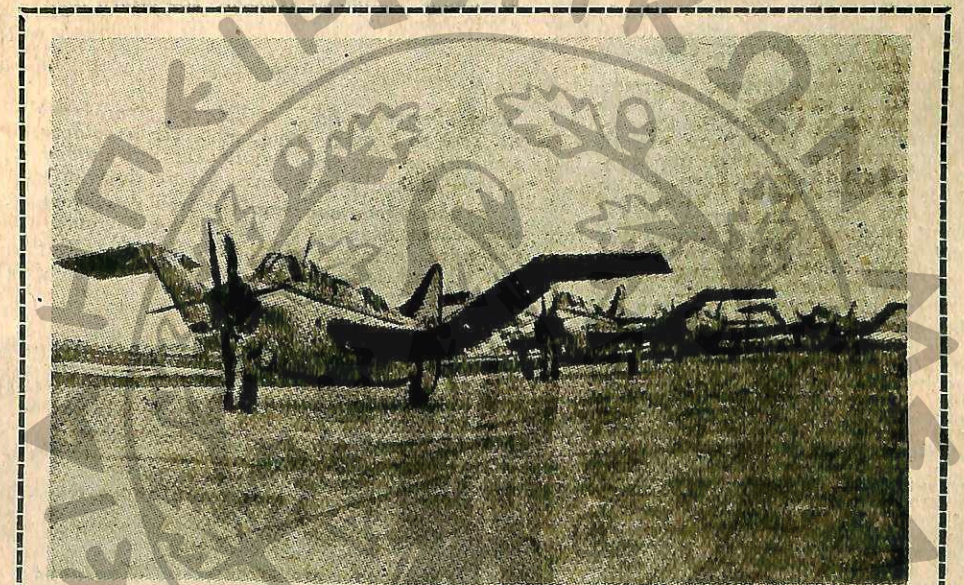
— Πώς θα το πάρη είδησι; Έκτός αν, αντί να πάη στη Λεβαδεία για κήρυγμα, έρθη

να πάη στο χορό των Κρητικών!... ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΜΠΑΝΙΑ

Σε μιά έκθεσι που έγινε προσφάτως στο Βερολίνο έπεδείχθη μεταξύ άλλων και ένα τρο-χόσπιτο, που μπορεί να μεταφερθή σε μιά άκροθαλασσιά, μ' ένα αυτοκίνητο και να τοποθετηθής πάνω σε μιά σκεδιά. Κατόπιν με τη βοήθεια μιάς βάρκας ή βενζινακάτου άπο, μακρύνεται από την άκρογιαλιά, επιτρέποντας έτσι στους κατόχους του να κάνουν το μπάνιο τους και την ήλιοθεραπεία τους μακριά από τα βλέμματα των άλλων λουομένων.

ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ ΜΕ ΠΤΥΣ ΣΟΜΕΝΑ ΦΤΕΡΑ

Στο αεροδρόμιο Φόρντ, στο Σάσσεξ της Άγγλιας μπορεί να δής κανείς τα πρώτα αερο-πλάνα με πτυσσόμενες πτέρυγες με τα όποια θα εφοδιαστούν προσεχώς όλα τα αεροπλά-νοφόρα της Μεγάλης Βρεταννίας. Τα «γκάνγκερ» όπως ονομάζονται τα αεροπλάνα αυτά ύστερα από μακρά περίοδο δοκιμών υλοβετήθηκαν από το βρετανικό έπιτελείο και πρόκει-ται έντός των ήμερών να άναλάβουν ενεργό ύπηρεσία.

Οἱ ἀπίστευτες περιπτώσεις ἑνὸς
* Ἀγγλοῦ καὶ μιᾶς Ρωσίδας

του καναδά και τὸ Γιουνκ, ὁ μοναδικὸς τῆς συντροφίας, τὸ σκυλάκι τῆς, ὥρμητος κατὰ τὴ διαρκεία τῆς ἀτελείωτης πεζοπορείας τῆς. Τὸ 1929 ἔφτασε, ἐπὶ τέλει, στὸ Νότι τῆς Ἀλάσκας. Ἡ Λίλιαν ὡμὸς δὲν πᾶν πρὶν μιὰ ἀδελφική κοπέλλα, ἡ ἄλλοτε, ἀλλὰ μιὰ νεορρομένη καὶ σκληρὰ ἀντιστασὶν γυναίκα. Μὲ μιὰ βάρκα Λοιπόν, κυνηλατίντας μόνη τῆς, πέρασε τὰ 36 μίλια τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν χερσίαν ἀπ' τὴν ἀπέναντι ρωσική ἀκτὴ τῆς Σιβηρίας. Καὶ ἀπ' ἐκεῖ πεζοποροῦσε ἄλλα τέσσερα χρόνια ἀκόμην γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν ἰδιαιτέρι πατριδα τῆς, ἓνα χωριουδάκι τῆς Οὐκρανίας. Σήμερα ἡ Λίλιαν πεζοποροῦσε καὶ τὸ καταπληκτικότερο ἀπ' ὅλα εἶναι ὅτι διατρεῦθηκε ἀπὸ τὸ παρρησιαστικὸν διὰ τῆς.

ΜΗΝ ΤΑ ΘΥΜΑΣΑΙ...

*

*

*

*

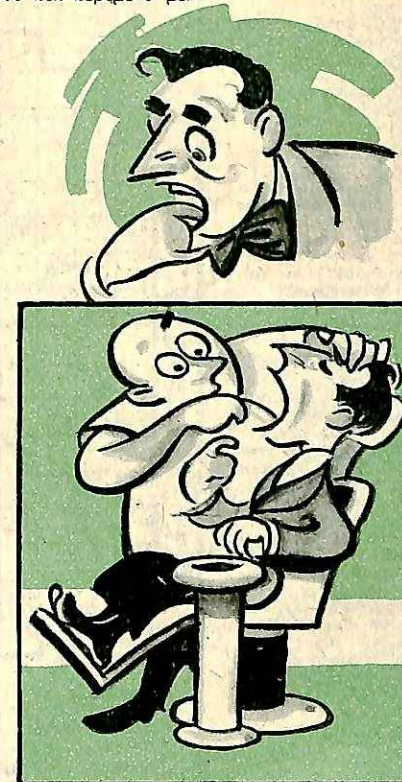
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Μία σύντομη ιστορία του

το έρρασά τους τις χιλιετίες.
Το "Άγιοι Όρος, που απεικείται
πό καταστάσεις βουκοκορρές, που κα-
ταπλήγουν άλλοι, σ' ήρεμες σφρονισαίες
ή, άλλοι σ' απόκριμα, είναι ακόμα μέ-
λη της αλλοδαπής βλαστήρας, έχει συνιστά την
αίτη ιστορία: Το Μάιο του 1393 επί
αυτοκρατορίας Παλαιολόγου, θεσπίστηκε ο
νόμος και τύπος του "Άγιου, έγινε πολι-
τευτική το "Άγιο Όρος μοναστική πολιτεία έ-
κδοσης. Το 1430 ή μοναστική πολιτεία έ-
κδοσης φόρου υποτέλει στους Τούρκους.
Το 1749 ο Πατριάρχης Κωνσταντινου-
πόλεως Κηρύλλος ο Ε΄ έχτισε την "Α-
ναστάση σχολή. Στις 20 Νοεμβρίου του
1912 καταλάβει το "Άγιο Όρος και ο-
νόμασε εκεί την ελληνική σημαία ένα
έτος από "Ελληνες πεζοναύτες. Το
1913, στη συνδιασκέψη του Λονδίνου α-
ποφασίστηκε η αυτονομία και η ούδε-
πρόσβαση του "Αγίου Όρους. Κατόπιν
το 1923, με τη συνθήκη της Λοζάν-
ης, η "Ελλάς έγινε κυρίαρχος του
"Αγίου Όρους και το Μάιο του 1924
πονήθηκε ο σημερινός καταστατικός
νόμος του.

— Και ποιά εινε;
— Νά, αὐτὴ ἡ σκιά πού βλέπεις ἐδῶ.
— Γιὰ βάστα, γιατρέ! Ἀποκλείεται νά εἶνε ἡ
σκιά τῆς ρίζας;
— Ποιά σκιά;
— Μὰ τώρα ἐγὼ θά σοῦ μάθω τοὺς νόμους
φωτοσκόπησης; Ρίζα εἶνε, δηλαδὴ ὁ στοῦν.
Τὸν ρίχνεις ἐκεῖ μιά δέσμη ἡλεκτρικῆς ἀκτίνης.
— Πόθεν εἶνε νά δημιουργήσῃ σκιά.
— Αὐτὰ δὲν γίνονται μὲ τις ἀκτινογραφίες.
Τὰ δόντι εἶνε χαλασμένο.

Τὸ σπασμένο σου δόντι;

— Μα τώρα, Στέφανε, κάνεις πώς δεν καταλα-
βαίνεις; Το δόντι μου έσπασε συνειστέτα του κου-
φίτου σου. "Αν εσύ δεν παντρευόσουν, δεν θα
πρωγάω το τραγικό εκείνο κουφτό και θαχα το
δόντι μου στη θέση του. "Αρα είσαι υπεύθυνος και
φείδεις να υποστής τās συνειστέτα. "Η μήπως
μπελεις πώς μπορείς να γίνεσαι αίτια να σπανε τα

δόντια του άλλου και να νύπη τις χείρες σου; Αυτό έλεγε! Να πληρώσω εγώ τη νόπη!

Ο Στέφανος δεν έννοωσε να παραδεχθεί την αναμφισβήτητη εύνοή του.

Και τί φταίω εγώ, είπε αναίδεστα, αν έσύ δάγκωσες απότομα το κουφέτο;

Να με συγχωρήσ, αλλά τα κουφέτα τα τρώει κανείς όπως νομίζει καλύτερα. Αν του λόγου σου έχης αντίθετη γνώμη, ώφειλες να ειχες κι' ένα χαρτί στη μπροστινή σου τσέπη να λήψω μασσάει τα νύχια σου, αλλά να τα πιπιλάτε, κουφέτα.

Αλλάς απεχδύμεθα πάσης ευνούχης. Στέφανος, Δημήτρη, 'Εφ' ης, Στέφανος, αν ήσυχον την πρόθεσιν, έχεις δόξα την εύνοήν του άτυχισμένου. Λοιπόν, το έκαστο μύριο παρακαλώ. Όσο για την ψυχική δόνη, έπειδή είσαι φίλος μου, δεν σου τη χρεώνω. Θα την υποστώ εγώ.

Όλ' αυτά τα λογικά επιχειρήματα δεν κατάφεραν να λυγίσουν την αντίστασιν του Στέφανου. Βρήκε μάλιστα και δικά του, για να με αντικρούση:

— Κι' αν γλύστραγες από τη σκάλα της έκκλησας κι' έσπαγες το πόδι σου; Πάλι εγώ θα ήμουν υπεύθυνος;

— Αμ' ποιός θα ήταν; Ο Καραϊσκάκης;

— Κι' αν σε πάταγε ένα αυτοκίνητο στο δρόμο που έρχόσουν; Εγώ;

— Θέλει ρωτίμα;

— Κι' αν έπεφτε καμμιά γλάστρα στο κεφάλι σου, από κανένα σπίτι; Εγώ;

— Έσο, φυσικά, 'εφ' όσον όλα αυτά τα άτυχηματα θα ήσαν συνέπεια της προσκλησώς σου. Και πρέπει να είσαι πολύ ευχαριστημένος που έφυγε μονάχα ένα δόντι, και γλυτώνεις μ' ένα έκαστο μύριο. Λοιπόν, φέρτο να τελειώσουμε.

— Δυστυχώς, δεν έχω! απάντησε ο Στέφανος.

— Τι πάει να πη δεν έχεις; Πες ότι πήρες προίκα ένα έκαστο μύριο λιγότερο.

— Μά δεν πήρα προίκα, λέλη. Ξέρεις ότι παντρεύτηκα από αίσθημα.

— Κι' εγώ τί φταίω, αν παντρεύτηκες κοροϊδιστικά; Έγώ θα πληρώσω το αίσθημα; Μωρέ απίτησι!

Τέλος πάντων, ο Στέφανος κράτησε γερή άμυνα.

— Τότε, μετά λύπης μου, θ' άπευθυνώ άλλοι! δήλωσα κι' έφυγα με αξιοπρέπεια.

Χωρίς να χάνω καιρό, πάω και συναντώ τον πεθερό του. Του δίνω τις συστάσεις, φίλος του Στέφανου, καλό παιδί και ή κόρη σας θα εύχρηση. Καλό παιδί, ναί, αλλά δεν έχει επιγνώσι των υποχρεώσεων του. Διότι, κύριε Χλαμπαντζάρη, άκούστε παρακαλώ τι μου συνέβη, σχετικά με το γάμο της πρώην δεσποινίδος κόρης σας και του Στέφανου.

— Ίδου και το δημιουργηθέν κενόν!

— Λοιπόν; ρωτάει ο πεθερός.

— Καθώς μου ώμολόγησε ο Στέφανος, δεν πήρε προίκα. Αυτό, βέβαια, είναι δικαίωμά του. Έγώ ποτέ δεν θα παντρεύομουν τζάμπα. Αλλά έσεις, ως πεθερός, το βρίακτε λογικό ν' άποκαταστήσετε την κόρη σας χωρίς να την προικοδοτήσετε;

— Κι' αυτό τί σ' ενδιαφέρει εμένα;

— Μ' ενδιαφέρει πολύ, κύριε Χλαμπαντζάρη. Γιατί αν ο Στέφανος έλάμβανε προίκα, θα ήταν εις θέσιν σήμερα να μου πληρώσει το δόντι μου και δεν θ' άναγκαζόμουν να προσέλω ποός ύμης για να έπανορθώσετε τη ζημιά.

— Δεν καταλαβαίνω ποό το πής.

— Υποθέτω ότι είμαι σαφής. Αν δεν παντρευόταν ή πρώην δεσποινίς κόρη σας τον πρώην κύριο Στέφανο—και λέω πρώην κύριο, γιατί ένας άνθρωπος που δεν άναγνωρίζει τις υποχρεώσεις του παύει για μένα να είναι κύριος—δεν θα με προσκαλούσαν στο γάμο τους. Άρα δεν βάτρωγα το τραγικό έκτενο κουφέτο και το δόντι μου θα έμενε άκέραιο. 'Εφ' όσον, λοιπόν, έτσι έχουν τα πρά-

γματα, νομίζω ότι έσεις ως πεθερός, όφείλετε να έπανορθώσετε. — Θέλετε δόντι, δηλαδή! — Βλέπω μετά χαράς ότι έχετε κατανόησι.

— Έν τάξει, άγαπητέ μου. Έκτός απ' αυτή που φοράω, έχω και μια άλλη δοντοστοιχία, με δυόμισι ντουζίνες δόντια. Θα σου δώσω να διαλέξης. Μάλιστα, αν θέλεις, μπορώ να σου τα δώσω και όλα. Έγώ δεν τα φοράω πιά.

Ανοίγει το συρτάκι του γραφείου του και τραβάει μια δοντοστοιχία.

— Γερά και δοκιμασμένα, μου λέει.

— Κύριε Χλαμπαντζάρη, με έρωνεύσθε;

— Καθόλου. Μου ζητάτε ένα δόντι, σας δίνω τριάντα. Γιατί μπορεί να ξαναφάτε κουφέτα. Μάχετε δόντια απόθεμα.

— Λυτούμαι πολύ, αλλά θ' άπευθυνώ άλλοι!

★

Άπευθύνομαι στην ίδια τη νεόνυμφη.

— Πρόκειται για την εύτυχια σας! της λέω με την εμπρόθευσα σοδαρότητα.

Ανοίγει διάπλατα τα μάτια της. Ποίός ξέρει τί να φαντάζεται ή καυμένη. Μά όχι! Δεν είναι αυτό που μπορεί να υποπτεύεσθε.

— Ορίστε, μαντάμ!

Της έξηνά καταλεπώς την ύπαρξιν και τα διαδήματά μου.

— Και τί σχέσι έχει το δόντι σας με την εύτυχία μου;

— Μεγάλη. Γιατί, πώς μπορείτε να άισθανέσθε εύτυχισμένη στον έγγαμον βίον σας, όταν έξερετε πως ή εύτυχία σας στηρίζεται στα έρείπια ενός ξένου δοντιού; Και πρό παντός όταν έξερετε πως ένας άνθρωπος που του προκαλέσατε αυτήν την καταστροφή θα σας θεωρή υπεύθυνο και θα σας βαρυνκομάη σ' όλη του τη ζωή; Ο Στέφανος με άπέπεμψε. Ο πατήρας με έρωνεύθη. Δείξετε, σείς τουλάχιστον, κατανόησι και θα εύχωμαι διακάως να είναι ο βίος σας άνθοσάρατος.

Δυστυχώς, ή νεόνυμφη κυρία, δεν δείχνει την κατανόησι που της ζητώ. Και καθώς φεύγω, της λέω:

— Αν δεν ταιριάζατε, δεν θα συμπεριερίχατε!

★

Θα μου πητε τώρα έκτενο που μου είχε πη κι' ο γιατρός; ότι, μια που το δόντι είχε βράθει στη ρίζα, μια μέρα θασπάγει. Αλλά, πρώτον αυτό δεν είναι βέβαιο. Δεύτερον αυτό μπορούσε να συμβή έπειτα από δέκα χρόνια. Και τρίτον δεν ήμουν κακοδίος. ν' άποτον δεν ήμουν κοροϊδός. ής ζη-καλώμην την κορυφή αίτια της ζημιάς. Έτσι πληρώσα εγώ το έκαστο μύριο—και κρίμα κάθε σχέσι με το Στέφανο. Δεν θέλω νάω καμιά έπαφή με ανθρώπους κακής πίστωσης.

★

Όυτε έξη μήνες δεν είχαν περάσει από τότε. Και να πραχτές που συναντώ στη δόμο την πρώην νεόνυμφη.

— Τα σέβη μου μαντάμ!

— Κάνει το λάθος να μου χαμογελάση. Και βλέπω με φόκη ότι της λείπει ένα μπροστινό δόντι.

— Μπα! της λέω. Κουφέτο;

— Όχι! μου άπαντά και την πιάνουν λυγμοί!

— Κατάλαβα. Σας τσάσασε ο Στέφανος!

— Ναί... και τα δάκρυα δεν την αφήνουν να συνεχίση.

Τότε βάζω το δείχτη της δείξας στον κρόταφό μου και της λέω.

— Σας τσάα! Δεν σας τσάα; Εύτυχία που σπούζεται στα έρείπια ενός ξένου δοντιού, δεν διαρκεί. Ορίστε που έπαλήθευσα. Χαίρετε, μαντάμ. Και πολλούς χαίρετους στο Στέφανο!

— Έτσι πήρα την έκδικήσι μου και είμαι πολύ εύχαισισμένος. Αλλά και πολύ προσεκτικός. Τα κουφέτα τα πιπιλάω. Και ποτέ δεν δέχομαι πρόσκλησι σε γάμο, αν δεν άναγνωρίσουν προσηγουμένως οι μελλόνυμφοι ότι υπέγουν όλη την εύνοήν για ό,τι μπορεί να μου συμβή.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 484

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες σ' ένα λιμάνι.
- 2 Μεγάλος θυμός. — Πρόσωπο του «Οθέλλου».
- 3 Έξωτερική εμφάνισις. — Προσωπική άντωνυμία (πληθ.). — Προορίζεται για ξένους.
- 4 Ίδρυτις ιστορικής πρωτεύουσας. — Σιτάρι και καφές περνούν από τα δόντια του. — Δημητριακόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

- 5 Διεθνές σήμα. — Έρχεται σ' έπαφή με τη θάλασσα. — Καταστρέφει τα ρούχα μας.
- 6 Ποσοτικό έπιρρημα. — Δυσκόλα γλύνει το κεφάλι του. — Άγγλος θαλασσοπόρος.
- 7 Προτρέπει. — Μεγαλοπρεπής είσοδος. — Κατάρες. — Αριθμός.
- 8 Διπλασιαζόμενο δηλώνει βιασύν. — Αρχικά παλαιού κόμματος. — Δέντρο που άγαπά το νερό.
- 9 Δεν είναι άνόθευτο. — Κάτοικος αρχαίας χώρας της Ασίας.
- 10 «Οτιδήποτε». — Χρησιμοποίησ την φωνή μου. — Κάτοικος πόλεως που έδωσε το όνομά της σ' έναν πόλεμο της αρχαιότητας.
- 11 Άνεστραμμένη νότα. — Την χρησιμοποιούν οι χωρικές. — Αναφορική άντωνυμία (συνδέτ.). — Συνοδεύουν βασιλείς.
- 12 Σημείον της αριθμητικής. — Οι άρρωστοι τους όφείλουν πολλά. — Ένας από τους Χάν.
- 13 Την λάτρευαν οι άρχαιοι. — Καταστρέφει τα έζυλα. — Δεικτική άντωνυμία.
- 14 Εύρωπαϊκή πρωτεύουσα. — Βυζαντινός ναύαρχος ο όποιος κατέστρεψε το 882 τον στόλο των Άράβων που λεηλατούσαν τα νησιά του Ιονίου. — Σκαπτικό έργαλείο.
- 15 Το μικρό όνομα περίφημης πανοδρόμου και σιτάρ. — Γαλλικό κέντρο παραθερισμού (ναλ.). — Άπ' εκεί ξεκινάει το αλάτι.
- 16 Κατοικία ζώων. — Κόκκαλο του αντίδραχίου.
- 17 Έράκτης κήπων.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Μικρή άγελάδα.
- 2 Σε πολλά μέρη αντίπροσωπείται μ' ένα κάθισμα. — Μικροί και μεγάλοι τον άκούουν εύχαρίστως.
- 3 Μομφ. — Χαρακτηρίζει τα σκυτοέξια όνόματα. — Μας κρύβει τον ήλιο.
- 4 Στις εκκλησίες του γίνεται μεγάλη κατανάλωσις. — Μάρκα αυτοκινήτων. — Περιφημη όπερα.

ΜΙΧ. ΡΑΣΤΟΜΤΖΗΣ
(Λευκωσία—Κύπρου)

Η λύσις του 483
στή σελ. 82

Αλλαξές... ΦΥΛΙΟΥ

ΤΟΝ ΑΡΧΕΛΑΟΥ

ΔΟΚΤΩΡ Κ. ΑΛΛΑΓΙΔΗΣ
ΕΙΔΙΚΟΣ
ΕΙΣ
ΑΛΛΑΓΗΣ
ΦΥΛΟΥ

— Τι επιθυμείτε, μαντάμ;...

— Στάσου, βρέ γυναίκα!... Δεν πήρα καινούργια δακτυλογράφο... Ο Μιχαλάκης είναι, που είχα. Έκανε έγχείρησι...

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΔΗ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

— Γιαννάκη, αν νά πολυκυττάξης τώρα τελευταία τις γυναίκες βιτρίνες!...

— Περίμενε, Άγλαΐα μου. Άλλη λύσι δεν μάς μένει παρά ν' αλλάξω φύλο και νά σε παντρευτώ εγώ!...

ΕΙΔΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗΣ ΦΥΛΩΝ

WG ΑΝΔΡΩΝ

WG ΓΥΝΑΙΚΩΝ

WG ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ!

Η έγχείρησις δεν ήταν πολύ πετυχημένη!

ΤΟ ΠΕΡΙΤΤΟ ΒΑΡΟΣ

Πώς πρέπει ν' αδυνατίσετε

Μια σειρά άρθρων περί παχυσαρκίας, που δημοσίευσε κάποιος γνωστός Αμερικανός γιατρός σ' ένα περιοδικό μεγάλης κυκλοφορίας, προκάλεσε στην Αμερική και στην Αγγλία ένα κύμα εμάνιας αδυνατίσματος. Αργότερα ωστόσο αποκαλύφθηκε, ότι ο άπώτερος σκοπός του γιατρού, ήταν να διαφημίσει έμμεσως ώριμα τρόφιμα και φάρμακα! Έπενεθε τότε η άρμοδια Υπηρεσία Έλέγχου Τροφίμων και Φαρμάκων και του απαγόρευσε να συνεχίσει την επιτήδεια αυτή κερδοσκοπία.

Ωστόσο, είναι γεγονός, ότι οι περισσότερες γυναίκες θέλουν να γίνουν ή να διατηρηθούν λεπτές. Εύτυχως δέ, σ' αυτό το ζήτημα, η φιλαρέσκεια συμπίπτει με τους κανόνες της υγιεινής. Γιατί είναι γεγονός, ότι, μετά τα 40 χρόνια ιδίως, η παχυσαρκία κουράζει πολύ την καρδιά, με συνεπείς καθόλου ευχάριστες. Χάνοντας π. χ. 30 κιλά, μια γυναίκα που έφτανε πριν τα 140, περιορίζει κατά 20 % την εργασία της καρδιάς της και καλύτερευει τη γενική υγιεινή της κατάσταση.

Η γυμναστική συντελεί, βέβαια, στην απώλεια βάρους, αλλά δεν είναι αρκετή. Μάλιστα, η πολλή γυμναστική φέρνει το αντίθετο αποτέλεσμα, γιατί προκαλεί πείνα και δίψα, και τότε τρώει κανείς και πίνει ακόμη περισσότερο, κι' επομένως παχαίνει αντί ν' αδυνατίσει.

Τα φάρμακα για το αδυνάτισμα περιέχουν συνήθως ορμόνες του θυρεοειδούς αδένος, που προκαλούν ταχύτερη καύση των ιστών του σώματος, κι' επομένως σημαντική ελάττωση του βάρους. Είναι όμως επικίνδυνα, γιατί επιδρούν δυσάρεστα στους μύς της καρδιάς και στα νεύρα και κάνουν τον άνθρωπο νευρικό και ευερέθιστο. Μόνο ο γιατρός μπορεί να τα συστήσει, αν βεβαιωθεί με το βασικό μεταβολισμό, ότι η παχυσαρκία οφείλεται σε ανεπάρκεια του θυρεοειδούς αδένος. Πρέπει δέ κατόπιν να κάνει κάθε

Η γυμναστική συντελεί, βέβαια, στην απώλεια του βάρους, αλλά δεν είναι αρκετή...

Η διαίτα είναι ο αποτελεσματικότερος και ο πιο ακίνδυνος τρόπος για ν' αδυνατίσετε...

τόσο εξετάσεις, για να δει μήπως χρειάζεται να ελαττωθεί η ποσότητα του φαγητού.

Η διαίτα είναι ο αποτελεσματικότερος και πιο ακίνδυνος τρόπος για ν' αδυνατίσετε. Πρέπει όμως να ξέρετε ποιά φαγητά θ' αποφεύγετε. Δεν υπάρχει π. χ. λόγος να στερηθήτε ένα νόστιμο μπιφτέκι και να τρώτε, έξ' αλλου, ζαχαρωτά, αμυλώδη ή λίπη. Αυτά όλα σας παχαίνουν, ενώ το μπιφτέκι όχι.

Έχετε υπ' όψη, έξ' αλλου, ότι δεν υπάρχουν τροφές που ν' αδυνατίσουν. Άπλως και μόνον, ώριμα τρόφιμα δεν παχαίνουν όσο οι άλλες.

Η ζάχαρη, το μέλι, οι μαρμελάδες κλπ., παχαίνουν πιο πολύ απ' όλες. Μπορείτε ν' αντικαταστήσετε τη ζάχαρη με ζαχαρίνη, την οποία όμως προσθέτετε μετά το βράσιμο, γιατί η παρατεταμένη θερμότητα, την αποσυνθέτει. Διαλύετε καλύτερα την ταμπλέτα σε λίγο νερό πολύ ζεστό και το προσθέτετε στην τροφή που θέλετε να γλυκάνετε, ανακατεύοντας καλά.

Ένα νέο όμως είδος ζαχαρίνης, το «σουκαρύλ», μπορεί να προστεθεί και πριν απ' το βράσιμο. Κάθε ταμπλέτα περιέχει ένα ογδόνον του κόκκου, και η επιτρεπόμενη δόση είναι μέχρι 8 ταμπλέτες το πολύ κάθε μέρα. Έχει μεγάλη γλυκαντική δύναμη και δεν αφήνει κατόπιν πικράδα στο στόμα, όπως η κοινή ζαχαρίνη.

Πρέπει, έξ' αλλου, ν' αποφεύγετε τα υγρά, και ιδιαιτέρως το αλκοόλ. Γιατί, όταν πίνετε αλκοόλ, ο οργανισμός σας καίει αυτό, αντί να καίει τα περιττά λίπη. Έτσι, κι' αν ακόμη κάνετε διαίτα μέχρι πείνας, αλλά πίνετε συγχρόνως αλκοόλ, οι προσπάθειές σας πηγαίνουν χαμένες.

Ένα μεγάλο μέρος του περιττού βάρους, οφείλεται συνήθως σε συγκράτηση υγρών στους ιστούς. Η συγκράτηση αυτή ενοείται από το άλατι και τη σόδα. Πρέπει, λοιπόν, να τρώτε ανάλατα τα φαγητά σας, αν θέλετε ν' αδυνατίσετε.

Αντί αλατιού, μπορείτε να μεταχειριστήτε ένα «ανάπληρωμα» του, από δάτα καλίου. Θα το βρείτε στα φαρμακεία. Μ' αυτό, θα γίνονται λιγότερο άνοστα τα φαγητά σας.

Όπωςδήποτε, ο περιορισμός του αλατιού, είναι μια απαραίτητη θυσία στην οποία πρέπει να υποβληθήτε, για να χάσετε βάρος — ή για να μη ξανακερδίσετε αυτό που έχετε ήδη χάσει.

Αν παρατηρήσετε κάποιο πρήξιμο στα πόδια σας έπειτα από την ορθοστασία όλης της ημέρας, αυτό σημαίνει υπερβολική συγκράτηση νερού στους ιστούς. Έλαττώνοντας, λοιπόν, το άλατι που βάλετε στο φαγητό σας, θα δείτε να εξαφανίζεται το πρήξιμο αυτό.

Όταν αρχίσετε να εφαρμόζετε τη διαίτα, θα αισθανέσθε στην αρχή πως κάτι σας λείπει. Μπορείτε όμως να τρώτε σε άθροισμα τις τροφές που δεν παχαίνουν: ψάρι ή κρέας δίχως λίπος, σαλάτες δίχως λάδι, και πολλά φρούτα — όχι όμως σũκα, σταφύλια και μπανάνες, που περιέχουν πολλή ζάχαρη.

Νάχετε υπ' όψη απ' την αρχή, ότι δεν θάνα καθόλου ευχάριστη η διαίτα για ν' αδυνατίσετε. Ιδίως θα υποφέρετε την πρώτη βδομάδα. Ύστερα όμως ο οργανισμός σας θα συνηθίσει γρήγορα, έτσι, που δεν θα μπορείτε πια ν' ανεχθήτε την ποσότητα και το είδος της τροφής που τρώγατε άλλοτε.

Θα νοιώσετε επίσης στην αρχή, ότι ελαττώνεται η σωματική σας ενέργεια. Όσο όμως θα λιγοστεύει το βάρος σας, η καρδιά σας κι' οι μύς σας θα κουράζονται λιγότερο. Αν λοιπόν έχετε καλή υγεία, θα βρείτε πολύ γρήγορα πως νοιώθετε καλύτερα τον εαυτό σας και πιο δραστήριο από πριν.

Και τώρα, η σπουδαιότερη συμβουλή: Μην προσπαθήσετε να αδυνατίσετε πολύ γρήγορα. Ζυγίζεσθε κάθε μέρα, την ίδια ώρα και στην ίδια ζυγαριά, δίχως ρούχα ή με τα ίδια ρούχα πάντα. Στην αρχή, μπορείτε να χάνετε μισό κιλό και περισσότερο κάθε μέρα, ύστερα όμως θα ελαττωθεί αυτή η καθημερινή απώλεια βάρους. Αν δεν επιβάλλει κάποιος ώριμος λόγος ν' αδυνατίσετε γρηγορότερα, φροντίστε να μη χάνετε περισσότερο από μισό έως 1 κιλό τη βδομάδα. Αυτός ο ρυθμός αδυνατίσματος είναι ο καλύτερος για την υγεία.

Τέλος, αν η διαίτα σας προκαλή κάποια κακοδιαθεσία, συμβουλευθήτε το γιατρό σας. Αυτός θα εξακριβώσει τότε, εξετάζοντας τα ούρα σας, αν περιέχουν άσπετον, πράγμα που δείχνει, ότι φθείρονται πάρα πολύ γρήγορα οι ιστοί του σώματός σας. Πολλοί άνθρωποι, που παραμέλησαν αυτή την προφύλαξη, αρρώστησαν σοβαρά, ή και πέθαναν ακόμη από την παράλογη διαίτα που 'καναν.

Αληθή συννογραφία

Αληθή σκηνογραφία! Καταγοούνται λάσπες, χιόνια, ροζ-λίλα-βιολέ—τί θαύμα! —βάφτηκε κάθε βουνό, δυο κεφάλια χελιδόνια συνεχώς χαράζουν κύκλους στον γαλάζιον ουρανό κι' οι φλογάτες παπαρούνες κι' οι δροσάτες ανεμώνες συμπληρώνουν όπως πρέπει τις χαρούμενες εικόνες!

Και μοιραίως, όπως πάντα, του «ντεκόρ» ή αλλαγής αναστάτωση μεγάλη προκαλέσει στη γη που, σαν τ' άπραγα κορίτσια, τη βασάνισαν τη δόλια του χειμώνα τα καπρίτσια!

Μα το παρελθόν ξεχνιέται! Τώρα ποιος το χαμπαρίζει ποιος μιλά γι' αυτό σαφώς, τώρα που μας πλημμυρίζει τ' ανοιξιάτικο το φώς;

Μέσα στο γαλάζιο χρώμα δεν μπορούν να επιζητήσουν αναμνήσεις πικραμένες. Κι' είναι κι' οι ψυχές ακόμα απ' το φώς αυτό λουσμένες κι' ανοιξιάτικα γλυκύνες κι' ελαφρές σαν πεταλούδες λαχταρούν κάθε πρωί να χαρούν ό,τι ωραίο βρίσκεται μέσα στη ζωή!

Αληθή σκηνογραφία, δίχως βάσανα και κόπους! Μα συγχρόνως αλλαγμένους βλέπεις κι' όλους τους (ανθρώπους).

Και, προ πάντων—όπως θάδες— όλους τους κρεμανταλάδες που θανατώνουν κεχηνότες τις... ξεμπαρτωμένες τις πρώτες, που ποζάτες και τριζάτες, βγήκανε ξανά στην πιάτσα και που ένοιωθαν δικαίως μια βαρεία μελαγχολία και που ένοιωσαν τις «καρρές» τους και τα μπράτσα τους μέρες, όσους μήνες τα «καρρές» τους και τη δουλειά! μέσ' στη... μάλλινη στενάδα των πουλόβερ τη δουλειά! Έσταμάτησαν μοιραίως σκανδαλώδεις αποκαλύψεις και άρχισαν οι πρώτες δροσερές αποκαλύψεις.

Αληθή σκηνογραφία! Κι' η καρδιά κάθε Κατίνας ή Μαρίας ή Σοφίας μ' έντασι κι' εφέτος πάλλει και με μια χαρά μεγάλη, που την δικαιολογώ, τίκι-τάκ πανηγυρίζει όσο προέπει και αξίζει.

την... απελευθερώσι της απ' της κάλτσας το ζυγό! Αληθή σκηνογραφία! Κι' η γυναίκα ή αιώνια πλέει σε χαράς πελάγη ένεκα που απηλλάγη απ' των ατιμιάσεων «πόντων» τη φρικτή την τυραννία!

Όως γαλάζιο, χελιδόνια, ανεμώνες, παπαρούνες! Κάτω πλέον οι ζακέτες, τα βελούδα και οι γούνες που... γκρεμίσαν τόσα σπιτία! Κάτω τους και πάλι κάτω και να ζήσουν τα ταίτια!

Πές μου, του τοιούτου τις χάρες πως μπορώ να μην (δυνήσω; Έλαφρότατον, έξ' αλλου, κάλυμμα αποτελεί και θά το θαυμάζω πάντα, έστω κι' αν αλλοιθωρίσω απ' το «βλέπε» το πολύ!...

Ευνογραφία και Συννογραφία Τ.

Η ΑΟΡΑΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ

Το υποβρύχιο που αναδύθηκε ξαφνικά μέσα απ' το κατασκότεινο πέλαγος — τρία μίλια νοτίως της άκτης Μονής Μαριδάκης — ήταν το ελληνικό «ΤΡΙΤΩΝ». Είχε αποπλεύσει από την Αλεξάνδρεια το απόγευμα της 20ής Νοεμβρίου 1941, με αντικειμενικό σκοπό την αποδίδει της αποστολής «ΣΦΑΞ» στην Κρήτη. Αρχηγός της ήταν ο ανθυπολοχαγός Αντώνης Φάκρος, που μόλις δυο μήνες πριν είχε δραπέτευσει από τη Μεγαλόνησο, κυνηγημένος άγρια από τους Γερμανούς.

Ήταν το μνηστήρ παλληκάρι ο Φάκρος. Από τις πρώτες μέρες που η Κρήτη βρέθηκε κάτω από τη μπάτα του κατακτητή, μαζί με τον ταγματάρχη Αλέκο Ραπτόπουλο, ωργάνωσε τις πρώτες ομάδες «εξοικονομίας» στην περιοχή της Βιάννου. Από τ' απότομα ακρογιαλίας της ηρωικής αυτής επαρχίας και συγκεκριμένα απ' την ακρογιαλία της Αρής, έκπορτασε «Αγύλοι» και «Ελληνες αξιωματικοί» πήραν το δρόμο προς την ελευθερία. Τ' όραμα της Αφρικανικής γης, που σ' αυτή κατέφευαν όλοι οι κυνηγημένοι και όλοι όσοι ήθελαν να πολεμήσουν στο πλευρό των συμμάχων, τους μαγνητίζει. Χωρίς να λογαριάζουν τους κινδύνους, εμπναιναν μια νύχτα σ' ένα βενζινοπλοίο και ξεκινούσαν για τη μεγάλη περιπέτεια.

Λίγο αργότερα, ο ταγματάρχης Ραπτόπουλος σκέφτηκε να οργανώσει συστηματική άμυνα εναντίον των Γερμανών. Η αλήθεια είναι πως δυσκολεύτηκε στην αρχή από αντίθετες περιστάσεις, με γρήγορα βρήκε πρόθυμους συνεργάτες, που δέχτηκαν να πάρουν μέρος στο προετοιμαζόμενο «εξοικονομικό» του νησιού. Μέσα στους πρώτους, που συνεννοήθηκαν μαζί του, έκτος απ' τον Αντώνη Φάκρο, ήταν ο ταγματάρχης Μιχαήλς Φιλίππας, που μετά την άναρχη, έφυγε απ' το ελληνικό άρχιεπισκοπείο των Αρμών και έτρεξε στο χωριό του προς το Μονοπάτι για ν' αποφυγή την αιχμαλωσία. Προς τα εκεί άλλωστε έτρεχαν κι άλλοι αξιωματικοί και υπαίτες μαζί με τους Βρετανούς, προσπαθώντας να πλησιάσουν τα νότια παράλια χωρίς καθυστέρηση. Κάθε λεπτό που περνούσε ήταν κινδύνος — θάνατος. Η γερμανική «επιτροπή» είχε ανοίξει κιόλας τις σαγκάρες της κι έβλεπε όλους εκείνους που έμεναν απερίσκεπτα πίσω.

Με συμμετοχή του ταγματάρχη Γιάννη Αγγελάκη, πούμε στο Φιλίππο, δημιούργησε την πρώτη οργάνωση, που την ονόμασαν «Επικήρη» ή «Επικήρη Επαναστατική Επιτροπή». Η δράση της έγινε τόσο αποδοτική, που μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα, σχηματίστηκε ένα μεγάλο ρεύμα φυγών προς την Αίγυπτο. Ο Ραπτόπουλος με τους συνεργάτες του φρόντιζε για όλους και για όλα: Ασφάλεια, τροφή, μεταβίβαση διαταγών και πληροφοριών και τέλος, ό,τι άλλο τους ήταν απαραίτητο. Πλάι στο Ραπτόπουλο όμως ήταν και η κόρη του: Η τολμηρή Αταλάντη, που πολλές φορές ξεκινούσε μέσα στα βαθιά μεσάνυχτα μεταμφιεσμένη σε άντρα, για να ειδοποιήσει τα διάφορα λιμάνια και κρησφύγετα και να δώσει πληροφορίες για τ' ακριβή μέρη της ακρογιαλίας και τις καθυστερήσεις άρσης που θα προσέγγιζαν υποβρύχια ή άλλα πλοία. Με τον καιρό, έβγαλαν από την οργάνωση τον τοπικό χαρακτηρισμό και της έδωσαν το γενικό τίτλο: «Εθνική Επαναστατική Επιτροπή».

Όπως κι αν είχε όμως το ζήτημα, η οργάνωση έπρεπε να έχει και κάποια εξωτερική βοήθεια. Μέρα με την ημέρα οι ανάγκες της μεγάλωναν. Κι' εκτός απ' αυτά, έπρεπε να ενισχυθούν με όπλα, φάρμακα, ιατρισμό και άλλα παρόμοια. Τα γύρω χωριά έστειλαν ό,τι μπορούσαν. Μά δεν έφταναν αυτά. Ο αγώνας, που μόλις τότε άρχιζε, θα κρατούσε καιρό, ίσως και χρόνια. «Σε πότε θα μπορούσαν ν' αντέξουν; Τότε ακριβώς για τ' η. Μ. έπρεπε να φύγει η ανθυπολοχαγός Αντώνης Φάκρος για τ' η. Μ. «Ανατολή» με την ελπίδα να κατορθώσει να βρει σ' επαφή με την «Επιτροπή» του Αγώνος που μόλις είχε σχηματιστεί εκεί από τον πρίγκιπα Πέτρο, τον Σεμπάστιαν, τον Μπάμπη και τον Σπυριδίου. Ο Φάκρος όμως έπεσε σε καλότερα χέρια: Στον τότε αντιπλοίαρχο (αντιναύαρχο σήμερα) Π. Κώνστα, που ήταν γενικός αρχηγός όλων των «Ελληνικών Μυστικών Υπηρεσιών» της Μ. Ανατολής, κατά την περίοδο 1941—1943.

Δεν μπορούσε να γίνει πιο κατάλληλη στιγμή απ' αυτή που βρέθηκε ο Φάκρος στην Αίγυπτο. Τις μέρες εκείνες το Βρετανικό στρατηγείο είχε ανάγκη από θετικές πληροφορίες για όλη την εχθρική κίνηση της μεγαλόνησου. Έπρεπε να μάθουν με κάθε τρόπο για τις δυνατότητες, τη σύνθεση και τις διατάξεις των Γερμανών στην Κρήτη, όπως και για τις επαφές τους με τους κατοίκους των κυριότερων λιμανιών της. Μια τέτοια ουσιαστική δουλειά δεν μπορούσε να γίνει εξ' αποστάσεως, ούτε μπορούσε να στηριχτεί κανείς στις ανεξέλεγκτες πληροφορίες που έφερναν μαζί τους οι φυγάδες. Έπρεπε κάποιος να βρεθεί επί τόπου. Και ο ακάτοπος αυτός δεν ήταν άλλος από τον ανθυπολοχαγό Αντώνη Φάκρο, που τον διόλεξε ο ίδιος ο κ. Κώνστας, για δυο κυρίως λόγους: 1) Έπειδή του είχε απόλυτη εμπιστοσύνη κι' ήταν βέβαιος ότι θα έφερνε εις πέρας την αποστολή του και 2) επειδή ήταν γνώστης της καταστάσεως στην Κρήτη και γνώριζε πρόσωπα που θα τον βοηθούσαν αποτελεσματικά.

Η αποστολή αυτή ονομάστηκε συνθηματικά «Σφάξ». Την επομένη κιόλας, ο Φάκρος που πήγε επί κεφαλής, κατέβηκε στην Αλεξάνδρεια για να ρυθμίσει τις λεπτομέρειες της επιχείρησης. Παρουσιάστηκε κατόπιν στον αρχηγό του Στόλου, ο οποίος διέταξε τον κυβερνήτη του υποβρυχίου «Τρίτων» να παραλάβει την ομάδα και να την αποδίδει στην καθορισμένη περιοχή της Κρήτης. Το υποβρύχιο έφτασε στον προορισμό του χωρίς κανένα εμπόδιο κι' η αποστολή βγήκε στην ερηιά. Όταν προχωρήθηκε φθινόπωρο και το αεράκι που κατέβαινε παγωμένο από τις παύφλες κορφές του Ψηλορείτη, έκανε τους άντρες να τρέμουν. Μά ίσως να ήταν κι' από τη συγκίνηση που παύσαν τ' αγαπημένα χρώματα της πατρίδας.

Υπάρχουν κάτι σπηλιές εδώ τριγύρω, είπε ο Φάκρος στους συντρόφους του. Η ακρογιαλία είναι άγρια και οι βράχοι της όλο τρύπες. Σ' αυτές θα κρύψουμε τα έφοδια που φέρουμε μαζί μας, όπως ναρτουν να τα παραλάβουν οι δικοί μας...

Αφού τα τακτοποίησαν όλα κι' εξαφάνισαν κάθε ίχνος που θα μπορούσε να προδώσει την παρουσία τους, ξεκίνησαν. Κόβοντας από άσπρη μονοπάτια, έφτασαν τα εφημερίματα στη Βιάννο και τράβηξαν για το σπίτι του Ραπτόπουλου. Είπε ο ταγματάρχης το συνεργάτη του και δεν πίστευε τα μάτια του. Ήταν αλβινο βαλμύ που κατάρθωσε να γυρίσει τόσο γρήγορα από την Αίγυπτο, ενώ άλλοι έφταναν για την ίδια δουλειά πριν απ' αυτόν χωρίς ακόμη να επιστρέψουν. Ο Φάκρος του άφηνηθηκε όλα τα περισσότερα και στο τέλος έβγαλε ένα φακέλλο και του τον παρέδωσε. — Είναι για σένα, κύριε ταγματάρχα, του είπε. Σου το στέλνει ο αν-

τιπλοίαρχος κ. Κώνστας...

Ο Ραπτόπουλος τόν άνοιξε αμέσως και διάβασε συγκινημένος:

«Προς την «Κρητικήν» Εθνικήν Επαναστατικήν Επιτροπήν»
Διά ταγ/χην Αλ. Ραπτόπουλον

«Αγαπητέ αδελφέ,

«Διά του συνδέσμου μας Φ., ο οποίος προφορικάς θα σας εξηγήση τον σκοπόν της συναντήσεώς σας και θα σας δώση τας οδηγίας μας, αποστέλλομεν διά τας εθνικάς ομάδας, αι οποίαι μάχονται ακόμη εις τὰ βου, να και τους κάμπους της ηρωικής Μεγαλόνησου διά την ελευθερίαν και ανεξαρτησίαν της Πατρίδος μας, μιαν ποσότητα τροφίμων, χειμερινού ιματισμού, φαρμάκων και πυρομαχικών.

«Γνωρίζομεν πολύ καλά, ότι προηπάτε σαν ελεύθερα πουλιά — σαν άετοι — να γυρίζετε από κορυφή σε κορυφή και να έχετε για κατοικία μια σπηλιά μ' ένα άχυρινο στρώμα, παρά να καταθέσετε τὰ όπλα, παρὰ να υποδουλωθήτε ψυχικάς. Είμεθα υπέρθυνοι για σας, για την δράση σας αυτήν, η οποία μας υποδεικνύει καθε μυσία.

«Ημείς απ' εδώ σας σκεπάζομε κάθε στιγμή, ετοιμάζομε δυνάμεις διά να ελευθερώσαστε και παρακαλούμε το Θεό να εύλογη τὸν αγώνα σας. Δεν είμεθα μόνοι, έχουμε στο πλευρό μας τους Μεγάλους Συμμάχους.

«Η φρικτή πείνα, η αβόρητος δυστυχία, αι απεριγράπτου στερήσεις, επάνω απ' όλην την Εύρωπην και ιδιαίτερα επάνω από την Πατρίδα μας, δεν είναι δυνατόν να κρατήσουν επί πολύ ακόμη. Πλησιάζει η ημέρα, όπου ο' αναστείλει ο ήλιος της Ελευθερίας.

«Δώσατε χαρτερμούς εις όλους και καλήν ναντάμωσιν.

«Ο αδελφός σας
«Αντιπλοίαρχος Π. ΚΩΝΣΤΑΣ
«Όταν τελείωσε το γράμμα, τὰ μάτια του ταγματάρχη Ραπτόπουλου ταν δακρυσιμένα. Μέσα σε κίνητη τη

βαρεία καταχνιά που σκέπαζε την Κρήτη και όλη την Ελλάδα, τὰ όπλα και τίμια εκείνα λόγια που διάβασε, ήταν σαν ένα μήνυμα. Το πρώτο αληθινό μήνυμα ελπίδας που είχε έρθει ως τότε από τον ελεύθερο κόσμο. Διέλασε το γράμμα ο Ραπτόπουλος και το φύλαξε ευλαδικά για να το διαβάσει και στους συντρόφους του που μαζί αγωνίζονταν. «Ο ταγματάρχης Ι. Ν. Αγγελάκης, ο Ίλαρχος Χαρ. Ραπτόπουλος, ο υπολοχαγός Β. Αύλιτης, ο ανθυπολοχαγός Γ. Χαρολαμπιδής, ο Αντ. Κωνσταντινίδης, ο Γ. Αγγελιδάκης, ο Ν. Καρασάκης, ο Ι. Αγγελιδάκης και ο Ν. Πουλάκης, που αποτελούσαν την επιτροπή της ΚΕΕΕ, ήταν παλληκάρια

ετοίμα να θυσιάσουν για το μεγάλο σκοπό που είχαν αναλάβει.

«Αλλά, όταν το Δεκέμβριο του 1941 οι αξιωματικοί αυτοί συγκεντρώθηκαν στο σπίτι του Ραπτόπουλου, είχαν κάνει τη δήλωση ότι «θα προσφέρωμεν τον εαυτό μας ολοκαύτωμα διά την εξυπηρέτησιν των ιδεών της ελευθερίας, θέτοντες την πατρίδα υπέρ των οικογενειών μας και των συμφερόντων μας». Συγχρόνως όριζαν ότι ούδεις και εν ούδε μιά περιπτώσει θα εγκατέλειπε την Κρήτη». Αργότερα βέβαια, μερικοί αναγκάστηκαν να δραπέτευουν για τ' η. Μ. Ανατολή, όπως ο ταγματάρχης Φιλίππας κι' οι ανθυπολοχαγοί Αύλιτης και Κωνσταντινίδης. Αυτό όμως έγινε κατόπιν καινούργιας συμφωνίας μεταξύ τους, για να μη πέσουν στα χέρια των Γερμανών που τους κυνηγούσαν λυσσασμένα.

«Αυτό ο Φάκρος, από την πρώτη στιγμή που βρέθηκε στο νησί με την ομάδα του, ανέπτυξε όλη του τη δραστηριότητα. Μόρσασε τὰ τρώγρια και τον ιματισμό που έφεραν μαζί τους στους κατά τόπους ομαδάρχες, έδωσε άφθονο φαρμακευτικό υλικό στους μεμυημένους γιατρούς, παρέδωσε στο Ραπτόπουλο τὰ πολέμοφδια κι' έφοδίασε το μυστικό σταθμό της Κρήτης — που λειτουργούσε σε μια σπηλιά της περιοχής του Αγίου Νικητή — με κρυπτογραφικούς κώδικες για να μπορούν να συνεννοούνται με το στρατηγείο της Μ. Ανατολής.

— Το πρώτο μέρος της αποστολής μου τελείωσε, είπε στον ταγματάρχη. Τώρα πρέπει να συγκεντρώσω πληροφορίες σχετικά με τους Γερμανούς που βρίσκονται εδώ. Είναι απόλυτη ανάγκη να σημειώσω τ' άμυντικά τους έργα και τα ναρκαπείδια των λιμανιών. Κατόπιν να ειδοποιηθώ η ομάδα που πρόκειται να φύγει μαζί μου. Σ' έφτα μέρες από σήμερα, πρέπει να βρίσκονται όλοι στην άκρη του Αγίου Νικητή, απ' όπου θα μάς παραλάβει το υποβρύχιο.

Ήταν μεγάλη τύχη αλήθεια τόσο για το Φάκρο και για το Ραπτόπουλο, όσο και για την ομάδα των αξιωματικών που θα έφευγαν τις μέρες εκείνες. «Αν άργούσαν έστω και μια βδομάδα, ασφαλώς θα ήταν όλοι τους καταδικασμένοι. Ίσως ακόμη να κινδύνευε και ο «Τρίτων» που θαρόχταν να τους παραλάβει. Γιατί στη γερμανική διοίκηση της Κρήτης είχε έρθει μια «απόρρητος» διαταγή που έλεγε:

«Α.Γ.Δ.Ε.

«Διαταγή «απόρρητος» διά το Γ.Α. Κρήτης

«Αριθμ. Μ.Ν.Ν. 703) 711) Π.Σ.

«Προς το Γ.Α. εις Κρήτην

«Από εξακριβωμένας πληροφορίας πράκτορός μας Τ.Ο.10, θέτομεν ύπ' όψιν τὰ κάτωθι:

«1) Πρό εβδόμαδος από την «εθσιν» Μονή Μαριδάκη διέφυγεν ομάδα Έλληνων και Βρετανών αξιωματικών εις Μ. Ανατολήν.

«2) Εις την αυτήν περιοχήν και εις ολόκληρον την επαρχίαν Βιάννου ύπαρχουν κρυμμένοι Βρετανοί και Έλληνες στρατιωτικοί, οι οποίοι διέφυγον την αιχμαλωσίαν κατά την παράδοσιν των μονάδων των.

«Αι μυστικά οργανώσεις της Νήσου εύρισκονται εις ανάπτυξιν κατόπιν συνεννοήσεως με το Βρετανικόν Στρατηγείον Μ. Ανατολής, το όποιον τας έφοδιάζει διά πολεμοφώδιν.

Οι Ίταλοι φασίστες έπιασαν τον Ραπτόπουλο και τον παρέδωσαν στους Γερμανούς...

«Κατόπιν τούτου υποδεικνύομεν άμεσα «δράστιν» τὸν ομάδων «ΟΚΡΑ» και «ΝΤΟΤ».

«Συνταγματάρχης «Ερμπαχ»

Ο πράκτωρ Τ.Ο.10, που αναφέρει ο «Ερμπαχ» στη διαταγή του, δεν ήταν άλλος από τον Άρμιν Τόμαν Πιερνί, που είχε κατέβει στην Κρήτη ως άπσταλμένος των Γερμανών, για να οργανώσει τις ομάδες αντικατασκοπείας «ΟΚΡΑ» και «ΝΤΟΤ». Ο Πιερνί, που γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Βερολίνο, ήταν άνθρωπος καταπληκτικά έξυπνος, δραστήριος και με εγκληματικό παρελθόν. Όταν κηρύχτηκε ο πόλεμος, βρισκόταν ακόμη στη φυλακή. Ζήτησε τότε ν' αναλάβει μια οποιαδήποτε επικίνδυνη αποστολή, για να υπηρετήσει την «πατρίδα» του και να... έλλειωθή από τ' αμνηστία του. Οι Γερμανοί τον έφρισαν τότε με άλεξιπτατο στην Αγγλία ως κατάσκοπο. Πίστωση όμως από τη Σκότλαντ Γουάρδ και παρεδόθη στην Ίντ. Σέρβις. Παρ' όλα αυτά κατάρθωσε να δραπέτυη και να ξαναγυρίσει στη Γερμανία, όπου κατατάχθηκε επίσημος στη Γκεστάπο.

Ο Πιερνί έφυγε τότε με καινούργια αποστολή στη Γαλλία και κατόπιν ήρθε στην Ελλάδα, όπου οργάνωσε ειδικές ομάδες αντικατασκοπείας, όπως αυτές που αναφέραμε πιο πάνω. Αίγο πριν από την άπτελευθέρωσι, ο δαιμόνιος αυτός πράκτορας εξαφανίστηκε για να συλληφθ

στην Ίταλία από τους Άμερικανούς. Άλλά και πάλι κατάρθωσε να δραπέυη και σήμερα βρίσκεται στον έπίσημο κατάλογο των «αγνοουμένων» του Δ. Γ. Έγκλημάτων Πολέμου. Με ποιόν τρόπο όμως κατάρθε να μάση τις «εξαφάνις» που γυνούνσαν από τη Μονή Μαριδάκης; Βέβαια ο Πιερνί είχε παντού συνεργάτες και πράκτορες που άπτελούντο ως επί το πλείστον από Έλληναφώνους πρόσδετες, που παρίσταναν τους ακυνηγημένους, τους πατριώτες.

Ο ίδιος ο Πιερνί είχε αναφέρει στην υπηρεσία του ότι «κάπου» στην Κρήτη έρισκόταν κρυμμένος ο Άγγλος αξιωματικός γιατρός Βίκτωρ Τόμας Σάμερβιλ, που οι Γερμανοί τον είχαν από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Οι υπηρεσίες αντικατασκοπείας του έχθρου έφταναν τον κόσμο για να τον βρουν, μά δεν τα κατάφεραν. Και δεν τα κατάφεραν, γιατί ο Σάμερβιλ, που είχε έρθει έθελοντικά στον αγώνα της Μεγαλόνησου, άφ' ου εμεινε κάμπους μήνες στο βουνό, άρρώστησε βαρέα. Κατέφυγε τότε στο Γερακάρη, όπου βρήκε θερμή, γενική υποδοχή. Από εκεί τον μετέφεραν στο Άνω Μέρος για μεγαλύτερη ασφάλεια και φιλοξενήθηκε στο σπίτι του Παπαδ Κυριάκου. Στο χωριό αυτό με τη γιατρική περίεργη στο του πρόσφερε ο γιατρός Α. Κωνσταντίνου, δέχτηκε και τις θερμότητες περιποιήσεις όλων των Άνωμεριανών, ώσπου τον έφεραν στην Άγία Παρασκευή, για να διευκολυνθώ η μεταφορά του στο Κάιρο.

«Ανιφώντας όλους τους κινδύνους — γράφει ο κ. Ι. Δ. Μουρέλλος στο θαυμάσιο βιβλίο του «Μάχη της Κρήτης» — οι Άνωμεριανοί Μ. Μιχαλάκης με το γιού του και ο Πολ. Μπαζοφράκης με τον Διον. Χανδράκη, το ηρωικό αυτό παλληκάρη που τουφεκίστηκε άργότερα, τον μετέφεραν με τη σιολή του και με τὰ διασπάμια του στο σπίτι του Ζαχ. Τζεκάκη, όπου έμεινε ως τις 27 Νοεμβρίου 1941 που πέθανε». Έτσι οι Γερμανοί με τον Πιερνί, παρ' όλο που η κηδεία του Βρετανού αξιωματικού έγινε μπρος στα μάτια τους σχεδόν, δεν τον άνακατέψαν ποτέ, ούτε έμαθαν ποτέ ότι είχε πεθάνει. Το τελευταίο γινεται από μια άλλη «απόρρητη» διαταγή του Μαρτίου 1944, που τὰ Ες-Μπέ Αθηνών, ανέθεσαν σε κάποιον άλλο πράκτορα τους να... εξακριβώση άπωσθήποτε τὴν «εξαφάνισ» στο Σάμερβιλ στην Κρήτη.

«Αυτό ο Αντώνης Φάκρος και η ομάδα του, στάθηκαν πραγματικά πυρροί. Ακριβώς πάνω στις δώδεκα μέρες που θάρχονταν ο «Τρίτων» να τους ξαναπάρη πίσω, ήταν όλα έτοιμα. Η αποστολή τους είχε στέφθ με απόλυτη επιτυχία. Λίγο προτού ξεκινήσουν για την άκρη του Αγίου Νικητή — που τους περιμένα ο δεκάχρη αξιωματικοί για να φύγουν μαζί τους — ο ταγματάρχης Αλέκος Ραπτόπουλος, έσφιξε το χέρι του Φάκρου.

—Μή μάς ξεχνάτε, του είπε συγκινημένος. Πρέπει να ελευθερωθώμε το συντομότερο, προτού καταστραφεί ολόκληρο το νησί μας. Εμείς κάνουμε σ' τι μπορούμε. Από σάς εκεί κάτω περιμένουμε τὰ υπόλοιπα...

«Έδωλε κατόπιν ένα φακέλλο και του τον παρέδωσε.

— Είναι για τὸν αντιπλοίαρχο Κώνστα. Να τὸν δώσης στο χέρι του. Του άπαντὸ σε όλα εκείνα που μου έγραφε στο δικό μου γράμμα...

Νά ένα μικρό απόσπασμα από τη θαυμάσια πραγματικά έπιστολή του Ραπτόπουλου:

«Εν Άνω Βιάννῳ τῇ 6 Δεκεμβρίου 1941.
«Προς τὸν αντιπλοίαρχον κ. Παναγιώτην Κώνστα — Αρχηγὸν ΝΠΣ
«Εις Κάιρον

«Αγαπητέ αδελφέ,
«Με τὰ πό θερμά μας εύχαριστήρια άποστέλλομεν προς 'Υμᾶς άδελφικὸν χαιρετισμὸν διά τὴν θερμὴν έπιστολήν σας 12)11 καί εἰς τὴν δώσωμεν τὴν μεγαλυτέραν κυκλοφορίαν ὡς προερχομένη από ένα εκλεκτόν Έλληνα ήρωα. Αἱ ομάδες, εἰς τὰς ὁποίας ἔχῳ τὴν τιμὴν νὰ ἀνήκω, εἶναι ὑπερφανὸν ἀκόμη περισσώτερον, διότι διπλὰ τὸν αἰσθάνονται τὴν παρουσίαν ἀδελφῶν ἀπομνημόνων από τὸν ἴδιον πόλεμον, προσληφθέντων στην ὠραία ἰδέα «Καλύτερα μῆς ὥρας ελευθερίας ζωῆς...» καί ἡ σκέψις αὐτὴ μάς τὸνώνει πὸ ἥθικόν καί μάς δίδει τὸ θάρρος νὰ ὑπομεινωμεν στερήσεις καί διωγμούς καί κακουχίας καί ἀρρώστειες καί ὅλα τὰ κακὰ ἀνωμάλου διαδίστασεως, βέβαιον ὅτι μᾶλλον μᾶλλον πρὸς τὸ σκοπὸν μάς.

«Εἶναι πάλιν ἡ Κρήτη από φλόγας ζωσμένη, καίονται αἱ σάρκες τῆς μαρτυρίας τὰ κορμιά τῶν παιδιῶν τῆς, μᾶλλον ψυχὴς μένουσ ἀπρόσβλητες καί παλαίουν καί θὰ παλαίουν ἕως ὅτου φανή καί πάλι τὸ ἄστρο τῆς λαμπρᾶς ἡμέρας πού θὰ ἀνικαλέσῃ τὴν δόξαν...».

Καί τελειώνει: «Ἡ τὸσον εἰς ἡμᾶς ἐνθαρρυντικὴ ἐμπνευσμένη έπιστολή σας, μάς καθιστᾷ ὑπερφανούς καί σὰς διαβεβαιώσομεν ὅτι δὲ ἀγωνισθῶμεν μέχρις ὅσας ἔσονται, έτοιμοί νὰ χορᾶσσομεν καί πάλιν τὸ χορὸ τοῦ Ζαλόγγου καί νὰ ἐπαναλάβομε τὸ δράμα τοῦ Ἀρκασίου. Δώσατε τοὺς ἀσπασμούς εἰς ὅλους τοὺς ελευθεροὺς ἀδελφούς μας.

Με ἐκτίμησιν καί ἀγάπην
Ἡ «ΚΕΕΕ»

ΑΛΕΞ. ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΣ, Ταγματάρχης (ε.ά.)»

Τὸ υποβρύχιο ήρθε ἀκριβὲς στην ὥρα του. Ήταν σκοτεινὴ καί χιόνιζε ὅταν ἀναδύθηκε από πέλαγος, μά τὰ σημεία ἀναγνωρίσεως μετ' ὅσον καί ἀσπρο φῶς, πού δόθηκαν από τὴν ἐρηιά καί τὴ θάλασσα, ήταν ἀπολύτως ἐν τάξει. Τὴ στιγμή ὅμως πού ὁ «Τρίτων» πλησίασε γιὰ νὰ παραλάβῃ τὴν ομάδα, φάνηκαν νὰ ἔρχονται τέσσερις γυναῖκες, πού ζήτησαν από τὸν κυβερνήτη νὰ τὴς πάρη μαζί με τοὺς ἄλλους. Οἱ δύο ήταν νοσοκόμες πού είχαν συνοδεύσει μερικούς Ἀγγλικὺς τραυματίες. Οἱ ἄλλες δύο — μᾶλλον καί κόρη Τσατσαράκη — ήταν γκαρδίες γιὰ τὸ ποινὸν τους. Δυστυχῶς, ἔχω ρητὴ ἐντολή νὰ μὴν πάρω καμμία γυναῖκα μαζί μου, ἀπεκρίθηκε ὁ κυβερνήτης. Δὲν γίνεται ἀπολύτως τίποτα...

Οἱ δύο νοσοκόμες λιπώθηκαν, ἀλλά δὲν διασαλεύθηκαν. Οἱ ἄλλες δύο ὅμως πήραν κατάκορα τὴν ἀποστροφή καί ἀφ' οὗ ἀφῆσαν νὰ περάσουν μερικές μέρες, παρουσιάστηκαν στοὺς Γερμανοὺς καί πρόσωσαν τὰ πάντα. Καί τὸτε ὅμως περιμέναν καί ἐκείνοι, πού ὅστερα από τὴς πληροφορίες τοῦ Τόμας Πιερνί καί τὴ διαταγὴ τοῦ συνταγματάρχη «Ερμπαχ» ἔκαναν τὸ πᾶν γιὰ νὰ βάλουν τὸ χέρι τους πρῶτοργάτες τῆς ἐπαναστατικῆς κινήσεως τῆς Κρήτης. Ὡστόσο ρώτησαν τὴς δύο γυναῖκες γιὰ πού λόγῳ πρόδιναν τὸς συμπατριώτες τους.

— Γιατί μὰς ταπεινώνουν! ἀπάντησαν ἐκείνες. Οἱ γυναῖκες τους δὲν θέλουν νὰ μάς δοῦν στὰ μάτια τους.

Οἱ Γερμανοὶ δὲν ἔχασαν καιρὸ. Ἐτοίμασαν ἀμέσως ἓνα ἀπόσπασμα καί τράβηξαν γιὰ τὸ παραθαλάσσιο χωριὸνδᾶκι Τσασσοῦρα — ἀπ' οὗ γινόντουσαν οἱ ἀποστολὲς γιὰ τὴν Αἴγυπτο — ἔπιασαν τοὺς περισσώτερους κατοίκους τοῦ καί τοὺς κολλήγους τῆς Μονῆς καί τους ἐξέλεσαν. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς πού τουφεκίσαν ήταν καί ὁ συνδισκός τῆς Μ. Ανατολῆς Γιάννης Κεφαλάκης. Λίγο ἀργότερα οἱ Τσασσοῦρανοὶ πρόσωσαν καί τὸν μετέφεραν στὴ Νεάπολιν τοῦ Λασηθίου. Ὡστερα από δέκα μέρες τὸν παρέδωσαν στοὺς Γερμανοὺς, πού τὸν κράτησαν στὴς Ἀγροτικές φυλακὲς καί πού τέσσερις μῆνες. Ἀπὸ καί τὸν πήραν στην Ἀγία καί τὸν υπέβαλαν σὲ φρικτὰ μαρτύρια, ὅσπου διακόπηκε καί καταδικάστηκε σὲ θάνατον.

Όταν τὸν ἔστησαν μπρὸς σὲ ἐκτελεστικό ἀπόσπασμα, ὁ ὑπέρτομος ἐκείνος πατριώτης στήθηκε μετ' ὅ το μέτωπο ψηλά. Πεθάνω εύτυχισμένος πού ἔκανα τὸ καθήκον μου γιὰ τὴν πατρίδα! εἶπε. Ἀποψίμα μόνο πού βρέθηκαν Ἕλληνες νὰ με προσώσουν. Ἀλλὰ τοὺς συγχωρῶ...

Κι' ἔπεσε δειπτήρος από τὰ ἐχθρικά βόλλα. Μά ἡ Κρήτη, ἡ λεθνομένη Κρήτη, συνέχισε τὸν ηρωικὸ της αγώνα, ὡς τὴν ἡμέρα πού ἀκούστηκαν χαρμόσυνες οἱ κομπάνιες τῆς λευτερίας...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Λίγα λεπτά με τον έξαι-
ρετικό ηθοποιό και... α-
στατο σύζυγο!

Σ' ένα διάλειμμα στα στούντιο της Φρανκ-Λόντον φιλμ, στο Παρίσι, στα όποια γυρίζεται τώρα το μεγάλο φιλμ «Υπό-
θεσις Μαουριτίους», του σκηνοθέ-
του Ζυλιέν Ντυβιδιέ, πλησιάζουμε
το διάσημο Γάλλο κωμεινιέν Ντα-
νιέλ Ζελέν, τον πρωταγωνιστή του
φίλμ, για να του ζητήσουμε μια συ-
νέντευξη.

Πρέπει να αναφέρουμε, ότι ο Ζε-
λέν είναι εξαιρετικά δημοφιλής στην
Ευρώπη. Από τότε, μάλιστα, που
προβλήθηκε στην Ρώμη οι ταινίες
του «Αειολάτρευτες γυναίκες», με
την Μαρτίν Καρόλ, «Λευκά χείλη»,
καθώς και μερικές άλλες, το άστρο
του έφτασε σε μεγάλα ύψη.

— Τι γυρίζετε τώρα; τον ρω-
τούμε.

— Την 23η κατά σειρά ταινία
μου, από τότε που άρχισα την καριέρα μου, από το 1939 δη-
λαδή, απαντάει πρόθυμα. Ο τίτλος της είναι «Υπόθεσις Μαουρι-
τίους», του Ζυλιέν Ντυβιδιέ. Εργάζομαι με μεγάλη χαρά για το
γύρισμα του φίλμ αυτού. Περισσότερο γιατί ανάμεσα στις συμ-
πρωταγωνίστριες συγκαταλέγεται και η έκλεκτη στή «Ελεονώρα
Ρόσι-Ντράγκο, από την όποια διατηρώ άριστες ανάμνησεις, από
την ταινία μας «Λευκά χείλη», στην όποια εγώ έρμηνευσα τον «μορ-
φινομανή» μουσικό Μισέλ Λαντά και εκείνη την πιστή και αφο-
σιωμένη «σύζυγό» μου «Ελενα».

— Τι προεργασία κάνατε για να παίξετε με τόσο αληθοφάνεια
τον ρόλο αυτόν;

— Ο ρόλος αυτός μου κόστισε πολλούς κόπους και αρκετά
ταξίδια. Πριν τον ανάλαβω, χρειάστηκε να μελετήσω καλά τις
ψυχικές εκδηλώσεις των μορφομοιανών. Έπειτα, για να σχημα-
τίσω τελειότερη εικόνα των δυστυχών αυτών ανθρώπων, έπεσκέ-
φθηκα πολλά ιδρύματα και νοσοκομεία.

— Τι πρόκειται να γυρίσετε μετά το φιλμ που παίζετε τώρα;
Εγώ πολλές ενδιαφερόμενες προτάσεις από γαλλικά και
ιταλικά στούντιο, τις όποιες μελετώ.

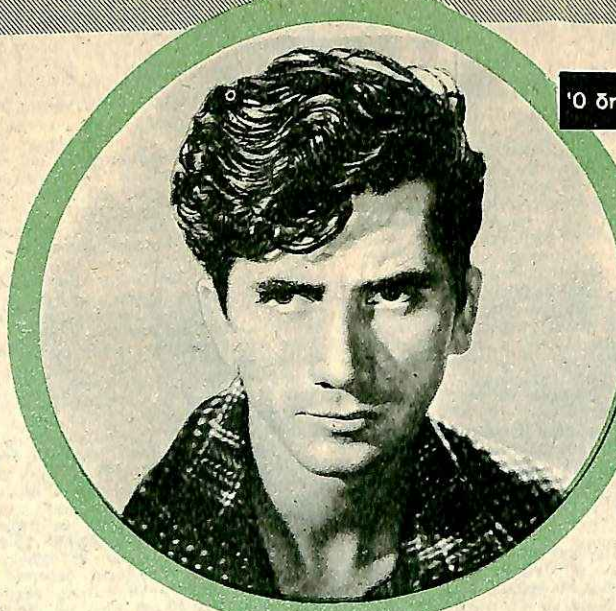
— Φυσικά, θα έχετε ταξιδέψει πολύ...

— Όχι τόσο πολύ όπως άλλοι συνάδελφοί μου. Πάντως, για
λόγους επαγγελματικούς, ταξίδεψα στην Ιταλία, στην όποια
έμεινα τρεις μήνες, και στην Ισπανία, για το γύρισμα της ται-
νίας «Αίμα και φως», με την Τζά-Τζά Γκαμπόρ. Βέβαια, θα ήθελα
να επισκεφθώ την Αμερική και το Χόλλυγουντ, αλλά μόνον ως
περιηγητής. Μέχρι πρό όλιγου, ήταν βέβαιο πως μαζί με άλλους
συνάδελφους μου, θα πηγαίναμε στην Ελλάδα, για την διοργά-
νωσι στην Αθήνα της εβδομάδος του γαλλικού κινηματογράφου,
όπως έγινε και πέρυσι, στην Αγγλία. Αν πάω τελικά στην Α-
θήνα, θα έχω μαζί μου και τη γυναίκα μου, Ντανιέλ Ντελόρμ, και
το γιού μου Ξαβιέ...

— Μά, δεν έχετε χωρίσει με την Ντανιέλ Ντελόρμ; Πριν μερι-
κούς μήνες ακόμη, ολόκληρος ο γαλλικός Τύπος θεωρούσε ως γε-
γόνος το διαζύγιο σας...

— Μέχρις ενός σημείου, είχε δίκιο. Αλλά τη λέξη «διαζύγιο»
εγώ τούλάχιστον δεν την πρόφερα ποτέ. Είναι αλήθεια πως από

Η Ελεονώρα Ρόσι-Ντρά-
γκο κι ο Ντανιέλ Ζελέν
σε μια σκηνή του φιλμ
«Λευκά χείλη».

Ο δημοφιλής Γάλλος ηθοποιός Ντανιέλ Ζελέν

το 1945, που παντρευτήκαμε, έχουμε
φιλονεικήσει αρκετές φορές, με απο-
τέλεσμα να φεύγω για λίγες ημέ-
ρες από κοντά της, για να ξανα-
γυρίσω πάντα μετανοιωμένος και
περισσότερο έρωτευμένος μαζί της.
Την αγαπώ πολύ, όπως λατρεύω και
το γιού μου Ξαβιέ. Αλλά μ' έντε-
λώς δικό μου τρόπο. Είμαι ένας πο-
λύ περιεργός και αρκετά άστατος
χαρακτήρας. Έξάπτομαι με το πα-
ραμικρό, λέω λόγια που δεν πρέπει
να πω, νομίζοντας ότι έχω δίκιο
και επάνω στους θυμούς μου... φεύ-
γω από το σπίτι!

— Αφού δεν θέλετε το διαζύγιο,
τί επιδιώκετε που φεύγετε;

— Μά μήπως ξέρω κι' εγώ; «Ι-
σως περιμένα να έρθη πρώτη η Ντα-
νιέλ να με συναντήσει... Αλλά εκεί-
νη, παρ' όλο που είμαι βέβαιος για
την αγάπη της, δεν έρχεται ποτέ κι'
έτσι πηγαίνω πάλι εγώ κοντά της,
ζητώντας συγγνώμη. Είμαι αξιο-

ΝΤΑΝΙΕΛ ΖΕΛΕΝ

βρήντος, γιατί μέχρι τώρα αυτήν και το παιδί μου τους έχω εγ-
καταλείψει τρεις φορές και άλλες τόσες έχω ξαναγυρίσει. Η πε-
ρυσή ήταν η τελευταία! Ποτέ πια δεν πρόκειται να ξαναφύγω
από κοντά τους, έστω κι' αν η Ντανιέλ με δώσει!...

— Πού και πότε γεννηθήκατε, κύριε Ζελέν;

— Γεννήθηκα στη μικρή πόλη Άνζερ της Βρετάνης, στις 19
Μαΐου του 1921, αλλά μεγάλωσα από Σαιν Μαλό.

— Από τότε δείξατε την κλίσι σας για το θέατρο και τον
κινηματογράφο;

— Από το 1937 για το θέατρο και το 1939 για τον κινημα-
τογράφο. Έννοείται, ότι τόσο για το πρώτο, όσο και για τον
δεύτερο, συνήτησα τρομερά πράγματα εμπόδια για να πάρω τον
πρώτο μικρό ρόλο μου. Φαντασθήτε, ότι ήταν εποχή, κατά την
όποια, παρ' όλο που ήμουν διπλωματούχος ηθοποιός, αναγκά-
σθηκα να εργασθώ σ' ένα θέατρο έντελώς δωρεάν!...

— Ποιοί ήταν οι δάσκαλοί σας;

— Στην αρχή, ο Ρενέ Σιμόν και έπειτα στο Κονσερβατουάρ του
Παρισιού ο Ντενί ντ' Ινές και ο Λουί Ζουβέ. Πρέπει να σημειώσω,
ότι από νέος ακόμη, ήμουν πολύ ζωηρός και... καυγατζής! Γι-
αυτό και το 1940, με απέβαλαν από το Κονσερβατουάρ για την
κακή διαγωγή μου! Έπειτα, όμως, χωρίς σε καλούς φίλους, ξα-
ναγύρισα εκεί και μπόρεσα έτσι να πάρω το δίπλωμά μου.

— Σας ενδιαφέρει τώρα το θέατρο;

— Βέβαια, πίο πολύ ίσως από τον κινηματογράφο. Αλλά στο
θέατρο δεν έχω δυστυχώς τόσο πολλές ευκαιρίες να βρω ένα καλό
ρόλο.

— Σας ενδιαφέρουν οι άλλες τέχνες;

— Φυσικά. Μου άρεσουν η ζωγραφική και η ποίηση. Έχω έκ-
δώσει και μια ποιητική συλλογή μου με τον τίτλο «Σωροί».

— Θα μάς διηγηθίτε κανένα ανέκδοτο από την κινηματογραφική
σας ζωή;

— Όπως όλοι οι ηθοποιοί, έτσι κι' εγώ έχω πολλά. Θα σας
διηγηθώ ένα χαριτωμένο, που μου συνέβη όταν γύριζα το φιλμ
«Λευκά χείλη». Εξω από το αστυνομικό τμήμα του Καί ντεζ
Ορφέρ, επρόκειτο να γυρίσουμε μια σκηνή, στην όποια εγώ και
η «παρέα» μου είχαμε συλληφθεί από τους αστυνομικούς και πη-
γαίναμε για ανάκρισι. Τη στιγμή, όμως, που μπυάναμε στο γρα-
φείο του αστυνόμου, ένας αλήτης,
πραγματικός τοξικομανής αυτός,
δεν μπόρεσε να κρύψει τη χαρά
του, καθώς μάς κύτταζε, και φώ-
ναζε:

— Μωρέ, μπράβο παρέα που
θα έχουμε άποψε στο κρατητή-
ριο!...

Κινηματογραφικές πεννιές

*Ο Αμεντέο Νατσάρι
γυρίζει το πρώτο του έγχρωμο
φίλμ: «Ο ήρωας της Βανδέας». Το
φίλμ αυτό είχε όμως κι' ένα από
τα πρώτα που γυρίζονται στην
Ευρώπη με το σύστημα «Σινεμα-
σκόπ». Πιστεύεται δε, ότι θα ελ-
γώ έτοιμο για προβολή στις άρ-
χές του Μαΐου.

*Ο Ράφ Βαλλόνε δεν
είναι περιζήτητος μόνο στην Ιτα-
λία αλλά και στη Γαλλία. Θα είναι
ο «παρτεναίρ» της Μισέλ
Μοργκάν στο νέο φιλμ του
Ντελανούα «Εμμανουέλ».

Ο Μάρλον Μπράντο

Τα νεώια των άσίων

Σύντομες ειδήσεις

*Το δικαστήριο του Γουέστε-
στερ, ενός προαστίου της Νέας Υ-
όρκης, αποφάσισε ν' απαλλάξει
την Ρίτα Χαίγινγουορθ από
την φυλακή των παιδιών της. Η
απόφασις ελήφθη κατόπιν επεμέ-
σεως της «Εταιρείας προλήψεως
σκληρής προς τα παιδιά συμπερι-
φοράς».

Η Ρίτα, που βρίσκεται μαζί
με τον τέταρτο σύζυγό της Ντ.Κ.
Χαίμης στο Κ.Γ. Γουέστερ της
Φλαρίδος, είχε εγκαταλείψει τα
παιδιά της, την Ρεβέκκα Ουέλλες
(9 χρόνων) και την Γασμίν Χάν
(3 χρόνων) σε μια γκούβερνάντα
που τα παραμέλησε κι' αυτή. Τα
παιδιά δεν πήγαιναν σε κανένα
σχολείο ούτε και παρακολούθη-
σαν κανένα ιδιωτικό μάθημα.

Μόλις έμαθε την απόφασι του
δικαστηρίου ο Άλφ Χαν, που βρι-
σκόταν στο Χόλλυγουντ, έφυγε άε-
ροπορικό για την Νέα Υόρκη
και ζήτησε από την αστυνομία
που είχε πάρει υπό την προστασία
της τα δύο παιδιά, να επιστρέψουν
αμέσως την Γασμίν στην μητέρα
της. Παρόμοια αιτήση υπέβαλε και
η ίδια η Ρίτα, δηλώνοντας ότι λα-
τρεύει τα παιδιά της και ότι πο-
τέ δεν τα παραμέλησε.

Υστερα από τις διάφορες αν-
τιεπεμέσεις η αστυνομία ανέ-
θεσε και πάλιν την φύλαξη των
παιδιών στην παλιά γκούβερνάντα
τους, κυρία Τσάμπερς και έπο-
πτεύει κάθε κίνηση μέχρις ανθε-
ωρήσεως της αποφάσεως του δι-
καστηρίου.

Αείζει να σημειωθεί ότι το ζευ-
γος Χαίγινγουορθ-Χαίμης διώχθη-
κε προ ημερών από την βίλλα του
στο Γουάιτ Πλάις, έπειδή δεν
πληρώνε τα νοίκια που χρω-
στούσε!...

*Ο Μάρλον Μπράντο
βρίσκεται πάντα στην κλινική,
αλλά η κατάστασίς του έχει βελ-
τιωθεί σημαντικά. Στους δημοσι-
ογράφους που τον έπεσκέφθησαν
δήλωσε ότι τον Ιούνιο ή το άργό-
τερο τον Ιούλιο θα ξαναγυρίσει
στα στούντιο για να υποδυθί τον
Μεγάλο Ναπολέοντα στο φιλμ
«Ντεζίρέ».

*Τέσσερες διάσημες βεντέτες
του Ιταλικού κινηματογράφου ή
Υέον Σανσόν, η Λεονώρα
Ρουφό, η Λία ντ' Λέο και η Μα-
ρίνα Μπέρτι βρίσκονται τώρα στην
Κωνσταντινούπολη ως προσκεκλη-
μένες της «Ενώσεως Συντακτών
της Τουρκίας».

*Από την Βενετία η Σέλ-
λεβ Γουίντερς έστειλε σε
μια φίλη της ένα γράμμα με τις
έντυπώσεις της, που περιέχει με-
ταξύ άλλων και την ακόλουθη φρά-
σι: «Νερά άφθονα, νερά παντού,
εγώ όμως δεν βρίσκω τίποτα για
να πω!...»

*Οι Καθολικοί της Αμερικής
ώνόμασαν την Τζήν Κραϊν
«ηθοποιό της χρονιάς». Η Τζήν
παντρεύτηκε μονάχα μία φορά, δεν
οκέφθηκε ποτέ να χωρίσει και είναι

υποδειγματική μητέρα τεσσάρων
παιδιών.

*Η Μπέττυ Νταϊέις θα
υποδυθί και πάλιν την Έλισάβετ
της Αγγλίας στο φιλμ «Σερ
Γουάλτερ Ράλεϋ». Στο έργο αυ-
τό θα έχη για παρτεναίρ τον Ρί-
τσαρντ Μπάρτον.

*Η έφορεία του Χόλλυγουντ
έχει κηρύξει άγριο κυνηγό σε
14 άστερες της κινηματογραφου-
πόλεως, που της χρωστούν όλοι
μαζί 150.000 δολάρια. Επί κε-
φαλής των διωκομένων βρίσκονται
η Τζόαν Κράουφορντ, η
Λίνα Νταρνέλ, η Όλβία ντε Χά-
έιλαντ και ο Μίκυ Ρούνεϋ.

*Η Σερλ Νόρθ, που η
«Φοξ» είχε αρχίσει να λανσάρ ως
διάδοχο της Μαίριλιν Μον-
ρόε, παραμερίστηκε τώρα μετά
την επάνοδο της Μαίριλιν στα
στούντιο.

*Ο Πάβλ Μισόνι που έχει
τώρα μαλλιά κατάλευκα σαν χι-
όνι, γράφει τα απομνημονεύματά
του. Έδήλωσε ότι θα του χρεω-
στούν δυό χρόνια να τ' αποτελειώ-
σι και ότι δεν πρόκειται να ξανα-
παίξει στον κινηματογράφο.

*Ο παραγωγός του Χόλλυ-
γουντ Σάμουελ Γκόλντγουιν έδη-
λωσε προ ημερών ότι από τους σε-
ναριστές του Χόλλυγουντ μόνο ένα
10% ξέρει να γράφει. Στην κα-
τηγορία αυτή η ένωση σεναριο-
γράφων του κινηματογράφου έδω-
σε την ακόλουθη απάντησι: «Τη-
ρούμε τις απαραίτητες αναλογίες
γιατί μόνο 10% από τους παρα-
γωγούς του Χόλλυγουντ ξέρουν να
διαβάσουν».

*Ο Χάουαρντ Χώκς που γυρί-
ζει στην Αίγυπτο το φιλμ «Η Κοι-
λιάς των βασιλέων» με τον Ρόμ-
περτ Τσιήλσορ και την Έλε-
νορ Πάρκερ έπεσε στους Αιγυ-
πτίους δημοσιογράφους: «Οι πυ-
ραμίδες σας είναι δυστυχώς πολύ
μικρές για το σύστημα Σινεμα-
σκόπ».

*Ο Αμερικανός συγγραφέας
«Έργαστ Χέιμγουοιτ» που δεν έ-
μεινε μέχρι σήμερα ικανοποιημέ-
νος από τον τρόπο με τον όποιο
τα έργα του μεταφέρονται στον κι-
νηματογράφο, αποφάσισε να έπο-
πτεύει ο ίδιος στο γύρισμα του
φίλμ «Ο γιος και η θάλασσα»,
που θα γυρισθί στην Κούβα με
πρωταγωνιστή τον Σπένσερ
Τρέισου.

*Στο Παρίσι σημειώνει τώρα
μεγάλη έπιτυχία το πρώτο έγ-
γραφο φιλμ του Φερνάντέλ,
«Μαμζέλ Ντιούς».

*Και τώρα ως σας δώσουμε
τα όνόματα των άστων που γεν-
νήθηκαν κατά τον μήνα Μάιο:

Γκλέν Φόρντ	: 1/5/1916
Ντανιέλ Νταρριέ	: 1/5/1917
Μπράντν Άχεν	: 2/5/1902
Μπιγκ Κρόσμπυ	: 2/5/1904
Τάρον Πάουερ	: 5/5/1914
Στιούαρτ Γκρεντντς	: 6/5/1913
Γκαμπύ Χέβς	: 7/5/1885
Γκάρι Κούπερ	: 7/5/1901
Άνν Μπάξτερ	: 7/5/1923
Ρομπέρτο Ροσσελίνι	: 8/5/1906
Λέβ Μπάρκερ	: 8/5/1919
Φρέντ Άσταϊρ	: 10/5/1900
Τζόζεφ Κόττεν	: 15/5/1905
Άρλεττι	: 15/5/1898
Τζέιμς Μέησον	: 15/5/1909

Άννα-Μαρία Άλ- μπεργκέτι	: 15/5/1936
Χένρι Φόντα	: 16/5/1908
Μάργκαρετ Σάλλα- ν	: 16/5/1911

Χάρου Κάρρεϋ (νιός)	: 16/5/1921
Μαρτίν Καρόλ	: 16/5/1923
Έτζιο Πιντρά	: 18/5/1892
Μάσιμο Τζιρόττι	: 18/5/1918
Τζέιμς Στιούαρτ	: 20/5/1908
Μπιλλ Ουίλιαμς	: 21/5/1916
Μάρθα Τόρεν	: 21/5/1926
Λόρενς Όλβιε	: 22/5/1907
Τζών Παϊν	: 23/5/1912
Λιλ Πάλμερ	: 24/5/1921
Σθβ Κόχραν	: 25/5/1917
Τζήν Κραϊν	: 25/5/1925
Σούζαν Μάρροου	: 25/5/1932
Τζών Γουαϊν	: 26/5/1908
Γράζεμα Ντίλλιαν	: 27/5/1924
Σάλλυ Φόρρεστ	: 28/5/1929
Κάρλο Νίνκι	: 31/5/1897
Μάσιμο Σεράτο	: 31/5/1917
Άλντα Βάλλι	: 31/5/1921
Έλεν Στιούαρτ	: 31/5/1930

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

Η μεγαλειότης του σήμερα

(Εκείνος κι' Εκείνη πλανι-
νόνται στα περιβόλια, μακριά
από την απονικτική ατμόσφαι-
ρα της Αθήνας, μέσα στην ά-
νοιτιάτικη μαγεία της εξοχής).

ΕΚΕΙΝΟΣ (την έχει αγκαλιά-
σμένη και της μιλάει τρυφερά
στο αυτί): Δεν ξέρεις πόσο μοι-
αίσις με μαγιάτικο λουλούδι!

ΕΚΕΙΝΗ (φανера κολακευμέ-
νη): Λες αλήθεια;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί να σου πω
ψέμματα; Υστερα, από που
σου λέω αναβλύζει από την
πραγματικότητα: Βγάλε τον
καθρέφτη σου και κυττάζου με-
σα. Θα δής ότι είσαι το πιο ό-
μορφο σάρκινο λουλούδι — εκ-
τός πια αν δε σ' άφισα να το
διαπιστώσης η μετριοφροσύνη
σου, ή αν έγκης κανένα σύμ-
πλεγμα κατωτερότητας...

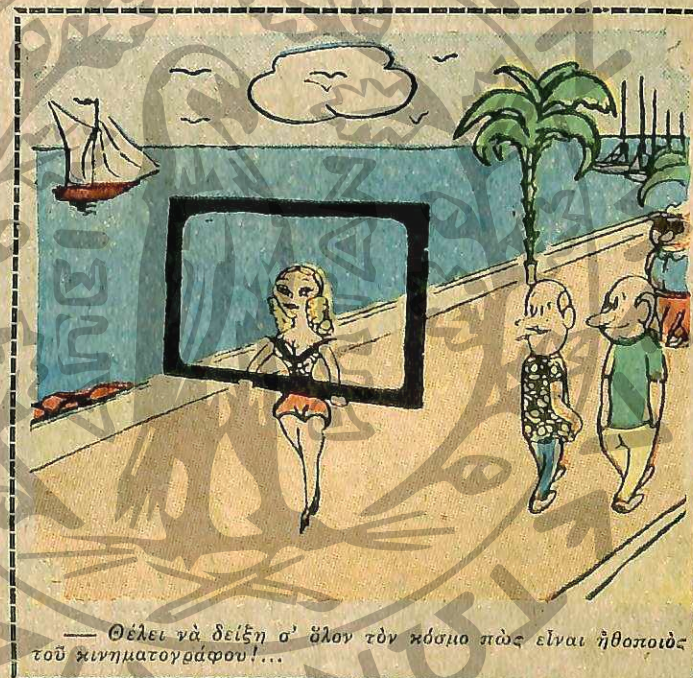
ΕΚΕΙΝΗ (με κωμικό φόβο):
Θεός φυλάξοι! (Βγάζει το κα-
θρέφτη της και κυττάζεται με
νοσημένο ναρκισσομανή): Δε
λέω, καλούςτεις είμαι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι «καλούςτι-
κη». Πρώτης τάξεως! Σε βε-
βαιώνω ότι, καθώς σε βλέπω α-
νάμεσα σ' όλ' αυτά τα λουλου-
δια που ξεχειλίζουν απάνω από
τους φράχτες, ή πλημμυρίζου-
νε χώματα και μυρουδιές τα
παρτέρια, σε μπλέκει μαζί τους
και δεν ξέρω τι από τα δυο να
κάνω, να σε φιλήσω ή να σε βά-
λω στο βάζο!

ΕΚΕΙΝΗ (νελάει): Κόλακα!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν είμαι δόλοχ
κόλακας. Είμαι αληθινός. Εί-
σαι ή σάρκινη άδελφή των λου-
λουδιών! Νομίζει κανείς ότι
βγίχες από ένα θερμοκήπιο
κι' όχι από τη σχολή καλογρι-
ών!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοδάρω): Γιατί
θέλω να σου θυμίσω πόσο μά-
ταιες είναι όλες οι όμορφες
της ζωής... Αυτό το ξεκινάει
έτσι σπάνια οι γυναίκες — το ξε-
χνάς και συ... Και περνάς, γε-
μάς έπαιροι και περφόανεια
μπροστά από τα άλλα, τα κοι-
νά πλαύματα της ζωής, που δε
διαβέτουν ούτε μίσχους, ούτε
πέταλα, σε να νομίζεις ότι θα-
σαι για πάντα μεγαλειότης της
όμορφιάς. Άλλοίμονο όμως!

ΕΚΕΙΝΗ (συνεχίζει τη χα-
ρούμενα γέλοια της): Σ' ευ-

21

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρολάνδος κι' ο Σκαλαμπρίνο μπαίνουν κρυφά στο μέγαρο της 'Ιμπερία και τη βρίσκουν να συζητά με τον Βέμπο. Ο Σκαλαμπρίνο σηκώνει στα χέρια του τον καρδινάλιο και τον μεταφέρει σ' ένα άμαξι που περιμένει έξω από το σπίτι. Γυρίζει κατόπιν και αναγκάζει την 'Ιμπερία να πιει ένα δηλητήριο που ο Ρολάνδος, είχε φέρει μαζί του. Το αποτέλεσμα είναι κεραυνόβολο. Ο Ρολάνδος κι' ο Κανδιάνο, έχοντας και τον Βέμπο μαζί τους, γυρίζουν κατόπιν στο σπίτι του Μέστρε. Εκεί ο 'Αρετίνος, σύμφωνα με τις οδηγίες του Ρολάνδου, έχει βάλει την Μπιάνκα μέσα σ' ένα φέρετρο. Πλάι στο φέρετρο στέκεται η Περίνα.

Είναι ελεύθερη αν θέλη να φύγει, φώναζε ο 'Αρετίνος, όχι χωρίς κάποια συγκίνηση.

Η Περίνα κούταζε τον 'Αρετίνο και το πρόσωπό της έγινε κατακίτρινο.

Τί θ' άπογίνει ο καλός μου άφέντης αν τον αφήσω; ψιθύρισε. Ποιός θα τον περιποιηθή όταν είναι άρρωστος;... Και ποιός θα σκουπίση τα μάτια του όταν κλαίει;

Ο 'Αρετίνος γύρισε σαστισμένος προς το μέρος της.

Περίνα, ρώτησε με φωνή που έτρεμε από τη συγκίνηση, δεν θέλεις, λοιπόν, να φύγεις από κοντά μου; Ο άνθρωπος που βλέπεις εδώ μπροστά σου είναι παντοδύναμος. Θα σε κάνει πλούσια, όπως σου υποσχέθηκε, γιατί ποτέ δεν είπε ψέμματα.

— Όχι, άφέντη, απάντησε η Περίνα, δεν μπορώ να σ' αφήσω. 'Ας φύγουμε...

Δάκρυα, δάκρυα αληθινά, κύλησαν τότε πάνω στα μάγουλα του Πέτρου 'Αρετίνου.

— Υπάρχει, λοιπόν, κάποιος που μ' αγαπάει και μένα! είπε. 'Ω, Περίνα, Περίνα, είσαι ένα μαργαριτάρι καλωσύνης, είσαι πιο γλυκιά και πιο τρυφερή από τη σελήνη! Θέλω τ' όνομά σου να περάσει και στις κατοπιές γενεές... Θα γράψω το καλύτερο ποιήμα μου για σένα... 'Αλλ' ο ρόλος της υπηρετριάς δεν σου ταιριάζει πιά! Θα γίνης γυναίκα του 'Αρετίνου!

Ο Ρολάνδος είχε συγκινηθεί.

— Φίλε μου 'Αρετίνε, είπε, την ημέρα, που θα κάμετε τους γάμους σας θαρρήθε να μου ζητήσετε τις τριάντα χιλιάδες σκούδα, που δίνω για προίκα σ' αυτή τη νέα. Φύγετε τώρα...

— Άφέντη, είσαστε μεγάλος και δίκαιος! φώναζε ένθουσιασμένος ο 'Αρετίνος.

— Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Πέτρος 'Αρετίνος κι' η Περίνα πήγαν στον «Ασημένιο ήλιο» το πανδοχείο, όπου ο ποιητής είχε πουλήσει άλλοτε δυό αλογα στον Ρολάνδο. Την άλλη μέρα, έφυγαν για τη Βενετία, όπου οι αναγνώστες μας θα τους ξαναβρούμε σε λίγο.

Ο τάφος της Μπιάνκας

Το άμαξι, όπου ήταν κλεισμένος ο Βέμπο, βγαίνοντας από το Μέστρε, πήρε το δρόμο του Τρεβίζε, και με τη συνοδεία πάντοτε των επίπλων που καίπαζαν γύρω του, έφτασε στα στενά του Πιάβε. Από εκεί συνέχισε το δρόμο του προς το Μαύρο Σπήλαιο.

Ο καρδινάλιος, στο τελευταίο τμήμα του ταξιδιού του, είχε ξαναβρή ολότελα την ήμερα του. Μέσα στον διάστημα αυτό, είχε καταστρώσει ένα σωρό σχέδια.

«'Ας δούμε που θα με βάλει, σκεφτόταν. 'Ως τότε, δεν έχω να κάμω τίποτε».

Μέσα στη σκέψη του έλεεινολογούσε σχεδόν τον Ρολάνδο, βρίσκοντας άκατανόητη την έπιεικεια που έδειχνε απέναντί του.

«Στη θέση του, συλλογίζοταν, αν κρατούσα στην έξουσία μου τον Βέμπο, θα τον σκότωνα χωρίς πολλές διατυπώσεις... Ποιός

ξέρει;... Μ' όλο που βρίσκομαι στη διάθεσή του, ίσως να με φοβάται... 'Α! 'Ας καταφέρω να γλυτώσω κι' αυτή τη φορά! Διάβολε! Αυτό είναι το κυριώτερο!... 'Ας είναι! Δεν χάθηκε κάθε έλπίδα, αφού το ζών μ' αφήνει να ζήσω».

Όταν τον κατέβασαν από το άμαξι, έριξε μια ματιά γύρω και, μ' όλο που ήταν νύχτα, αναγνώρισε την τοποθεσία.

Το Μαύρο Σπήλαιο, μουρμούρισε. Καλά το φανταζόμουν.

Ο Σκαλαμπρίνο τον έπιασε από το μπράτσο και τον τράβηξε μαζί του.

Ο Βέμπο θυμήθηκε το κελλί, όπου τον είχαν κλείσει άλλοτε κι' η ανάμνηση αυτή τον έκανε ν' ανατριχίσει.

Ο Σκαλαμπρίνο τον έσπρωξε μπροστά του και μπήκε κι' αυτός κατόπιν μέσα

στο Μαύρο Σπήλαιο.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Ζωηρές άνησυχίες

Κάθε μεγάλος και τρανός, μπόμπες αθέρα δοκιμάζει κι' εύλογα τέτοιο γεγονός όλους τους πότες μας τρομάζει!

— 'Ηγουν, χωρίς υπερβολή φάνει την σημερινή ημέρα το... υδρογόνο ν' απειλή και τον... κρασάδιο πατέρα!

— 'Ετοι, λοιπόν, είδα προχτές, φίλοι μου μεκροπατεράδες, πως απ' τις μπόμπες τις φοιχτές, ραδιοηλεκτρικές ψαράδες! Κι' είπα, εάν συνεχιστούν τέτοια πειράματα, μεκρήδες, τότε θα εξαφανιστούν απ' τις ταβέρνες οι... μαρίδες!

Μά, πλην αυτού μ' άνησυχεί και τ' ότι κάποιο μεσημέρι, έπεσε... κίτρινη βροχή προς της Μπαρμπαρσάνας τα μέρη! Κι' οι ταβερνιάρηδες, θάρω, είν' ίκανοί, σέ κάνα μήνα, να χυσοκίτρινον νε- (τρο) να μ'ας τ'ό δίνουν (για... ρετσίνα!

— 'Αρα, λοιπόν επί (ποδός) πρέπει μεκρήδες (να βρεθούμε κι' οινοπρεπώς και (πομπωδώς) στις δοκιμές ν' αν- (τιταχθούμε! Κι' αν η ανάγκη πα- (ραστή) θάχουμε και δικό (μας NATO) όστις και θα όνο- (μαστή) όργανισμός του... (ρετσι-NATO!

ΜΙΑΤΟΣ ΚΑΤΟΣΤΑΡΗΣ

— 'Αφέντη, είσαστε μεγάλος και δίκαιος! φώναζε ένθουσιασμένος ο 'Αρετίνος.

— Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Πέτρος 'Αρετίνος κι' η Περίνα πήγαν στον «Ασημένιο ήλιο» το πανδοχείο, όπου ο ποιητής είχε πουλήσει άλλοτε δυό αλογα στον Ρολάνδο. Την άλλη μέρα, έφυγαν για τη Βενετία, όπου οι αναγνώστες μας θα τους ξαναβρούμε σε λίγο.

Ο τάφος της Μπιάνκας

Το άμαξι, όπου ήταν κλεισμένος ο Βέμπο, βγαίνοντας από το Μέστρε, πήρε το δρόμο του Τρεβίζε, και με τη συνοδεία πάντοτε των επίπλων που καίπαζαν γύρω του, έφτασε στα στενά του Πιάβε. Από εκεί συνέχισε το δρόμο του προς το Μαύρο Σπήλαιο.

Ο καρδινάλιος, στο τελευταίο τμήμα του ταξιδιού του, είχε ξαναβρή ολότελα την ήμερα του. Μέσα στον διάστημα αυτό, είχε καταστρώσει ένα σωρό σχέδια.

«'Ας δούμε που θα με βάλει, σκεφτόταν. 'Ως τότε, δεν έχω να κάμω τίποτε».

Μέσα στη σκέψη του έλεεινολογούσε σχεδόν τον Ρολάνδο, βρίσκοντας άκατανόητη την έπιεικεια που έδειχνε απέναντί του.

«Στη θέση του, συλλογίζοταν, αν κρατούσα στην έξουσία μου τον Βέμπο, θα τον σκότωνα χωρίς πολλές διατυπώσεις... Ποιός

ξέρει;... Μ' όλο που βρίσκομαι στη διάθεσή του, ίσως να με φοβάται... 'Α! 'Ας καταφέρω να γλυτώσω κι' αυτή τη φορά! Διάβολε! Αυτό είναι το κυριώτερο!... 'Ας είναι! Δεν χάθηκε κάθε έλπίδα, αφού το ζών μ' αφήνει να ζήσω».

Όταν τον κατέβασαν από το άμαξι, έριξε μια ματιά γύρω και, μ' όλο που ήταν νύχτα, αναγνώρισε την τοποθεσία.

Το Μαύρο Σπήλαιο, μουρμούρισε. Καλά το φανταζόμουν.

Ο Σκαλαμπρίνο τον έπιασε από το μπράτσο και τον τράβηξε μαζί του.

Ο Βέμπο θυμήθηκε το κελλί, όπου τον είχαν κλείσει άλλοτε κι' η ανάμνηση αυτή τον έκανε ν' ανατριχίσει.

Ο Σκαλαμπρίνο τον έσπρωξε μπροστά του και μπήκε κι' αυτός κατόπιν μέσα

στο Μαύρο Σπήλαιο.

στο Μαύρο Σπήλαιο.

Ο καρδινάλιος περίμενε πως θα τον ξαναπήγαιναν στο παλιό κελλί. 'Αλλ' αντί γι' αυτό, τον ώδηγησαν σ' ένα δωμάτιο που είχε εδώ κι' εκεί μερικά έπιπλα.

Ο κολοσσός κλείδωσε πίσω του την πόρτα, έδειξε μια καρέκλα στον Βέμπο και κάθισε κι' αυτός σε μια άλλη. 'Από-φευγε να κутτάξη τον καρδινάλιο.

«'Εδώ θα με φυλακίσουν;», σκέφτηκε ο Βέμπο.

Οι άρες κυλούσαν άργά. Βαθειά σιωπή απλωνόταν ολόγυρα.

Σε μια στιγμή, ο Βέμπο νόμισε πως ο κολοσσός είχε αποκοιμηθεί. Σηκώθηκε τότε και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

Άλλα, την ίδια στιγμή, ο Σκαλαμπρίνο μετατόπισε την καρέκλα του και πήγε να καθήσει κοντά στην πόρτα.

Ο καρδινάλιος προσποιήθηκε τότε, ότι έκανε μερικά βήματα και ξαναγύρισε κατόπιν στη θέση του.

«Τρελλός που είμαι! σκέφτηκε. Γιατί βιάζομαι τόσο πολύ;... Μήπως θα μου λείψουν οι εύκαιρες στο μέλλον;».

Στο τέλος, αποκοιμήθηκε στην καρέκλα του.

Όταν άνοιξε και πάλιν τα μάτια του, έπειτα από κάμψη ώρα, η πόρτα ήταν άνοιχτη κι' ένα ψυχρό ρεύμα αέρα έμπαινε μέσα στο δωμάτιο.

Ο πυρσός, που έκαιγε σε μια γωνία, κόντευε να σβήσει.

Είδε τότε το Ρολάνδο, που στεκόταν μπροστά του.

Ο καρδινάλιος, τρομαγμένος, τινάχτηκε όρθιος.

— 'Ελάτε, του είπε ο Κανδιάνο.

Και βγήκε από το δωμάτιο, αφήνοντας την πόρτα άνοιχτη.

Ο Βέμπο έμεινε μερικές στιγμές καρφωμένος στη θέση του. 'Ενοιασε έναν ανεξήγητο τρόμο. Προσπάτησε, ωστόσο, να ηρεμήσει και πέρασε το κατώφλι.

Βρέθηκε τότε σε μια στοά, που ήταν ολότελα έρημη.

Προς τα δεξιά, το σκοτάδι απλωνόταν πυκνό. Προς τα αριστερά, ένα φανάρι έριχνε κάποια ωχρή λάμψη.

Ο Βέμπο ανατρίχισε από έλπίδα. Και, χωρίς να διστάση, διευθύνθηκε προς τα δεξιά.

Άλλ' έπειτα από καμιά δεκαριά βήματα, βρέθηκε μπροστά σε τρεις ένόπλους, που τον έσπρωξαν προς την έξοδο της σπηλιάς.

Ο καρδινάλιος άρχισε να τρέχει και, βλέποντας, ότι οι τρεις αυτοί άνθρωποι δεν τον ακολουθούσαν, σκέφτηκε ότι, αν τον εύνοουσε λίγο η τύχη, θα κατάφερε να βγί έξω και να χαθή μέσα στο σκοτάδι.

Έπειτα από μερικά βήματα, βρέθηκε στο μικρό πλάτωμα, που απλωνόταν μπροστά στην είσοδο της σπηλιάς και που τερματιζόταν σ' ένα μεγάλο βάραθρο. Κάτω, στο βάθος, ο Πιάβε κυλούσε μουγκρίζοντας τα νερά του.

Μια κατάρρα ανέβηκε, ξαφνικά, στα χείλη του. Καμιά εκατοστή ένοπλοι σχημάτιζαν έναν κύκλο ολόγυρα. Οι άνθρωποι αυτοί κρατούσαν τα έγχειρίδιά τους στα χέρια. Ο κύκλος ήταν στενός και δεν άφηνε κανένα κενό.

Ο Βέμπο κατάλαβε πως ήταν χαμένος, και, για μια στιγμή, ένοιωσε τα γόνατά του να λυγίζουν. Άλλα, κατάφερε να συγκρατηθή και κούταξε γύρω του.

Πάνω στον ούρανο τρεμόσβυναν τα τελευταία άστέρια. Ένας ψυχρός άερας κατέβαινε από τις κορυφές των βουνών.

Ο Βέμπο άκουσε, ξαφνικά, έναν θόρυβο που έκανε το αίμα να παγώσει μέσα στις φλέβες του. Κάποιοι άνθρωποι έσκαβαν εκεί κοντά...

— Τί με θέλετε; φώναξε, κутτάζοντας γύρω του.

— Θα σ'ας το πώ, απάντησε μια φωνή. Ο Ρολάνδος εμφανίστηκε μέσα στον κύκλο. Προχωρώντας με άργα βήματα, πήγε κοντά του κι' έβαλε το χέρι πάνω στον ώμο του.

Ο καρδινάλιος, με μια αυθόρμητη κίνηση, γονάτισε.

— Άλλοτε, είπε ο Ρολάνδος, ήσαστε ένας φτωχός διάβολος, που όλοι τον καταφρονούσαν και τον αποστρέφονταν. Ένας μόνον άνθρωπος σ'ας λυπήθηκε και ήρθε κοντά σας, εκτιμώντας την έξυπνάδα και τη θέλησή σας. Ο άνθρωπος αυτός σ'ας έκαμε φίλο του, σ'ας άνοιξε το σπίτι του πατέρα του, σ'ας δέχτηκε στο τραπέζι του και σ'ας ώδηγησε στο δρόμο της ευτυχίας. Νά πως με ανταμείψατε! Κάματε τον πατέρα μου τυφλό και τρελλό, σκοτώσατε τη μητέρα μου και με καταδικάσατε να πεθάνω μέσα στα «πηγάδια».

Ο Βέμπο ξέσπασε σ' ένα τρομερό γέλιο.

— Σε μισούσα! φώναξε. Σε μισούσα περισσότερο από κάθε άλλον στον κόσμο, περισσότερο κι' από κείνους που με καταφρονούσαν και με απόφευγαν. Και σε μισώ πάντοτε μ' όλες μου τις δυνάμεις.

— Έστο, είπε ο Ρολάνδος. Σ' έπιασα την πρώτη φορά και σε έφερα εδώ. Έλπίζα, ότι μέσα στη μοναξιά σου θα μετανουούσες για το κακό που έκαμες κι' ότι θαρχόταν μια μέρα που θα μπορούσα να σε συχαρώσω. Κατάφερες, όμως, να δραπέτευσες και συνέχισες τη σειρά των εγκλημάτων σου, δολοφονώντας μια νέα. Τί σου είχε καμεί;

Ο Βέμπο έσφιξε τις γροθιές του.

— Την αγαπούσα! απάντησε. Κι' είχα όρκησθί, ότι θα ήταν δική μου, μόνο δική μου!... 'Ω, αν ζούσε!... 'Αν ζούσε!...

— Όα την σκότωνες και πάλι;

— Όχι, είπε ο Βέμπο. Άλλα δεν θα της άφηνα τον καιρό να χώση το μαχαίρι στην καρδιά της και σήμερα θα ήμουν ευτυχισμένος.

Είχε πη αυτά τα λόγια με ολόφανερη λύπη.

Ο Ρολάνδος, άκούγοντάς τον, έχασε το χρώμα του. Η Μπιάνκα, λοιπόν, είχε σκοτωθή μόνη της για να γλυτώση απ' αυτό το τέρας; Αυτή η αποκάλυψη έκανε πιο ανατριχιαστικό το έγκλημα του Βέμπο.

Ο Σκαλαμπρίνο έσφαιγε τις γροθιές του.

— Άφέντη, είπε. Άφήστε με να έκδικηθώ μόνος μου για το θάνατο του παιδιού μου...

— Υπομονή, απάντησε ο Ρολάνδος.

Ο Βέμπο δεν είχε πιά το ίδιο φοβισμένο ύφος όπως πριν. Είχε ανορθώσει τώρα το κορμί του και κούταζε ολόγυρα σαν να προκαλούσε με το βλέμμα του όλους αυτούς τους ανθρώπους που τον περιστοιχίζαν.

— Θριαμβεύετε! φώναξε σηκώνοντας τις γροθιές του προς τον ούρανο. Θριαμβεύετε! Άλλ' αν πεθάνω, θα έχω πάρει από πριν την έκδική μου, αφού ή γυναίκα, που αγαπούσε και σύ — είχε σπληνίσει τα μάτια του πάνω στο Ρολάνδο — δεν ζή πιά. Πέθανε γιατί δεν θέλησε να δεχθή την αγάπη μου. Μπορείς να με σκοτώσης, αν θέλεις. Θα πεθάνω ευχαριστημένος για το κακό που σου έκαμα. Ο ούρανος είναι μάρτυς της χαράς που αισθάνομαι αυτή τη στιγμή. 'Εγώ θα πεθάνω ευχαριστημένος. Σύ, όμως, θα ζήσης για να υποφέρης, γιατί δεν είσαι από εκείνους που μπορούν να ξεχάσουν. Ρολάνδε Κανδιάνο, άκουσέ με: Σε μισώ και σε μισώ. 'Αν η Μπιάνκα ζούσε ακόμη κι' ήταν πρόθυμη να δεχθή την αγάπη μου, αν όλοι οι θησαυροί του κόσμου είχαν σωριασθή μπροστά στα πόδια μου, θα άφηνα και την Μπιάνκα και τους θησαυρούς, μόνο και μόνο για να σε ιδώ να υποφέρης... Χτύπησέ με τώρα!... Διαβάζω μέσα στα μάτια σου, ότι με έ-χεις καταδικάσει.

Ο Ρολάνδος γύρισε σε κείνους που τον περιστοιχίζαν.

— Άδελφοί, ρώτησε με ήρεμη φωνή, ο άνθρωπος αυτός αξίζει να ζήση;

— Νά πεθάνει! απάντησαν πολλές φωνές.

— Ο άνθρωπος αυτός αξίζει να πεθάνει χωρίς να υποφέρει; Ξαναρώτησε ο Ρολάνδος.

— Πρέπει να βασανιστή! — απάντησαν οι ίδιες φωνές.

Δυό άνθρωποι έπιασαν άμέσως τον Βέμπο και τον τράβηξαν μαζί τους.

Εκεί που τερματιζόταν το πλάτωμα, οι σύντροφοι του Ρολάνδου είχαν άνοιξει ένα μικρό κελλί, μέσα στον ίδιο το βράχο. Μπροστά στην είσοδο αυτού του κελλιού, βρισκόταν πάνω στο χώμα το φέρετρο της Μπιάνκας.

Ο Βέμπο το είδε και διάβασε την επιγραφή, που σχημάτιζαν τα καρφιά με τα μαύρα κεφάλια πάνω στο σκέπασμά του.

Έκαμε άμέσως μια κίνηση για να τραβηχτή προς τα πίσω.

Άλλα τα χέρια εκείνων που τον κρατούσαν σφίχτηκαν πάνω του και δεν μπόρεσε να κινήσει ούτε ένα βήμα.

Είδε τότε σαν σε όνειρο πέντ'-έξη ανθρώπους να σηκώνουν πάνω στους ώμους τους το φέρετρο και να το μεταφέρουν μέσα στο κελλί. Εκεί το απόθεσαν πάνω σε ένα είδος βάρθρου που σχηματίζει ο ίδιος ο βράχος.

Το κελλί αυτό είχε γίνει τώρα ένας τάφος.

Ο Βέμπο δεν μπόρουσε να σηκώση τα μάτια του από το φέρετρο.

Η φωνή του Ρολάνδου άκούστηκε και πάλι:

— Βέμπο, είπα, τώρα που είσαστε νεκρός, ο πατέρας της Μπιάνκας κι' εγώ σ'ας δίνουμε τη συγγνώμη μας.

Τα λόγια αυτά φάνηκαν πολύ παράξενα στον Βέμπο.

— Τώρα που είμαι νεκρός; τραύλισε. Τί σημαίνει αυτό;... Όχι, δεν είμαι νεκρός!... Μου φαίνεται πως φεύγει το μυαλό μου!... Νεκρός εγώ;... Άφήστε με στανάδες!... Πού με τραβάτε λοιπόν;

Πραγματικά, οι σύντροφοι του Ρολάνδου τον τραβούσαν τώρα μέσα στο κελλί.

Όταν έφτασαν μπροστά στην είσοδο, τον έσπρωξαν με όρμη... Ο Βέμπο έπεσε μπρομυτα πάνω στο φέρετρο της Μπιάνκας...

Όταν άνασκηκώθηκε έπειτα από μερικές στιγμές, η είσοδος του κελλιού είχε φραχθή με πέτρες, που είχαν έτοιμασθή από πριν γι' αυτό το σκοπό. Τρεις έργατες άρχισαν άμέσως να ρίχνουν πηλό στα κενά που αυτές οι πέτρες άφηναν μεταξύ τους.

Ο Βέμπο χοροπηδούσε τρεμάς και ξεφώνιζε σαν τρελλός μέσα σ' αυτό τον τάφο, όπου τον είχαν κλείσει ζωντανό.

Οι κάτοικοι της Νερεβέζα έλεγαν άργότερα ότι είχαν ζυγνήσει εκείνο το πρωί άκούγοντας σπαρακτικές κραυγές που κατέβαιναν από το βουνό.

Το χτίσιμο της είσοδου κράτησε ως μια ώρα.

Ο Βέμπο δεν φώναζε τώρα. Γελούσε, Κι' ήταν το γέλιο του τόσο τρομαχτικό,

που έκανε το αίμα να παγώνει μέσα στις φλέβες των ανθρώπων.

Ο καρδινάλιος-έπίσκοπος της Βενετίας είχε καταντήσει τρελλός!...

Όταν κλείστηκε τελείως η είσοδος του κελλιού, οι σύντροφοι του Ρολάνδου σάριασαν ολόγυρα μεγάλες πέτρες. Στα ένδιάμεσα έφριξαν χώμα. Και φυτεύαν εκεί ρίζες αγριολουλούδων.

Έτσι, έπειτα από κάμποσιν καιρό, κανείς δεν θα μπορούσε να υποπτευθή ότι πίσω απ' αυτές τις πέτρες βρισκόταν ο τάφος της άθώας και άγνης Μπιάνκας, που ήταν κόρη της εταίρας 'Ιμπερία, και του καρδινάλιου-έπισκόπου της Βενετίας Βέμπο.

Έπειτα από την έκτέλεση του Βέμπο, ο Ρολάνδος άφησε στο Μαύρο Σπήλαιο είκοσι ανθρώπους με την εντολή να άγρυνουν στον τάφο της Μπιάνκας επί ένα μήνα. Πήρε ύστερα τον Σκαλαμπρίνο και ξεκίνησαν για το Μέστρε. Από εκεί συνέχισαν το δρόμο τους προς τη Βενετία.

Στη «Χρυσή Άγκυρα»

Κόντευαν δέκα, όταν ο Ρολάνδος κι' ο Σκαλαμπρίνο έφτασαν στη νήσο του 'Ο-λιδόλο.

Η πρώτη φροντίδα του Ρολάνδου ήταν να βεβαιωθή ότι ο πατέρας του δεν είχε πάθει τίποτα όσο έλειπε.

Ο γέρο δόγης κοιμόταν σαν παιδί. Ο Ρολάνδος τον κούταζε κάμποσες στιγμές, με την ξεχωριστή εκείνη συγκίνηση που ένωιωθε κάθε φορά που βρισκόταν μπροστά στον τυφλό και τρελλό πατέρα του. Κατέβηκε κατόπιν στην τραπέζα όπου τον περίμενε ο Σκαλαμπρίνο.

Έφαγαν μαζί και μίλησαν για διάφορα πράγματα χωρίς σημασία. Ούτε μια φορά δεν ανέφεραν το όνομα της Μπιάνκας, της 'Ιμπερία ή του Βέμπο.

Έπειτα ο Ρολάνδος ανέβηκε στο δωμάτιό του για να κοιμηθή.

Ο Σκαλαμπρίνο βγήκε τότε από το σπίτι κι' άρχισε να προχωρή προς το Λίντο. Βάδιζε άογα σαν άνθρωπος που δεν έχει λόγο να βιάζεται, ενώ τα πόδια του δεν είχαν πιά μισή ώρα να χιλιόστη φορά τις λεπτομέρειες ενός σχεδίου, που τον άφορούσε προσωπικά. Δεν είχε πη λέξι γι' αυτή σ'όν Ρολάνδο.

Έφτασε, τέλος, στην αποβάθρα ενός μεγάλου καναλιού, που σχηματίζει ένα τόξο σ' αυτό το σημείο. Εκεί σταμάτησε και κούταζε τα σπίτια που βρίσκονταν στο άπέναντί μέρος.

— Αυτό είναι, ψιθύρισε.

Τα μάτια του είχαν καρφωθή πάνω σε ένα χαμηλό σπιτάκι με άθλια εμφάνιση.

Πάνω από την πόρτα του βρισκόταν μια άγκυρα που στηριζόταν σε δυό σιδερένιες

Ο Βέμπο κούταζε ολόγυρα σαν να προκαλούσε με το βλέμμα του όλους που τον περιστοιχίζαν.

αμπάρες. Αυτή η άγκυρα ήταν άλλοτε έπιγρυσμένη.

Εκεί βρισκόταν το περίφημο πανδοχείο της «Χρυσής Άγκυρας» του Μπάρτολο, που οι πελάτες του τον έλεγαν μονόφθαλμο, γιατί είχε μόνον ένα μάτι (το άλλο το είχε χάσει σε κάποια συμπλοκή).

Ο Σκαλαμπρίνο είδε φως ανάμεσα στις χαραμάδες της πόρτας και κάνοντας τη σκέψη όταν θα βρισκόνταν ακόμη πελάτες μέσα στο καπηλειό, προτίμησε να περιμεύει.

Το καπηλειό του Μπάρτολο του μονόφθαλμου είχε δυο πόρτες. Η μία ώδηγούσε απ' ευθείας στην αίθουσα. Η άλλη άνοιγε σ' ένα διάδρομο που περνούσε πλάι στην αίθουσα και ώδηγούσε στο πίσω μέρος του καπηλειού.

Ο Σκαλαμπρίνο παραμόνευε πάνω από μισή ώρα, όταν, ξαφνικά, άνοιξε η πόρτα του διαδρόμου. Δυο άνθρωποι βγήκαν απ' αυτήν.

Ο κολοσσός αναγνώρισε άμέσως από το ανάστημα και το περπάτημά του τον έναν από τους δυο. Ήταν ο Μπάρτολο, ο μονόφθαλμος.

Τον άλλον, που ήταν τυλιγμένος μ' έναν μανδύα, δεν θυμόταν να τον είχε δει ποτέ.

Οι δυο άνδρες άφησαν την πόρτα μισάνοιχτη και προχώρησαν καμιά δεκαριά βήματα, σαν νάβελαν ν' αποτελειώσουν μία συζήτηση που είχαν μέσα στο καπηλειό.

Ο Σκαλαμπρίνο δεν άφησε αυτή την ευκαιρία να χαθεί. Γλύστρησε άθρομβά πλάι στον τοίχο και χώθηκε από την άνοιχτη πόρτα στο διάδρομο. Προχώρησε κατόπιν πατώντας στις μύτες των ποδιών του κι' όταν έφτασε στην έσωτερική πόρτα, την έσπρωξε ελαφρά και κύτταξε μέσα.

Η αίθουσα ήταν άδεια.

Ο κολοσσός μπήκε άμέσως, πέρασε στο μικρό δωμάτιο που βρισκόταν πλάι στην αίθουσα, κάθησε σε μία καρέκλα και περίμενε.

Οι οδηγίες του Τζενάρo

Ο άνθρωπος που είχε βγή μαζί με τον Μπάρτολο δεν ήταν άλλος από τον Γκουίντο Τζενάρo, τον διευθυντή της αστυνομίας της Βενετίας.

Είχε πάει πριν από μία ώρα στη «Χρυσή Άγκυρα» κι' είχε καθήσει παράμερα σ' ένα τραπέζι. Το πλατύγουρο καπέλλο που φορούσε κι' ο ανασκωμένος γιακάς του μανδύα του έκρυβαν όλοτελα σχεδόν το πρόσωπό του, έτσι που κανείς δεν θα μπορούσε να τον αναγνωρίσει.

Όταν, τέλος, ο Μπάρτολο έδιωξε και τους τελευταίους πελάτες του, ο Τζενάρo κατέβασε το γιακά του μανδύα του κι' άφησε το πρόσωπό του να φανεί.

Ο ιδιοκτήτης της «Χρυσής Άγκυρας», μόλις τον είδε, έτρεξε κοντά του κάνοντας τη μία υπόκλησι πάνω στην άλλη.

— «Αν ο εξοχότατος θέλει να δροσισθή λίγο, εἶπε, έχω μέσα στην άποθήκη μου μερικές μπουτιλιές γαλλικό κρασί που θα τον ευχαριστήση πολύ...»

— Φέρε το γαλλικό κρασί σου, απάντησε ο Τζενάρo, τρίδοντας τα χέρια του, όπως συνήθιζε να κάνει όταν ήταν ευχαριστημένος από τον έαυτο του.

Ο Μπάρτολο κατέβηκε τρέχοντας στο υπόγειο, από όπου ξαναγύρισε έπειτα από μερικά λεπτά, φέρνοντας μία μπουτίλια με κρασί της Σωμύρ, που την άποθέσε πάνω στο τραπέζι με όλες τις έκδηλές του σεβασμούς.

Ο Τζενάρo γέμισε το κύπελλό του και το άδειασε μονορούφι.

— Τα γαλλικά κρασιά είναι τα καλύτερα του κόσμου, εἶπε, πλαταγίζοντας τη γλώσσα του. Λοιπόν, Μπάρτολο, τί νέα έχεις να μου πής;

— Πολύ σημαντικά, εξοχότατε.

— Δεν υπάρχουν πιά σημαντικά νέα, εἶπε ο Τζενάρo κάνοντας τον δύσπιστο.

— Θα κρίνετε μόνος σας, εξοχότατε.

Ο Ρολάνδος Κανδιάνo βρεθείσκα στη Βενετία.

— Διάβολε! Και ξέρεις τί άπόγινε;

— Οι όπαδοί του λένε πως έχει πάει στο Μιλάνo.

— Θα το μάθωμε αυτό, Μπάρτολο. Τί ακούς στο λιμάνι;

— Οι άνθρωποι του λιμανιού, εξοχότατε, δεν μιλάνε παρά μόνο γι' αυτόν. Από την έποχή που φανερώθηκε σε μερικούς ναυτικούς και τους εἶπε πως σε λίγο θα γίνονταν μεγάλα πράγματα στη Βενετία, όλοι πιστεύουν σ' αυτόν. Άποψε, στο καπηλειό μου, άκουσα πολλούς πελάτες μου να λένε τα χειρότερα πράγματα για τον άξιουσέδαστο δόγη μας. Θαρρείς πως δεν φοβούνται πιά. Όλοι πιστεύουν πως ο Ρολάνδος Κανδιάνo θα έλευθερώση τη Βενετία από τους σημερινούς τυράννους της, όπως άποκαλούν τους άρχοντες της.

Ο Τζενάρo παρακολουθούσε προσεχτικά τα λόγια του.

— Καί πιστεύεις πραγματικά ότι ο λαός της Βενετίας θα πάη με το μέρος αυτού του καταραμένου Κανδιάνo; ρώτησε.

— Μπορώ να μιλήσω άφοβα στην εξοχότητά σας; εἶπε ο Μπάρτολο.

— Σε διατάσσω να το κάμης.

— Πιστεύω λοιπόν, πως εἶνε άρκετό να έμφανισθ' ο Ρολάνδος Κανδιάνo για να ξεσηκωθ' όλος ο λαός της Βενετίας και να τρέξ' γύρω του. Εύτυχώς έχομε καλό στρατό και, προ παντός, εξαίρετη αστυνομία...

— Και βέβαια, εἶπε ζωηρά ο Τζενάρo. Στο μεταξύ, άκολουθείς τις οδηγίες μου;

— Κατά γράμμα, εξοχότατε. Προσποιούμαι πως εἶμαι εναντίον του Φόσκαρι και κλαίω όταν άκούω να άφηγούνται μπροστά μου με ποιο τρόπο ο δήμιος έτύφλωσε τον δόγη Κανδιάνo.

— Θαυμάσια, εἶπε ο Τζενάρo ικανοποιημένος, χωρίς, όμως, ο Μπάρτολο να μπορέση να καταλάβη τί ήταν εκείνο που τον ικανοποιούσε.

Σάπασαν κι' οι δυο για λίγο.

— Έπειτα ο Τζενάρo ρώτησε με συλλογισμένο ύφος:

— Φαντάζεσαι, λοιπόν, πως ο Ρολάνδος Κανδιάνo δεν βρίσκεται στη Βενετία;

— Φαντάζομαι, απάντησε ο Μπάρτολο με το κουτοπόνηρο ύφος του, πως η εξοχότης σας πρέπει να το ξέρη πολύ καλύτερα από μένα.

— Κι' ο σύντροφός του; ρώτησε ο διευθυντής της αστυνομίας.

— Ποιός σύντροφός του;

— Αυτός που δεν φεύγει ποτέ από κοντά του... Έννοώ τον Σκαλαμπρίνο...

— Ο Σκαλαμπρίνο; εἶπε ο Μπάρτολο μ' ένα άπαίσιο χαμόγελο.

— Δεν τον ξέρεις, λοιπόν;

— Άν τον ξέρω;... Νομίζω πως η εξοχότης σας μπορεί να μην άνυσυχη πιά γι' αυτόν.

— Κι' ωστόσο εἶνε ένας άνθρωπος πολύ δυνατός.

— Ήταν, εξοχότατε.

— Τι θέλεις να πής;

— Ότι, αν ο Ρολάνδος Κανδιάνo βρισκεται στο Μιλάνo, όπως λένε, ο Σκαλαμπρίνο έχει φύγει από καιρό για μία χώρα από όπου κανείς δεν ξαναγύρισε ποτέ. Εγώ εἶμαι εκείνος που τον εξάπτε-στειλα εκεί.

— Κι' έκαμες πολύ καλά, εἶπε ο Τζενάρo. Γιατί την τελευταία φορά που τον είδα, πριν από καμιά είκοσαριά ήμέρες...

Ο Μπάρτολο εἶνε κατακίτρινος.

— Εἴπατε, εξοχότατε, ρώτησε, ότι εἶδατε τον Σκαλαμπρίνο πριν από καμιά είκοσαριά ήμέρες;

— Τον είδα με τα μάτια μου και, μά την αλήθεια, ήταν πολύ καλά για έναν άνθρωπο που έκαμε το ταξίδι που μου εἶπες.

Ο Τζενάρo κύτταξε είρωνικά τον Μπάρτολο.

— Άς εἶναι, πρόσθεσε, ενώ σηκωνόταν από τη θέσι του. Το πράγμα αυτό δεν έχει σημασία... Εκείνο που θέλω από σένα εἶναι να παρακινής τους φίλους σου να μιλάνε... Πρέπει το όνομα του Ρολάνδου να έμπνέη σ' όλους άπερίοριστη έμπιστοσύνη...

— Έπιμένω σ' αυτό το σημείο.

Διευθυνθηκε κατόπιν προς την έξοδο, άκολουθούμενος από τον Μπάρτολο, που δεν είχε συνέλθει ακόμη από την κατά-πληξη του.

Όταν βγήκαν έξω, ο διευθυντής της αστυνομίας ξανάκαμε τις ίδιες συστάσεις στον Μπάρτολο.

— Από την πρώτη του Φεβρουαρίου που μάς έρχεται πρέπει να φωνάζης πιο δυνατά, του εἶπε.

— Γιατί από την πρώτη Φεβρουαρίου; ρώτησε ο μονόφθαλμος.

— Την ήμέρα εκείνη θα γίνουν οι γάμοι του άγαπημένου δόγη μας με την Άδριατική. Ο θρίάμβός του θα εἶναι, λοιπόν, μεγαλύτερος, όσο σοβαρότερος φαίνεται ο κίνδυνος που τον άπειλεί.

— Κατάλαβα, εξοχότατε.

— Ά, ξεχάσα, εἶπε ο Τζενάρo με ύφος δηθεν αδιάφορο. Άν κάποιος σε ρωτήση άργότερα τί οδηγίες σου έδωσα για την τελετή, θα πής την αλήθεια, όλη την αλήθεια...

— Έπειτα άπομακρύνθηκε.

Του μπέρδεψα τόσο καλά τα πράγματα, ψιθύρισε, καθώς διευθυνόταν προς το κανάλι, που ο διάβολος να με πάρη αν κατάλαβε το παραμικρό. Το κυριώτερο, όμως, εἶναι να συμμορφωθ' με τις οδηγίες μου. Κι' αυτό εἶμαι βέβαιος πως θα το κάμης...

Ο Μπάρτολο είχε σταθ' κοντά στην άποβάθρα συλλογισμένος.

Ήταν ένας από τους κυριώτερους μυστικούς πράκτορες της αστυνομίας. Μέσα στο καπηλιό του γίνονταν ένα σωρό δουλειές και γι' αυτό η έπιρροή του στο λιμάνι ήταν πολύ μεγάλη. Από το άβλιο αυτό άντρο περνούσαν κάθε λογής άνθρωποι: άρχοντες που ήθελαν να βρουν έ-

ναν καλ' δολοφόνο για να τους άπαλλάξη από ένα μισητό πρόσωπο ή από έναν συγγενή που άργούσε να πεθάνη και που βιάζονταν να τον κληρονομήσουν, Έβραίοι τοκογλύφοι, τυχοδιώκτες, άνθρωποι του σχολιού και του παλουκιού, ακόμη και κληρικοί. Ο Μπάρτολο τους έζυμπετούσε όλους με την ίδια προθυμία και μάθαινε τα μυστικά τους.

Ήταν, λοιπόν, ένας πολύτιμος πληροφοριοδότης και γι' αυτό ο Γκουίντο Τζενάρo τον είχε σε μεγάλη εκτίμησι.

Ο Μπάρτολο ο μονόφθαλμος, όπως εἶπαμε, είχε σταματήσει στην προκυμία μετά την αναχώρησι του διευθυντή της αστυνομίας. Άλλα δεν συλλογίζονταν τίς οδηγίες που του είχε δώσει. Εκείνη τη στιγμή τον άπασχολούσε μόνον ο Σκαλαμπρίνο.

Το ότι ο Τζενάρo τον είχε δ'η με τα μάτια του ήταν κάτι που δυσκολευόταν να το πιστέψη.

— Σίγουρα έκαμε λάθος! συμπέρανε έπειτα από μικρή σκέψη. Εκτός αν είδε το φάντασμα του Σκαλαμπρίνο, πράγμα που, στο κάτω - κάτω, εἶνε πολύ πιθανό.

Ο Μπάρτολο, μιλώντας έτσι δεν άστειευόταν. Από το ένα μέρος, ήταν βέβαιος πως ένας άνθρωπος σαν τον Τζενάρo δεν γελιόταν εύκολα. Κι' από τ' άλλο, ήξερε πως ο Σκαλαμπρίνο σάπιζε μέσα στο υπόγειο του μαγαζιού του. Σκέφτηκε, λοιπόν, πως ο διάβολος είχε βάλει το δακτυλάκι του σ' αυτή την ύποθεσι.

Ξαναγύρισε τότε στο καπηλιό του, έκλεισε προσεχτικά την πόρτα πίσω του κι' άρχισε να μετράη τις εισπράξεις της ήμέρας, που ήταν άρκετά σημαντικές, γιατί οι πελάτες δεν έλειπαν ποτέ.

Μόλις τέλειωσε το μέτρημα, πέρασε στο μικρό δωμάτιο που βρισκόταν πίσω από την αίθουσα του καπηλιού και σταμάτησε κοντά στην καταπακτή.

— Εἶναι ποτέ δυνατόν να γλύτωσε; ψιθύρισε.

Αισθάνόταν την έπιθυμία να το εξακριβώση. Άνασκήκωσε σε λίγο την καταπακτή, γονάτισε πλάι και βύθησε το βλέμμα του μέσα στην μαύρη τρύπα.

Τα νερά είχαν άποτραβηχτή σιγά-σιγά. Στη μέση του υπογείου, όμως, σχηματιζόταν μία μικρή λακούβα, όπου υπήρχε ακόμη νερό.

Ο Μπάρτολο έσκυβε όλοένα και περισσότερο, προσπαθώντας να διακρίνη το πτώμα.

Άλλά δεν έβλεπε τίποτε.

Άνασκήκωθηκε, στο τέλος, για να πάρη το φανάρι του. Εἶχε άποφασίσει να κατεβ'η στο υπόγειο.

Άλλ' έμεινε καρφωμένος στη θέσι του, χωρίς να μπόρ'η να κάμ'η την παραμικρή κίνησι. Τα μάτια του ήταν άνοιγμένα διάπλατα κι' οι τρίχες του είχαν σηκωθ'η πάνω στο κεφάλι του. Στο βάθος του μικρού δωματίου, άκουμπισμένος σ' ένα τραπέζι, ο Σκαλαμπρίνο τον κύτταζε.

Μία περίεργη μονομαχία

«Όνειρεύομαι», σκέφτηκε ο μονόφθαλμος.

— Λοιπόν, ρώτησε με ήρεμη φωνή ο Σκαλαμπρίνο, έτσι υποδέχεσαι έναν παλιό φίλο;

Ο Μπάρτολο εξακολούθησε να στέκεται στην ίδια θέσι. Ήταν άνικανος να κάμ'η την παραμικρή κίνησι.

— Έχεις τόσο διαλεχτά κρασιά στις άποθήκες σου, εἶπε ο Σκαλαμπρίνο. Δεν θα μου προσφέρης κάτι να πω;

Σηκώθηκε την ίδια στιγμή και προχώρησε προς το μέρος του.

Ο Μπάρτολο έτρεμε από το κεφάλι ως τα πόδια.

— Η καταπακτή εἶναι άνοιχτή, εἶπε ο Σκαλαμπρίνο. Δεν χρειάζεται παρά να κατεβ'ης. Ο φίλος σου Σαντρίγκo σε περιμένει και θ' άνυπομονή να σε ιδ'η.

Ο τόνος της φωνής του δεν ήταν ειρωνικός. Μιλούσε τουναντίον με μεγάλη σοβαρότητα.

Ο Μπάρτολο έκαμε μερικά βήματα προς τα πίσω, στήριξε τις πλάτες του στον τοίχο κι' ένωσε τα χέρια του σαν νάβλεπε ν' άπομακρύν'η κάποια ύπερφυσική ύπαρξις.

Ο Σκαλαμπρίνο έπιασε για μία στιγμή τη λαβή του έγχειριδίου του. Άλλά

δεν το έδγαλε από τη θήκη του. Η άγωνία του μονόφθαλμου τον ένθουσίαζε. Δεν ήθελε να χάση τόσο γρήγορα αυτό το θέαμα. Έκανε τη σκέψη, άλλωστε, πως δεν έπρεπε να λερών'η το μαχαίρι του με το αίμα ενός ανθρώπου όπως ο Μπάρτολο.

Ο ταδερινιάρης ξεβάρρεψε λίγο.

— Άν θέλεις να πής κάτι, θα σου δώσω από το καλύτερο κρασί μου, φίλε, εἶπε.

— Σ' ευχαριστώ, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο γελώντας. Θα μού δώσης να πω για να με πετάξης έπειτα μέσα στο ύπογειο, όπως την άλλη φορά;

— Δεν σ' έσπρωξα εγώ, εἶπε ο Μπάρτολο. Σου όρκίζομαι πως έκανα ό,τι μπορούσα για να έμποδίσω τον Σαντρίγκo...

Άλλά δεν θέλησε να μ' άκομησ'... Εγώ δεν έχω τίποτε μαζί σου... Τό ξέρεις, άλλωστε... Γιατί, λοιπόν, θα σου έκανα κακό;

— Αυτό λέω κι' εγώ, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο.

— Τί θέλεις, λοιπόν, από μένα;... Γιατί ήρθες εδώ;

— Ήρθα για να σε σκοτώσω, Μπάρτολο, εἶπε ο κολοσσός.

— Να με σκοτώσης;... Όχι, δεν θα το κάμης αυτό, φίλε μου Σκαλαμπρίνο... Σου άρέσει πάντα να χωρατεύης...

Να με σκοτώσης, εἶπες; Έμένα που δεν σου έκαμα ποτέ κακό;... Έμένα που σε έπαινούσα κι' άποψε το βράδυ ακόμη στους ανθρώπους που βρισκόνταν στο καπηλιό;... Άν θέλεις, μπορείς να τους ρωτήσης, για να μάθης πόσο σ' έχτιμω...

Κακομοίρη Μπάρτολο, εἶπε ο Σκαλαμπρίνο. Πόσο τον τρέμεις το θάνατο!

Ο μονόφθαλμος ήταν μουσκεμένος από τον ιδρώτα. Τα δόντια του χτυπούσαν.

— Με κάνεις να σε λυπάμαι, πρόσθεσε ο Σκαλαμπρίνο.

— Το ξέρω πως έχεις καλή καρδιά, εἶπε ο Μπάρτολο με φωνή που έτρεμε. Θέλεις να σου ζητήσω γονατιστός συγγνώμη;

Γονάτισε την ίδια στιγμή.

— Σήκω, του εἶπε ο Σκαλαμπρίνο.

Ο κολοσσός λυπόταν, σ' αλήθεια, το Μπάρτολο. Άπλοικός όπως ήταν, δεν μπορούσε ν' άναλύση τα αισθήματά του. Θα προτιμούσε να ευρίσκε έναν αντίπαλο που να του αντίστέκοταν. Άντι γι' αυτόν, όμως, ευρίσκε έναν άνθρωπο που έτρεμε μπροστά στο θάνατο και που τον εκλιπαρούσε να του χάριση τη ζωή. Όχι, αυτό δεν το άρεσε.

— Σήκω, ξαναεἶπε.

Ο Μπάρτολο σηκώθηκε.

— Με συχώρεσε, δεν εἶν' έτσι; ρώτησε. Διάβολε, εἰμαστε από τόσα χρόνια φίλοι!...

Όπως σου έλεγα, λοιπόν, όλα αυτά, ήταν δουλειές του Σαντρίγκo.

Ο Σκαλαμπρίνο είχε σταυρώσει τα χέρια του στο στήθος.

— Άκουσε, Μπάρτολο, εἶπε έπειτα από μερικές στιγμές. Η φήμη λείει πως εἶσαι ένας από τους δυνατότερους ανθρώπους της Βενετίας. Θέλω να σε σκοτώσω γιατί κι' εσύ θέλησες να με σκοτώσης κι' ακόμη για το κακό που εἶναι από τότε και που κι' εσύ έχεις ευθύνη γι' αυτό. Εἶσαι ένα βρωμερό ζώο, που δεν αξίζεις να ζής. Άλλά όπως σου εἶπα και πρωύτερα, λυπάμαι να σε σκοτώσω...

— Το ήξερα πως εἶσαι μεγαλόψυχος, εἶπε ο Μπάρτολο.

— Δεν ξέρω αν εἶμαι μεγαλόψυχος, συνέχισε ο Σκαλαμπρίνο. Ξέρω μόνο πως δεν μπορώ να σε σκοτώσω μ' αυτό τον τρόπο... Νά, λοιπόν, τί σου προτείνω...

Δεν θα σε χτυπήσω με το μαχαίρι μου... Μου φτάνουν τα χέρια μου! Κάνε και συ το ίδιο. Δέχεσαι;

Το μοναδικό μάτι του Μπάρτολο ζωήρεψε. Γιατί δεν ήταν δειλός ο ιδιοκτήτης της «Χρυσής Άγκυρας». Κάθε άλλο μάλιστα!

— Δέχομαι, απάντησε. Άλλ' άφού εἶναι έτσι, άφήσέ μου λίγο τόπο...

Ο Σκαλαμπρίνο έκαμε δυο βήματα προς τα πίσω.

— Πρόσεξε, μονόφθαλμε! φώναξε. Θα σε πετάξω στο ύπογειο.

Όρμησε ταυτόχρονα πάνω του.

Άλλ' ο Μπάρτολο περίμενε αυτή την έπιθεσι. Με μία γρήγορη κίνησι, άρπαξε το έγχειρίδιο από τη ζώνη του Σκαλαμπρίνο και κατέβασε με όρμη το χέρι του.

Ο κολοσσός έκαμε ένα βήμα στα πλάγια.

Το έγχειρίδιο τον βρήκε, διώας, στο χέρι και του έκαμε μιά μεγάλη πληγή.

— Φέρθηκες άτιμα, Μπάρτολο, φώναξε. Δεν αξίζεις να σε λυπηθώ!...

Οι δυο γροθιές του Σκαλαμπρίνο έπεσαν σαν ράπαλα πάνω στο κεφάλι του αντίπαλου του.

Το μαχαίρι ξέφυγε άμέσως από τα χέρια του Μπάρτολο.

Ο Σκαλαμπρίνο είχε σφίξει τώρα τα χέρια του γύρω στο σώμα του μονόφθαλμου.

Δεν ήταν χέρια αυτά, αλλά σιδερένιες άρπάγες.

Ο Μπάρτολο προσπάθησε στην άρχη ν' αντίσταθ'η. Άλλά το σφίξιμο του Σκαλαμπρίνο γινόταν όλοένα και πιό δυνατό.

Ο μονόφθαλμος άνάπνεε τώρα με δυσκολία.

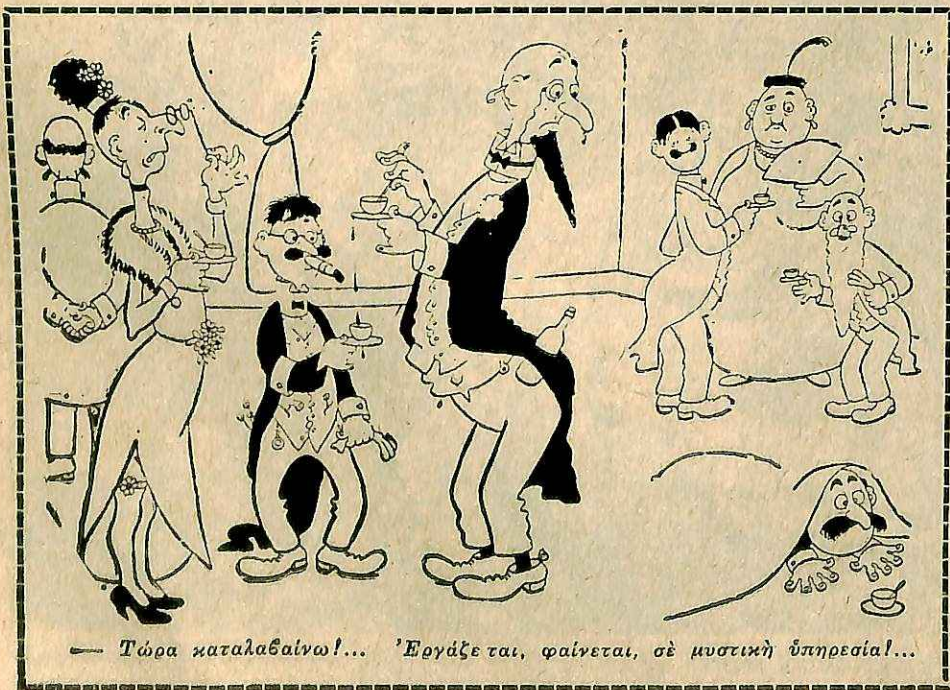
— Μπάρτολο, έφτασε η τελευταία σου στιγμή! φώναξε ο Σκαλαμπρίνο.

Δυνάμωσε άμέσως το σφίξιμό του.

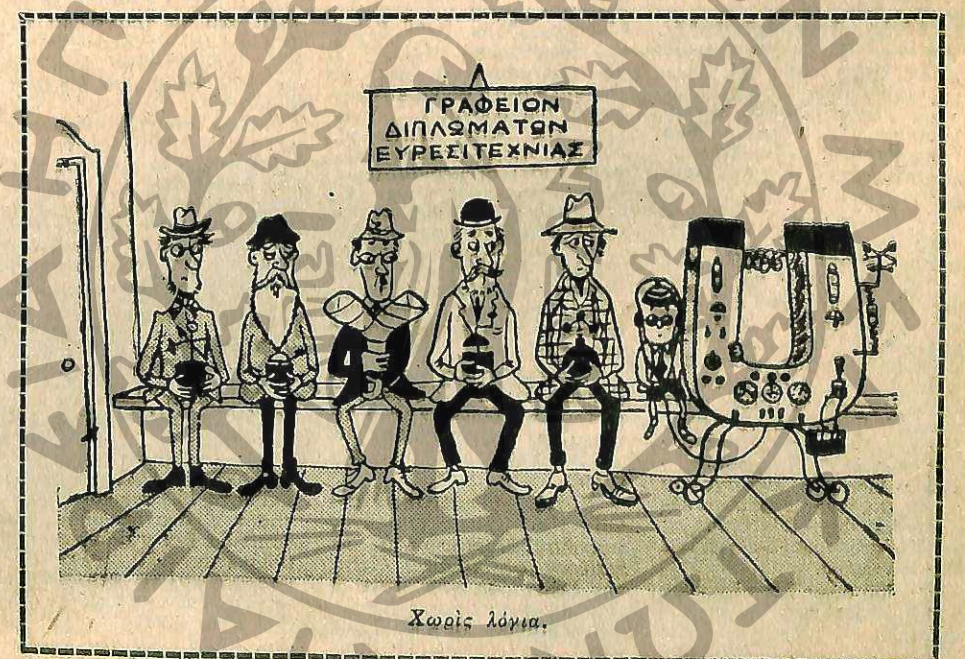
Και, ξαφνικά, άκουσθηκε ένα τριζίμο κι' έπειτα δεύτερο...

Οι πλευρές του Μπάρτολο έσπαγαν μιά έπειτα από την άλλη. Με μία τελευταία προσπάθεια, ο Σκαλαμπρίνο, έκαμε τη σπονδυλική του στήλη να σπάση στα δύο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Τώρα καταλαβαίνω!... Έργάζεται, φαίνεται, σε μυστική υπηρεσία!...

Χωρίς λόγια.

«Ο Ουίλλιαμ Χάντυ χαμογελᾷ με εὐχαρίστησι, Ικανοποιημένος ἀπ' τὸ παίξιμό ἐνὸς τραγουδιοῦ τοῦ ἀπ' ἑνα νεαροῦ Νεοϋρκέζο μαθητῆ του.»

Ουίλλιαμ Χάντυ, ὁ «πατέρας τῆς τζαζ»

«Ο νέγρος ποὺ δημιούργησε τὰ παθητικὰ τραγουδία «μπλουζ»

Πρὶν ἀπὸ λίγες βδομάδες σ' ἑνα δημοτικὸ σχολεῖο τοῦ Μπρούκλιν, στὴ Νέα Ὑόρκη, εἶχαν συγκεντρωθῇ σὲ μιά αἴθουσα συνεδριάσεων ἑκατοντάδες μικρὸν μαθητῶν γὰρ ν' ἀκούσουν τὸν νέγρο «πατέρα τῶν μπλουζ», τὸν ὀδοντάρη Ουίλλιαμ Κρίστοφερ Χάντυ. Ο πρόδρομος αὐτὸς τῆς ἀμερικανικῆς τζαζ ἔπαιξε μὲ τὴν παλιὰ κρουνέτα του πᾶνω ἀπὸ μιά ὥρα καὶ τραγούδησε διάφορα νέγρικά τραγουδία, ποὺ ἐνθουσίασαν τοὺς μικροὺς μαθητὰς.

Ὁ Ουίλλιαμ Χάντυ, ποὺ ἀπὸ τὰ πρῶτα του ἀκόμη χρόνια εἶναι γνωστὸς στὴν Ἀμερικὴ μὲ τὰ ἀρχικά του ὀνόματά του, γεννήθηκε στὴ πόλι Φλόρενς τῆς πολιτείας Ἀλαμπάμα, στὴς 16 Νοεμβρίου τοῦ 1873. Ὁ πατέρας του ποὺ ζοῦσε μὲ τὴν μητέρα του σ' ἑνα στενόμακρο βαγόνι, ἦταν ἕνας παπᾶς «μεθουσιότης» καὶ ἦταν σ' ὅλη τὴ ζωὴ του αὐστηρὰ προσηλωμένος στὸ δόγμα του καὶ στὰ ἔθιμα τῆς ἐκκλησίας.

Αὐτὸς ἦταν καὶ ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ἀπηγόρευσε στὸν νεαρό Ουίλλιαμ νὰ παίξῃ ἄλλο μουσικὸ ὄργανο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικόν. Ἀλλὰ ἡ μουσικὴ ἦταν ἐμφυτὴ, μέσα στὸ σῶμα καὶ στὴ ψυχὴ τοῦ νεαροῦ νέγρου.

Ἡ ἀντιστὰς αὐτὴ τοῦ πατέρα του εἶνε μὲ τόσο αὐστηρὸ τρόπο, ὥστε ἔκαμε τὸν Ουίλλιαμ νὰ μὴν ὑπακούσῃ ἀπὸ... πείσμα. Ἀγῶρασε, λοιπόν, μιά παλιὰ κρουνέτα καὶ κορυφαί ὀρχιστὴς νὰ μαθαίνῃ νὰ παίξῃ διάφορους σκοπούς. Καὶ εἶνε τόσο εὐδίκως ὥστε ὅταν ἀπεφοίτησε ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον τὸ 1891, εἶνε βεκτὸς στὴ «μπάντα» τῆς Φλόρενς. Συγχρόνως ὁ Χάντυ δίδασκε σ' ἑνα σχολεῖο γιὰ ἑνα χρόνον καὶ ἔπειτα ἐργάστηκε ὡς μαθητευόμενος σ' ἑνα σιδηρουργεῖο γιὰ ἑνα ἀκόμη χρόνον.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν πῆγαιναν καλὰ οἱ δουλειὲς τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς, ὁ ἀτυχὴς Χάντυ ἀπολύθηκε. Ἐτοίμην σὲ τὴν ἀπελπισίαν του ζῶ-

ναγύρισε στὴ μουσικὴ του καὶ ὠργάνωσε ἑνα μουσικὸ κουαρτέτο ἀργότερα δὲ μιά ὀρχήστρα ἀπὸ 9 ὄργανα. Μὲ τὴν ὀρχήστρα αὐτὴ εἶμεν ἀρκετὸ καιρὸ στὴ Νέα Ὀρλεάνη. Ἐκεῖ, ὅχι μὲν ἐμπνέεται στίς μουσικὲς του συνθέσεις ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν νέγων ποὺ ζοῦσαν στίς ὁδοὺς τοῦ ποταμοῦ Μισισσιππὶ καὶ ἀπὸ τὶς ἀποδόσεις καὶ τοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὀρλεάνης ἐμπνεύσθηκε τὴν ἀσυνήθιστη μουσικὴ τῶν «μπλουζ».

«Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ κοιμόμουν κι' ἐγὼ κάτω ἀπὸ τὶς γέφυρες τοῦ ποταμοῦ, ἀκούγοντας τοὺς ἐργάτες νὰ τραγουδοῦν πᾶνω στὰ ἀτμόπλοια καὶ τὰ τραγουδία τοὺς αὐτὰ μὲ ἐνέπνεαν γιὰ νὰ γράψω τὸ νέο εἶδος μουσικῆς ποὺ ὀνομάστηκε «μπλουζ» λέει ὁ ἴδιος ὁ Χάντυ...

Ἡ Νέα Ὀρλεάνη, ποὺ θεωρεῖται σήμερὰ ὡς γενέτειρα τῶν «μπλουζ» ἦταν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μιά εὐθυμὴ καὶ ζωηρὴ πόλις. Τὰ τραγουδία τῶν νέγων καθρέφτιζαν τὴ ζωὴ τους, ὅπως τὴν περνοῦσαν στίς ὁδοὺς τοῦ Μισισσιππὶ. Ἡ τζαζ ποὺ εἶχε κάμει τὴν ἐμφάνισι τῆς γιὰ πρώτη φορὰ, καὶ τὴν ὁποία δημιούργησαν οἱ νέγροι τῆς Νέας Ὀρλεάνης, δὲν εἶχε ἀρχὲς μουσικῆς τέχνης. Γιατί οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μουσικοὺς δὲν μπορούσαν ἢ μάλλον δὲν εἶχαν ἰδέαν ἀπὸ νότες καὶ τὸ μόνον ποὺ ἔκαναν ἦταν νὰ παίζουν διάφορα κομμάτια, ὅπως τὰ αἰσθανόντουσαν αὐτοί, κάνοντας συγχρόνως διάφορες παραλλαγὰς καθὼς τραγουδοῦσαν.

Μερικοὶ ὅμως ἱστορικοὶ βρῆκαν ὅτι ἡ τζαζ καὶ τὰ «μπλουζ» προήλθαν ἀπὸ τὰ παρὰξένα ἐπαγγέλματα μὲ τὰ ὁποία ἀσχολοῦντο οἱ μουσικοί.

Συχνὰ οἱ μουσικοὶ αὐτοὶ τῆς Νέας Ὀρλεάνης προσλαμβάνονταν γιὰ νὰ παίξουν σὲ κηδεῖες. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοὺς σπῆτι ἡ ἴδια λυπητερὴ μουσικὴ ποὺ εἶχαν παίξῃ σὲ τὴν κηδεῖα γίνονταν πιὸ ζωηρὴ καὶ πιὸ εὐθυμῇ.

Οἱ διάφοροι λοιπὸν διακεκομμένοι ἦχοι καὶ οἱ τοσὺλες παραλλαγὰς αὐτῶν τῶν λυπητρῶν τραγουδιῶν ἐφῆξαν μιά νέα μουσικὴ τέχνη: τὴν τζαζ. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς καλλιτέρες τζαζμπαντίστες τῆς Ἀμερικῆς ἔμαθαν τὴ τέχνη τους ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στὴν Ὀρλεάνη.

Ὁ Χάντυ ἐγκαταστάθηκε ἀργότερα στὴ Μέμφις τοῦ Τέννισι ὡς διευθυντὴς ὀρχήστρας καὶ συνέθεσε διάφορα μουσικὰ κομμάτια, ποὺ εἶχαν μεγάλη ἐπιτυχία. Τὸ περίφημον κομμάτι του «Μέμφις Μπλουζ», ποὺ συνέθεσε τὸ 1909 ἦταν ἀποτέλεσμα μιάς προεκλογικῆς ἐκστρατείας.

Πούλησε μάλιστα αὐτὸ τὸ περίφημον μουσικὸ κομμάτι μόνον γιὰ 100 δολάρια, γιατί δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν ἀξία του. Ἀργότερα ὅμως ἀξίωσε νὰ ἔχῃ ποσοστὰ ἀπὸ κάθε δίσκου, πράγμα ποὺ τὸ πέτυχε. Πέντε χρόνια ἀργότερα ὁ «πατέρας τῆς τζαζ» συνέθεσε τὸ τραγούδι ποὺ τὸν ἔκαμε διάσημο: Τὸ «Σαιντ Λούις Μπλουζ».

Ἐτοίμην τὴν ἡμέρὰ ποὺ πῆγε στὸ δημοτικὸ σχολεῖο τοῦ Μπρούκλιν, ὁ νέγρος Χάντυ ξανάπαιξε τὰ περίφημα αὐτὰ τραγουδία του μὲ τὴν τρομπέτα του καὶ τραγούδησε ἐπίσης ὁ ἴδιος τὸ γνωστὸ «Δὲν μ' ἀρέσει νὰ βλέπω ὅτι τὸ ἀπόγευμα δὲν ὁ ἥλιος». Ὅταν τελείωσε τὸ παθητικὸ αὐτὸ τραγούδι, οἱ μικροὶ μαθητὲς ἔτρεξαν μὲ δάκρυα στὰ μάτια νὰ τὸν συγχαροῦν καὶ νὰ τὸν χειροκροτήσουν μ' ἐνθουσιασμό, ἐπὶ πολλὰ ὥρα.

Τὸ «Σαιντ Λούις Μπλουζ» ἔχει φανογραφηθῇ πᾶνω ἀπὸ τέσσαρες φορές καὶ εἶνε τόσο δημοφιλὲς, ὥστε μόνον ἡ μουσικὴ αὐτὴ σύνθεσις ἀποδίδει στὸν δημιουργὸν τῆς περίπου 25.000 δολάρια τὸ χρόνο.

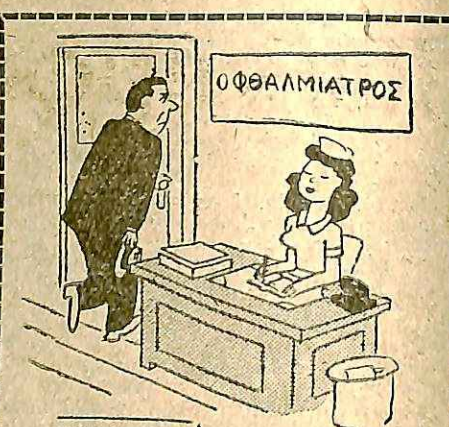
Σήμερα ὁ Χάντυ δὲν βλέπει πιά, γιατί μὲ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων ἔχασε τὸ φῶς του. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ ἀσχοληθῇ πᾶνω μὲ τὴν ἀγαπημένη του τζαζ καὶ τὰ τραγουδία τῶν νέγων καὶ νὰ φροντίζῃ γιὰ τὴν ἐκδοσί τους ἀπὸ τὸν μουσικὸ οἶκόν του διευθύνει ὁ ἴδιος.

Μέχρι σήμερὰ ἔχει πάρει πολλὰ βραβεῖα καὶ εἶναι εὐτυχὴς ποὺ τὸ 1939 σὲ μιά διεθνή «Ἐκθεσί, ποὺ εἶνε στὴ Νέα Ὑόρκη, τὸν συμπεριέλαβαν μεταξὺ τῶν 600 ἀνθρώπων, ποὺ συνέβαλαν περισσότερο στὴν ἀνάπτυξιν τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

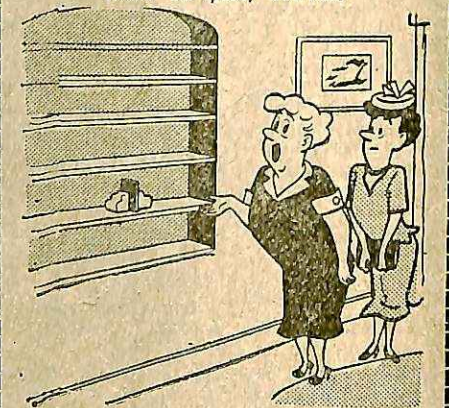
☉

«Ἐλλειψι πάγου στὴν Ἀλάσκα»

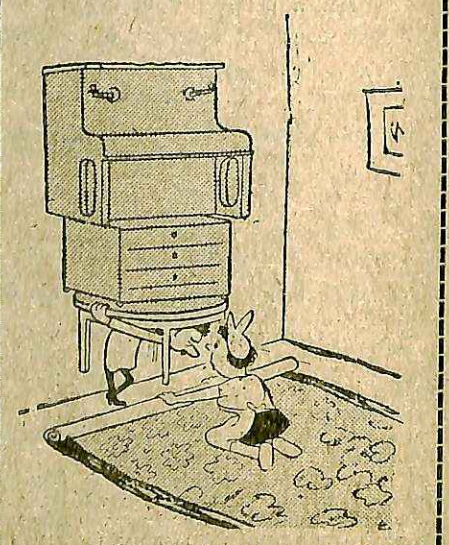
Ἡ πόλις Ἀνκορατζ τῆς Ἀλάσκας ἀπέχει μόνον 200 χιλιόμετρα ἀπὸ τὸν Ἀρκτικὸ Κύκλον. Κι' ὅμως ὑποφέρει... ἀπὸ μεγάλῃ ἔλλειψιν πάγου! Μάλιστα οἱ κάτοικοι τῆς ζητήσαν ν' ἀνατιναχθῇ μὲ δυναμίτιδα ἑνα παγόβουνον, ποὺ βρισκεῖται 480 χιλιόμετρα μακριὰ, καὶ νὰ μεταφερθῇ ὁ πάγος μὲ ἔλκθρα κατὰ τὸν ποταμὸν πρὸς τὴν πόλιν, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὸν χορτάσουν ἐπιτέλους!

Εἶδε τὸ φῶς του!...

— Αὐτὴ εἶναι ἡ βιβλιοθήκη μας.
— Καὶ ποῖο εἶναι αὐτὸ τὸ μοναδικὸ βιβλίον;
— Ὁ κατάλογος τῶν βιβλίων ποὺ δανείσαμε!...

— Σήκωσε τὰ πόδια σου, Κλέαρξε! Σὺ εἶπα ὅτι θέλω νὰ στρώσω τὸ χαλί!...

Πῶς ἐμφανίστηκε

Τὰ πρῶτα μαστοφόρα

Οἱ σημερινὲς γνώσεις μας δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ προσδιορίσουμε ποῖες ἦταν οἱ διαδοχικὲς ἐξελίξεις ποὺ ὑπέστη ὁ πρωταρχικὸς Βακίλλος ἢ τὸ πρωταρχικὸ βακτηρίδιον γιὰ νὰ φθάσῃ σὲ τελειότερες μορφὰς ζωῆς.

Γιὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν αὐτὲς οἱ ἐξελίξεις χρειάστηκαν ἑκατομμύρια χρόνια. Ἀναρίθμητες ποικιλίες εἰδῶν ἐξαφανίσθηκαν στὸ διάστημα αὐτό. Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδη, δὲν ἔχουμε τὴν παραμικρὴν ἰδέαν. Τὰ ἀρχαιότερα ἀπολιθώματα ποὺ γνωρίζουμε, δὲν ἔχουν ζωὴ μεγαλύτερη ἀπὸ 600 ἑκατομμύρια χρόνια. Καὶ εἶναι ὅλα ἀπολιθώματα ὀστρακοδέρμων.

Μποροῦμε νὰ ὑποθέσουμε, λοιπόν, ὅτι ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη ποὺ ἐμφανίσθηκαν κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς ζωῆς πᾶνω στὴ γῆ, ἐκεῖνα ποὺ ἐπεκράτησαν καὶ ἐπεβλήθησαν, δὲν ἔχουν ὀστρακοδέρμα.

Κατὰ τὴν ἐπομένην περίοδον, τὴν καλουμένην Σιλουρίον, τὰ ὀστρακοδέρμα ὑποχωροῦν καὶ στὴ θέσιν τοὺς ἐμφανίζονται τὰ μαλάκια, τὰ κεφαλόποδα, τὰ χταπόδια, οἱ σκορπιοί, οἱ θαλάσσιες ἀνέμωνες κλπ.

Τὰ πρῶτα ἐνσπένδυλα

Ἡ Σιλουρίον περίοδος χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἑνα γεγονός τεραστίας σημασίας: τὴν ἐμφάνισιν τῶν πρῶτων σπονδυλωτῶν. Μερικὰ θαλάσσια ζῶα ποὺ εἶχαν τὴν μορφὴ σκαλῆκαν, κατάρθρωσαν ν' ἀποχτήσουν ἑνα σκελετό, ποὺ ἦταν στὴν ἀρχὴ τελείως ὑποτυπώδης. Πᾶνω σ' αὐτὸ τὸ σκελετό, συσσωρεύθηκαν μὲ τὸν καιρὸ διάφορα ἀσβεστοῦχα στοιχεῖα, ποὺ σχημάτισαν σιγά-σιγά διαδοχικοὺς δίσκους. Αὐτοὶ οἱ δίσκοι ἀποτελέσαν τοὺς σπονδύλους. Χάρις σ' αὐτούς, ὁ ζωϊκὸς κόσμος, συνεχίζοντας τὴν ἐξέλιξιν του, κατάρθρωσε νὰ φτάσῃ ὡς τὸν ἀνθρώπον.

Αὐτὴ ἡ ἐξέλιξις συνεχίστηκε ἐπὶ πολλὰς χιλιετηρίδες. Κατὰ τὴν Σιλουρίον περίοδον, ἐμφανίσθηκαν τὰ πρῶτα ἐνσπένδυλα ψάρια, ποὺ τὸ σῶμα τους σκεπαζόταν ἀπὸ ἑνα ὀστράκον. Ἐτοίμην ἔμοιαζαν μὲ γελῶνες.

Αὐτὰ τὰ ὀστρακοφόρα ψάρια, μποροῦμε νὰ τὰ παραβάλουμε μὲ τοὺς μεσαιωνικοὺς ἱππότες. Εἶχαν μιά ἰσχυροτάτη θωράκισιν, ἀλλὰ τοὺς ἔλειπε ἡ εὐκινησία. Σιγά-σιγά, λοιπόν, πέταξαν τὶς πανοπλίες τους καὶ κράτησαν τελικὰ μόνον μιά λεπτὴν ἐπένδυσιν ἀπὸ λέπια.

Αὐτὴ ἡ ἐξέλιξις συνεχίστηκε ἐπὶ 200 ἑκατομμύρια χρόνια. Τὰ πρῶτα ψάρια μὲ λέπια, ποὺ διέφεραν ελάχιστα ἀπὸ τὰ σημερινὰ, ἐμφανίσθηκαν μόνον στίς ἀρχὲς τῆς Περμίου περιόδου.

Κατὰ τὴν Δεδόνιον περίοδον, ποὺ ἔρχεται ἀμέσως μετὰ τὴ Σιλουρίον, ἡ ζωὴ τοῦ πλανήτου μας ἔκαμε μιά σημαντικὴ κατάκτησιν. Βγήκε ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ὅπου ἦταν περιορισμένη ὡς τότε κι' ἄρχισε νὰ κατακτᾷ τὴν ἡπειρόν. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, κάποιος παράδοξος ἐνοικὸς τοῦ ὠκεανοῦ, ὁ στριγκοκέφαλος, βγήκε ἀπὸ τὸ ἀλμυρὸ νερὸ καὶ σύρθηκε πᾶνω στὴν ξηρὰ. Αὐτὸ τὸ βατραχοεῖδές, ποὺ εἶχε σῶμα σαλαμάνδρας καὶ οὐρὰ ψαριοῦ, ἀποτελεῖ τὸν σπένδεσμον μεταξὺ τῶν ἐνοίκων τῆς θάλασσας καὶ τῶν χερσαίων ζώων.

Κι' ἐδῶ πρέπει ν' ἀναφέρουμε μιά λεπτομέρεια ποὺ δείχνει πόση ἀξία ἔχουν τὰ συμπεράσματα τῆς ἐπιστήμης. Οἱ ἐπιστήμονες, στηρίζοντες στὴ θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως, εἶχαν φαντασθῇ ἑνα παρόμοιον ὄν καὶ τοῦ εἶχαν δώσει τὴν ἀρμόζουσα θέσιν στὴ μακρὰ σειρὰ τῶν προτύπων τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου. Ἀλλὰ, μόλις πρὶν ἀπὸ ἑνα χρόνον, ἀνακαλύφθηκε στὴν Γροιλανδία ἑνα πρότυπον αὐτοῦ τοῦ εἶδους, ποὺ ἐπεβεβαίωσε τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐπιστημονικῆς θεωρίας. Ἄν κρίνουμε ἀπὸ τὸ σχῆμα τῶν μελῶν του, τὸ ζῶον αὐτὸ μπορούσε νὰ ζῇ τὸ ἴδιο καλὰ μέσα στὴ θάλασσα ὅπως καὶ στὴν ξηρὰ. Τὸ ψάρι αὐτὸ καταγόταν πιθανὸν ἀπὸ τὸν περίφημον κοίλα-

καυθὸ, ποὺ ἡ σύλληψις τοῦ πέρουσι στὰ ἀνοικτὰ τῶν ἀφρικανικῶν ἀκτῶν, ἦταν ἑνα γεγονός πρὸς σημαντικὸν ἀπὸ ὅλα τὰ καθήμερινὰ δράματα τῆς διεθνούς πολιτικῆς.

Τὰ ἀμφίβια ζῶα

Περιορισμένη στὴν ἀρχή, ἡ ἐξοδος τῶν θαλασσίων ζώων πρὸς τὴν ξηρὰ, πῆρε μὲ τὸν καιρὸ τρομακτικὰ διαστάσεις.

Ἡ μεγάλη ἐποχὴ τῶν ἀμφιβίων ἀπλώνεται σὲ 40 ἑκατομμύρια χρόνια. Εἶναι ἀξιοσημείωτον, ὅτι τὰ ζῶα αὐτὰ γεννοῦσαν τὰ αὐγά τους μέσα στὸ νερὸ, ὅπου περνοῦσαν τὴν πρώτην περίοδον τῆς ζωῆς τους.

Τὰ ἀμφίβια, ἀφοῦ ἔφθασαν στὸ ἀπόγειον τῆς ἀκμῆς τους καὶ πῆσαν γιγαντιαίως διαστάσεις, παραχώρησαν κατοπινὴν τὴ θέσιν τους στὰ ἔρπετα. Τὰ ζῶα αὐτὰ, ποὺ ἐμφανίσθηκαν γιὰ πρώτην φορὰ στὴν λιθανθρακικὴν περίοδον, εἶχαν χάσει πιά τὴν ἱκανότητα νὰ ζοῦν μέσα στὸ νερὸ, ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα εἶχαν γίνῃ περισσότερο βαρεῖα καὶ λιγώτερον εὐκίνητα. Τὸ δέρμα τους προστατευόταν ἀπὸ λέπια μὲ κέρατα. Εἶχαν μακριὰ πόδια καὶ ἰσχυρότατα δόντια. Καί, ἀντίθετα μὲ τοὺς προγόνους των, γεννοῦσαν τὰ αὐγά τους ὄχι πιά μέσα στὴ θάλασσα, ἀλλὰ στὴν ξηρὰ.

Τὰ πρῶτα ἔρπετα εἶχαν μήκος ἀπὸ 60 ἑκατοστὰ ὡς 2 μέτρα. Τὰ σαυροεῖδη, ποὺ τὰ διαδέχθηκαν, ἀπόκτησαν τόση δύναμιν, ὥστε μὲ τὸν καιρὸ ἐδιώξαν τὰ ἀμφίβια ἀπὸ τὴν ξηρὰ καὶ τὰ ἀναγκάσαν νὰ ξαναγυρίσουν στὴ θάλασσα. Ἀπομέναν μόνον μερικὰ ἀδύνατα καὶ ἐκφυλισμένα εἶδη των, ὅπως οἱ βατραχοί, γιὰ νὰ μᾶς θυμίζουν τοὺς γιγαντιαίους προγόνους των, ποὺ ἐξῆσαν πρὶν ἀπὸ μερικὰ ἑκατομμύρια χρόνια.

Ἡ βασιλεία τῶν μαστοφόρων

Τὰ σαυροεῖδη ἔφθασαν στὴ μεγαλύτερη ἐξέλιξιν τοὺς κατὰ τὴν Τριάσιον περίοδον. Κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, ἔκαμε τὴν ἐμφάνισιν του ἑνα νέον ὄν, ἡ ἐντομοφάγος, ποὺ συγγενεὺς ἀκόμη σὲ μεγάλο βαθμὸ μὲ τὰ ὠτόκα ἔρπετα, ἀλλὰ ποὺ θήλαζε κατόπιν τὰ νεογνά του ποὺ ἐβγαίναν ἀπὸ τὰ αὐγά του ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐπώασιν τους.

Ἐτοίμην ἄρχισε ἡ βασιλεία τῶν μαστοφόρων, ποὺ τὸ τελευταῖον στάδιον τῆς ἐξελίξεως των ἦταν ὁ ἀνθρώπος.

Ἐπειδὴ εἴμεθα τὸ «μαστοφόρον ὕπ' ἀριθ. 1», κολακευόμεθα νὰ πιστεύουμε, εἰ τὰ πρῶτα πρότυπα τοῦ εἶδους μας, ἦταν ὄντα γιγάντια καὶ θαυμαστά. Κι' ὅμως, ἡ ἱστορία τῆς ἐξελίξεως, μᾶς διαψεύδει. Τὰ πρῶτα μαστοφόρα ἦταν πυγμαῖοι, πραγματικοὶ νάνοι, συγκρινόμενα μὲ τοὺς τεράστιους δράκοντες καὶ τὰ τερατομορφα ἔρπετα ποὺ ἔπρεπε ν' ἀντικαταστήσουν. Εἶχαν τὸ μέγεθος ἐνὸς ποτικιοῦ ἢ ἐνὸς ἀρουραίου καὶ ἦταν ἐντομοφάγα.

Ὁ τυφλοπόντικας, ἡ μυγαλὴ καὶ ὁ σκαντζόχοιρος, μποροῦν νὰ μᾶς δώσουν μιά ἰδέαν τῶν πρῶτων μαστοφόρων.

Ἡ Αὐστραλία εἶναι ἡ ἡπειρος, ὅπου διατηροῦνται ἀκόμη μερικὰ ἀπομεινάρια τῶν μαστοφόρων τῆς πρώτης περιόδου. Κι' αὐτὸ εἶναι εὐεξήγητον. Ἡ ἡπειρος αὐτὴ ἀπομονώθηκε ἐνωρὶς κι' ἡ ἐξέλιξις ἐκεῖ ἀκολούθησε βραδύτερον ρυθμὸν. Ἐτοίμην νὰ θεωρηθῇ σὰν ἑνα μουσεῖον, ποὺ διατηρεῖ μερικὰ πρότυπα τῶν μακρινῶν προγόνων μας.

Τὰ πρωταρχικὰ αὐτὰ μαστοφόρα ξεχωρίζουν καθαρά, ὡστόσο, ἀπὸ τὰ ἔρπετα. Εἶναι θερμόαιμα ζῶα, ποὺ τὸ δέρμα τους σκεπαζέται μὲ πυκνὸ τρίχωμα, πράγμα ποὺ τοὺς ἐπιτρέπει ν' ἀντιμετωπίζουν ὅλες τὶς μεταβολὰς τῆς θερμοκρασίας. Ἀντίθετα μὲ τὰ σαυροεῖδη, ποὺ γεννοῦσαν ὅπου τύχαινε τὰ αὐγά τους κι' ἀδιαφοροῦσαν κατόπιν γι' αὐτὰ, ἐνδιαφέρονται, τούναντιον, γιὰ τὰ νεογνά τους καὶ τὰ μεγαλύνουν μὲ μεγάλη σπουδή. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ ἔχει μεγαλύτερη σημασίαν εἶναι, ὅτι σιγά-σιγά ἀποχτοῦν μιά ἀνώτερη διάνοιαν, ποὺ δὲν τὴν συναντοῦμε στὰ ζῶα ποὺ ζοῦσαν ὡς τότε στὸν πλανήτη μας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἐνα ποντικὸν μήκους 2 μέτρων κι' ἑνα ἄλογο ποὺ δὲν εἶναι μεγαλύτερον ἀπὸ σκυλὶ.

Ἡ μεγάλη ἐποχὴ τῶν θαλασσίων ὀφειν, πρὶν ἀπὸ 130 ἑκατομμύρια χρόνια.

Ο Βιλλαρδουίνος διέταξε να πιάσουν τον Ραούλ Πίζος και να τον τιμωρήσουν με τον ίδιο τρόπο...

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι η ιστορία τους

Στην αρχαία Ελλάδα, στην αρχαία Ρώμη, αλλά και στο Βυζάντιο, όταν κάποιος υψηλό πρόσωπο έπισκεπτόταν το βασιλικό μίαν χώρας, το έβαζαν να πατήσει ένα κομμάτι σίδερο. Έπειδη το σίδερο είναι σκληρό, ο λαός πίστευε, ότι εκπροσωπούσε την υγεία, τη χαρά και τη δύναμη. Σαν απόδειξη έχουμε το γράμμα μιας μικρής εταίρας, της Μύρρας, που βρέθηκε στον Κεραμεικό κι είναι γραμμένο πάνω σε πήλινη πλάκα. Η Μύρρα απευθύνεται στον αγαπημένο της Φορβία και του λέει: «Βέβαια, εγώ δεν είμαι καμμία βασιλοπούλα για να μου φέρεις ένα κομμάτι σίδερο για να πατήσω τα πόδια μου που τόσο τ' αγαπάς...». Υπάρχει ακόμη κι ένα Βυζαντινό κείμενο, που ανάμεσα στ' άλλα, αναφέρει και τη λέξη περιέργεια: «Ο νέος πρωτοστάτωρ έλαβε τον σίδηρον εις τάς χείρας του και τον ήσπασθη τετράκις. Έθεσε κατόπιν τους πόδας του επ' αυτού και αΐθρις επανήλθεν η ακοή του». Από την πρόληψη ωστόσο αυτή, βγήκαν οι φράσεις «πάτα σίδερο» και «σιδερένιος», που τη λέμε σε κάποιον όταν γίνει κάλα από βαρεία αρρώστια.

Όταν στα 1204, οι Φράγκοι Σταυροφόροι — μετά την κατάκτηση της Κωνσταντινουπόλεως — ήρθαν να κυριεύσουν το Μωριά με το Γοδεφρείδο Βιλλαρδουίνο, με πολλούς κόπους και θυσίες, κατώρθωσαν, ύστερα από σαράντα ένα χρόνια, να πολιορκήσουν τη Μονεμβασία, που έμενε η τελευταία ακριβή του ακοή του Μωριά. Οι πολιορκημένοι όμως αντεχαν, παλληκαρίστικα, παρ' όλες τις προσπάθειές τους, οι Φράγκοι δεν κατώρθωσαν να μπουν και να καταλάβουν το κάστρο της. Περικαί απ' αυτούς τότε — κάποιο τριεκόσιοι — αποφάσισαν να

έγκαταλείψουν τους συντρόφους τους και να φύγουν, γιατί είχαν βαρεθεί το ματαίο του αγώνα τους. Αυτό όμως θεωρήθηκε προδοσία κι ένας Φράγκος ανώτερος αξιωματικός — ο Ραούλ Πίζος — τους συνέλαβε όλους και τους τιμωρήσε κι ένα πολύ αυστηρό όσο και παράξενο τρόπο: Τους έγδυσε και τους κάθισε πάνω σε μωβρά ακκάβια. Όταν ο Βιλλαρδουίνος έμαθε την απάνθρωπη τιμωρία των στρατιωτών του, διέταξε τους άλλους αξιωματικούς να τον πιάσουν και να τον τιμωρήσουν με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Οι στρατιώτες που ήθελαν να φύγουν, έκτιμησαν την πράξη αυτή του άρχοντά τους κι έμειναν. Ωστόσο, από το γεγονός αυτό, παρέμεινε ως τα χρόνια μας, η φράση «κάθωμαι σε ακκάβια», που τη λέμε συνήθως όταν μας βασανίζει κάτι.

Μια φορά το χρόνο, οι Ρωμαίοι γιόρταζαν — προς τιμή της Αφροδίτης και του Διόνυσου — μ' έναν πολύ τρελλό και παράξενο τρόπο: Κάθε 15 Μαΐου, έδιναν ο λαός στις πλατείες κι άρχιζε τον πετροπόλεμο με... αυγά μελάτα! Χιλιάδες αυγά ξοδεύονταν εκείνη την ημέρα για διασκέδαση κι ο κόσμος γέλοσε ξεφρενισμένα. Τα γέλια αυτά εξακολουθούσαν για εβδομάδες ολόκληρες. Στη γιορτή αυτή δεν έπαιρναν μέρος μόνον οι πολίτες, που ήταν κατώτερης κοινωνικής θέσεως, αλλά και ανώτεροι κρατικοί υπάλληλοι, στρατηγικοί, άρχοντες, Ρωμαίοι θεσποίνες και αυτοκράτορες καμμία φορά. Π. χ. ο «αυτοπόλεμος» ήταν μια από τις πιο μεγάλες αδυναμίες του Νέρωνα, που πετούσε αυγά στους ακόλουθους των αναντων του, χωρίς να είναι ή μέρα της γιορτής των αυγών. Στο Βυζάντιο φαίνεται πως η γιορτή αυτή έγινε της

μόδας, για πολύ λίγο διάστημα όμως. Σε πολλά Βυζαντινά κείμενα, αναφέρεται συχνά, αλλά μόνο με δυο-τρία λόγια. Ωστόσο από το περιεργό αυτό έθιμο — που η αιτία του χάνεται στα βάθη των αιώνων — έμεινε η ερωτηματική φράση «αυγά σου καθαρίζουνε». Τη λέμε δε όταν βλέπουμε κάποιον να γελά χωρίς λόγο κι' άφορμή.

Πολλές γνώμες διατυπώθηκαν από τους κυριότερους ιστορικούς, αλλά κανείς δεν μπόρεσε ακόμη να δώσει τη γνήσια έτυμολογία του ονόματος «Μάνη». Πολλοί λένε, ότι η λέξη «μάνη» σημαίνει εκδίκηση, ή οποία στη δωρική γλώσσα λεγόταν «μάνις», ο δε Φαλμεράνερ εξηγεί πως σημαίνει μανία. Κι' ο Δωρόθεος λέει πως όνομαστικη έτσι, γιατί οι άνθρωποι που την κατοικούσαν στα πολύ παλιά χρόνια — από τα σκληρά τους βέβαια ήσαν και έθιμα — ήταν μανιάδες και εκδικητικοί. Τιποτε όμως απ' αυτά δεν είναι αληθινό κατ' άλλους. Η πιθανώτερη πάντως εξήγηση είναι αυτή: Όταν την κατοίκησαν οι Έλληνες, είχαν μεταφέρει εκεί ένα είδος συκομωρέας ξεχωριστής μέσα στις καλύτερες μουρίες για την καλλιέργεια των κουκουλιών. Η μουρία, λοιπόν, αυτή, που λεγόταν από τους Έλληνες «μάνη», έδωσε ίσως το όνομα στον τόπο.

Στην αρχαία Ελλάδα, τα θεατρικά έργα παιζόντουσαν σε δημόσιους χώρους για να τα παρακολουθή ο λαός και να μορφώνεται. Στα έργα όμως αυτά — στα σατυρικά προπαιτήματα — πολλοί από τους θεατές αναγνώριζαν τον εαυτό τους. Γιατί όταν ένας συγγραφέας ήθελε να εκδικηθεί κάποιον για την αδικία του ή για άλλες κακές του πράξεις, χωρίς καν να του αλλάξει το όνομα στη σκηνή, τον παρίστανε ως δολοφόνο, δειλό, προδότη, κλέφτη ή γελόιο. Στις παραστάσεις αυτές, σατυρίζονταν οι δημόσιοι κατήγοροι, οι άρχοντες, οι ποιητές, οι ζωγράφοι και οι βασιλιάδες καμμία φορά. Παρ' όλα αυτά, κανείς δεν θυμω- νει, γιατί ήταν κάτι που μπορούσε να συμβεί σε όποιον ήθελε. Ο λαός όμως έδειχνε το σατυριζόμενο κι' έλεγε κοροϊδευτικά: «Αυτάν τον έκαναν θεάτρο». Κάποτε ωστόσο, ένας σσημαντός θεατρικός συγγραφέας, ο Πρόκλος, σατυρίσε όλους μαζί τους Αθηναίους. Εκείνοι τότε θυμώσαν και τον έσπασαν κυριολεκτικά στο ξύλο. Όταν συνήρθαν όμως από το θυμό τους και κάταλασαν τί έκαναν, είπαν για τον εαυτό τους: «Καλά μας τ' έβαλε ο Πρόκλος, Γίναμε θεάτρο». Ακόμη και ο Απώστολος Παύλος είπε: «Ονειδισμός και βλάψουν θεατριζόμενοι, χρησιμοποιώντας για τη διαδόμψουση ρήμα που τη σημασία του την πήρε από το «θεάτρο», που σημαίνει θέαμα. Την άρχαιότητα αυτή φράση τη λέμε και σήμερα σε ανάλογες περιστάσεις.

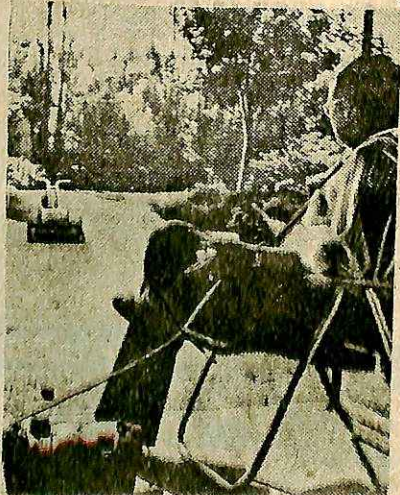
Η 25η ΜΑΡΤΙΟΥ ΣΤΟ ΒΕΛΓΙΚΟ ΚΟΝΓΚΟ

Στον έφετεινό έορτασμό της 25ης Μαρτίου, στο Στάλντεβιλ του Βελγικού Κονγκό πήραν μέρος και οι δυο δημοφιλείς Έλληνίδες καλλιτέχνιδες Έλντα και η Μαρία Καλουτά, που κάνουν από καιρό μια καλλιτεχνική «τουρνέ» στην Αφρική. Τη φωτογραφία αυτή μας την έστειλε ένας από τους ξενητεμένους εκεί άναγνώστες μας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ

Ένα νοσοκομείο της Νέας Υόρκης, για την ψυχαγωγία των αρρώστων του, έφωδίασε τα κρεβάτια του, με μια καινούργια αμερικανική έφευρεση, τα «αυτόφωνα» με τα οποία ο αρρώστος τραβώντας μια αλυσίδα έχει τη δυνατότητα ν' ακούσει το πρόγραμμα του ραδιοφωνικού σταθμού της εκλογής του.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΑΝΕΞΕΙΣ

Το άκρον άωτον της ανέσεως αποτελεί η νέα μηχανή την οποία αρρώστων του Αμερικανού για το κόψιμο του χάρτου στις πράξεις των κήπων. Η νέα μηχανή κατευθύνεται, όπως βλέπετε, από μακριά από τον ιδιοκτήτη της, που κάθεται άνετα στην βεράντα του σπιτιού του. Χάρη σ' ένα κομμάτι, που κρατάει στο χέρι του, βαζει εμπρός τη μηχανή και μ' αυτό επισης κατευθύνει, ύστερα κάθε κίνησή της.

Η αίμορραγία μπορεί να είναι εξωτερική ή έσωτερική. Η πρώτη αίμορραγία είναι ορατή, ενώ η δεύτερη δεν φαίνεται.

Πάντως και οι δυο αίμορραγίες — έξω-τερική και έσωτερική — έφ' όσον συνεχίζονται και δεν ελέγχονται, προκαλούν τα κάτωθι συμπτώματα:

1ον) Ζάλη και αδυναμία που δυναμώνουν όταν το θύμα καθέται ή στέκει όρθιο.

2ον) Ήλκροτης στο πρόσωπο και στα χείλη. Παγωνία και υγρασία στο δέρμα.

3ον) Ταχύς και αδύνατος σφυγμός, που είναι δύσκολο να τον βρή κανείς στους καρπούς των χεριών.

4ον) Βιαστική, κουρασμένη αναπνοή, με πιθανούς άναστεναγμούς και χασμουρητά.

5ον) Δίψα. Θολή όραση. Βαρυκόττα, βούισμα στ' αυτιά.

6ον) Άνησυχία και άγωνία. Το θύμα ένοχλείται από τα ρούχα στο λαιμό του. Σε περίπτωση που η αίμορραγία δεν είναι ορατή, αυτή η δυσφορία και η άνησυχία του θύματος που όφειλεται σε ανεπάρκεια άτμοσφαιρικού αέρος, είναι σημάδι που διακρίνει την αίμορραγία απ' το σόκ. Γιατί το θύμα που έχει προσβληθεί από σόκ, ενώ παρουσιάζει όλα σχεδόν τα προηγούμενα συμπτώματα, έδω δείχνει απάθεια και παρμένει ακίνητο.

Έξωτερική αίμορραγία

Έδω το ουσιαδές είναι να δοθούν οι άμεσες βοήθειες, ώστε η αίμορραγία να περιοριστεί ή να σταματήσει. Όλη την ώρα που θα γίνονται αυτές οι προσπάθειες, το θύμα θα μένει έαπλωμένο ανάσκελα, με κουβέρτες ή ρούχα από κάτω του και από πάνω του. Ένα τραυματισμένο πόδι ή χέρι θα κρατιέται σηκωμένο, γιατί αυτή η θέση βοηθεί το σταμάτημα της αίμορραγίας.

Υπάρχουν τρεις τρόποι για να σταματήσει κανείς μια αίμορραγία: 1) Με την πίεση του έπίδεσμου, 2) με την πίεση του δαχτύλου στο κατάλληλο σημείο και 3) με τον έλαστικό έπίδεμο.

Αν και οι τρεις αυτές μέθοδοι αποτύχουν ή για κάποια αιτία δεν μπορούν να εφαρμοσθούν, μη διστάσετε τότε να πιέσετε με τα δάχτυλά σας ή το χέρι σας απ' ευθείας το μέρος που αίμορραγεί.

Όταν κοπή άρτηρία, το αίμα είναι άνοιχτο κόκκινο και πετάγεται από την άκρη εκείνη που βρίσκεται πιο κοντά στην καρδιά. Τα τινάγματα του αίματος έχουν τον ίδιο παλμό με τους παλμούς της καρδιάς.

Όταν κοπή φλέβα, το αίμα είναι σκούρο κόκκινο, δεν έχει μεγάλη όρη, βγαίνει δε από την άκρη της κομμένης φλέβας που βρίσκεται μακρύτερα από την καρδιά.

1) Σταμάτημα της αίμορραγίας με την πίεση του έπίδεσμου

Κατά κανόνα, όταν η αίμορραγία δεν είναι σοβαρή, μπορείτε να την σταματήσετε, βάζοντας μια κομπρέσα (άποστειρωμένη, παχειά γάζα, καθαρό μαντήλι, ή κάτι παρόμοιο) πάνω στο τραύμα και, προκαλώντας πίεση με την έπίδεση που θα έπακολουθήσει. Αν η πίεση του έπίδεσμου δεν σταματήσει την αίμορραγία, θα πιέσετε με το χέρι την κομπρέσα. Όταν η αίμορραγία σταματήσει με την πίεση του έπίδεσμου, μη τ' αλλάξετε, έστω κι' αν έμεινε από το αίμα. Άλλοιώς, θα προμωσκέτε διάρρηξη και μετατόπιση των καλέσετε του αίματος που έχουν στο με-θρόμωον του αίματος και να πληγώση τη μπορεί ακόμη και να πληγώση το θύμα και ν' αύξηθι ο κίνδυνος του «σόκ». Πάνω, λοιπόν, από τον μωσκέμενο έπίδεμο, τυλίχτε άπλως έναν δεύτερο.

Νά πώς θα γίνει η πίεση με τον έπίδεμο σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση:

Αριστερά: Αν η αίμορραγία είναι από το σβέρκο ή το λαιμό, πιέστε με τον αντίχειρα προς τη σπονδυλική στήλη και με τ' άλλο δάχτυλο προς το πλάι του λαιμού.

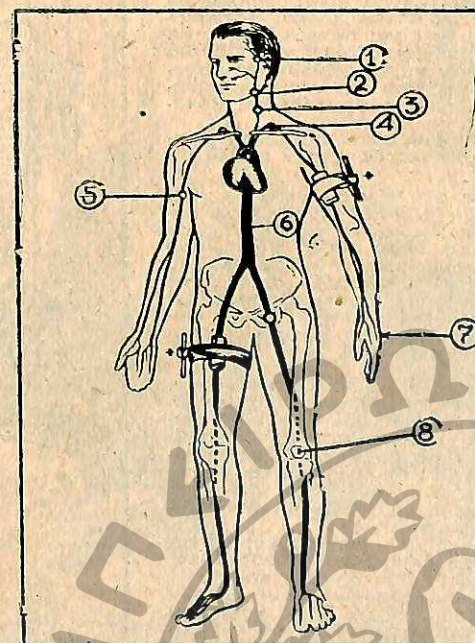
Δεξιά: Αν η αίμορραγία είναι πάνω από το έπίπεδο των ματιών, πιέστε με το πλάτος του ενός δαχτύλου εμπρός από το άνοιγμα του αυτιού.

Διάφορες περιπτώσεις αίμορραγίας

οίπτωσι:

Σ τα άκρα: Βάλετε μια κομπρέσα έπάνω στο τραύμα. Τοποθετήστε το κέντρο ενός έπίδεσμου, σχήματος περίπου γραβάτας, έπάνω από την κομπρέσα. Φέρετε τις άκρες του έπίδεσμου γύρω από το τραυματισμένο πόδι ή χέρι και σταυρώστε τις στην αντίθετη μεριά του τραύματος. Φέρετε τις άκρες πίσω στην πλευρά του τραύματος και δέστε τις σφιχτά τη μια

Οι άρτηριες του σώματος και ο τρόπος της εφαρμογής του έλαστικού έπίδεσμου: 1) Κροταφική, 2) Προσωπική, 3) Καρωτίδα, 4) Υποκλείδιος, 5) Βραχιόνιος, 6) Αορτή, 7) Μυριαία, 8) Επινωάτιος. Οι δυο μικροί σταυροί δείχνουν την ακριβή θέση, στα χέρια και στα πόδια, όπου εφαρμόζεται ο έλαστικός έπίδεσμος.

με την άλλη πάνω από την κομπρέσα.

Σ το μέτωπο ή το κρανίο: Βάλετε το κέντρο ενός έπίδεσμου-γραβάτας (δηλαδή που να έχι περίπου το σχήμα της γραβάτας) πάνω από την κομπρέσα του τραύματος. Φέρετε τις άκρες του έπίδεσμου στην πλευρά του κεφαλιού που βρίσκεται αντίθετα στο τραύμα. Σταυρώστε τις άκρες (σφίγγοντας τον έπίδεσμο στο κεφάλι, αν είναι απαραίτητο) και φέρετε τις πίσω, για να τις δέσετε έπάνω στην κομπρέσα.

Μεταχειρισθήτε τον ίδιο έπίδεσμο για όλα τα τραύματα αυτής της περιοχής, φροντίζοντας βέβαια να τα σκεπάζι όλα, κι' αφού πρώτα βάλετε μια χωριστή κομπρέσα πάνω στο καθενα απ' αυτά.

Σ το στήθος ή στην πλάτη: Βάλετε μια άποστειρωμένη κομπρέσα έπάνω από το τραύμα. Τοποθετήστε το κέντρο ενός φαρδειού έπίδεσμου-γραβάτας έπάνω από την κομπρέσα. Φέρετε τις άκρες του έπίδεσμου γύρω στο στήθος και στην πλάτη και δέστε τις στην αντίθετη μεριά του τραύματος. Αν το τραύμα στο στήθος ή στην πλάτη βρίσκεται πάνω στο τις μασχάλες, περάστε τη μια άκρη του έπίδεσμου κάτω από τη μασχάλη, την άλλη άκρη πάνω από τον άλλο ώμο και δέστε τις μεταξύ τους.

2) Με την πίεση του δαχτύλου

Αν η αίμορραγία είναι πολύ σοβαρή, γιατί έχει κοπή μια μεγάλη άρτηρία, μπορείτε τότε να τη σταματήσετε, πιέζοντας με το δάχτυλο στο κατάλληλο σημείο, που θα βρίσκεται ανάμεσα στο τραύμα και στην καρδιά. Στο σημείο αυτό η άρτηρία διασταυρώνεται με ένα κόκκαλο. Η πίεση με το δάχτυλο στο σημείο αυτό, φράζει την άρτηρία, ακριβώς όπως θα έλκινε κανείς με την πίεση του δαχτύλου του ένα λαστιχένιο σωλήνα.

Ας δούμε τα κατάλληλα σημεία πίεσης της άρτηρίας για κάθε συγκεκριμένη περίπτωση:

Α) Λαιμός και κεφάλι: Το αίμα μεταφέρεται στο λαιμό και στο κεφάλι από τις δυο άρτηρίες που ονομάζονται καρωτίδες και περνούν η κάθε μια δίπλα από το λάρυγγι. Αυτές οι δυο άρτηρίες μπορούν να πιεστούν έπάνω στην σπονδυλική στήλη.

Απ' όλες τις άρτηριακές αίμορραγίες, η αίμορραγία των καρωτίδων είναι η πιο ραγδαία, συμβαίνει δε, όταν κοπή το λάρυγγι ή ο λαιμός.

Αν η αίμορραγία είναι από το σβέρκο ή το λαιμό, πιέστε προς τα μέσα και προς τα πίσω και κάτω από το τραύμα, με τον αντίχειρα προς τη σπονδυλική στήλη (το σβέρκο) και με τ' άλλα δάχτυλα του ίδιου χεριού προς τα πλάγια του λάρυγγος (δ χ ι π ά ν ω σ τ ο λ α ρ ύ γ γ ι). Άρχισε πρώτα την πίεση με τα άλλα δάχτυλα και κατόπιν με τον αντίχειρα. Διατηρήστε την πίεση συνεχώς, με την βοήθεια αντικαταστάτου σας, ενός ή δυο. Αν έχι επίσης κοπή και η τραχηλική φλέβα, εφαρμόστε την πίεση παραπάνω από το τραύμα με τον αντίχειρα του άλλου χεριού σας.

Η τραχηλική φλέβα είναι εκείνη που περνάει στα πλάγια του σβέρκου και παράλληλα με την καρωτίδα.

Αν η αίμορραγία είναι πάνω από το έπίπεδο των ματιών, πιέστε με το πλάτος του ενός δαχτύλου εμπρός από το άνοιγμα του αυτιού. Σ αυτό το σημείο περνάει η κροταφική άρτηρία (που είναι παρακλάδι της καρωτίδας).

Σε αίμορραγία του προσώπου κάτω από το έπίπεδο των ματιών, πιέστε την πλευρική έγκοπή του οστού της σιαγόνας, που απέχει 2 1/2 - 3 1/2 πόντους από το πηγούνι. Η πίεση σ' αυτό το σημείο βρίσκει την προσωπική άρτηρία (που είναι κι' αυτή ένα άλλο παρακλάδι των καρωτίδων), στο σημείο εκείνο που διασταυρώνεται με τη σιαγόνα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια των περιπτώσεων αίμορραγίας.

Οἱ αἰτίες τῆς ἀνικανότητος

Παρατηρώντας δὲ τότε μιὰ ἀδυναμία σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀποβαρρύνεται μὲ τὴς πρώτες ἀποτυχίες του, κι' ἔτσι χειροτερεύει ὁ ἴδιος τὴν κατάστασί του.

ήθησαν αλλοιώσεις και κατ-
στροφές των κυττάρων του νευ-
ρικού συστήματος, του ήπατος και
των αδένων. Τα κύτταρα των α-
δένων σκληραίνουν, σφίγγουν και
δεν μπορούν πια να έκκρινουν τε-

Ἡ συσκευή αὐτὴ δὲν εἶναι κα-
 ῖςως θὰ νομίσαιε ἐκ πρώτης ὄψ-
 ρικὸ μηχανήμα γιὰ πρόβωλὴ φῶ-
 ποθετῆται στὶς μοιρμίνες του.
 τρου καὶ χάρις σ' ἓνα πρωτότυ-
 κὼν δὲν γινεταί πᾶνω σὲ ὅθι-
 ρα, ἀλλὰ πᾶνω στὸ εἰδικὸ κα-
 σινὸ μέρος

“Όπως ανακάλυψε ένας γιατρός της Μίννεζότα, οι χρόνια αλκοολικοί που παθαίνουν «ντελίριου τρεμέν», παρουσιάζουν έλλειψη μηχανισμού στον οργανισμό τους. Η κατάσταση αυτή μπορεί να προκαλέσει μυϊκό τρεμουλάρισμα και σπασμούς. Τα συμπτώματα αυτές υποχωρούν, και πολλές φορές η μολυσία θεραπεύεται τελείως, με ένεσεις θειικού μαγνησίου.

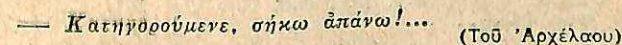
Χάρις στήν «ὑαλάση»

Ἡ αἰτιολογία τῆς παθῆσ
αὐτῆς, τοῦ σχηματισμοῦ δηλα
διθαρριῶν στὰ νεφρά, εἶναι ἀ
μὴ πολλὴ σκοτεινὴ. Μέσα σ
τοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὑπάρχει

Ἡ ὕαλᾱση, λοιπόν, δὲ διαλύει τοὺς λίθους τῶν νεφρῶν, ἐμποδίζει ὁμῶς τὴ δημιουργίαν νέων. Εἶναι δηλαδὴ φάρμακον προληπτικὸ καὶ ὄχι θεραπευτικόν.

συνεπώς μεγάλη σημασία ή εγ-
καιρή διαγνωστική της. Διαφορε-
τού μεγέθους των δυο κνημών
παρατηρούνται επίσης σε νει-
ρομυϊκές παθήσεις, πολιομυε-
λίτιδα, αρθρορίτιδα, μυϊκή δυστρο-
φία κι' άλλες ασθένειες. Θάπρε-
πε, λοιπόν, να καθιερωθή αυτή
ή μέτρηση στις γενικές ιατρ
κές εξετάσεις.

Α' ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ
ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΟΔΙΚΕΙΟΝ

Χαίρετε

Πόσα είχε πάρει!

— 'Η οικοδέσποινα στον επισκέπτη:
— Πάρτε ακόμα ένα σοκολατάκι.
— 'Όχι, ευχαριστώ. Πήρα τρία...
— Πήρατε ένα, αλλά δεν πειράζει. Πάρτε κι' άλλο ένα!

— Ρώτησαν έναν αδιόρθωτο τεμπέλη:
— Γιατί δεν εργάζστηκες ποτέ στη ζωή σου;
— Για να μην πάρω τη θέση κανενός άλλου! απάντησε.

— Μιά μητέρα έλεγε στο γυιό της:
— Βλέπεις, παιδί μου, δεν μπορεί να είναι κανείς ευτυχισμένος παρά μόνον άμα είναι τίμιος.
— Τότε, μαμά, γιατί ήσουν τόσο ευχαριστημένη χθές, όταν κατέβηκες από το λεωφορείο χωρίς να πληρώσεις;...

— 'Από τότε που άρχισα να παίζω κολώνες με τη γυναίκα μου, της κερδίζω ένα σωρό λεφτά κάθε βράδυ!
— Και ποιος της δίνει της γυναίκας σου τα λεφτά που χάνει;
— Κανείς. Τα παίρνει μόνη της από το πορτοφόλι μου!...

— 'Η κυρία Νεοπλουτίδου έρχεται καθυστέρημένη στη συναυλία που έχει αρχίσει. Ρωτάει, λοιπόν, σιγά τη διπλανή της:
— Τι παίζουν τώρα;
— Την «Ενάτη Συμφωνία».
— Πά, πά, πόσο άργησα!...

— Ζιζιή: 'Ηθελε να με φιλήση διά της βίας κι' εγώ εθύμωσα και του είπα, ότι δεν θέλω πια να τον βλέπω...
— Ζωζώ: Κι' αυτός τί έκανε;
— Ζιζιή: 'Εσθυσε το φώς!...

— Μεταξύ γειτόνων:
— Μου δανείζεις απόψε το ραδιόφωνό σου;
— Ευχαριστάς. 'Εχετε χορό;
— 'Όχι, θέλω να κοιμηθώ...

— Στις εξετάσεις της φυσικής:
— Ποιο είναι το καλύτερο άπομονωτικό;
— 'Η φτώχεια!...

— Σκατσέζικη τσιγκουνιά:
— 'Ο Μάκ Τρέβορ θέλει να πάη ταξίδι και φωνάζει ένα σωφείο.
— Πόσο θέλεις για να με πās στο σταθμό; τον ρωτάει.
— Πέντε σελλίνια, κύριε.
— Και για τη βαλίτσα;
— 'Απολύτως τίποτα, κύριε.
— Πολύ καλά, λέει ο Μάκ Τρέβορ. Πήγαινε τη βαλίτσα κι' εγώ θάρθω με τα πόδια!...

— 'Ο δειλός έρωτευμένος: Και τί θα πη ή μαμά σου όταν μάη ότι έμεινες τόσο άργα μαζί μου;
— 'Η μωντέρνα δεσποινίς: Θα μου πη τα ίδια που μου λέει κάθε φορά: «Μ' άλλον πάλι έμπλεξες»!

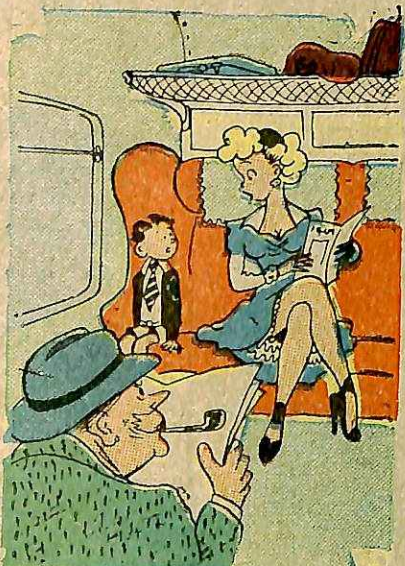
— 'Ο πατέρας στο γυιό του: Πώς... Είπες ότι η Πράγα είναι πρωτεύουσα της Σουηδίας;... Την ξέρεις, βλέπω, περίφημα τη γεωγραφία της 'Ισπανίας!

— Δεν μπορώ να καταλάβω πώς στα παλιά χρόνια οι άνθρωποι κατάφεραν να ζούν χωρίς ηλεκτρισμό, χωρίς κεντρική θέρμανση, χωρίς αυτοκίνητα, χωρίς κινηματογράφο!

— Μά γι' αυτό πεθάνανε όλοι!
— Μά τί ξέρετε σείς οι άντρες από τα γυναικεία φορέματα;
— Την τιμή τους!...

— 'Αχ, τρώμαξα!... 'Εσείς είσατε, κύριε;

— Πάψε τις φλυαρίες σου, Γιαννάκη! 'Αποσπās την προσοχή του κυρίου...

— Μπα; Πώς τα κατάφερες, Κική μου, κι' είμαστε ντυμένοι άσπρτζι;

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

— 'Όταν παραθερίζετε κοντά στη θάλασσα και θέλετε να πάτε σ' ένα νυκτερινό χορό, πρέπει να περιποιηθήτε έγκαιρώς την όμορφη σας. Γιατί, αν φορέσετε μία βραδυνη τουαλέτα, όπως είσατε, θα δητε πώς τα μάτια σας φαίνονται λίγο κουρασμένα απ' το δυνατό ήλιο, τα μαλλιά σας μουντά κι' η φυσιογνωμία σας «τραβηγμένη».

Πριν ντυθήτε λοιπόν, κάμτε ένα άρκετά ζεστό μπάνιο, ύστερα ντους ή τρίψιμο με σφουγγάρι και στο τέλος μία φριξίον με κολώνια. Καθαρίστε καλά το πρόσωπό σας με άμυδα-λόαδο και μείνετε μισή ώρα ξαπλωμένη στο σκοτάδι, βάζοντας πάνω στα μάτια σας κομπρέσες με τριανταφυλλόνερο ή με πολύ δυνατό τσάι. Το καλύτερο, για την τελεία άνα-παυσι του σώματος, είναι να ξαπλώητε στο πάτωμα.

— 'Υστερα, δίχως να σκουπίσετε το πρόσωπό σας, βάζετε μία κομπρέσσα με μία πετσέτα βουτηγμένη σε πολύ ζεστό νερό και στυμένη καλά, και την ανανεώνετε δυο-τρεις φορές. Τέλος, μακιγιάρεσθε όπως συνηθίζετε. Το δέρμα σας θάη ξανασέρη τη δροσιά και την ελαστικότητα του.

— Όσο για τα μαλλιά σας, τα χτενίζετε με ψιλό χτένι, για να φύγη κάθε ίχνος σκόνης ή άμμου, και τ' αλείβετε με άφθονη μπριγιάνη, γιατί θάχουν στεγνώσει και θα χρειάζωνται λίπος.

«Γάλα καλλονής»

Νά η συνταγή ενός παλιού «γάλατος καλλονής», που το χρησιμοποιούσαν άλλοτε πολύ οι ωραίες κυρίες:

Τριανταφυλλόνερο	200 γραμ.
Γλυκερίνη	50 »
Βόρακα	10 »

Διαλύετε το βόρακα στο τριανταφυλλόνερο, προσθέτετε τη γλυκερίνη κι' ανακατεύετε καλά. Χρησιμοποιείτε το υγρό αυτό πρωί και βράδυ.

Πώς γυαλίζονται τα πλακάκια

— Αν έχετε στο σπίτι σας πλακάκια ή μωσαϊκό, μη μεταχειρίζεσθε κερί για το γυαλισμό τους, γιατί δεν απορροφάται αλλά σχηματίζει στην επιφάνειά τους ένα στρώμα γλοιώδες, που κολλάει στο παπούτσι. Χρησιμοποιήστε λοιπόν απλώς μία βραστή αλυσίδα. 'Αφού τη χύσετε χάρω, την απλώνετε καλά με τη σκούπα παντού και τη μαζεύετε ύστερα μ' ένα σφουγγαρόπανο. Ξεπλένετε έπειτα με κρύο νερό, κι' αφήνετε ορθάνοιχτα τα παράθυρα για να στεγνώση. 'Υστερα, για να τα γυαλίσετε, το τρίβετε μ' ένα μάλλινο κουρέλι, βρεγμένο μ' ελάχιστο πετρέλαιο και τυλιγμένο για εύκολια σας γύρω από μία πολύ σκληρή σκούπα.

Κάθε πρωί, πλένετε τις πλάκες μ' ένα πανί βρεγμένο και καλά στυμένο, στα μέρη μόνο που έχουν λεκιάσει. 'Αφού στεγνώσουν τελείως, τις ξεσκονίζετε μ' ένα πανί στεγνό και τυλιγμένο σε μία σκούπα και τις σκουπίζετε ύστερα με το ίδιο, βρεγμένο με λίγο πετρέλαιο. 'Ετσι, θα γυαλίζουν πάντα, σαν καθρέφτες.

Συνταγή για άμπάνια

Νά μία συνταγή για να φτιάσετε ένα είδος άμπάνιας, πολύ δροσιστικής και καταλλήλατης για το καλοκαίρι: Σε μία μποτλίτσα άσπρο κρασί, όχι έντελως γεμάτη, προσθέτετε ελάχιστη καντιζάναρη κοπανισμένη, 5 γραμμάρια τρυγικών οξέ (ζυνό του φαρμακείου) και 7 γραμμάρια σόδα. Βάζετε άμέσως το βούλωμα και το βένετε καλά για να μη το πετάξη ή πέσει το άεριο. 'Υστερα αφήνετε τις μποτλίτσες σε δροσερό μέρος.

— Για να μη κιτρινίσουν οι φανέλλες
— Αν θέλετε να μη κιτρινίσουν οι φανέλλες στο πλύσιμο, λιώνετε καλά δυο κουταλιές άλευρι σε 300 δράμια νερό. Βάζετε το μίγμα να βράση στη φωτιά και χύνετε ύστερα το μισό απ' αυτό πάνω σε κάθε φανέλλα, σαν να ήταν σαπουνάδα. Δεν έχετε κατόπιν, παρά να ξεπλύνετε τις φανέλλες με καθαρό νερό.

Τα έπιχρυσωμένα κάδρα

— Για να καθαρίσετε τα έπιχρυσωμένα κάδρα, χτυπάτε δυο ή τρία άσπράδια αυγού με 20 γραμμάρια ύδωρ λαμπράκ (που το βρίσκετε στα φαρμακεία). Μ' αυτό το μίγμα τρίβετε το κάδρο, χρησιμοποιώντας μία βούρτσα. Θα καθαρίση έτσι τελείως και θα γίνη σαν καινούργιο.

Πώς εξαφανίζονται οι φύλλοι

— Για να διώξετε τους φύλλους απ' το σπίτι σας, καταφύγετε στο έξης άλανθαστο μέσον: Πάρτε φύλλα καρυδιάς και βάλτε τα πάνω στο σόμιε και το στρώμα του κρεβατιού σας, καθώς και σε διάφορα άλλα μέρη των δωματίων. Την άλλη μέρα, όλοι οι φύλλοι θάχουν χαθή.

Αντιονέλλα Μονάβη

Η νωμωδιούδα μας

Ο «ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ»

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΤΑΣΟΣ ΜΟΥΡΝΤΑΡΑΚΗΣ: άξιος έμπορος και... αντί-
χειος του επιθέτου του. ΑΝΝΑ: γυναίκα του. ΛΟΛΑ-
ΡΙΤΣΑ: ΣΤΕΛΛΑ: ενδιαφέρουσες... Λολομπριγκίτοι-
δεις νεαρές υπάρξεις.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Μεσημέρι στο σπίτι του ζευγους Μουρνταράκη. Μπαίνει ο Τάσος φαστάντας δυο καινούργια βιβλία).
ΤΑΣΟΣ: Γεια.
ΑΝΝΑ: Καλώς τονε. Τι καλά μάς έφερες, κουβαλή-
τή μου;
ΤΑΣΟΣ: Όραία πράμα-
τα! (Τοποθετώντας ένα-ένα τα βιβλία πάνω στο τραπέζι). Ο «Δρόμος με τις φάμπρικες» και η «Τζέ-
νι Έυρ».

ΑΝΝΑ: Και ποιός στα χάρισε αυτά τα βιβλία;
ΤΑΣΟΣ: Κανείς! Τ' αγοράσα.

ΑΝΝΑ: Διάλεξες την έ-
ποχή για να σκορπάς λε-
πτά. Εδώ έχουμε ένα σω-
ρό άλλες ανάγκες.

ΤΑΣΟΣ: Άδικα γκρινιά-
ζεις. Πρώτον τα βιβλία δεν κοστίζουν πολλά και, δε-
ύτερον, τα πήρα με δόσεις.

ΑΝΝΑ: Από πού;
ΤΑΣΟΣ: Από ένα πλα-
σιέ.

ΑΝΝΑ: Και πώς σου ήρ-
θε ν' αγοράσεις βιβλία;
ΤΑΣΟΣ: Απλούστατα,
μ' άρεσε το διάβασμα.

ΑΝΝΑ: Από πότε;
ΤΑΣΟΣ: Από γεννητά-
τα μου!

ΑΝΝΑ: Καλές τι μου
λές! Και δεν το ήξερα!

ΤΑΣΟΣ: Έ! να πού
τόμαθες!

ΣΚΗΝΗ 2α

(Στο γραφείο του Τά-
σου, ο οποίος συνομιλείται
διά της... άθροισμα γλώσ-
σας των ματιών με τη
Λόλα).

ΑΝΝΑ (μπαίνοντας φουρ-
γιόσα): Καλημέρα. (Βλέπει
τη Λόλα και αγριεύει).

ΤΑΣΟΣ (με τρόμο και
επιτήλαστη τρυφερότητα):
Άγάπη μου! Τι ευχάριστη
έκπληξη ήταν αυτή; Α!...

ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΧΑΣΑ! Να σου
σουτίσω τη δεσποινίδα Λό-
λα... Λόλα...

ΛΟΛΑ: Άνθρωπύ.
ΤΑΣΟΣ: Μάλιστα! Αυ-
τό είναι! Άνθρωπύ! Λόλα
Άνθρωπύ! Από δω η γυ-
ναίκα μου.

ΛΟΛΑ: Α! Χαίρω πάρα
πολύ, κυρία μου! Μόνο θα
μού επιτρέψετε να φύγω,
γιατί έχω επείγουσα δου-
λειά! Χαίρετε, κυρία! Χαί-
ρετε κύριε!

ΤΑΣΟΣ: Χαίρετε, δε-
σποινίδα Λόλα Άνθρωπύ. (Η
Λόλα φεύγει). Τι έπαθες,
Αννα; Μουγκάθηκες;

ΑΝΝΑ: Προτιμώ να μεί-
νω μωγκή, παρά ν' ανοίξω
το στόμα μου και να μάς
άκουση αλόκληρη η συνο-
κία.

ΤΑΣΟΣ: Μά γιατί; Τι
συνέβη;
ΑΝΝΑ: Ποιά ήταν αυτή;
Και τι γύρευε εδώ;
ΤΑΣΟΣ: (Δείχνοντας έ-
να βιβλίο): Μου έφερε
αυτό!

ΑΝΝΑ: Και τί είν' αυτό;
ΤΑΣΟΣ: Δεν βλέπεις;
Τό «Όσα παίρνει ο άνε-
μος».

ΑΝΝΑ: Κι' από πού κι
ώς πού σου κάνει δώρα
αυτή η δεσποινίδα Λόλα;
ΑΝΝΑ: Ποιά δώρα;
Μου το πούλησε το βιβλίο.
Είπε ο πλασιέ που σου λέγα.

ΑΝΝΑ: Η πλασιέ, θες
να πής.
ΤΑΣΟΣ: Τό ίδιο είνε.
ΑΝΝΑ: Να σου άστρά-
ψω μία, να σου πώ εγώ που
είνε το ίδιο!

ΤΑΣΟΣ: Τι σημασία έ-
χει αν μου το πούλησε άν-
τρας ή γυναίκα; Τό πάν είνε
που θα διαβάσω το «Ό-
σα παίρνει ο άνεμος».

ΑΝΝΑ: Διάβαστο! Και
στο σπίτι απολαμβάνεις και
τη συνέχεια.

ΤΑΣΟΣ: Ποιά συνέ-
χεια;
ΑΝΝΑ: Τό «Όσα παίρ-
νει καί... σκάνει ο διά-
λος»! (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Βραδάκι σ' ένα κοσμικό
μπάρ).

ΤΑΣΟΣ: Θα πής άλ-
λη υπύρα;
ΑΝΝΑ: Όχι.

ΤΑΣΟΣ: Εγώ τραβάω
άλλη μία. Γκαρσόν! Μία
μπύρα. (Μπαίνει κουνιστή
και λυγιστή η Ρίτσα και,
χωρίς να προσέξη τα άπε-
γνωσμένα νοήματα που της
κάνει ο Τάσος, πλησιάζει).

ΡΙΤΣΑ: Τι ευχάριστη
σύμπτωση, κύριε Μουρντα-
ράκη. Πέρασα τρεις φορές
από το γραφείο σας και δεν
κατάφερα να σας πετύχω.

Πότε θα είσατε σίγουρα
για να ξαναπαράσω;
ΤΑΣΟΣ: Μά... και αυ-
ριο, καί... μεθαύριο... καί...
το πρωί... καί... το από-
γευμα...

ΡΙΤΣΑ: Όρα! Θα έρ-
θω αύριο το μεσημέρι...
Όρδουάρ.

ΤΑΣΟΣ: Καληνύχτα
σας, δεσποινίς. (Η Ρίτσα
φεύγει).

ΑΝΝΑ: Άκόμα να φέρη
το γκαρσόνι αυτή την έρ-
μη τη μπύρα;

ΤΑΣΟΣ: Μά δεν είπες
ότι δεν θέλεις να πής;
ΑΝΝΑ: Ναι, αλλά τη θέ-
λω για να σε καταβρέξω!
Παλιάνθρωπε!

ΤΑΣΟΣ: Σιγά! Θα γί-
νουμε ρεζίλι!

ΑΝΝΑ: Ποιά ήταν πάλι
αυτή η τσαπερνόνα;

ΤΑΣΟΣ: Δεν το κατά-
λαβες; Πλασιέ βιβλίων!
Της έχω παραγγείλει τη
«Γαλήνη»...

ΑΝΝΑ: Άμ' ένοιά σου
κι' από γαλήνη είσαι έξη-
σφαλισμένος! Στο έγγυώ-
μαι εγώ! Σας δανάπαλε!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Σε λίγες μέρες στο
γραφείο του Τάσου που συ-
ζητεί με τη Στέλλα επί...
βιβλικών θεμάτων).

ΑΝΝΑ (μπαίνοντας):
Εδώ είμαι κι' εγώ.

ΤΑΣΟΣ (σαστισμένος):
Ξέρεις... ή δεσποινίς...
ΑΝΝΑ: Ξέρω, ξέρω! Εί-
νε πλασιέ βιβλίων.

ΣΤΕΛΛΑ: Άκριβώς!
ΑΝΝΑ: Και τί ώραία βι-
βλία σου έφερε η δεσποινίς;

ΤΑΣΟΣ: Τους «Αθλί-
ους» και «Τα σταφύλια της
όργης».

ΑΝΝΑ: Δηλαδή θα δια-
βάσεις με την ψυχή σου!
ΤΑΣΟΣ: Ναι... βέβαια.

ΑΝΝΑ: Και πού να δής
ένα νόστιμο φυλλαδάκι που
σου έφερα εγώ! (Βγάζει
από την τσάντα της ένα μι-
κρό τεύχος).

ΤΑΣΟΣ: Τ' είν' αυτό;
ΑΝΝΑ: Νά (Τού το δί-
νει). Διάβασε τ' αν τίτλο.

ΤΑΣΟΣ (φωλιάζει κατά-
χλωμος): «Πώς να περιποι-
ηθείς μόνος τα τραύματά
σας».

ΑΝΝΑ: Έ! Πώς σου
φαίνεται;

ΤΑΣΟΣ: Μμμ... Μπο-
ρεί να χρησιμοποιήσω...

ΑΝΝΑ: Ασφαλώς! Κι' ά-
μέσως μάλιστα! (Άρχίζει
να του πετάει κατακέφαλα
τασάκια, καλαμάκια, βά-
ζα κλπ., ενώ πότες η
ΑΥΛΑΙΑ

ΟΟ

Διαχανονισμός λογα-
ριασμού

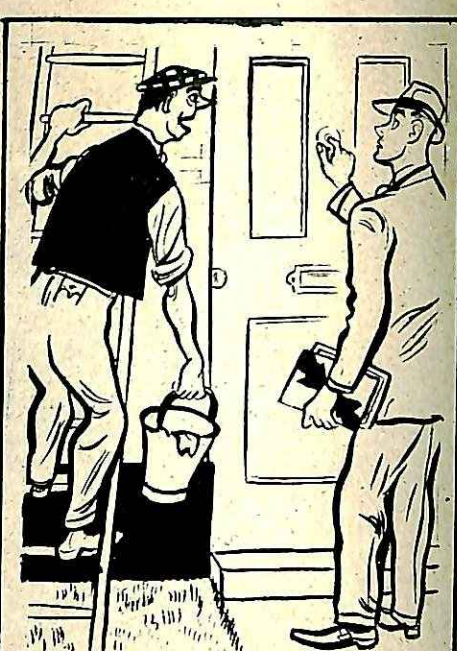
Στην «Οκλαχόμα Σίτυ,
η σύζυγος του εισαγγελέως
Τσάρλι Χάμ, είχε εγκατα-
λείψει από μερικούς μήνες
τη συζυγική έστία και συ-
ζούσε με το φίλο της.

Κάποια μέρα της περα-
σμένης εβδομάδος, ο Τσάρ-
λι Χάμ νοίκιασε ένα νοσο-
κομειακό αυτοκίνητο και πή-
γε στο σπίτι όπου έμενε το
παράνομο ζευγάρι.

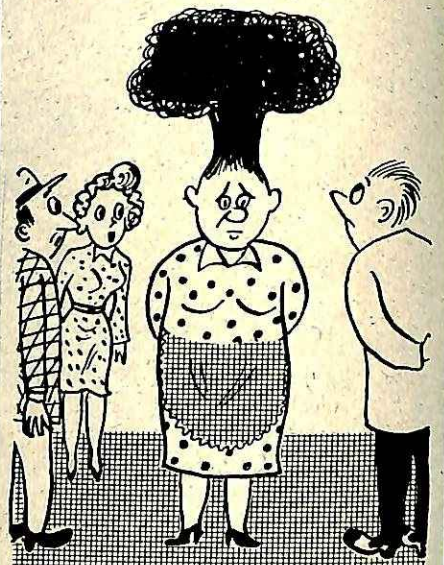
Ένα νοσοκομειακό αυ-
τοκίνητο περιμένει κάτω, εί-
πε ο εισαγγελέως στον άν-
τίπαλό του. Ένας από τους
δυο μάς πρέπει να μεταφερ-
θώ στο νοσοκομείο.

Ρίχτηκαν τότε ο ένας πά-
νω στον άλλον και το πρω-
τότυπο αυτό μάτς κράτησε
πάνω από μισή ώρα.

Στο τέλος, το νοσοκο-
μειακό αυτοκίνητο πήρε τον
Τσάρλι Χάμ σε κοματώδη
κατάσταση. Ο αντίπαλός
του του είχε σπάσει όλα τα
μπροστινά δόντια, του είχε
πρήξει το ένα μάτι και του
είχε κόψει με τα δόντια του
μια μεγάλη λωρίδα κρέας
από το στήθος.

— Μή χτυπάς, κύριε! Περι-
νε λίγο να ντυθής... Είναι άκουη
στο μπάνιο της!...

— Καινούργιο χτένισμα;
— Όχι, είναι από το φόβο της
υδρογονοδόμδας!...

— Άκούω να γίνονται τόσο
πολλά αυτοκινητικά δυστυχήμα-
τα, πού φοβάμαι, Καίτη μου, να
στείλω το μικρό, μόνο του, στο σχο-
λείο!...

Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Τάθυμα
της Νταμας και του Βαλε

«Χρέη τιμής!...»

Ο πρόεδρος του Δικαστηρίου κύτταξε
το ζευγάρι που στεκόταν μπροστά,
τους δικηγόρους, τους μάρτυρες και
ώρτησε κατόπιν το σύζυγο:

— Ποιά είναι η αίτια;
— Τό χαρτί...
— Τό χαρτί; Πώς τό χαρτί!... Παίξει
χαρτιά η γυναίκα σου; Κι' είναι τόσο κα-
κό να παίζη χαρτιά; Σ' όλα τα σπίτια
δεν παίζουν χαρτιά σήμερα;

— Ναι, μά έρετε... τόλμησε να παρα-
τηρήσει ο άτυχος σύζυγος, ή περίπτωση
μας, είναι έντελώς ιδιαίτερη. Θα μπορού-
σα να τη χαρακτηρίσω μοναδική. Η γυ-
ναίκα μου δεν παίζει χαρτιά όπως όλες
οι γυναίκες... Πώς να σας τό πώ;... Παί-
ζει με πάθος...

Ο δικαστής στήριξε τα γυαλιά του με
νευρικότητα.

— Δηλαδή, ρώτησε. Τι έννοείτε, με
πάθος; Αφουάνεται πολύ στην τράπουλα
και ξεχνάει τις υποχρεώσεις της ως σύ-
ζυγος;...

— Μακάρι να ήταν αυτό...
— Μά τότε...
— Πώς να σας τό εξηγήσω; Πρόκει-
ται για κάτι που κι' εγώ ο ίδιος βασανί-
στηκα αρκετά χρόνια για να τό καταλά-
βω. Είχα μάλιστα παρεξηγήσει την γυ-
ναίκα μου ότι ήταν μια διαφορετική...
ή αλτρουτική της εταιρείας υπολογίζει πάν-
τως πως οι ζημιές υπερβαίνουν τις 500 χιλιά-
δες δολάρια. Η άστυνομία δε συνεχίζει τις
ανακρίσεις της, γιατί τελευταία εξερεύνησαν
πολλές μυστηριώδεις πυρκαγιές στην πόλη αυτή.

3 Μια τυχαία σύμπτωση έκανε περίφημη τη
μικρούλα Τζένι Γκόουενς, κόρη ενός Λον-
δρέζου έργατη, που μένει σε μια φτωχική
συνικία κοντά στον Τάμεσι. Η μητέρα της
εργαζόταν ως καθαρίστρια σ' ένα σχολείο,
για να μπορέ να κερδίξη λίγα χρήματα και
να στέλνη τη Τζένι σε μια σχολή χορού. Μια
μέρα έπεσε έφτασε τη σχολή αυτή, αναζητών-
τας ένα παιδικό ταλέντο, ο γνωστός σκηνο-
θέτης Σέσαλ Φόστερ. Ο Φόστερ διέλεξε άμέ-
σως τη Τζένι κι' ύστερα από τις απαραίτητες
δοκιμές υπέγραψε επίσημα συμβόλαιο μαζί
της. Η Τζένι γυρίζει τώρα το πρώτο της
φίλμ με το ψευδώνυμο Τζένι Τζώνς.

4 Όταν πρό ενός έτους ο Αμερικανός πε-
ριηγητής Άρθουρ Μπόυερ άντικρυσε για
πρώτη φορά τη Βενετία, ένθουσιασθηκε τόσο
απ' τη ζωή της, ώστε τό επιχειρηματικό μυα-
λό του συνέλαβε άμέσως μια έξυπνη ιδέα.
Αγόρασε επί τόπου αρκετές γόνδολες και μα-
ζί με τους Βενετσιάνους γονδολιέρδες τις
μετέφερε στο Ίλλαντίο, όπου είναι ιδιοκτήτης
ένος δάσους με μια μεγάλη λίμνη. Άπλωσε στη
λίμνη έχτισε ένα ξενοδοχείο και το έδω-
σε τό όνομα «Βίλλα Βενετία». Τό ξενοδο-
χείο του έγινε περίφημο και οι έπισκε-
πτες του ένθουσιάζονται τόσο με τους πε-
ριπάτους με τη γόνδολα, ώστε γίνονται οι
πιο ένθερμοι διαφημιστές του.

ή γυναίκα μου να με βρή. Έπεσε με
κλάμματα στην άγκαλιά μου.

— Τι θα σκέφθηκες για μένα; μου είπε.
Μά δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά...
Άπόψε, από ένωρίς είχα μεγάλη γκίνια.
Έχασα τό πάντα! Χρεώθηκε τα πάντα
χουφές στη Λέσχη. Έδωπα ότι ή ώρα
περνούσε κι' εγώ έχανα, έχανα... Ήξερα
ότι τό χρέος αυτό δεν θα μπορώ να τό
πληρώσω τό πρωί. Ούτε κι' έσύ είνες λε-
πτά για να τό καλύψης. Δεν μου έμενε
παρά μια λύσι: Η αυτοκτονία!... Και τό
άποφάσισα. Έτσι έπρεπε να γίνη. Να
σκοτωθώ... Να ήσυχάσω κι' ένα από τό πά-
θος μου κι' έσύ από μένα. Έκείνη την ώ-
ρα ένας πλούσιος παίχτης, που με φλερ-
τάριζε έσκυψε και μου πρότεινε στ' ατύ:

— Μου άρέσετε πολύ. Έλάτε να παί-
ξουμε ένα μόνο παιχνίδι. Άν χάσετε, θα
μού χαρίσετε την άγάπη σας. Κι' εγώ θα
πληρώσω όλα τα χρέη σας.

»Κι' έβαλε πάνω στο τραπέζι πενήντα
χρυσές.

— Και τί έγινε; ρώτησε μ' ένδιαφέρον
ο πρόεδρος...

— Η γυναίκα μου έχασε... Και φυσικά
υποχρεώθηκε να κρατήσει τη συμφωνία...
— Γι' αυτό τη φέρατε εδώ και ζητάτε
διαζύγιο;...

— Όχι...
— Πώς όχι;

— Να σας εξηγήσω: Την πρώτη φορά
συγκινήθηκα από τα δάκρυά της και τη
συγχώρεσα. Αυτό ήταν τό μεγάλο λάθος
μου. Έπειτα όμως από λίγες μήνες, βρέ-
θηκε πάλι σ' έξαιρετικά δύσκολη θέση και
πάλι δέχτηκε να έξοφλήσει, μέσα στην
τρέλλα του πάθους της, με τον ίδιο τρόπο
ένα νέο «χρέος τιμής»...

— Για σκευθήτε άπάνω, κυρία μου, πα-
ρετήρησε ο δικαστής. Είναι αλήθεια αυτά
που καταγγέλλει ο σύζυγός σας;

— Μάλιστα... άπάντησε ήρεμα, ή ο-
μορφη και κομψή γυναίκα. Δεν μπορώ να
συγκρατηθώ. Φοβάμαι τον έαυτό μου. Ά-
γαπώ τον άντρα μου και γι' αυτό προτι-
μώ να χωρίσουμε. Δεν θέλω να τον κάνω
γελοίο...

— Σωστά, είπε ο πρόεδρος...
Κι' οι δυο σύζυγοι χάρισαν, αφού δεν
υπήρχε καμιά άλλη λύσι...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε πρό ήμερών
στά παρασκήνια της Μετροπόλιταν Όπερα
της Νέας Υόρκης. Οι μηχανικοί σκηνής του
περιφημού θεάτρου είχαν κρυφεί άπεναντί και
ο διευθυντής του κ. Ρόυντολφ Μπίνγκ διηύθυνε
ο ίδιος την άλλαγή των σκηνικών καθώς και
το άνοιγμα και κλείσιμο της σάλας. Στη
φωτογραφία μας, ή πρωταγωνίστρια της όπε-
ρας «Νόρμα» παρακολουθεί με ένδιαφέρον τη
δουλειά του διευθυντού της.

2 Στο Λος Άντζελες ήρε φωτιά ο ουρανο-
ξύτης της εταιρείας Ρίταφλιντ. Η πυρ-
καία προεκληθή από μια ένωση στο άσανσέρ
και έτυχώς δεν είχε ούτε ένα ανθρώπινο θύμα.
Ο διευθυντής της εταιρείας υπολογίζει πάν-
τως πως οι ζημιές υπερβαίνουν τις 500 χιλιά-
δες δολάρια. Η άστυνομία δε συνεχίζει τις
ανακρίσεις της, γιατί τελευταία εξερεύνησαν
πολλές μυστηριώδεις πυρκαγιές στην πόλη αυτή.

3 Μια τυχαία σύμπτωση έκανε περίφημη τη
μικρούλα Τζένι Γκόουενς, κόρη ενός Λον-
δρέζου έργατη, που μένει σε μια φτωχική
συνικία κοντά στον Τάμεσι. Η μητέρα της
εργαζόταν ως καθαρίστρια σ' ένα σχολείο,
για να μπορέ να κερδίξη λίγα χρήματα και
να στέλνη τη Τζένι σε μια σχολή χορού. Μια
μέρα έπεσε έφτασε τη σχολή αυτή, αναζητών-
τας ένα παιδικό ταλέντο, ο γνωστός σκηνο-
θέτης Σέσαλ Φόστερ. Ο Φόστερ διέλεξε άμέ-
σως τη Τζένι κι' ύστερα από τις απαραίτητες
δοκιμές υπέγραψε επίσημα συμβόλαιο μαζί
της. Η Τζένι γυρίζει τώρα το πρώτο της
φίλμ με το ψευδώνυμο Τζένι Τζώνς.

4 Όταν πρό ενός έτους ο Αμερικανός πε-
ριηγητής Άρθουρ Μπόυερ άντικρυσε για
πρώτη φορά τη Βενετία, ένθουσιασθηκε τόσο
απ' τη ζωή της, ώστε τό επιχειρηματικό μυα-
λό του συνέλαβε άμέσως μια έξυπνη ιδέα.
Αγόρασε επί τόπου αρκετές γόνδολες και μα-
ζί με τους Βενετσιάνους γονδολιέρδες τις
μετέφερε στο Ίλλαντίο, όπου είναι ιδιοκτήτης
ένος δάσους με μια μεγάλη λίμνη. Άπλωσε στη
λίμνη έχτισε ένα ξενοδοχείο και το έδω-
σε τό όνομα «Βίλλα Βενετία». Τό ξενοδο-
χείο του έγινε περίφημο και οι έπισκε-
πτες του ένθουσιάζονται τόσο με τους πε-
ριπάτους με τη γόνδολα, ώστε γίνονται οι
πιο ένθερμοι διαφημιστές του.

“Ένα βράδυ γύρισε πολύ άρ-
γά, ταραγμένος και με την
έκφραση βασανισμένη από
σκέψεις...

Ο άντρας που κάθεται στο μεγάλο άκομφο γραφείο και ρωτά κυττάζοντας στο μάτι ερευνητικά την απέναντί του γυναίκα, είν' ένας άνθρωπος, που το καθήκον του απαγορεύει να συγκινηθεί: Είναι ανακρίτης, όντε είν' ασήπυρος, όττε βλοσυρός. Εί και κάτι χειρότερο: Ψυχρός.

Παίξει μηχανικά κι' έκνευριστικά με το μολύδι του και ζητάει διαρκώς λεπτομέρειες κι' επαναλήψεις, για να βοηθή την κών-τρεψασι» ή να βεβαιώσει την ειλικρίνεια.

Έκείνη τα ξαναλέει, διεκρινίζει, έξήγει, άνοίγει με κόπο την καρδιά της. Σφίγγει τον έαυτό της κι' έμποδίζει τα δάκρυα...

Ἦταν εικοσιόχτώ χρόνους, όταν ἡ ἀνθρώπινη ζούγκλα τῶν φασιστῶν τοῦ Μουσσολίνι ἀκούσθηκε νὰ οὐράλιαξ ἕνα πρωί, χαράματα, μὲ τ' ἀόρατα θηρία, ποὺ τὰ λέγαμε «εἰρηῆνε».

Παντρεμένη, Εἰλὴ ἕνα κοριτσάκι ὀχτὼ χρόνους κ' ὁ ἀντρας της ἦταν μαζὶ τῆς γλυκός, καὶ τρυφερὸς, ὅπως τὰ πρῶτα χρόνια ποὺ ἐρωτᾷ τους. Τὸ ἴδιο ἐκείνου πρωί — στίς 28 τὸν ἱστορικοῦ μήνα — ἔφυγε γιὰ τὸ Μέτωπο, γιὰτ' ἦταν ἐφεδρὸς ἀξιωματικός.

Σὲ τρεῖς μῆνες ἔχασε τὰ ἴχνη του. Ἔπαψε πιά νὰ τῆς γράφῃ. Πέρασε νύχτες καὶ μέρες φρικτῆς ἀγωνίας κι' ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ παίζῃ γιὰ τὸ παιδί της μὰ τραγικὴ κωμῳδία: Νὰ γράφῃ ψεύτικα γράμματα γιὰ τὸ «μπαμπά», νὰ τὰ ρίχνῃ μόνῃ της στὸ ταχυδρομεῖο κι' ὕστερα νὰ τὰ διαβάσῃ στὴ μηρὴν, κλαίγοντας δίδεν ἀπ' τὴ χαρὰ της ποὺ ὁ μπαμπὰς ἦταν καλά καὶ σὲ λίγο θὰ γυρίει...

Τὸ ἄκουσαν τὰ νεῦρα της μ' αὐτὴ τὴν ἀπάνταστη δοκιμασία. Ἐτρεχε δὴ καὶ ἐκεῖ μέσα στὸ σῶλο τοῦ πολέμου τὸν ἀνάμικτο μὲ χαρὲς κι' ἀκατοντάδες πόνους. Ἐτρεχε νὰ μᾶθῃ κάτι, νὰ βρῇ κάποιον τραυματία, ποὺ ἔ- ἦταν στὸν ἴδιον τομεᾶ μέ τὸ Νίκο της, νὰ ἡσυχάζῃ τὴν ψυχὴ τῆς ἑσῶτα καὶ μὲ τὴν κορμὴ γαλήνη, ποὺ δίνει τὸ τραγικό, μὲ οἰστικό ἀγγεῖλια.

Ἔτσι γνώρισε αὐτόν. Τὸν Κώστα Βέρση. Νοσηλεύσαν σ' ἕνα στρα- γόπερα, τόχε προκαλέσει μόνος του γιὰ νὰ μεταφερθῇ στὰ «μετόπι- οθεν» καὶ νὰ γλυτώσῃ τὸ πολὺτιμο τομαίρι του, ποὺ ἦταν τὸ μόνο, ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε.

Τότε ὅμως, τὸν πρῶτον καιρὸ ποὺ τὸν ἐγνώρισε, τῆς ἔκανε τὸ θερμὸ παρτίδα, τὸ μεγάλον ἀδερνοῦσι καὶ τὸν ἀληθινὸ ἥρωα.

Οἱ τύποι αὐτοὶ ποὺ γεννιόνται ἀρβιτσάτες ἔχουν τὸ ταλέντο τῆς ἀπάτης ἐμφυτο.

Μὲ συντριβὴ τῆς ἀνάγγειλε τὸν ἥρωικό θάνατό του ἀντρός της καὶ κατόπιν νὰ κλάμῃ μαζὶ τῆς καὶ νὰ τῆς γίνῃ σὲ λίγο ἀπαρτίτης. Τῆς φερόταν μὲ σεβασμὸ καὶ διακριτικὴν τρυφερότητα. Καὶ σ' ὅλες τῆς πρῶ- παραστάτης τοῦ πόνου της, αὐτὸς παρηγογεῖται, αὐτὸς ἦταν ὁ συμ- κείνῃ τὴν ἰδία ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ συνθῆλῃ στὴ μικρὴ Λέλα κι' ἔ- μά ἔχουν δικηὸ αὐτοὶ ποὺ λένε πὼς ὁ χρόνος εἶναι σιγούρους γιὰ- πάλι ἀδείψεις. Καὶ ἡ μοίρα ἐναῖμι μὲ τὸν Κώστα — γιὰτ' ἦταν μοί- ρα πιά, ὅστερ ἀπὸ ἕνα χρόνον στενὸ ψυχικὸ δεσμὸ ἤρθε σχεδὸν μὲ-

ἦ της. Παντρεύτηκαν.
 "Ἐνα βράδυ, γύρισε πολύ ἀργά, ταραγμένος καὶ
 μὲ τὴν ἑφάρσι βασιανισμένη πρὸ σκέψεως.
 Στὰ ἐπιμονα αὐτὴ ἔχεις;... τὰ δικά της, ἔκανε πῶς
 κάμφθηκε καὶ ἄρχισε ἀπὸ τῆς ὁμιλοῦν. Ἦταν ἀνα-
 κατωμένος στὴν Ἑθνικὴ Ἀντίστασι καὶ οἱ Γερμανοὶ
 μπορούσαν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ τὸν πιάσουν.
 Δὲν τὸν ἐνοίεζε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του. Μὰ ἔτρεμε γιὰ
 κείνην καὶ γιὰ τὴ Λεσὰ....
 Μιά ἑλλίπει εἶχαν: Νὰ φύγουν γιὰ τὴ Μέση Ἀνα-
 τολή. Μὰ ἔχει χάσει τὴν ἐπαφὴ μὲ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ
 συνεργάζονταν καὶ ἔτσι δὲ μπορούσε πιά νὰ βρῇ χρη-
 ματά. Ἦταν ἀπελπιωμένος!...
 Ἡ Πόπη φωτίσθηκε ἀλόκληρη ἀπ' τὸ χαμόγελο τῆς
 ἐλπίδας:
 — Νὰ πούλησας τὸ σπιτί.
 — Τὸ δικό σου;
 — Μαί. Γιατί; Τὶ σημασία ἔχει;
 Χρειάζεται νὰ πῇ καίσεις τὴν ὑπόλοιπὴ συνέχεια;
 Τὸ πούλησας τὸ σπιτί — μιὰ μικρὴ τετραώροφον πολυ-
 κατοικίαν κοντὰ στὴν πλατεία τῶν Ἀγιάμων — καὶ ἕνα
 πρῶτο πήρε μαζί του τὴν Πόπη καὶ τὴν Λεσὰ καὶ πῆγαν
 σ' ἕνα μικρὸ καφενεῖο σὲ τὸ Παγκράτι.
 Ἀπὸ ἐκεῖ θε τοὺς παίρνανε οἱ ἀνθρώποι τοῦ καφε-
 τανίου, ποὺ εἶχε τὸ καίκι. Ἐκάτο λίρες γιὰ τοὺς
 τρεῖς εἶχε συμφωνήσει καὶ τὶς ἄλλες τρακόσιες πε-
 νήντα τίς εἶχε μέσα σ' ἕνα δίχτυ γιὰ ψώνια, ποὺ τὸ
 γέμισε ἀπὸ πάνω μὲ λαχανίδες γιὰ νὰ μὴ βῇ ὅπου
 τὸ στόχο σ' ὑπόκειτο... Κάπνισαν στὰ καφενεδάκι καὶ
 πῖνανε ρεθούκοκαφέ.
 Ἐξάφην, ἕνας τύπος περιέργως μὴνέα μέσα. Ἐρ-
 ρίξε θυδ. -τρεῖς ματιεὶς μὲ προσποιημένη ἀπάθεια, καὶ
 ἦρθε καὶ εὐθείαν ἀπάνω τους.
 Σήκω ἀπάνω Κώστα Βέροση! τοῦ εἶπε. Γερμανι-
 κὴ φασκιστονομία.
 Σ' ἐκάθισε μὲ ἐπιτηδευμένη κρυφὴ συγκίνηση καὶ
 ἀξιοπρέπεια.
 — Τί γυρεύεις ἐδῶ;
 — Βυλῆκα γιὰ... λάδι. Ἐδῶ κάπου εἶπαν στὴ γυναῖκα
 μου εἶπαι...
 Ὁ ἄλλος τὸν διέκοψε:
 — Ἀνολοῦσθες μὲ ὅλοι! Κι' ἡ μικρὴ μαζί!...
 Ὁ Κώστας τὸν κύτταξε στὰ μάτια.
 — Πίνεις ἕναν καφέ πρῶτα;
 Ὁ ἄλλος χαμογέλασε.
 — Τὸν πῖνω, εἶπε.
 Ἡ καρδιά τῆς Πόπης πῆγαινε νὰ σπάσῃ.
 — Πῶσα θέλεις; ρώτησε ὁ Κώστας.
 — Πεντακόσια «κομματάκια».
 — Δὲν ὑπάρχουν.
 — Ἐ, δὲ γίνεται τίποτα!
 Μπήκε στὴ μέση καὶ αὐτῇ. Παρακάλεσαν, ἰκέτησαν
 καὶ δέχτηκε ὁ ἀνθρώπος τῶν Γερμανῶν τὶς τρακόσιες
 πενήντα λίρες...

Πόδη

Καθώς περνούν οι μήνες κι' έπειτα τα χρόνια, ο Κώστας δέν είχε πια κανένα λόγο να δουλεύει οικόπεδο, την παλιά ήσποια του. Της πούλησε, δ.τι είχε και δέν είχε, δέν οικόπεδο, κάτι καλά χρυσασμένα, κι' ύστερα ταμπλά, χαλιά, έπιπλα, δέν με τίποτα, δέν φέρνουν στο σπίτι τύπου όπο-
 τού για να πάρουνε χαρτιά και να βγάλει «γκυλιόττα», κι' εκείνη τ' άνεχόταν όλ' αυτά μοιρολατρικά, σαν κορούλα τής ζωής, μόνο και μόνο γιατί δέν ήθελε να καταλάβει την τραγωδία τους ή λέλα.

★

Ήταν οχτώωμη, έννια παρά τέταρτο, έκείνη τὸ μοιραῖο βράδυ, πού ἡ Πόλη γύρισε στὸ σπiti ἀπ' τὸ μαγαζὶ πὺ δούλευε ταμίαις.

Ήταν κόσμος ἀπ' ἔξω. Κι' ἀτυνιωμαί! Μπήκε μέσα σὰν πρελλή. Ὁ Κώστας κοιτόταν χάμω, νεκρός. Ἡ Λέλα, μεσογύμνη, μὲ σκυμένη τὴν κομποεινζώνη κι' ἄγρια μάτια, κτύπαζε μπροστά της ἕναν ἄνθρωπο ψηλὸ, γερασμένο πρῶρα κι' ἄδύνατο, πὺ ἔδινε προφορικῶς τὴν ταυτὸ-τήτά του στὴν ἀτυνιωμαί, καθὼς ἀκουμποῦσε στὸ τραπέζι τὸ πιστό-λι του :

— Μαραντέας Νικόλαος, ἔφεδρος παρὰματάρχης. Ἐπτόστρεψα χθές ἀπὸ τὸ γεμιστικὸ στρατόπεδο. Τ' ἄλλα θα τὰ πῶ στὴν ἀνάκρισι.

Ἐπесе στὴν ἀγκαλιά του ἡ μάνα. Τὴν ἔσπρωξε. Ἐρρίξε πάνω στὴν κόρη του τὸ παλτό του καὶ πῆγε νὰ τὴ φιλήσῃ. Κι' ἔκλεινε σὰ μαρμα-ριεῖ, δέχτηκε τὸν ἀσπασιμὸ του μυχρὰ, μπρὸς στὴ φρίκη, πὺ προκα-λεῖται πάντα ὁ φονιάς, ἐνῶ ἔλαια χάμω ἀκόμα τὸ πτώμα!... Κι' ἀκόμα, μπρὸς στὴν παγερὴ σκέψι πὺς αὐτὴ ἡ Λέλα, ἦταν ἡ αἰτία νὰ γίνη ὁ πατέρας της φονιάς!...

*
 «Ο ἀνακριτής λέει μὲ φωνὴ βοᾶν, ξεροθήγοντας παράξενα:
 —... Ὅταν ὁ πρῶτος σὺςγός σας εἰσῆλθε εἰς τὸ σπῆτι, εἶρε τὸν
 δευτέρου ἀποπειρώμενον νὰ κακοποιήσῃ κτηνώδως τὴν ἀνήλικον θυγατέ-
 ρα σας. Ἔτσι;
 → Μάλιστα...
 Πῆρε ἀναπνὴ βαθεῖα, ὁ «ψυχρὸς» ἀνακριτής :
 —Κατὰ τὴ γνώμη μου, αὐτὸ εἶναι πλήρης σύγχυσις! εἶπε. Κι' ἐλ-
 πίζω ὅτι τὴν ἰδία γνώμη θὰ ἔχουν καὶ οἱ δικασταί...
 Καὶ σὴκώθηκε.
 *
 «Πλήρης σύγχυσις!... Οἱ ἔνορκοι κι' οἱ δικασταὶ εἶχαν τὴν ἰδία γνώ-
 μη κι' ὁ Κώστας ἀσώθηκε.
 Ἀκόμα, ὥς τόσο ἡ ζωὴ τῶν τριῶν ἀνθρώπων εἶναι βαθεῖα τραυματι-
 σμένη. Κι' ἕνα πῶμα τοὺς παραξέει τὰ ἀνεῖρα τῆς νύχτης.
 Μὰ ὁ καιρὸς, εἶναι σίγουρος καὶ καλὸς γι'αὐτοὺς...»

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Καὶ μᾶς ὑποσχέθηκαν νὰ
μὴν ἀπομακρυνθοῦν!...

ΕΡΩΤΙΚΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Η Ντόλλυ έτρωγε μόνη της, όταν μπήκε ο πατέρας της στη μεγάλη τραπεζαρία του παλαιού επαρχιακού ξενοδοχείου. —Ο κύριος Τζέραλντ έχει ένα δαχτυλίδι για τη μαμά, μέσα σ' ένα κουτάκι, του είπε η Ντόλλυ, με παιδική άφελεια, καταβροχθίζοντας το ψιτό της.

—Εκείνος παράγγειλε απ' το ίδιο ψιτό κι' άρχισε, όταν το σερβίρισαν, να τρώει σιωπηλός. —Ξέρεις τον κύριο Τζέραλντ; τον ρώτησε η Ντόλλυ.

—Ναι, ήμαστε μαζί στο Κολλέγιο, είναι φίλος μου, της απάντησε ο πατέρας της.

—Εκείνη τη στιγμή, ένας άντρας και μία γυναίκα μπήκαν στην τραπεζαρία. Η γυναίκα ήταν πολύ ωραία, αλλά λίγο χλωμή και φορούσε έν' απλό και κομψό φόρεμα. Ήταν η 'Ελίζαμπετ, η μητέρα της Ντόλλυ. Ο άλλος ήταν ο κύριος Τζέραλντ.

—Τζιλ, η 'Ελίζαμπετ πήρε χτές διαζύγιο στο Ρένο, ανάγγειλε ο Τζέραλντ στον πατέρα της Ντόλλυ. Έκανε θαυμάσια, δεν μπορούσε πιά να ζήσει μαζί σου. Και η 'Ελίζαμπετ θα γίνε γυναίκα μου, ύστερ' από λίγο καιρό. Σκοπεύω να της δημιουργήσω μία καινούργια ζωή. 'Ελπίζω πως θα μάς άφισες τη Ντόλλυ, δεν ήσουνα γι' αυτή καλός πατέρας.

—Για ποιά λόγο; ρώτησε ο Τζιλ. —'Ας άφισουμε τα περασμένα! είπε ο Τζέραλντ. Ξέρεις, πολύ καλά, πως το πάθος σου για το ούτοκο και τα χαρτιά, κατόστρεψε τη ζωή της γυναίκας σου και της κόρης σου...

Ο Τζιλ δεν απάντησε. Η 'Ελίζαμπετ κι' ο Τζέραλντ δεινύονταν στο ίδιο τραπέζι, κι' έπειτα η Ντόλλυ ανέθηκε στο δωμάτιό της, ενώ η 'Ελίζαμπετ άνηκε λίγο στον κήπο του ξενοδοχείου. Ο Τζιλ άφησε μόνο τον Τζέραλντ και πήγε στο χώλ. Έκει, σέ λίγο, συνάντησε την πρώην γυναίκα του.

—'Ελίζαμπετ, της είπε, βλέπω πως δεν είσαι και τόσο ευχαριστημένη απ' τον Τζέραλντ. 'Εσφαλές παίρνοντας διαζύγιο. 'Εγώ εξακολουθώ να σέ λατρεύω...

—'Ακουσε, Τζιλ, του απάντησε αυτή, δεν ήθελα να καταστρέψω τη ζωή μου μαζί σου. 'Εσύ δεν σκέφτεσαι τίποτ' άλλο παρά τα γλέντια σου και το ούτοκο!

—Αυτά όλα άνήκουν πιά στο παρελθόν! 'Αλαζα, 'Ελίζαμπετ. 'Εγίνα άλλος άνθρωπος! Και, ζαφνικά, την πήρε στην άγκαλιά του. 'Αλλ' εκείνη άπόμεινε ψυχρή, αδιάφορη. Ο Τζιλ κατάλαβε πως η τακτική που άκολουθούσε, δεν ήταν καλή. Την άφησε κι' ανέθηκε γρήγορα στο δωμάτιό του.

Τι έπρεπε να κάνει; Ο Τζιλ Χάβεν ήταν ένας πρώτης τάξεως δικηγόρος. Το μεγαλύτερό του προτέρημα ήταν η διαίσθησι, η έξυπνάδα. Ο Τζέραλντ, αντίθετα, ήταν ευέλμορος, και το πιο μεγάλο του προτέρημα ήταν η επιμονή. 'Επίσης ήταν πλούσιος και είχε μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του. Ήταν ακόμα ένας φαντασμένος άνδρας. Στο κολλέγιο έμμεϊτο διαρκώς τον Τζιλ και τώρα ήθελε να του πάρη τη γυναίκα του. Και σχεδόν είχε πραγματοποιήσει το σκοπό του!

Η νύχτα ήταν θερμή. Το φεγγάρι ωτίζε τον κήπο. Κανείς δεν μπορούσε να κοιμηθί. Ο Τζιλ είδε στη μεγάλη βεράντα την 'Ελίζαμπετ και τον Τζέραλντ και κατέθηκε για να μείνη κι' αυτός μαζί τους.

—'Ηθελε να κατακτήσει πάλι την καρδιά της γυναίκας του, αλλά δεν ήξερε ποιά μέθοδο ν' ακολουθήσ. Ζαφνικά, τούρρε μία ιδέα.

—'Ελίζαμπετ, είπε στην πρώην γυναίκα του, είπες στον Τζέραλντ πως γνωριστήκαμε και πως άρχισε το ειδύλλιό μας;

—'Εκείνη θέλησε ν' άποφύγη αυτή την ιστορία, αλλά, μπρος στην επιμονή του Τζιλ, υποχώρησε.

—'Ημουν σερβιτόρα σ' ένα ξενοδοχείο, Τζέραλντ, όταν γνώρισα τον Τζιλ, είπε η 'Ελίζαμπετ. Ο πατέρας μου ήταν χωρίς δουλειά κι' έπρεπε εγώ να φροντίσω γιά όλους...

Ο Τζέραλντ σκώθηκε απ' τη θέσι του και πέταξε το πούρο του με μία νευρική κίνησι. —Σερβιτόρα! φώναξε. Δεν τόδερα αυτό, 'Ελίζαμπετ. Δεν μου είχες πη πως ήσουν άλλοτε σερβιτόρα!

—Μόνο το καλοκαίρι, εξήγησε έπεμβαίνοντας ο Τζιλ. Πολλές φοιτήτριες κερδίζουν έτσι τη ζωή τους. Δεν το ξέρεις αυτό, Τζέραλντ; —Σερβιτόρα! ξανάπε ο Τζέραλντ. Γιατί δεν μου το είπες αυτό; παραπονέθηκε στην 'Ελίζαμπετ.

—Γιατί δεν με ρώτησες! του απάντησε εκείνη. άντασθήκες, λοιπόν, πως ήμουν καμιά δούκισσα;

—Και βέβαια, κάτι τέτοιο είχα φαντασθί, είπε ο Τζέραλντ.

—Πολύ σωστά, φώναξε ο Τζιλ, η 'Ελίζαμπετ είναι χάρμα όμορφιάς και εμφάνισης.

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—'Οχι, δεν ήμουν άριστοκράτισσα, όπως φαντάστηκες, είπε η 'Ελίζαμπετ στον Τζέραλντ. Την εποχή που γνώρισα τον Τζιλ, ήμουν άπλως ένα ωραίο κορίτσι, τίποτ' άλλο. Ο Τζιλ ήταν ο άριστοκράτης. Η οικογένειά του ήταν πλούσια και είχε άπέραντα χτήματα.

Ο Τζέραλντ σάπασε, άπογοιτευμένος. Η 'Ελίζαμπετ σκώθηκε και, φεύγοντας, τούς είπε: —'Εγώ πηγαίνω να κοιμηθώ. 'Επληξα εδώ πέρα!

Όταν έφυγε η 'Ελίζαμπετ, ο Τζιλ είπε στον Τζέραλντ:

—Βλέπεις, άγαπητέ μου, την στενοχωρείς! Την κάνεις να πληττει. Είσαι ένας άνδρας και τίποτ' άλλο!...

—Μά τι γυρεύεις από μένα; είπε εκείνος με θυμό. Θέλεις μήπως να μονομαχήσουμε; Βλέπω καθαρά πως με ζηλεύεις!

—Μά άρχισα κιόλας τη μονομαχία! του απάντησε ο Τζιλ χαμογελώντας αινιγματικά. 'Οποιος νικήσθ, θα πάρη την ωραία 'Ελίζαμπετ!...

—Καλά θα κάνης να μάς άδειάσης τη γωνιά, του είπε ο Τζέραλντ με όργη.

—'Οχι, θα μείνω! 'Όπου κι' άν πάς, θα με βλέπης μπροστά σου! Δεν άγαπάς την 'Ελίζαμπετ. 'Απλως την ποθείς, επειδή είναι ωραία κι' έξυπνη. Μά δεν την αγαπάς, όχι. 'Όσο για μένα, είμαι σίγουρος πως μ' αγαπάει άκόμα και θά την ξανακερδίσω!

Οι δύο άντρες ανέθηκαν μαζί τη σκάλα. 'Εγώ απ' την πόρτα της 'Ελίζαμπετ, ο Τζέραλντ στάθηκε και τη φώναξε.

—'Εκείνη, παρουσιάστηκε στο κατώφλι, με μία μεταξωτή ρόμπα, πιο ωραία από κάθε άλλη φορά.

—Τι θέλετε; τούς ρώτησε.

Ο Τζιλ λέει πως σέ στενοχωρώ, της είπε ο Τζέραλντ, και επιθυμώ να τον διαψεύσης!

—Μά αυτό είν' αλήθεια! του απάντησε η 'Ελίζαμπετ άπλά. Μαζί σου πλήτη πολύ, Τζέραλντ! Ο Τζέραλντ άπόμεινε με το στόμα άνοιχτό! Κανείς δεν κοιμήθηκε εκείνη τη νύχτα. Ο Τζιλ κανόνισε τη ζωή του για πέντε χρόνια. Ξεκαθάρισε πρώτα όλους τους λογαριασμούς του και έπειτα δέχτηκε μία θείσι δικαστού, που του έπρετεινέ ο γενικός εισαγγελέας, που ήταν φίλος του. 'Αγρυπνος, περίμενε να ξημερώσθ. Ήταν έτοιμος να δώσθ τη μεγάλη του μάχη, για να ξανακερδίση την άγαπημένη του γυναίκα.

Το πρωί, ο Τζέραλντ και η Ντόλλυ συναντήθηκαν στην τραπεζαρία, την ώρα του προγεύματος. Ο Τζέραλντ θέλησε να την πείσθ πως θα περνούσε καλύτερα, άν δεχόταν να μείνη ως έσωτερική μαθήτρια σ' ένα παρθεναγωγείο.

—'Οχι, του είπε η Ντόλλυ, θά μείνω κοντά στη μαμά μου. Μου το είπε σήμερα. Η μαμά μου δεν θέλει να παντρευθί. Μου έδωσε μάλιστα για σάς αυτό το γράμμα. Διαβάστε το.

Ο Τζέραλντ έγινε κατακόκκινος απ' την έκπληξι και το θυμό του. 'Επειτα, βγήκε σά θύελλα απ' την τραπεζαρία και παράγγειλε στον σωφέρ να έτοιμάσθ το αυτοκίνητό του. Σέ λίγο, κατέβασε τις άποσκευές του κι' έφυγε δίχως να δθ κανένα.

Ο Τζιλ είχε οργανώσει τη ζωή του για πέντε χρόνια. Είχε μπροστά του όλον τον καιρό για να ξανακερδίση τη γυναίκα του. Όταν η 'Ελίζαμπετ κατέθηκε απ' το δωμάτιό της, βρήκε τη Ντόλλυ με τον πατέρα της.

—Πού είναι ο Τζέραλντ; τη ρώτησε.

—'Εφυγε! της εξήγησε η κόρη της.

Η 'Ελίζαμπετ δεν είπε τίποτα. Κάθισε άπέναντί τους κι' άρχισε να πινθ το τσάι της. 'Επειτα κύτταξε τον Τζιλ μ' ένα όνειροπόλο βλέμμα. —'Εξάφνα, τα μάτια τους συναντήθηκαν και η 'Ελίζαμπετ κοκκίνισε.

Ο Τζιλ τάχασε και το κουταλάκι που κρατούσε του έσφυγε απ' τα χέρια.

—'Ηούχασε, Τζιλ, του είπε η 'Ελίζαμπετ. 'Ακουσέ με: σ' αγαπώ. Δεν μ' ενδιαφέρει τί κάνεις ή τί θα κάνης στη ζωή σου. 'Εγώ, δίχως έσένα, δεν ύπάρχω, δεν ζω! 'Αποφάσισα, λοιπόν, να ξαναγνωρίσω κοντά σου, για πάντα!

—'Ελίζαμπετ!

—Δεν έπαθα ούτε στιγμή να είμαι γυναίκα σου. Έκανες καλά, που μ' άκολουθήσες, που δεν μ' άφησες ήσυχη ούτε μία στιγμή, που θέλησες να με ξανακερδίσης. Στάθηκες κοντά μου κι' αυτό μ' έσωσε. Τζιλ, ξέρεις κάτι; Μου φαίνεται πως πραγματικά άλλαξες!

Ο Τζιλ τότε σκώθηκε, πλησίασε την 'Ελίζαμπετ, τη σκώσε απ' την καρέκλα της και την έσφιξε στην άγκαλιά του με τόσο πάθος, σάν να γαντζωνόταν από την ίδια του τη ζωή.

Είχε κερδίσει τη μονομαχία. Η 'Ελίζαμπετ ήταν πάλι δική του. Και οι δύο τους θά ζούσαν ευτυχισμένοι ξανά, με την κόρη τους τη Ντόλλυ.

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΚΕΝΝΕΤΥ

Την έσφιξε στην άγκαλιά του με τόσο πάθος, θά να γαντζωνόταν από την ίδια του τη ζωή...

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η πόλι των Πατρών ήταν ανάστατη. Τη νύχτα της 1 Δεκεμβρίου του 886, Βενετοί κουρσάροι κατώρθωσαν ν' αρπάξουν τη μοναχοκόρη του άρχοντα Νικηφόρου Χλωρού, την πεντάμορφη Χρυσαιγή. Από την προηγούμενη άκομη — γιορτή του πολιούχου της πόλεως 'Αγίου 'Ανδρέου — οι Πατρινοί είχαν προσέξει μία ύποπτη «φούστα» να τριγυρίζει άνοιχτά στο πέλαγος. Κανείς, βέβαια, δεν τολμούσε να πιστέψει πως ήταν πειρατική. Την εποχή εκείνη το Βυζάντιο διατηρούσε ισχυρό στόλο στα λιμάνια του κι' ήταν δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να τα πλησιάσει ξένος επιδρομέας. Καί να που τώρα ο διαβόητος Ρούης Μπελλαμόντε, με το διαβόλεμένο τσούρμιο του, κατώρθωσε να κλέψει μπρος στα μάτια τους σχεδόν, την ωραιότερη άρχοντοπούλα του Μωρία.

Όπως κι' αν είχαν όμως τα πράγματα, ο άρχοντας Χλωρός και ο πατριός Γεώργιος Γαβαλάς, άρραδωνιαστικούς της Χρυσαιγής, αποφάσισαν να κυνηγήσουν τους κουρσάρους. Ο πρωτοστάτης Δημήτριος Μακρής, τους παρεχώρησε ένα βασιλικό δρόμωνα, που μόλις είχε έρβει από τη Σύμωρη γι' ανεφοδιασμό. Καί την ίδια μέρα ξεκίνησαν για να προλάβουν τους άπαγες Βενετούς, χωρίς άστόσο να ξέρουν κατά που είχαν τραθήξει. Πήγαιναν στην τύχη.

Αλλά ο Ρούης Μπελλαμόντε δεν ήταν μακριά. Την εποχή εκείνη, στις νότιες ακτές της Ζακύνθου, υπήρχε ένα μικρό ξερονήσι χωρίς άνομα. Πολύ άργότερα τ' ονόμασαν 'Αγιο Διονύση. Οι ναυτικοί, που περνούσαν από κοντά, έδλεπαν εκεί πάνω ένα παλιό έρειπωμένο πύργο. Από δυο αιώνες, οι πατέρες συμβούλευαν τα παιδιά τους να μην προσεγγίσουν ποτέ στο νησάκι αυτό. Πίστευαν ότι κάθε πλοίο που σταματούσε εκεί έξασανίζονταν και κανείς πιά δεν μάθαινε για την τύχη του. Έπιωφελοόμενος λοιπόν απ' όλες αυτές τις μακάβριες διαδόσεις, ο Μπελλαμόντε χρησιμοποίησε το νησάκι αυτό για όρμητήριό του.

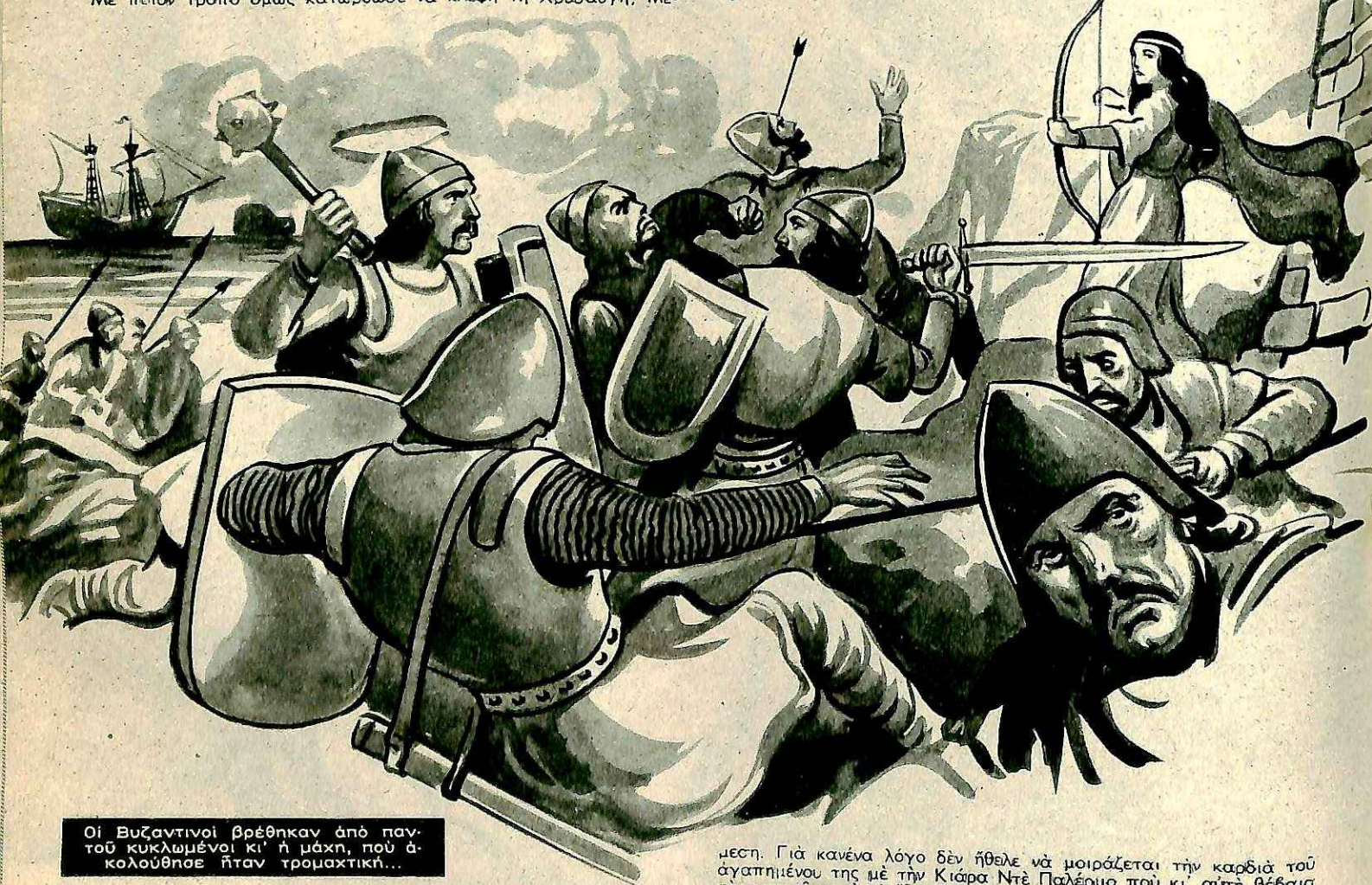
Με ποιόν τρόπο όμως κατώρθωσε να κλέψει τη Χρυσαιγή; Με-

δεν άουρησε να την πλησιάσει και να της φανερωθεί ποιός ήταν. Η άρχοντοπούλα, γοητευμένη σχεδόν που γνώρισε από κοντά το φημισμένο εκείνο πειρατή, άντι να τρωάξει, τον άφησε να της μιλήσει αρκετή ώρα. Κι' όταν ο Ρούης της πρότεινε να την πάρη μαζί του στο μικρό του «βασίλειο», εκείνη χωρίς κανένα δισταγμό δέχτηκε να τον ακολουθήσει για να ζήσει «βίαν παράδοξον, τυχοηρικόν και περιπετειώδη», όπως λέει ο Θεοφάνης, που περιγράφει το δραματικό περιστατικό. Μια τέτοια άμω άπαγωγή, την ώρα εκείνη τουλάχιστον, ήταν τελείως άδύνατη. Όλοι θα πρόσεχαν την άπουσία της και θα την άναζητούσαν. Γι' αυτό προτίμησαν κάτι άπλούτερο.

Την ίδια εκείνη νύχτα, η Χρυσαιγή έδεσε ένα σκοινί στον έξω-στη του πύργου της κι' άρχισε να κατεβαίνει. Το φεγγάρι είχε βασιτέψει και το σκοτάδι ήταν πυκνό. Κάθε λίγο έσκυβε να δει, μα τίποτα δεν φαινόταν. Κατέβαινε σε κατάμαυρο χάος. Όσπου βρέθηκε στην άγκαλιά του πειρατή, που την περίμενε από κάτω. Την άρπαξε εκείνος στα χέρια του και τη φίλησε πολλές φορές στο στόμα στα μάτια, στο λαιμό. Ήταν άλήθεια ξετρελλαμένος μαζί της ο άνθρωπος αυτός, που είχε γνωρίσει τις πιο ξακουστές όμορφιές της Μεσογείου. Ύστερα άπομακρύνθηκαν τρέχοντας άθόρυβα προς την ακρόθαλασσία. Η κουρσάρικη «φούστα» ήταν έτοιμη να ξεκινήσει...

Στο «βασίλειο» όμως του Μπελλαμόντε, που έφτασαν την άλλη μέρα, η Χρυσαιγή βρέθηκε μπρος σε μίαν έκπληξη. Στο νησί υπήρχε κι' άλλη γυναίκα. Μία νέα συνηνευτική. Στο νησί υπήρχε κι' άλλη γυναίκα. Μία νέα συνηνευτική. Στο νησί υπήρχε κι' άλλη γυναίκα. Μία νέα συνηνευτική.

Και από εκείνη τη στιγμή σκέφτηκε πως έπρεπε να τη βγάλει μία για πάντα από τη

Οι Βυζαντινοί βρέθηκαν από παντού κυκλωμένοι κι' η μάχη, που άκολούθησε ήταν τρομακτική...

ταμπερισμένους σε χωρικό, ο «τρομερώτερος των πειρατών του χρυσού αιώνας της πειρατείας», βγήκε άπαρατήρητος στην Πάτρα και παρακολούθησε το πανηγύρι του 'Αγίου. Όλόκληρη η πλταεία της πόλεως ήταν τότε σκεπασμένη από πάνω, σαν ένα είδος στώας. Έκεί συγκεντρωνόταν όλος σχεδόν ο πληθυσμός για να γιορτάσει. Πλούσιοι και φτωχοί, λαίκοι και άρχοντες. Ο σκοπός του Ρούη, βέβαια, δεν ήταν άλλος, παρά το πως να κατασκοπεύσει αυτούς που είχαν περισσότερα χρήματα και χρυσαιφικά, για να τους άιχυμαλώσει κατόπιν. Μά όταν είδε μπροστά του να λάμπει η υπέροχη όμορφιά της Χρυσαιγής, τα έξεχσε όλα.

μεση. Για κανένα λόγο δεν ήθελε να μοιράζεται την καρδιά του άγαπημένου της με την Κιάρα Ντε Παλέρμιο που κι' αυτή βέβαια την κυτούσε με το ίδιο θανάσιμο μίσος. Άνάμεσα στις δυο εκείνες γυναίκες άρχισε τότε ένας κρυφός κι' άδίστακτος πόλεμος. Έκεί προσπαθούσε να καταικήσει την άλλη κι' έκαναν το πάλι για ν' άρέσουν περισσότερο στο μοιραίο κατακλιτή τους.

Όστόσο, μία νύχτα που έλειπε ο Μπελλαμόντε, η Χρυσαιγή μπήκε στο δωμάτιο της Κιάρας. Η πανέμορφη Βενετιάνα κοιμόταν άνυππη. Το κεφάλι της ήταν γυρισμένο στο ένα πλάι. Το φεγγάρι που έμπαινε από το άνοιχτό παράθυρο του πύργου, την έλουζε μ' ένα φως παραμυθένιο. Παρατηρώντας τ' ωραίο εκείνο κορμί, που τόσες φορές θα το είχε άγκαλιάσει ο Ρούης, η Χρυσαιγή δάγκωνε με πείσμα τα χείλη της. Καί χωρίς κανένα δισταγμό, τρά-

βηξε άπό τα μαλλιά της μία μακριά χρυσή καρφίτσα και με δύναμη τη βύθισε στην καρδιά της αντίζήλου της. Η Κιάρα προσπάθησε ν' άνασκηκώ μ' ένα βογγητό, άπλωσε τα χέρια της σαν να ζητούσε βοήθεια κι' έπεσε στο προσκέφαλό της σπαράζοντας απ' τον πόνο. Σε λίγο ήταν νεκρή...

Όταν την άλλη μέρα ο Μπελλαμόντε γύρισε με το τσούρμιο του στο νησί, βρήκε την Χρυσαιγή να κλαίει σπαραχτικά. Του έξηγησε τότε πως κατά το διάστημα της νύχτας η «άγαπημένη» της Κιάρα είχε πεθάνει ξαφνικά και δεν τολμούσε να μπει στο δωμάτιό της, γιατί φοδόνει! Ο Βενετός δεν είχε κανένα λόγο να μην την πιστέψει. Ποτέ δεν είχε προσέξει το θανάσιμο μίσος, που βασάνιζε τις δυο γυναίκες. Νόμιζε άπλως πως ήταν μία συνηθισμένη, όσο και φυσική αντίζήλια. Ούτε πρόσεξε το άσήμαντο εκείνο σημάδι που της είχε αφήσει η καρφίτσα κάτω από το άριστερό της στήθος. Άλλωστε δεν είχε καιρό να εξετάσει περισσότερο το ζήτημα. Τρία μεγάλα βυζαντινά πλοία τον είχαν κυνηγήσει και τώρα το νησάκι ήταν πολιορκημένο από παντού. Η φυγή τους ήταν άδύνατη!...

Έπί κεφαλής του στόλου βρίσκεται ο πατέρας σου και ο άρραδωνιαστικός σου, της έλπε ο Ρούης σκεπτικός. Θα μπορούσα να βγώ με το καράβι μου και να παλεψίσω μαζί τους. Άλλά αν καταστραφώ, έσύ τί θ' άπογίνεις;

Η Χρυσαιγή άρπαξε ένα βέλος, το στήριξε στο τόξο της και το έστειλε με θυμό να καρφωθεί στη στήγη του πύργου. Τόσον καιρό που ήταν εκεί πάνω, είχε μάθει να σημάδεύει σαν τον καλύτερο σκοπευτή. Άπότομα λοιπόν γύρισε το κεφάλι της και χαμογέλασε. Καί το χαμόγελό της αυτό έκρυβε τέτοια σκληρότητα, που κι' ο Βενετιάνος άκόμη άνατρίχιασε. Η άρχοντοπούλα είχε συλλάβει ένα σατανικό σχέδιο στο μυαλό της. Έμπλεξε τα μικρά έγκληματικά της γέρια γύρω από το λαιμό του, τον κύτταξε βαθείά στα μάτια και τον ρώτησε:

— Αν αυτούς που ήρθαν να σε πιάσουν κατώρθωνες να τους βγάλεις στο νησί, θα μπορούσες να τους κάνεις καλά;

Κι' όταν πήρε καταφατική άπάντησι, πρόσεξε άποφασιστικά:

— Έγώ, λοιπόν, θα σους φέρω! Πες σε μερικούς άντρες σου να με άδηγήσουν στο πλοίο του πατέρα μου. Έσύ με τους υπόλοιπους έτοιμάσε την άμυνά σου για να τους υποδεχτής...

Ο Μπελλαμόντε δίστασε για μία στιγμή. Δεν άργησε άστόσο να πειστή από τις παρακλήσεις της και διέταξε τους άνθρώπους του να τη μεταφέρουν στο βυζαντινό καράβι με το δικό του. Ο άρχοντας Χλωρός και ο Γεώργιος Γαβαλάς είδαν το πειρατικό να πλησιάζει κι' έτοιμάστηκαν για επίθεση. Τότε όμως παρατήρησαν έκπληκτοι στο κατάστρωμά του τη Χρυσαιγή. Σπεκόταν με άλλοσίδες στα χέρια, με τα μαλλιά λυμένα στους ώμους, έυπόλυτη και ρακένδυτη. Μόλις το πλοίο έφτασε κοντά στο δικό τους, οι Βυζαντινοί είδαν τη σημαία παραδόσεως να κυματίζει ψηλά. Πήδσαν τότε πάνω στο πειρατικό με τις λόγχες στα χέρια. Κι' η Χρυσαιγή έπεσε κλαίγοντας στην άγκαλιά του πατέρα της.

Ο Ρούης Μπελλαμόντε θέλει να παραδοθί, του έπτε. Άλλά μόνο σε σένα, πατέ-ρα. Έλπίζει στη μεγαλοψυχία σου, έπειδή δεν με πουλήσε για σκλάβο. Στην παράδο-σί του, βέλω να έλμαι κι' εγώ μπροστά για να χαρώ την ταπεινώσί του...

Ο Χλωρός πρόσταξε τους άντρες του να βγούν στο νησί. Το ίδιο έκανε κι' ο Γαβαλάς. Χωρίς να υποψιάζονται την παγίδα που τους έστηνε η τραγική εκείνη νέα, πήδσαν στην ακρόθαλασσία και κίνησαν για τον πύργο. Ξαφνικά όμως βρέθηκαν κυκλωμένοι από παντού. Η μάχη που έπακολούθησε τότε ήταν κάτι φοβερό. Το νησάκι βογγούσε δολόκληρο από τις φωνές και τα κατασχευτήματα. Σε μία στιγμή οι πέ-τρες βάρθηκαν μ' αίμα. Άξιωματικοί και ναύτες, έπεφταν αίματοκυλισμένοι στη γή

και τα πτώματα στοιδάζονταν σωρό. Η εύ-καλη αυτή σφαγή των άνυππτων άνδρών, είχε μεθύσει τους πειρατές.

Την ίδια στιγμή όμως, πίσω από τους άπότομους βράχους, είδαν να υψώνονται τεράστιες φλόγες. Οι κουρσάροι είχαν βάλει φωτιά στα καράβια των Βυζαντινών για να τους άποκλείσουν έτσι την υποχώρησι. Ο Γαβαλάς που κατάλαβε τον τρομερό κίνδυνο, πήρε τους άντρες του και πολεμώντας κατώρθωσε να επιβιβάσει στο πλοίο του που δεν είχε άκόμη πειραχτεί από τη φω-τιά, που κατέτρωνε τ' άλλα. Μά ο Νικηφόρος Χλωρός πολεμούσε άκόμη άδάμαστα.

Όσπου ξαφνικά έπεσε νεκρός, χτυπημένος από ένα βέλος που το κάρφωσε η κόρη του άνάμεσα στα μάτια. Οι υπόλοιποι άναγκάστηκαν να παραδοθούν.

Οι πειρατάι άστόσο δεν σάθηκαν τυχε-ροί. Στη μέση του πελάγους ο Γεώργιος Γαβαλάς συναπαντήθηκε με δύο πλοία που τα κυβερνούσε ο Δημήτριος Νοταράς. Άμέ-σως γύρισαν όλοι πίσω και πολιορκήσαν το νησί. Η πολιορκία κράτησε πάνω από μή-να, ώσπου άρχισαν να λιγοστεύουν τα τρό-φιμά τους. Οι Βενετοί ζήτησαν τότε να διαπραγματευτούν την παράδοσί τους, μα ο Γαβαλάς άνήθηκε ν' άκούση τους όρους τους. Σε τέλος σήκωσαν λευκή σημαία. Ά-λυσόμετος τότε ο Ρούης Μπελλαμόντε μετα-φέρθηκε στη «βασιλεύουσα».

Δεν έγινε όμως το ίδιο και με τη Χρυσαιγή Χλωρού, το «κακόν άνθος του Μω-ρέως», όπως την άποκαλούν οι χρονικογρά-φοι της εποχής. Μόλις βρέθηκε στα χέρια των Βυζαντινών, οι ναύτες, με την άπειλή έτι-θα στανσίαν αν δεν τους την παρέδιδαν άμέσως, την πήραν για να την τιμωρήσουν όπως της άξιζε. Την έδεσαν σ' ένα στύλο, της γύμνωσαν τελείως την πλάτη κι' έμπρος-στά συναγμένα πληρώματα των τριών πο-λεμικών, άοχισαν να τη μαστιγώνουν και να τη λιθοβολούν. Αυτός που έριξε την πρώτη πέτρα έναντίον της, ήταν ο Γεώργιος Γα-βαλάς. Έτσι, ύστερα από λίγο, η πεντά-μορφη εκείνη άρχοντοπούλα των Πατρών με την έγκληματική ψυχή, βρισκόταν θαμμένη κάτω από ένα μεγάλο σωρό λιθαρών. Ο σωρός αυτός, όπως λέγεται υπάρχει άκόμη και σήμερα στο νησάκι του 'Αγίου Διονύ-σιου, κι' ονομάζεται από το λαό το «νά-θεμα της άρχοντοπούλας».

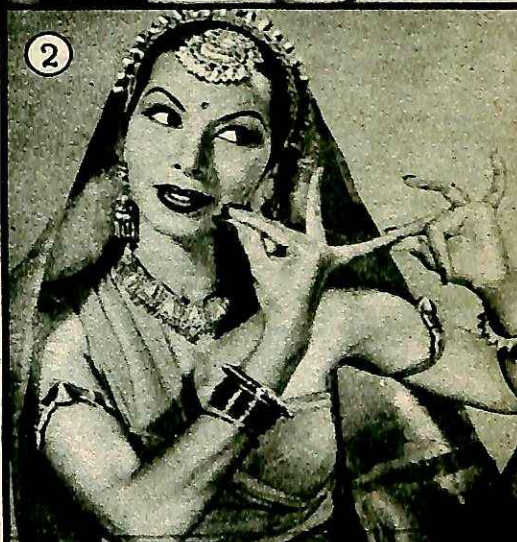
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

1 Ο Έλβετός δόκτωρ Μάξ Χέχλι έπινόησε και κατασκεύασε ένα μηχανήμα, που το ώ-νόμασε «Ελεκτροκομπρέσορ». Με το μηχανή-μα αυτό επιτυγχάνει σήμερα τη θεραπεία των παιδιών, που υποφέρουν από άσθμα, το όποιο δεν προκάλεσε άκόμη μεταβολές στους πνεύ-μονες και στην καρδιά τους. Ο «Ελεκτροκομ-πρέσορ» καθιστά δυνατές τις εισηγίες δια-φόρων φαρμάκων, που υπό τη μορφή εισπι-νών, είναι πολύ πιο άποτελεσματικά παρά εάν τα έπαιρνε ο άσθενής από το στόμα ή με ένε-σεις. Στη φωτογραφία μας ένα παιδάκι, που θεραπεύεται από το άσθμα του με τον «Ε-λεκτροκομπρέσορ» υπό την επίβλεψη του δό-κτορος Χέχλι.

2 Η Σουγιάτα, άστράς σήμερα της άμε-ρικανικής τηλεόρασεως, είναι μία άραία Ινδιάνα που όφειλε τη μεγάλη επιτυχία της στο γεγονός ότι, χωρίς λόγια, έξέρι να εκ-φράζει όλα τα άισθήματά της. Η Σουγιάτα με μορφαίσεις και με την πανάρχαια γλώσ-σα των δαχτύλων της πατρίδος της, μπορεί και έκφράζει στην τηλεόρασι όλα όσα έξέρι σχετικά με το έρωτα, γιατί ο Ινδιάνικος χορός των δαχτύλων είναι συγχρόνως κι' ο χορός του έρωτα στην πατρίδα της.

3 Ο έργατης που φαίνεται στη φωτογραφία μας, κατασκευάζει ένα καλούπι μέσα στο όποιο θα χυθεί ένα μέρος της άποτοιμπί-νας, μιας γεννητήριας παραγωγής 200.000 κι-λοβάτ, την όποια θα τοποθετηθι το μεγάλο άμερικανικό εργοστάσιο «Ουέσταν χάουζ» στο νέο εργοστάσιο άτομικής ένεργειας, κοντά στο Πόρτλανθ του Όχάιο.

4 Οι Γάλλοι ύπαρξιστάι κατά τα μεταπολε-μικά χρόνια είχαν ένα ένδυμα: την τρα-γουδίστρια Ζουλιέτ Γρεκώ. Μία μέρα όμως η Ζουλιέτ τους άπογοήτευσε. Παντρεύτηκε το γνωστό ήθοποιό Φίλιπ Λεμαίρ, που δεν ήταν... ύπαρξιστής κι' έγκατέλειψε το Σαιν Ζερ-μαίν γτε Πρέ, έπειδή έπρόκειτο να γίνει μη-τέρα. Στη φωτογραφία μας οι έοιχόμενοι γονείς μαζί με το παιδί τους.

Μικρός Έσκιμωός του Σιοροπαλούκ.

Με τους βορειότερους ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Το ταξίδι του Γάλλου εξερευνητή
του Ζαν Μαλορί στο Σιοροπα-
λούκ της Γροιλανδίας

ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ δόλοκληροι μήνες, ο Γάλλος εξερευνητής Ζαν Μαλορί έζησε ολοήμερος, με την συντροφιά των Έσκιμωών και των σκύλων τους, στο βορειότερο κατοικημένο σημείο της Γης: Το Σιοροπαλούκ της βορείου Γροιλανδίας.

Ωστόσο, πρέπει να προσθέσουμε ότι και να ήθελε, μια και το άποφασισε να πάει — δεν θα μπορούσε να μείνει λιγότερο, εκτός αν έμενε μόνο εκκοιμισμένοι άδρες. Το δονικό πλοίο «Φύλλα», που μετέφερε τον Μαλορί στο Σιοροπαλούκ, δεν προσεγγίζει στις ακτές αυτές, παρά μονάχα μία φορά τον χρόνο. Τον υπόλοιπο καιρό, η θάλασσα είναι κλειστή από τους πάγους. Και χρειάζεται να ξεαναγνωρίσει το καλοκαίρι, ν' ανοίξουν και πάλι οι πάγοι, για να προσεγγίσει στο βορειότερο χωριό του κόσμου το πλοίο αυτό, που είναι ο μοναδικός σύνδεσμος του με τους υπόλοιπους ανθρώπους.

Ένα παράξενο συναίσθημα κατέλαβε τον Γάλλο εξερευνητή, που αφήρηθη, γυρίζοντας, τις εντυπώσεις του από την μακροχρόνια παραμονή του στη χώρα των Έσκιμωών. Ήταν το «Φύλλα» απεμακρύνθηκε από τις ακτές, με την δανική και την γαλλική σημαία στο κατάρτι του, αφιονιστάς τον μόνο, ανάμεσα σε μια μακρινή και αγνώστη ράτσα. Ένοιωσε μίαν έντονη ήδονη, στη σκέψη πως βρισκόταν αυτή τη στιγμή βορειότερα από κάθε άλλο λευκό του πλανήτη μας. Κοντά του δεν υπήρχαν πια παρά μόνον Έσκιμωοί, χαμένοι στις γωνίες και τις υψίλες τους μπότες.

Σιγά-σιγά, άρχισαν να τον πλησιάζουν και, αφού βεβαιώθηκαν πως ο περιεργός αυτός ξένος είχε πραγματικά αποφασίσει να μείνει μαζί τους, ώπου να ξαναγνωρίσει το πλοίο, προσφέρθηκαν να του δώσουν τις απαραίτητες οδηγίες, για να χτίσει την «Γκλόν» του, την καλύβα από έξωλο και άχυρο, που θα το χρησίμευε για κατοικία. Τον βοήθησαν, ακόμη να μεταφέρει τα πράγματά του, λέγοντας «ευχαριστώ» για κάθε ευχάριστά, όταν κάποιος απ' αυτά τους φαινόταν εξαιρετικά όμορφο.

Πολύ αργότερα, ο Μαλορί έμαθε ποιο λόγο είχαν δώσει αυτές οι ευχαριστίες. Οι Έσκιμωοί πίστευαν πως, όταν θα έφευγε, θα τους άφηνε πώς ελχε φέρει μαζί του!

Σε λίγες μέρες, με την βοήθεια των πρόθυμων Έσκιμωών, η «Γκλόν» ήταν έτοιμη. Την άποφασισαν τρία δωμάτια: Ένας διάδρομος στην είσοδο, για τα ρούχα και τα όπλα, ένα δωμάτιο για τον Έσκιμωό υπηρέτη κι ένα μεγαλύτερο, διαστάσεων 5Χ2, για τον ίδιο, με μερικά κασόνια για έπιπλα και μία σόμπα — την μοναδική σόμπα του Σιοροπαλούκ!

Η σόμπα αυτή το στόλιζε ένα α-νάλη και, όταν άναβε, γέμιζε μ' ένα σύννεφο καπνού την καλύβα. Είχε, όμως, σε αντίπαρο, μία ιστορική αξία:

Την είχε εγκαταλείψει εκεί η πρώτη ευρωπαϊκή αποστολή, που πάτησε το πόδι της στο Σιοροπαλούκ, το 1908!

Όσο για κάρβουνα, ο Μαλορί είχε φροντίσει να προμηθευτεί μία άκρετά σημαντική ποσότητα από τη νότιο Γροιλανδία και να τα μεταφέρει, μαζί με τα άλλα του εφόδια.

Το τελευταίο, που εγκατέστησε στην «Γκλόν» του, ήταν μία κεραία ασυρμάτου, για να επικοινωνή με τους συμπατριώτες του εξερευνητές, που τους είχε αφήσει στη Θούλη, μερικούς παραλλήλους νοτιότερα. Φυσικά, στις συνδιαλέξεις τους, κι' αυτός και εκείνοι, αποκλεισμένοι από τον κόσμο, δεν είχαν να πουν μεγάλα πράγματα. Η συνωμωμία περιοριζόταν στην ανταλλαγή διαβεβαιώσεων για την καλή τους υγεία και σε πειράγματα.

Ανέμεσα στους συντρόφους του στην πολική έρημιά, τα παιδιά προένοσαν το μεγαλύτερο ενδιαφέρον στον Γάλλο εξερευνητή. Οι μικροί Έσκιμωοί, όπως διαπίστωσε, λάτρευαν, περισσότερο από κάθε τι άλλο, τα ξένα εικονογραφημένα περιοδικά, που τους έφερνε, στην μοναδική επίσκεψή του τον χρόνο, το δανικό πλοίο. Ιδιαίτερη γοητεία τους έεασκούσε το αμερικανικό περιοδικό «Λάιφ». Κύπταζαν αχόρταγα τις πολύχρωμες ρεκλάμες του, που τους αποκάλυπταν έναν μακρινό κι' άπιαστο κόσμο. Άντιθέτα οι φωτογραφίες, που έδειχναν πολεμικές σκηνές ή συγκρούσεις γκάνγκστερ με αστυνομικούς, τους προένοσαν έναν άπιαστο πανικό. Η ερηνική παράδοση δόλοκληρων αιώνων, που κυλούσε στο αίμα τους, έκανε όλους τους Έσκιμωούς, μικρούς και μεγάλους, ν' ανατριχιάζουν στο αντίκρουσμα αυτών των εικόνων και να χύνουν καφτά δάκρυα για τους άγνωστους σκοτωμένους!

Ο Μαλορί δεν άργησε να καταλάβει πως για τους λευκούς, τους εκρασιλούς, οι Έσκιμωοί δεν τρέφουν κανένα θαυμασμό, αλλά τους βλέπουν με συγκατάβαση κι' επίεικεια, σαν αξιοπερίερα, λίγο παλαδά υποκείμενα, που δεν έχουν κατορθώσει ν' ανακαλύψουν το μυστικό της ζωής.

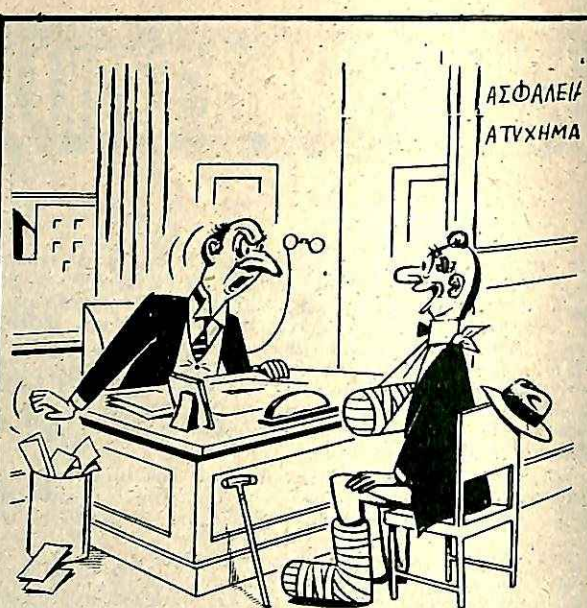
Τα αιώνα πρόβλημα, που στους πολιτισμένους λαούς, γίνονται άφορη για να χύνεται τόσο αίμα και τόσα δάκρυα, για τους Έσκιμωούς είναι ανύπαρκτα. Στο Σιοροπαλούκ, πλούσιοι και φτωχοί μόνον είναι οι σκύλοι του (έχει καθέναν 10 ως 14 και τρέφει γι' αυτούς περισσοτέρη ακόμη αγάπη, απ' όση για τα τρία καμάκια του. Δεν φιλοδοξεί δε να αποκτήσει τίποτα περισσότερο.

Αγνώστα είναι ακόμη, στην βορειό-θη. Στο φυσιογνωτικό ένδοκτο, οι Έσκιμωοί δεν δίνουν τις δυνήρες εκείνες έτα. Και δεν φιλοδοξούν αποκλειστικότητα... Με έγκάρδια φιλοφροσύνη την τους προσέφερε ταυτόχρο — προσέφεραν στον φιλοξενομένο τους την κόρη τους ή την γυναίκα τους, χωρίς να φαντάζονται πως διέπρατταν έτσι μίαν ανήθικη πράξη.

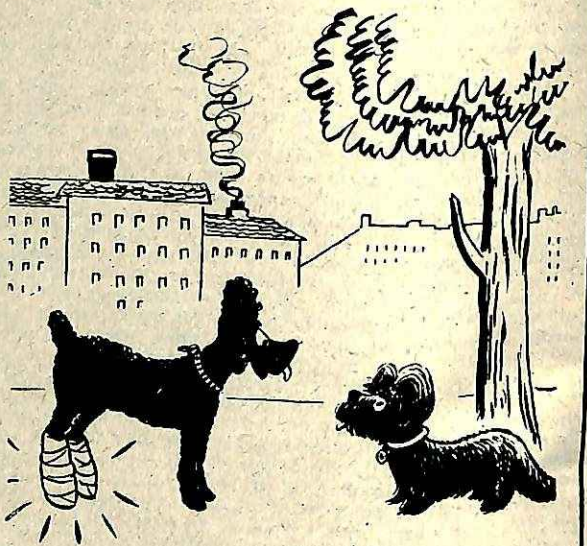
Το μόνο, αποκλειστικά το μόνο, για το οποίο ο Μαλορί διεπίστωσε πως οι Έσκιμωοί, αίσθανονταν αληθινό πάθος, είναι το φαγητό. Τρώνε μ' απόλαυση, με ήδονη, με φανατισμό! Όσο για το πως και το τι τρώνε, μία λεπτομέρεια είναι άρκετή: «Οτι προτιμούν έκαστο φερές περισσότερο το ώμο κρέας από το μαγειρεμένο.

Τον Φεβρουάριο ειδικά, τρώνε πολύ περισσότερο απ' όσο στους άλλους μήνες, γιατί δεν έχουν τίποτε καλύτερο να κάνουν για να διασκεδάσουν την πληγή τους. Αυτό τον μήνα, το κρύο γίνεται άφορητο, ακόμη και για τους Έσκιμωούς. Η θερμοκρασία φθάνει τους 55-60 βαθμούς υπό το μηδέν! Έτσι, κλείνονται όλοι στις «Γκλόν» τους και καταναλώνουν τις προμήθειες, που είχαν μαζέψει το καλοκαίρι.

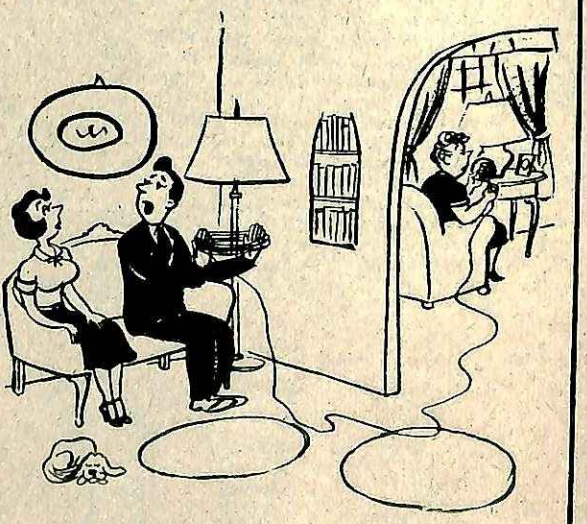
Ωστόσο, την γυμνή, την άεστη και παγωμένη πατρίδα τους, οι Έσκιμωοί την αγαπούν, όσο είναι ζήτημα αν άλλος λαός αγαπάει την γη του. Η καταστροφή έρημιά αυτής της χώρας, η επίληξη της λευκότητας, που έκινει γη και ουρανό και παίρνει, προς το βάθος του ορίζοντα, μία παράξενη μενεζελιά απόχρωσι, είναι γι' αυτούς το άπαντο της θοοφίας. Ο χειμώνας τους είναι, βέβαια, άδυνος... Άλλα το καλοκαίρι, που ένας ασθενικός και κίτρινος ήλιος, προβάλλει για λίγες ώρες στον ούρα-νό και η θερμοκρασία ανεβάζει στους 4 ή 5 βαθμούς υπέρ το μηδέν, ο Έσκιμωός αισθάνεται πως η εύτυχία είναι αδύνατο να υπάρχει σε απομονωμένη άλλο γεωγραφικό παράλληλο της Γης!

— Είμαι βέβαιος, κύριε διευθυντά, πως δεν θα με πετούσαν έξω με τις κλωτσιές, χτές, οι άνθρωποι σας, αν ήξεραν πως είμαι ασφαλισμένος στην εταιρεία σας!...

— Στην 'Ιταλία που πήγαμε ήταν περίφημο, μόνο που μερικά δένδρα εκεί έχουν πολλά άγκυρια!...

— Μου φαίνεται πως η μαμά σου δεν μ' εμπιστεύεται!...

ΗΤΑΝ τόσο ο φόβος που είχε κυριέψει την κ. Τζούλια Τόμας, ώστε η Σύνοψή της έτρεμε στα άδυνατα χέρια της. Σαν υπνωτισμένη απ' τον τρόμο που της προκαλούσαν οι ματιές της υπηρέτριάς της, Καίτης Γουέμπστερ, η μικρο-κοσμημένη αυτή γρηγοίνα έφυγε απ' την έκκλησία, στα μισά της λειτουργίας του έσπερινου, και τράβηξε για το σπίτι της, μέσα απ' τους σκοτεινούς δρόμους. Πήγαινε, δίχως να το ξέρη, προς την κα-ταδίκη της...

Καθώς ανέβαινε λαχανιασμένη τη σκάλα της, άκουσε ν' ανοίγη η πόρτα της κουζίνας... Και ξαναείδε τα λεπτά και σφιγμένα χείλη και τα μοχθηρά μάτια της υπηρέτριάς.

Η φρίκη που της προκαλούσε η γυναίκα αυτή από ένα μήνα τώρα, έφτασε στο κορύφωμά της τη στιγμή εκείνη!

Ήταν μόνο τέσσερες βδομάδες που την είχε πάρει στην υπηρεσία της, από συμπτώνα μάλλον, γιατί της είχε πη πως πάλευε για να μεγαλώσει το αγοράκι της. Εκείνο που δεν ήξερε — ούτε και το έμαθε ποτέ — η καλόκαρδη κ. Τόμας, ήταν πως η Καίτη Γουέμπστερ είχε κάνει πολλές φορές στη φυλακή και πως άγγουσε ποίος από δέκα η δώδεκα άντρες ήταν ο πατέρας του παιδιού της...

Τρέμοντας τώρα απ' το φόβο, η γρηγοίνα έφτασε στην κρεβατο-κάμαρά της. Ρίχνοντας μία ματιά πίσω της, πρόλαβε να δει ένα μπαλτά να υψώνεται απειλητικά πάνω απ' το κεφάλι της!... Εύτυ-χώς γι' αυτήν, δεν μπόρεσε να καταλάβη τίποτ' άλλο. Ωστόσο ζούσε ακόμη, όταν η υπηρέ-τρια την τράβηξε ως το κε-φαλόσκαλο και τη γκρέμισε από κει στο έσγειο. Ζούσε ά-κόμη, όταν η φόνισσα την αρ-παξε απ' το λαιμό κι' επίχει-

Η ΤΣΑΝΤΑ ΜΕ ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛ

ρησε να τη στραγγαλίσει. Ζούσε ακό-μη κι' όταν η Καίτη άρπαξε ένα μα-χαίρι κι' άρχισε να την κομματιάει...

Ένα μήνα αργότερα, καθώς περ-νούσε ένας καρβουνιάρης με το κάρο του δίπλα στον Τάμεσι, στο Ρίσιμοντ, πρόσεξε μία κάσα, που την είχε πετάξει το ρεύμα στην άχνη. Η περιέργεια τον έσπρωξε να πάει κοντά, να κόψη τα σκονιά που ήταν δεμένη και να την ανοίξη. Πάνωσε τότε απ' τη φρίκη! Μέσα σ' αυτήν υπήρχαν τα κομμάτια ενός γυναικείου πτώματος!

Λίγο αργότερα, οι ιατροδικαστάι τὰ συναρμολόγησαν. Έλεγε μόνο το κεφάλι και το ένα πόδι.

Όλη η ΜΕΥ. Βρετανία συνταράχθηκε απ' το ανατριχιαστικό εκείνο έγκλημα. Υπήρχε μάλιστα μία λεπτομέρεια τόσο ανήκουστη, που έκανε για μία στιγμή την αστυνομία να υποπτευθή πως έπρό-κειτο για φάρσα φοιτητών της Ιατρικής: Εκείνος που είχε τεμαχι-σει το πτώμα, είχε βράσει κατόπιν τα κομμάτια του!

Όπως σδιόποτε, έτσι η άναγνωρίσι του θύματος φαινόταν πια άδυνατη.

Στο μεταξύ, η Καίτη Γουέμπστερ ζούσε ήσυχα στο σπίτι της δολοφονημένης, πουλούσε τα κοσμήματά της και φρόντιζε να δια-θέση τα έπιπλα της. Ίσχυρίσθηκε μάλιστα σε δυο γνωστούς της, όνόματι Πόρτερ, που έμεναν στο Χόιερσμιθ, ότι είχε παντρευτή με κάποιον Τόμας, ότι είχε χρεώσει κι' ότι είχε κληρονομήσει από κάποιον θεία της ένα σπίτι στο Ρίσιμοντ.

Εκείνοι την άκουγαν με έκπληξη και φέβνο για την τύχη της. Δεν έδωσαν δε πολλή σημασία σε μία μεγάλη τσάντα που είχε μαζί της, όταν πήγε να τους επισκεφθή, και που δεν την άφισε κα-θόλου από κοντά της. Η Καίτη τους έλεγε πως είχε μέσα «ππου-δαία χαρτιά». Στην πραγματικότητα όμως, η τσάντα περιείχε το κεφάλι του θύματος της!

Παρακάλεσε ύστερα τους Πόρτερ να τη συνοδεύουν ως ένα γει-τονικό ξενοδοχείο, για να έμπιστευθή τα «χαρτιά» σε κάποιο φίλο της. Πραγματικά, μπήκε στο ξενοδοχείο, ξαναβγήκε δίχως την τσάντα και βρήκε τους Πόρτερ στο υπάρι.

Τι είχε κάνει την τσάντα; Την είχε κρύψει στο δωμάτιο του ξε-νοδοχείου, που τον έχρηστεύε. Ήταν βεβαία πως το μακάριο αυτό στοιχείο θάταν άρκετο για να τον ένοχοποιήσει και να τον στείλη ίσως στην άγχνη.

Υστερα ο Μπόμπ Πόρτερ τη βοήθησε μία νύχτα να κουβαλήση μία βαρεία κάσα ως τη γέφυρα του Ρίσιμοντ. Ήταν παιδί ακόμα

ο Μπόμπ, 15 ετών μόνον, και δεν είχε πάει ο νους του στο κακό. Κι' η Καίτη — περίφημη ήθοποιός — δεν δυσκολεύθηκε να τον πείσει πως έπρεπε να παραδώσει την κάσα σε κάποιο φίλο της, που θα τον συναντούσε στη γέφυρα.

— Φύγε τώρα... του είπε, όταν έφτασαν εκεί. Θα τον περιμέ-νω εδώ.

Εκείνος υπάκουσε, και ξέχασε σχεδόν αυτό το περιστατικό. Ήταν τόσο, βάρβαρο ν' άκουσε το θόρυβο που έκανε η κάσα, όταν την πέταξε η Καίτη στο ποτάμι...

Γιά λίγον καιρό ακόμη, ο διάβολος βοήθησε την αιματοβαμμένη φόνισσα. Η ζωή εξακολούθησε να κυλά κανονικά στο σπίτι του θύματος της.

Καμμία γειτόνισσα δεν άνησύχησε που δεν φαινόταν καθόλου η γρηγοίνα, γιατί ήξεραν όλες πως συνήθιζε να κλείνεται στο σπίτι της βδομάδες ολόκληρες.

Οι διάφοροι προμηθευτάι της εξακολουθούσαν να παίρνουν πα-ραγγελίες και να τις έκτελούν, δίχως να νοιάζονται αν ανέβαινε ο λογαριασμός.

Η Καίτη πηγαίνεσρχόταν με δέματα. Ήταν τὰ άσπμικά της

Τζούλιας Τόμας, που τάβαζε ένεχυρο ένα - ένα.

Σκαλίζοντας στα παλιά γράμματα της γρηγοίνας, η Καίτη ανα-κάλυψε διάφορες χρήσιμες πληροφορίες γι' αυτήν, που τη βοήθησαν στο σατανικό έργο της. Όταν τὰ κανόνισε πια όλα, πούλησε τὰ έπιπλα κι' έτοιμάσθηκε να φύγει.

Ένα σπουδαίο όμως σημείο, που δεν είχε ανακαλύψει η δεν τούχε δώσει προσοχή, ήταν ότι η σπιτινοικοκυρά του θύματος της έμενε στο διπλανό σπίτι!

Φυσικά, η γυναίκα αυτή παραξευένθηκε, όταν είδε να φορτώνουν σ' ένα κάρο τα έπιπλα της ενοικιαστροφίας της.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε.

— Η κ. Τόμας πούλησε τὰ πράγματά της, γιατί φεύγει, της έ-έληξε η Καίτη.

— Μα πως δεν μ' είδοποίησε; Που είναι η κ. Τόμας; ρώτησε η έλλη.

Η Καίτη μάζωσε κάτι άόριστες δικαιολογίες.

— Καλά! Θα ξεκαθαρίσω εγώ αυτή την υπόθεση! φώναξε η σπιτινοικοκυρά.

Η Καίτη άνασώθηκε τους ώμους της, πέταξε τὰ τελευταία μι-κροπράγματα πάνω στο κάρο κι' έφυγε βιαστικά. Πήρε το πρώτο τραίνο για το Λίβερπουλ, κι' από κει πέρασε στην 'Ιρλανδία, σκο-πεύοντας να καταφύγει στο χωριό της, το Κίλλαν.

Φυσικά, η αστυνομία δεν δυσκολεύθηκε να ανακαλύψει τὰ ίχνη της. Τη βοήθησε σ' αυτό ο άγοραστής των έπιπλων, που τον είχαν συστήσει στην Καίτη οι Πόρτερ. Η έρευνα αυτή ώδηγησε τους ά-στυνομικούς στην ανακάλυψη της μυστηριώδους τσάντας με το καμ-μένο κεφάλι.

Όταν την έπιασαν, η Καίτη προσπάθησε να ένοχοποιήσει όσους ανθρώπους ήξερε, ακόμη και τους Πόρτερ.

Αφού απέτυχε σ' αυτό και κατάλαβε πια πως είχε χάσει το παιχνίδι, έκαμε μία τελευταία προσπάθεια για ν' άποφύγει την άγ-χνη. Ζήτησε δηλαδή την επίεικεια του δικαστηρίου γιατί έπρόκει-το δόνη να γίνει υπέρα.

Μά ο ίσχυρισμός της αυτός αποδείχθηκε ψεύτικος και πλήρως το έγκλημα της με τη ζωή της.

Για πολλά χρόνια μετά τη θανατική της έκτέλεσι, το όνομά της έφερνε ένα ρίγος φρίκης σ' ολόκληρη την Άγγλία.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

ΤΡΑΓΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Μπιάνκα βγήκε στο μικρό μπαλκονάκι της κάμαράς της και κύτταξε με λαχτάρα πέρα μακριά, στον άσπρο δρόμο, όπου προχωρούσε ο 'Αλφόνσο ντ' Λάσκο, ο ωραίος «τορεαντόρ», σφουρίζοντας ευθυσία κάποιο παλιό τραγουδάκι της 'Ανδουσίας.

Ένα λεπτό, κεντημένο μαντηλάκι έστειλε τον τελευταίο χαιρετισμό της στον άφοβο ταυρομάχο, που κανε χιλιάδες γυναίκες καρδιές να χτυπάνε από συγκίνηση, όταν αντιμετώπιζε τον άγριεμένο ταύρο — εκεί, μέσ' στη ματοβαμμένη άρένα, όπου παραμόνευε ο Χάρος, μ' ένα άπαισιο σαρκασμό στα χείλη, για ν' αγκαλιάσει με τα κοκκαλιάρικα μπράτσα του κάποιο πανέμορφο άθλητικό κορμί...

— Ω, καλέ μου 'Αλφόνσο, έλεγε πριν από λίγη ώρα η Μπιάνκα στον αγαπημένο της, σε βεβαιώω πως η αγωνία του κινδύνου είναι στιγμές πού, με κομμένη την ανάσα μου και με τα μάτια όρθανοίχτα απ' τον τρόμο, σε βλέπω ν' αποφεύγεις με τους βαυμασίους εκείνους έλιγμούς σου, τα φοβερά χτυπήματα του ταύρου... Ω, είν' ένα μεθύσι, αυτό, πού μονάχα με το μεθύσι των φιλιών σου μπορώ να το συγκρίνω!...

— Τόσο πολύ, λοιπόν, σ' αρέσει ο κίνδυνος, αγαπημένη μου; τή ρώτησε ο 'Αλφόνσο, μ' ένα χαμόγελο πούδειχνε την κρυφή ικανοποίησι και την υπερηφάνεια του ανθρώπου πού ναι ικανός να χαρίσει τόσο δυνατές συγκινήσεις.

— Ναί, πολύ! Λυπάμαι πού γεννήθηκα γυναίκα... Αν ήμουν άντρας, σίγουρα θάχα γίνει ταυρομάχος... έπλε η Μπιάνκα, με μια λάμψη στα μάτια.

— Μά εγώ, καλή μου, είν' ευτυχισμένος πού είσαι γυναίκα, ή πιδ όμορφη και θερμή γυναίκα της Ισπανίας, και πού τα γλυκά σου μάτια φωτίζουν την ψυχή μου και τή γεμίζουν θάρρος κι' ευτυχία!

Ένα γλυκό φιλή έκαμε να σωπάσουν για λίγες στιγμές τα φλύαρα χείλη των δυό έρωτευμένων. Ύστερα ο 'Αλφόνσο τινάχτηκε ξαφνικά και έπλε:

— Πρέπει να φύγω, αγάπη μου! Στις 3 ακριβώς, αρχίζουν οι ταυρομαχίες. Έχω μόλις μισή ώρα καιρό, για να έτοιμαστώ και να τρέξω στην άρένα.

— Ναί, πήγαινε, χρυσέ μου. Θάρθω κι' εγώ με τή θεία Λουίζα, στο θεωρείο μας, να σε καμαρώσω πάλι, να σ' αγαπάω λίγο πολύ...

Σε λίγο, ο 'Αλφόνσο χανόταν μακριά, στον άσπρο δρόμο, κι' ή όμορφη Σπανιόλα τούσπελνε τα φίλια πούχε κρύψει στις πτυχές του κεντητού μαντηλιού της...

Εκείνη τήν ήμέρα, το άμφιθέατρο ήταν γεμάτο κόσμος. Θάρχόταν κι' ο βασιλιάς στις ταυρομαχίες. Γι' αυτό, όλόκληρος ο άπείραντος εκείνος χώρος, είχε πάρει μια όμη έορτάσιμη. Σημαίες λάντες κομψές και τοποθετημένες με γούστο, και το προσωπικό άφάνταστα ωραίο κι' επιδελτικό. Οι κερκίδες είχαν γεμίσει από κόσμο, πού σκόρπιζε ένα άδιάκοπο κι' επίμονο βουητό, σαν τεράστιο μελίσσι...

Σ' ένα απ' τα καλύτερα θεωρεία, καθόταν ή Μπιάνκα, πού άστραφτε από όμορφιά και καμάρι. Τή συνόδευε ή πλουσία θεία της, πού τήν αγαπούσε σαν παιδί της και προσπαθούσε πάντα να ικανοποιή κάθε ιδιοτροπία της, να τή κάνει όσο μπορούσε πιο χαρούμενη τή ζωή της.

Είμαι βέβαιη, έλεγε ή γλυκειά Σπανιόλα με τα υπέροχα μάτια και τα κατάμαυρα μαλλιά, είμαι βέβαιη πως ο 'Αλφόνσο μου θα θριαμβεύσει και σήμερα!

— Έχεις ξετρελλαθί πιά μ' αυτό τον 'Αλφόνσο... άπάντησε ή καλή θεία, ψευδοθυμωμένη. Γιατί δεν τον παντρεύεσαι, αφού τον αγαπάς τόσο πολύ;

— Χμ, έχεις δίκιο... Τήν ίδια ερώτηση μού κάνουν όλοι. Μά, ξέρεις... είναι κι' αυτό μια απ' τίς ιδιοτροπίες μου! Τρελλάινωμαι για τίς ταυρομαχίες. Κι' ο 'Αλφόνσο πάλι είναι τρελλός για μένα... Είμαι σίγουρη γι' αυτό. Κάθε φορά πού γυρίζει σε μένα τα βλέμματά του, απ' τήν άρένα, ενώ τον χειροκροτούν χιλιάδες άλλα κορίτσια, το ξέρω πως το κάνει γιατί μ' αγαπάει... Ενώ, αν παντρευόμυε, θ' άρχισω να φοβάμαι πως ίσως με κυττάζει από καθήκον, έπειδή θάμαι ή γυναίκα του.

Είσαι ένα τέρας έγωισμού, κόρη μου! έπλε ή θεία, κουνώντας το κεφάλι της. Τή στιγμή εκείνη, οι σάλπιγγες άνήγγειλαν το φτάσιμο της βασιλικής οικογενείας. Κι' όλος εκείνος ο κόσμος πού πλημμυρίζει το άμφιθέατρο, ξέσπασε σε λητωκραυγές. Ήταν ή στιγμή πού θ' άρχιζε το θέαμα...

Ύστερ' από λίγο, φάνηκε στην είσοδο τής άρένας, ανάμεσα σε μερικούς λεβεντόκορμους ταυρομάχους, πιδ ωραίος και πιδ καμαρωτός απ' όλους, ο 'Αλφόνσο.

Η είσοδος του χαιρετήθηκε απ' το πλήθος μ' άληθινό παραλήρημα ένθουςιασμού.

Αρχισε ή μάχη με τον ταύρο. Οι θεαταί κρατούσαν τήν ανάσα τους, στο δύσκολο τεχνάσιμα πού μεταχειρίζονταν ο ξακουστός σιμένος ζωός.

Πάνω στο μεθύσι του άγώνος και τής άποθεώσεώς του, ο 'Αλφόνσο έκαμε κάποια στιγμή τα μάτια του στα θεωρεία κι' είδε μογελούσε και τού φώναζε:

— Μπράβο! Μπράβο, 'Αλφόνσο!... Μπράβο, λεβέντη μου!... Αυτό για σένα!... Και τούρριζε έν' άσπρο τριαντάφυλλο. Εκείνος τ' άρπαξε, μ' ένα τεχνικό βήμα.

Ύστερα φώναζε δυνατά, καθώς όρμούσε για να ξαναπροκαλέσθ τόν ταύρο:

— Κι' αυτό για σένα, Μπιάνκα!... Κι' έκανε ένα απ' τούς πιδ δύσκολους κι' άξιοθαύμαστους έλιγμούς του.

Πάνω στη ζάλη του όμως, σφίγγοντας ανάμεσα στα δόντια του το κοτσάνι του τριαντάφυλλου, πού τούχε πετάξει ή Μπιάνκα, θέλησε να κάνει κι' ένα δεύτερο έλιγμό, πριν ακόμα ξαναβρή καλά τήν ισορροπία του!

Και τότε παραπάτησε, κλονίστηκε... κι' ο ταύρος τόν πρόλαβε!...

Ένα ούρλιασμα τρόμου πού βγήκε από χιλιάδες στήθη, γεμίσε το άμφιθέατρο... Όλοι έκλεισαν με φρίκη τα μάτια τους...

Σε λίγο, μια Σπανιόλα μ' όλομυρα μαλλιά, θρηνούσε πάνω σ' άμυχο κορμί του ωραίου ταυρομάχου, πού κορμί του ακόμα ανάμεσα στα δόντια έσφιγγε ακόμα άναμεσα στα δόντια του το τριαντάφυλλο της... όχι πιά του λευκό, αλλά κόκκινο απ' το αίμα του.

Τ. ΜΠΕΡΤΙΕ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

Η ΞΑΝΘΕΙΑ ΝΕΜΕΣΙ

Εκείνη πού είχε διακρίνει, δεν ήταν ίσως ή Σουζάννα.

Δεν σκέφθηκε καν τή μίς Κλάρις, πού ή κάμαρά της ήταν δίπλα στής Σουζάννας. Όστόσο, αν ή σελήνη φωτίσε μια στιγμή το διάδρομο, θα είχε αναγνωρίσει πραγματικά τή Μαργαρίτα. Αυτή πήγαινε στην κάμαρά του Φαμπιέν, τή νύχτα εκείνη — όπως και κάθε νύχτα, από τότε πού είχε έρθει ο νέος...

Όταν, τήν πρώτη μέρα, είχε άκούσει το γιάτρο να δηλώνει πως, για να σωθί ή άρρώστος, έπρεπε να τηρηθούν οι οδηγίες του σε σχολαστική ακρίβεια, είχε πάρει τή σταθερή απόφαση να γίνη ή άκούραστη κι' άφωσιωμένη νοσοκόμα του ανθρώπου πού αγαπούσε.

Είχε πείσει το Μαρσεσκά, δίνοντάς του να καταλάβει, ότι οι δικές της φροντίδες κι' ή επίβλεψή της θάταν πιδ άποτελεσματικές απ' τίς δικές του για τή θεραπεία του άξιωματικού του. Ο Μαρσεσκά δεν είχε άντισταθί, και είχε δεχθί «να τον βοηθήσει λίγο» ή δεσποινίς.

Είχε όρκισθί μάλιστα να μην πη τίποτε σε κανένα, κι' είχε κρατήσει τήν υπόσχεσή του. Ποτέ δεν είχε φανερώσει τίς επισηκέιες τής μίς Κλάρις στον άρρώστο.

Τή νύχτα εκείνη, όπως και τίς προηγούμενες, ή Μαργαρίτα έτοιμάσε το ποτό πού έπρεπε να πάρη ο Φαμπιέν, και προχώρησε για να τού το δώση.

Το δωμάτιο ήταν βυθισμένο στο μισοσκόταδο. Τό φωτίζε μόνον ένα καντήλι. Όταν πήγε κοντά στο Φαμπιέν κι' έσκυψε από πάνω του, με το φλυτζάνι στο χέρι, άνασκήρτησε κι' άποτραβήχτηκε λίγο.

Ο άρρώστος δεν κοιμόταν. Είχε καρφώσει τα μάτια του πάνω της, όρθανοίχτα, προσπαθώντας του κάκου να διακρίνη τή φυσιογνωμία της, μέσα στη σκιά.

— Ευχαριστώ! ψιθύρισε με φωνή άδύνατη, σβυσμένη. Ευχαριστώ... γι' άποψε... και για όλες τίς νύχτες πού με περιποιήθατε!...

Δεν μπόρεσε να πη περισσότερα. Ήπιε το ποτό πού τού είχε έτοιμάσει ή Μαργαρίτα, κι' άμέσως το κεφάλι του ξανάπεσε στο μαξιλάρι του...

Εκείνη δεν τού είχε άπάντησει. Ή καρδιά της χτυπούσε σαν να πήγαινε να σπάσθ...

Τήν ευχαριστούσε!... Τήν είχε λοιπόν διακρίνει κι' αναγνωρίσει, μέσα στον πυρετό του!...

Τήν είχε αναγνωρίσει! Ήξερε πως ή άγάπη της τον προστάτευε και τον συνώδευε ως το θάνατο...

Όπως συνήθως, ή Μαργαρίτα καθήσε δίπλα στο κρεβάτι του άρρώστου κι' άρχισε να κλαίει... άλλ' από χαρά. Στην τόσο σκληρή εκείνη στιγμή τής ζωής της, μέσ' στο τρομερό εκείνο καθήκον πού είχε ανάλαβει, μια άχτίδα ευτυχίας είσχωρούσε μέσ' στην καρδιά της.

Δεν μπόρούσε πιά να σκεφθί τίποτε. Προσευχήθηκε μόνον κι' ευχαρίστησε το Θεό!...

Ο Φαμπιέν κοιμόταν τώρα ήσυχα. Ήταν περιττή πιά ή παρουσία της. Έρριξε μια ματιά γύρω της, για να βεβαιωθί πως ήσαν όλα εν τάξει, κι' έφυγε για να γυρίσθ στο δωμάτιό της.

Ο «Ζιγκολό» άκούσε τα βήματά της... Ξανάσκυψε στην κλειδαρότρυπα κι' είδε και πάλι τή σιλουέττα της να περνά και να χάνεται στο σκοτάδι...

— Αυτή είναι! ψιθύρισε. Ή Σουζάννα! Και προσέθεσε άποφασιστικά, ενώ έπεφτε στο κρεβάτι του:

— Πρέπει να τελειώνουμε πιά, όπως όποτε!...

V

Ο γιάτρος είχε δηλώσει πως σώθηκε ο Φαμπιέν.

Σιγά-σιγά, ο νέος ξανάβρισκε τίς δυνάμεις του. Έτρωγε με όρεξη, κατέβαινε στον κήπο...

Παρ' όλες τίς παρατηρήσεις τής μητέρας της, ή Σουζάννα έμενε διαρκώς κοντά του. Αυτή τού πρόσφερε το μπράτσο της, για ν' άκουμπήσθ και να φτάσθ ως τήν πολυθρόνα πού τού είχαν στήσει σε κάποια ύπνημη γωνία.

Τον περισσότερο καιρό, τούς συνώδευε ή Μαργαρίτα, γιατί τόσο ή Σουζάννα, όσο κι' ο Φαμπιέν, τήν άναζητούσαν...

Ήταν ευτυχισμένη, πολύ ευτυχισμένη για τα άπογέματα εκείνα πού περνούσε ανάμεσα στην άδελφή της και τον αγαπημένο της, με τίς φλυαρίες εκείνες πού τά λόγια μοιάζουν σαν γλυκειά μουσική πού ναυουρίζει τήν καρδιά...

Τής ήταν άδύνατο να κρίνι απ' τή μητέρα της τή μουσική ευτυχία της, ν' άρνηθί το φλογερό έρωτα πού έννοιωθε για το Φαμπιέν — τον έρωτα εκείνο πού είχε γεμίσει ως τότε όλη τή ζωή της, πού είχε έλπίσει πως θα τον ξεχνούσε με το χωρι-

Ή Μαργαρίτα καθήσε δίπλα στο κρεβάτι του άρρώστου κι' άρχισε να κλαίει... άλλ' από χαρά.

σμο, αλλά τον είχε ξαναζωντανέψει η παρουσία του και τώρα γέμισε ολοκληρωτικά την καρδιά της.

— Καμένο μου παιδί! φώναξε η Μπλάνς, όταν άκουσε την έκμυστρήσει της.

Δεν προσπάθησε να καταπολεμήσει το αίσθημά της— ούτε να της δείξει πόσο ήταν τρελλό... Ώστόσο, μία μέρα της είπε:

— Δεν μπορεί να σ' αγαπάει ο Φαμπιέν, παιδί μου... Αυτός ενδιαφέρεται μόνο για τη δόξα!

— Δεν θα μάθω, λοιπόν, ποτέ πώς τον αγαπά. Μα θα μαντέψω 'ιέσα στους άγώνες του, πώς κάποια στοργική και άγνωστη σκέψη τον ακολουθεί από μακριά... Οι άλλοι θα τον ξεχάσουν σιγά-σιγά. Μ' εγώ θα μείνω πιστή στην ανανυσή του. Και... ποιος ξέρει;... Ίσως αργότερα, έπειτα από χρόνια, θα ξαναγυρίσει κοντά μου και θα μ' ανταμείψει με τον έρωτά του, γιατί τότε περίμενα τόσο καιρό δίχως ελπίδα!...

Πόσο δίκιο είχε η Μπλάνς να λυπάται το παιδί της!... Γιατί, την ίδια ώρα που η Μαργαρίτα μιλούσε έτσι στη μητέρα της, ο Φαμπιέν, μόνος στον κήπο με τη Σουζάννα, της έλεγε:

— "Αν γλύτωσα κι' αυτή τη φορά απ' το θάνατο, ξέρω πώς το χρώστώ σε σ' εμένα. Σουζάννα!..."

— Σε μένει; είπε μ' έκπληξη η κοπέλλα.

— Ναι, σε σ' εμένα!... "Ω, σ' εμένα!..."

— Αγαπάς, Μαργαρίτα! Δεν πρόκειται να προσπαθήσω να ξεριζώσω απ' την καρδιά σου τις ελπίδες σου, όσο κι' αν μου φαίνονται παράλογες! Είπ' ευτυχία ακόμα και τ' αγαπάει κανείς, χωρίς να τον αγαπάνε!

— Μα σήμερα κινδυνεύουν ο πατέρας σου κι' η αδελφή σου!... Ίσως τους απειλεί η καταστροφή, ή δυστυχία, δίχως να το φανθής, πριν απ' τον εαυτό σου!

— Έχεις δίκιο, μητέρα μου, απάντησε η Μαργαρίτα. Μπορείς να βασίζεσαι σ' εμένα!

Κι' η θοραλέα κοπέλλα είχε όρκισθ στον εαυτό της να διώξει απ' την καρδιά ν' αμελήσει έστω και για ένα λεπτό το ιερό ν' απασχολή όλες τις σκέψεις της.

Όπως τα νεύρα τευτώνονται απ' την προσέγγισι μιάς καταγιάδας, έτσι και τώρα η Μαργαρίτα, που οι αίσθησεις της είχαν λεπτυνθεί απ' τις συγκινήσεις που πέ- ρασε, προαισθανότανε κάποιο σοβαρό γεγονός, που έπρεπε απαραίτητα να το μά- θη ή να το ματαιώσει...

— Ο Φαμπιέν, έπειδη αγαπούσε τη Σουζάννα μ' όλη της την καρδιά κι' είχε μαντέψει τον έρωτά της για το Φαμπιέν, είχε σώσει το νέο για χάρη εκείνης που θεω- ρούσε κι' άλλος σαν μνηστή του... Κι' από μετριοφροσύνη είχε κρατήσει μυστική αυτή την αφοσίωσή της!

— Οί περιποιήσεις σας με γλύτωσαν απ' του Χάρου τ' ατυχία, Σουζάννα, συνέ- χισε ο Φαμπιέν. Αφίστε με να σ' εμένα π' ο-

σο μεγάλη είναι η ευγνωμοσύνη μου, πόσο σας αγαπώ για το θάρρος σας και τη στορ- γή σας!

— Μά, φίλε μου...

— Είπ' αλήθεια, πρόσθεσε ο νέος μ' ένα έλαφρό χαμόγελο, πώς ήταν κάπως καθή- κον σας να φερθήτε έτσι.

— Καθήκον μου;

— Μήπως δεν μ' αγαπάτε και σεις δ- πώς σας αγαπώ, προπάντων τώρα; είπε ο Φαμπιέν, σφίγγοντας το χέρι της κοπέ- λας, που είχε χλωμίσει. Και δεν είχε κα- θήκον μία γυναίκα να περιποιηθεί εκείνον που θεωρεί για άρραβωνιαστικό της;

— Η Σουζάννα κοκκίνισε ακόμα περισσό- τερο κι' έφυγε τρέχοντας. Ήταν παραγμέ- νη απ' την εξομολόγησι εκείνη και λίγο τρομαγμένη απ' το ψέμα που είχε παρα- δεχθή...

Ποτέ, ποτέ δεν θα τολμούσε να όμολο- γήσει στη μητέρα της Κλάρης, ό,τι είχε συμβή. Το βράδυ λοιπόν της ημέρας εκείνης, όταν η τελευταία ξαναγύρισε απ' το Παρίσι, η Σουζάννα δεν μπόρεσε να μείνει μαζί της. Κλείστηκε από νωρίς στην καμάρά της, με την πρόφασι πως ήταν αδιάθετη.

Κι' η Μαργαρίτα έλασσε μεγάλη μεγά- λη κούραση. Ήταν κατάκληνη. Στο πρό- σωπό της όμως ήταν αποτυπωμένη μία έκ- φρασι θαρραλέας αυταπαρνήσεως και ά- κλόνητης σταθερότητας.

Πραγματικά, η Μπλάνς είχε κλάψει μα- ζι της και της είχε πη, με φωνή σοβαρή και θλιμένη:

— Αγαπάς, Μαργαρίτα! Δεν πρόκειται να προσπαθήσω να ξεριζώσω απ' την καρ- δια σου τις ελπίδες σου, όσο κι' αν μου φαίνονται παράλογες! Είπ' ευτυχία ακόμα και τ' αγαπάει κανείς, χωρίς να τον α- γαπάνε!

— Μα σήμερα κινδυνεύουν ο πατέρας σου κι' η αδελφή σου!... Ίσως τους απειλεί η καταστροφή, ή δυστυχία, δίχως να το φαν- θής, πριν απ' τον εαυτό σου!

— Έχεις δίκιο, μητέρα μου, απάντησε η Μαργαρίτα. Μπορείς να βασίζεσαι σ' εμένα!

Κι' η θοραλέα κοπέλλα είχε όρκισθ στον εαυτό της να διώξει απ' την καρδιά ν' αμελήσει έστω και για ένα λεπτό το ιερό ν' απασχολή όλες τις σκέψεις της.

Όπως τα νεύρα τευτώνονται απ' την προσέγγισι μιάς καταγιάδας, έτσι και τώ- ρα η Μαργαρίτα, που οι αίσθησεις της εί- χαν λεπτυνθεί απ' τις συγκινήσεις που πέ- ρασε, προαισθανότανε κάποιο σοβαρό γε- νός, που έπρεπε απαραίτητα να το μά- θη ή να το ματαιώσει...

— Η Έρμάνς κουβέντιαζε φιλικά με το Σάρλ, κι' έκείνος χαμογελούσε, σαν μεθυ- σμένος από ευτυχία. Μά, σ' ώρισμένες στιγμές αναπόφευκτης χαλαρώσεως, άκού- κι' η ικανότερη ήθοποιος ξεχνάει για μερί- κές στιγμές το ρόλο της κι' αφίνει να φανή η αληθινή φυσιογνωμία της. Σε κάτι τέτοιες λοιπόν στιγμές, η Μαργαρίτα είχε δει να περνούν άνησυχατικές λάμψεις απ' τα μα- τιά της κ. Τεβενέν...

— Θα πάς αύριο στο Παρίσι; ρώτησε ο Σάρλ τη γυναίκα του.

— Ναι, απάντησε εκείνη, πρέπει να πε- ράσω απ' το σπίτι μας, κι' ύστερα απ' το κατάστημα για να δοκιμάσω ένα φόρεμα. Δεν έχω πιά τί να φορέσω... Ύστερα θα κάνω μερικά ψώνια... Θα πάς και σύ;

— Δεν σκόπεύω. Εκτός αν θέλεις να σε συνοδεύω.

— Μά όχι! Έγώ θα γυρίζω όλη την ημέρα για δουλειές.

— Προτίμησ' λοιπόν να μείνω με το Φαυ- πιέν... Κι' έπειτα, με βασάνισε τον τελευ- ταίο καιρό ένα δυσκόλο πρόβλημα μηχανι- κής, και τώρα νομίζω πως κόντευω να βρώ τη λύσι...

Πραγματικά, την άλλη μέρα, ο Σάρλ σηκώθηκε από νωρίς, κατέβηκε στο έργο- στηρίό του, στο Ίσολγειό του περιπτερού- δ- που εξακολουθούσε να κατόικη, και ρίχτη- κε στη δουλειά.

Ο καμαριέτης του μπήκε διακριτικά κι' άφισε σ' ένα τραπέζι το πρόγευμά του, κα- θώς και μερικά γράμματα μέσα σ' ένα ά- σπρινο δίσκο.

— Ετοιμάστηκε να φύγει η κυρία; ρώ- τησε ο Τεβενέν, ρίχνοντας μία ματιά στο ρολόι.

— Μάλιστα, κύριε. Θα πάει τώρα σ' αυτοκίνητο, για να προλάβει στο Φοντα- νεμπλό το τραίνο πόν 9.

Ο Σάρλ έτρεξε πρὸς το σπίτι κι' έφτά- σε τη στιγμή που η Έρμάνς, θ' ανέβαινε σ' αυτοκίνητο. Έκείνη χλωμίσε, βλέπον- τας τον.

— Ηρθα να σε χαιρετήσω, της είπε ο άντρας της χαμογελώντας, και να σε ρω- τήσω αν πέρασες καλά τη νύχτα σου.

— Εκείνη είχε συνέλθει κι' άλλος απ' την ταραχή της.

— Σ' εύχαριστώ, απάντησε, κοιμήθηκα πολύ καλά... Κι' είπ' ευτυχισμένη που ήρ- θες να μου πης αυτό, πριν φύγω.

Τούδωσε το χέρι της, κι' αυτός το πήρε και το φίλησε τρυφερά. Τού απάντησε μ' ένα γλυκό χαμόγελο. Ύστερα τ' αυτοκί- νητο ξεκίνησε, πέρασε την καγκελόπορτα και βγήκε στο δρόμο.

Ο Σάρλ αποκαμάρωνε, μ' άργα βή- ματα, με τα χέρια στις τσέπες. Έκαμε το γύρο του σπιτιού, πηγαίνοντας πρὸς τὸν κήπο.

— Η ήρεμη φυσιογνωμία του, το χαυρόγε- λό του, έδειχναν τη βάθει ικανοποίησή του. Η Έρμάνς τον αγαπούσε! Είχε ξαναγυ- ρίσει σ' αυτόν, κι' αυτός τη λάτρευε και πάλι σαν μνηστή και την όνειρευόταν όλη την ημέρα!...

Θα ξεχνούσαν τις θλιβερές ώρες!... Θα ξανάρχιζαν μία καινούργια ζωή...

Ο ήλιος του φθινοπώρου είναι συχνά λαμπρότερος και πιο γλυκός απ' τον άνοι- ξιατικό...

Και μία άλλη άκμή ευτυχία: "Όπως είχε προβλέπει το προηγούμενο βράδυ ο Σάρλ, είχε βρή τη λύσι του περίφημου έ- κείνου προβλήματος που αναζητούσε!

— Αναστήκανε το κεφάλι του, για να δει αν θα μπορούσε ν' ανακοινώσει άμέσως στο Φαμπιέν το ευχάριστο αυτό αποτέλεσμα των έρευνών του, που θα προκαλούσε ά- σφαλώς το ενδιαφέρον του. Μα τα παραθυ- ροφύλλα της καμάρας του νέου ήσαν έρ- υητικά κλειστά...

Κράτησε λοιπόν αναγκαστικά για τὸν εαυτό του το θρίαμβό του και γύρισε στο περίπτερό του, για να τελειώσει τους μα- θηματικούς υπολογισμούς του.

Βλέποντας το φλυτζάνι με τη σοκολάτα πάνω στο τραπέζι, σκέφθηκε πως δεν είχε προγευματίσει ακόμη. Την ήπιε βιαστικά. Κοντά στο φλυτζάνι βρισκόταν ο δίσκος με την παλαιή αλληλογραφία του.

Πήρε στην τύχη τα διάφορα γράμματα. Τρία ή τέσσερα απ' αυτά ήσαν τελείως ά- σηματά: πρόσκλησεις, κάρτες σταλμένες από φίλους ταξιδιωτές, κλπ.

Έμεινε ένας ακόμη φάκελλος, χρώματος

μπλέ, μακρόστενος, άρωματισμένος. Η διεύθυνσις ήταν γραμμένη με ψηλό και λε- πτό γραφικό χαρακτήρα, γυναικείο δίχως άλλο.

— Δεν ξέρω αυτό το γράψιμο... μουρ- μούρισε ο Σάρλ. Όπως βλέπω, το γράμ- μα προέρχεται απ' το Παρίσι. "Ας δούμε ποιά μου γράφει!

— Άνοιξε το φάκελλο κι' έριξε μία ματιά στο τέλος του γράμματος. Μα δεν υπήρχε υπογραφή...

— Μπιά! "Εν' άνωνυμο γράμμα! είπε νελώντας. Είχε καιρό πολύ να μ' εγράψη βοισιές καμμία γυναίκα γιατί της κόψανε την πίστωση στο κατάστημα! "Ας δούμε τί λέει αυτή εδώ...

Και διάβασε:

«Κύριε,

»Αν αποφασίζω να σ' εστέλω ένα ά- νωνυμο γράμμα, το κάνω γιατί είμαι έχθρά σας, και προπάντων έχθρά της γυναίκας σας, που τη μισώ και θέλω να την εκδικη- θώ. Ξέρω πως θα τσαλακώσετε, πως θα πε- τάζετε ίσως το γράμμα μου. Μα θα μετα- νοήσετε, είμαι βεβαία, και σαν φρόνιμος άνθρωπος θα το ξαναμαζέψετε από χώμα, για να βεβαιωθείτε πως είναι αληθινό το περιεχόμενό του.

»Η γυναίκα σας σ' εστέλω! Οί «εξ- ναζιστοειδείς» τρυφερότητες της, που σ' ε- χουν χορηγεί, δεν είναι παρά μία κωμω- δία που σ' εστέλω για να εξασφαλίσω την ήσυχιά της. Δεν έχει άλλωστε καμμία ό- ρηση πια να χωρίσετε, αφού στρώσανε πα- λι οί δουλειές σας.

»Κάθε φορά που έρχεται στο Παρίσι, συ- ναντάει το φίλο της στον αριθμό 18 της ό- δου Νότρ - Ντάμ. Πηγαίνει εκεί κατά τις 3 το απόγευμα, και θα πεισθίτε για το πά- θημά σας!..."

Είχε δίκιο η άγνωστη που είχε στείλει αυτό το γράμμα: Ο Σάρλ το τσαλακώσε στην αρχή, το πέταξε σε μία γωνιά με πε- ριφρόνησι, ανασήκωσε τους ώμους του, κά- θησε ύστερα μπροστά στο τραπέζι του και ξανάρχισε τη δουλειά του.

Μα το αίμα είχε μαζευτή στο κεφάλι του, τα μάτια του θόλωναν, τα χέρια του έτρεμαν. Τού ήταν αδύνατο να σκεφθί άλλο πράγμα. Σιγά - σιγά, εισχωρούσε στο νο- υ του η άμφιβολία: "Αν ήταν αληθινή η άτι- μη εκείνη καταγγελία!...

Μα ύστερα έδιωχνε μ' αγανάκτησι αυτή τη σκέψη κι' έλεγε με το νοῦ του:

«Η υποψία μου είναι εξωφρενική... προσβλητική για την Έρμάνς!... Έγώ να πιστέψω αυτές τις αίσχρες συκοφαντίες; Όχι, ποτέ!... Απόψε κι' άλλος, θα της δεί- ξω αυτό το γράμμα! Θα μαντέψω ίσως ποιά ε- ξω αυτό το γράμμα! Θα μαντέψω έτσι να την το στέλνει, και θα μπορέσω έτσι να την τιμωρήσω όπως της αξίζει!... Μα πού είν' αυτό το γράμμα!..."

Σηκώθηκε κι' έψαξε για το τσαλακωμέ- νο χαρτί που είχε πετάξει. Το βρήκε, το πήρε και το άνοιξε προσεκτικά.

«Δεν θα φύγω καθόλου απ' το Σαμορώ, όλη την ημέρα... σκέφθηκε. Η άδιαφορία μου κι' η περιφρόνησι μου γι' αυτή την προστυχία θα δείξη στην Έρμάνς πόσο τη θεωρώ ανώτερα κάθε υποψίας».

Ώστόσο ξαναδιάβασε τις όλοκάθαρες και λογικές εκείνες λέξεις:

«Μισώ τη γυναίκα σας και θέλω να έκ- δικηθώ...»

Ήταν φανερό: "Έπρεπε να υπάρχει κά- ποιος πραγματικός λόγος, για να γράφη αυτή η άγνωστη...

Κι' ύστερα, καθώριζε το δρόμο, τὸν ά- ριθμό, την ώρα, με τρόπο που δεν άφινε την παραμικρή άμφιβολία...

— Αν ήταν αληθινή η άτιμη κατηγορία!... Ή σκέψι αυτή βασάνισε τώρα το Σάρλ, σφυροκοπούσε το μυαλό του... Τού κάκου προσπάθησε να τη διώξη, λέγοντας στον εαυτό του πως ήταν τρελλός...

— Ύστερα σκέφθηκε:

«Δεν είναι προτιμώτερο άραγε να μην πω τίποτε στην Έρμάνς και να κάμω μό- νος μου μία έρευνα;... Αυτή δεν θα μάθω τίποτε... Ύστερα, θα της ξεπληρώσω με τίποτε...»

— Άν αυτό είναι το κακό που προσπάθη- διπάσασα αγάπη τη καρδιά μου... σαν να της κάνουν μέσ' στην καρδιά μου...

— Ναι, αυτό είναι το καλότερο στη μνήμη μου ρεί αργότερα να ξαναγυρίση στη μνήμη μου η άτιμη αυτή κατηγορία, κάθε φορά που θα μ' εχωρήσει κάποιο μικροσυννεφάκι...»

Δίπλωσε το γράμμα και το φύλαξε στο

πορτοφόλι του. Ύστερα διέταξε τὸν καμα- ριέρη του:

— Πες να μ' ετοιμάσουν τ' αυτοκίνη- το. Φεύγω για το Παρίσι... Κάνε γρήγορα!

— Μα έχετε καιρό, κύριε... Το πρώτο τραίνο για το Παρίσι περνάει στις έντε- κάμισι.

— Αδιάφορο! Κάνε όπως σου είπα, ά- μέσως...

Ο Τεβενέν ντύθηκε βιάστικα κι' έχωσε στην τσέπη του ένα ρεβόλβερ, αφού βε- βαιώθηκε πως είχε και τις έξη σφαίρες του.

— Ένα τέταρτο αργότερα, ανέβαινε σ' αυτοκίνητο.

— Το γράμμα λείει πώς συναντώνται στις 3! Έχω να περιμένω πάνω από δυό ώρες ακόμη! Ψιθύριζε, καθώς έβγαινε απ' το σιδηροδρομικό σταθμό, στο Παρίσι.

— Ένοιωσε τώρα να βράζει από θυμό κι' έσφιγγε σπασμωδικά, μέσ' στην τσέπη του, τη λαβή του ρεβόλβερ του.

Στην αρχή της όδου Νότρ - Ντάμ βρι- σκόταν μία ταδερίνα, που είχε τραπέζια στο πεζοδρόμιο, έξω απ' την πόρτα. Από μία γωνιά του έσωτερικού τού καταστήμα- τος αυτού, φαινόταν καλά η πόρτα τού ά- ριθμού 18. Εκεί λοιπόν κάθισε ο Σάρλ.

— Έπειτα από λίγο, ένα ταξί σταμάτησε στην άλλη γωνιά τού δρόμου.

Ο Σάρλ έγινε κατάκληνος. Μία γυναι- κά είχε κατεβή από τ' αυτοκίνητο αυτό. Φορούσε σκούρα τουαλέττα κι' είχε σκεπα- σμένο το πρόσωπό της με βέλο. Μα η σι- λουέτα της, το περπάτημά της, δεν άφιναν καμμία άμφιβολία: Ήταν η Έρμάνς!

Ο Τεβενέν άνοιξε το στόμα του για να μπηγή μία φωνή μανίας. Μα δεν βγήκε κα- νείς ήχος απ' το σφιγμένο λαιμό του... Νόμιζε πως πνιγότανε...

— Άδειασε μηχανικά το ποτήρι που τού είχαν σερβίρει, και ώρμησε έξω απ' το κα- τάστημα.

— Η Έρμάνς όμως, έλαφρή και γρήγορη, είχε προηγήη πολύ. Την είδε να μπαίνει στον αριθμό 18.

— Ήταν αλήθεια λοιπόν! Σωστά έλεγε το άνωνυμο γράμμα!...

— Όσο για τὸν άγνωστο φίλο της γυναι- κάς του, η κατοικούσε σ' εκείνο το σπίτι, η είχε έρδει απ' την άλλη άκρη τού δρόμου, χωρίς να τὸν αντιληφθί ο Τεβενέν.

Ο Σάρλ δεν ήταν πιά σε θέση να σκε- φθί... Τα μάτια του είχαν θολώσει...

Τρελλός από μανία, έσφιξε στο χέρι του τὸ πιστόλι, έτρεξε μ' όλες του τις δυνά- μεις, μπήκε στο σπίτι εκείνο και θέλησε ν' ανέβη τη σκάλα.

Μα η θυροκόρ στάθηκε μπροστά του και τὸν ρώτησε με τόνο φιλόποτο αλλά εύγενικό:

— Ποῦ πηγαίνει ο κύριος;

— Ο Σάρλ την κτύπησε, σαν χαμένος... Ή γυναίκα εκείνη τὸν έπιδόξισε να περάση! Τὸν έκανε να χάση τὸν ὄρα του... "Αν δο- κίμαζε να περάση δια της βίας, θα προκα- λούσε θόρυβο, σκάνδαλο... Τὸ ένοχο ζευ- γάρι θα προειδοποιήτο τότε καί θαπαίρνε τα μέτρα του. Ή άπιστη σύζυγος θα προ- λάβαινε να κρυφθί, να χαθί!

— Η μανία του Τεβενέν έδωσε ξαφνικά τη θέσι της στην τρομερή ψυχραιμία τού άν- θρώπου τού έκτελεε μία άκλόνητη απόφα- σί του.

— Είμαι μαζί με την κυρία που μπήκε πρὸ ὀλίγου, είπε.

— "Α, τότε λοιπόν πηγαίνετε και σεις στο τέταρτο!...

— Ακριβώς.

— Πολύ καλά, κύριε. Με συγχωρείτε.

Κι' η θυροκόρ παραμέρισε, για ν' άφί- ση να περάση ο Σάρλ. Εκείνος ανέβηκε ἤσυχα τη σκάλα, λέγοντας με τὸ νοῦ του:

«Στο τέταρτο... Δεν υπάρχει πιά λόγος να βιαστώ... Βρίσκεται εκεί, δεν μπορεί πιά να μ' εφεύγη!... "Ας της άφισω τὸν καιρό να βγάλη το κατάλληλο, να έτοιμασθί για τὴν άπιστία... Θα την πιάσω έτσι επ' αυτοφώρ... "Αν δεν θελήσουν να μ' άνοι- ξουν, θα σπασώ τὴν πόρτα!... Ύστερα, δίχως καμμία έξήγησι, θα πυροβολήσω αὐ- τὴν πρώτα... Δεν θα τρέμη τὸ χέρι μου... Κι' αυτόν, πρέπει να τὸν σκοτώσω; "Ασφα- λώς, ναι! Δεν θάναι δολοφονία, αλλά η δι- καιο τιμωρία δυό ενόχων!..."

Σταμάτησε στο κεφαλόσκαλο τού τετά- ρτου πατώματος. Ύπήρχαν εκεί δυό πόρτες. Έσκυψε και κόλλησε τ' αὐτί του στη δε- ξιά. "Άκουσε όμιλίες...

— Δίχως να διατάση πιά, χτύπησε τὸ κου- δοῦνι. Ή πόρτα άνοιξε σχεδόν άμέσως, και παρουσιάστηκε μία υπηρέτρια με βρώμικη ποδιά.

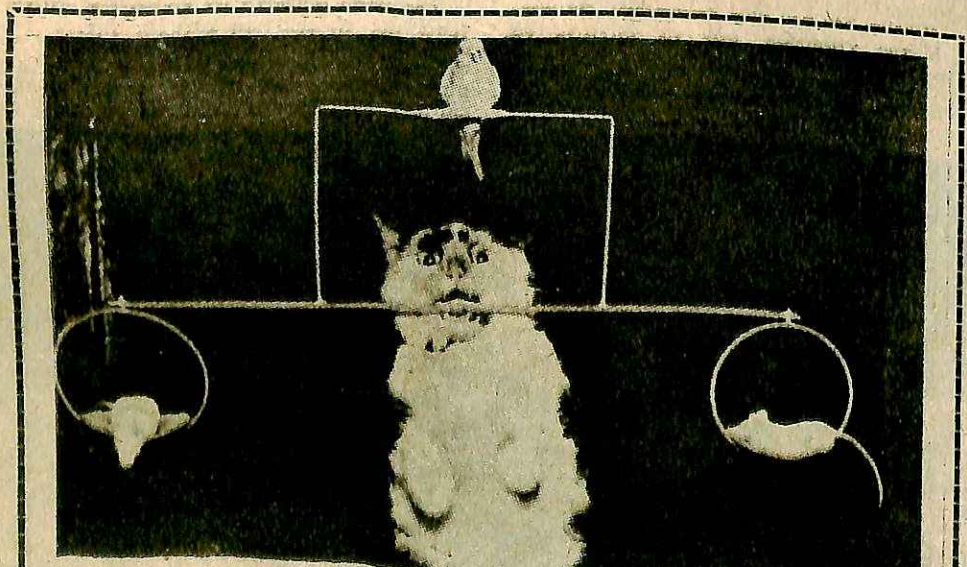
— Τί θέλει ο κύριος; ρώτησε.

Μα ο Σάρλ δεν απάντησε. Είχε μείνει ά- ποσβολομένος...

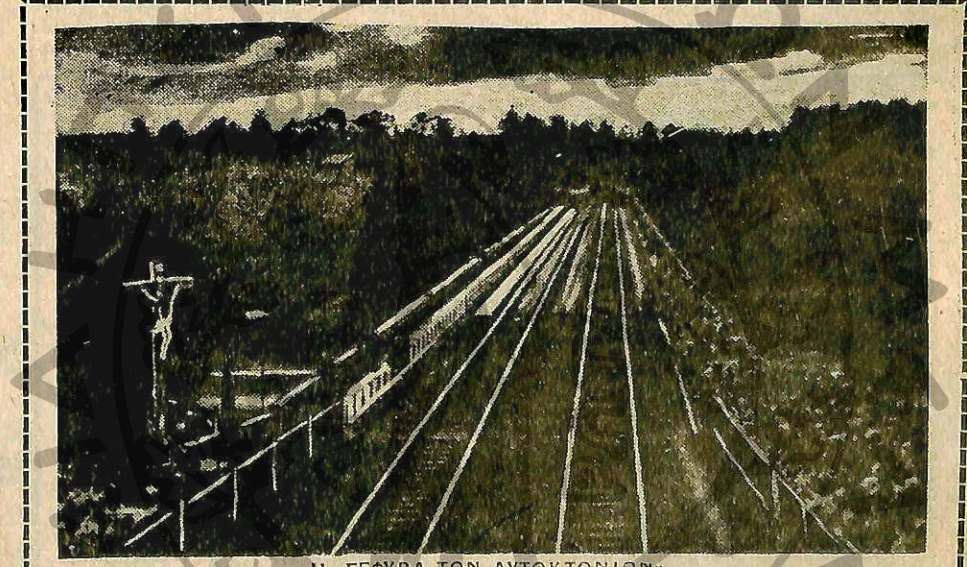
— Άμέσως μετά τὴν πόρτα τού διαμερί- σματος υπήρχε μία μικρή τραπέζα, με στοιχειώδη επίπλωσι. Στο βάθος, μία άλ- λη πόρτα, ορθάνοιχτη, οδηγούσε στην κρε- βατοκάμαρα, που φαινότανε φοβερά άκα- τάστατη.

Στο κρεβάτι ήταν ξαπλωμένη μία γυ- ναίκα, άρρωστη. Ένας δυνατός βήχας της έσκόρπιζε τὸ στήθος.

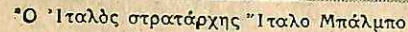
— Η Έρμάνς στεκόταν δίπλα στο μαξι- λάρι της. Τὸ πρόσωπό της είχε μία έκφρα- σι βαθειά συμπίνοιας. Κρατούσε ακόμη τὴν τσάντα της, απ' όπου είχε βγάλει με- ρικά χαρτονομίσματα και τὰ είχε άφίσει πάνω στο κομμωδίο.

ΥΠΟΜΟΝΗ ΠΟΥ ΑΠΟΔΙΔΕΙ
Τὸ νόμμο αυτό είναι μοναδικό στον κόσμο. Οί γάτες και τὰ ποντίκια είναι πολύ δύ- σκολο να ντρεσarıστούν, και μ' όλα ταῦτα τὸ θαῦμα αυτό τὸ έπέτυχε με ιδίοιο ὑπόμνη- ὁ Γερμανός ναύτης Ράινχολτ Καστεν. Χάρη στην ὑπόμνη του κερδίζει σήμερα αρκετά χρήματα, με τὸ γάτο του, τὰ δυό άσπρα ποντίκια του και ένα πουλάκι, με τὸς τέσ- σερις πρωταγωνίστας, ἡλαστή ενός νομμοῦ, που παρουσιάζει τώρα με μεγάλη επιτυχία σ' ένα «βαριέτε» τού Άμβούργου.

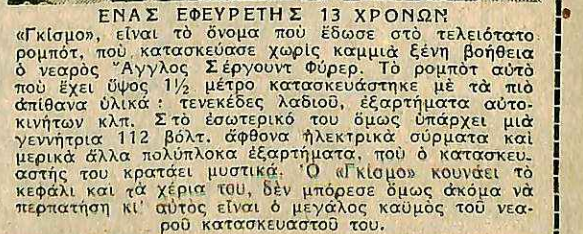
Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΩΝ
Ή σιδηροδρομική γραμμή τού Γκροσεσελόε κοντά στο Μόναχο της Γερμανίας απέκτεψε από τὸ 1945 μία τραγική φήμη. Τη λένε «Γέφυρα τὼν αυτοκτονιών». Από τὴ γέφυρα αὐτή που ένωει τις δυό όχθες τού ποταμοῦ Γιάρ και έχει ὕψος 35 μέτρα, έπεσαν ὡς τώρα, για ν' αυτοκτονήσουν 191 άνθρωποι. Απ' αὐτούς μόνο 20 μπόρεσαν να διασω- θούν απ' τὴν εἰδική φρουρά, που έγκατέστησαν εκεί οί γερμανικές άρχες. Αριστερά δια- κοίνεται ο σταυρός που τοποθετήθηκε κοντά στη γέφυρα για ν' αποτρέψη απ' τὸ σκοπό τὸς εκείνους που πηγαίνουν εκεί με τὴν πρόθεσι ν' αυτοκτονήσουν.

Μία αγάπη που οδηγεί στο θά-
νατο

...του, βλέποντάς τον ν' αδυνα
τίξη συνεχώς, είχαν αρχίσει ν' ανη
συχούν για την υγεία του.

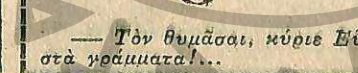
ποση της αυτοκτονίας απέδιδαν αυτή
την πράξι της Ράβια στις τύψεις
για το θάνατο του Μπάλμπο.

21. Παράρτημα το Γαλλικόν. Γυ
αίρονται ένδυμασι 190.000 δολ

* Ένδυμασιών και φορεμάτων
φάντα από τεχνητή εργασία
εις ΓΑΛΛΙΑΝ. ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ
21. Παράρτημα το Γαλλικόν. Γυ
ρίζονται ένδυμασιαι 150.000 δρ
και καταρτίζαι 130.000 δρ. Ζη
τήσασθε δελυμάτα εργασίας μά

σάν βολίδα, χώθηκε μέσα στο
σπιτάκι κι' έκλεισε πίσω του
τὴν πόρτα.

πίδη; Ἀπὸ μικρὰς εἶχε κλίσι
(τοῦ Β. Χριστοδούλου)

—Μηπκα. Σάρλ, είσαι μεγα-
λοφυία!
—'Η μεγαλοφυία είσαι εσύ,
που σέ παραγνίζωζουν!

Ποτέ δεν είχε περάσει ένα
δεκαπενθήμερο με τόσο άνω-
νία για μένα. Κάθε μέρα, με
κάποια πρόφαση, περνούσα απ'
τά γραφεία του περιοδικού, πο-
τε για να πάρω την ομπρέλλα
μου που την είχα ξεχάσει επι-
τηδες, ποτέ για να γυρέψω τι-
ποτα παλιά τεύχη του περιοδι-
κού. 'Ο διευθυντής που μ' έ-
βλεπε ούτε μου απέτεινε καν
το λόγο: γι' αυτόν ήμουν α-
νυπαρκτός!

—'Ενα Σάββατοβράδυ όμως —
είχαν περάσει δέκα πέντε μέ-
ρες με κάλεσε στο γραφείο
του.

Μηπκα και κάθισα με χτυπο-
κάρδι. Αυτός άνοιξε ένα συρ-
τάρι, έβγαλε ένα μάτσο γράμ-
ματα και τ' άπλωσε μπροστά
του.

—'Οραία τὰ κατάφερες, μου
είπε χαμογελώντας σαρκαστι-
κά.

—Τι κατάφερα, κύριε Διευ-
θυντά; ρώτησα με το άθωτε-
ρο ύφος του κόμμου.

—'Ο! τὸ ξέρεις πολύ καλά!
'Ο κύριος πιστεύει πως δεν βάζω
όρεκτες βλακείες του στο
περιοδικό μου και μου στέλνει
συγχαρητήρια χειρότερα απ'
τὰ διηγήματά του!

Καί, καθώς είχα νουρλάσει
τὰ μάτια μου, πήρε ένα γράμ-
μα στην τύχη και μου τὸ διά-
βασε:

«Φίλε κ. Διευθυντά,
»Μὰ τὸ θεό δεν σ' άστειεύ-
ομαι, ἀλλ' αὐτὰ που δημοσιεύ-
εις με τὴν ὑπογραφή «Ντιάν»
εἶναι ὅλα στὴν πέννα! Μόνο
που μὰς τὰ δίνεις με τὸ στα-
γονόμετρο! Τρία εὐθὺς διη-
γήματα τὸ μῖνα — και πόσο α-
στεία! 'Η γιανί μου και ἡ γυ-
ναίκα μου, που εἶναι μάλιστα
καί σ' ἐνδιαφέρουσα, λύνον-
ται στὰ γέλια! Σπουδαῖος εἶ-
ναι μὰ τὴν πίστι μου! Λοιπόν,
ἀπ' αὐτὰ να βάζεις κι' ὅχι τίς
τρίκες τῶν ἀλλοτῶν! Βάλε
καμιά δεκαριά μαζεμένα στὸ
ἄλλο φύλλο. 'Αν δὲν τὰ βάλ-
ης, θὰ εἶσαι, μὰ τὸ θεό, τε-
νεκές ξεγανωτός!

»Γεῖά σου, τώρα και θὰ σοὺ
ξαναγράψω.

Μαρκποία Ντὺ Περριέ,
Ξενοδοχεῖον «Ριτζ», Λυών».

»Υστερα διάβασε κι' ἐν' ἄλλο:
«Φίλτατε Κύριε,

»'Ας πνεύση, ἐπὶ τέλους, και
στὶς στήλες σας μιά δροσερή
οὐρά! Εὐχαριστῶ τὴν «Ντιάν»
(τὴ ρωμαντικὴ ψευδωνυμία),
αὐτὴ τὴν ἱερεῖα τῶν συγχρό-
νων γραμμάτων, μὴ τὴ με-
γαλοφυία! Χάρης στὴ σατυρι-
κὴ φλέβα τῆς, τὸ προσωπικὸ
τῆς στυλ, με τὶς πλούσιες α-
ποχρώσεις ἡ γὰ νὰ μεταχειρι-
στῶ τὸ στίχο του ποιητῆ, «Χά-
ρις στὸ ἀπειρο τοῦ οὐρανοῦ ὅ-
που καθρεφτίζεται τὸ ἀπειρο
τῶν λέξεων», περνῶ τίς πρὶο γο-
πτευτικές ὥρες, τίς πρὶο θείες,
τίς πρὶο ἀπομυθντες, — ἀλλὰ
τόσο σπάνιες, ἀλλοίμονο!

Με πολλὴ τιμὴ,
'Ενωμοτάρχης Γκροπιέ
Στρατώνες Κενεμπιέρ Μασσα-
λία».

—Καταλαβαίνει, συνέχισε ὁ
δήμιός μου, πῶς ἕνας λογοτά-
χνης που δὲν ξέρει πῶς πρέ-
πει νὰ γράφει μὴ Μαρκποία και
πῶς ἕνας ἐνωμοτάρχης, δὲν
μπορεῖ νὰ δαυλεψῇ σ' ἕνα πε-
ριοδικό σαν τὸ δικό μου!

Τὸν κῆρυξα ἀποροδολλωμένος.
Αὐτὸς ὁ ἠλίθιος ὁ Σάρλ εἶχε
βάλει λάθος τὴν ὑπογραφή.
Καί τὸ δυστύχημα ἦταν ὅτι δὲν
μποροῦσα νὰ τὰ φορτώσω στὴν
πλάτη κανενὸς φανερὸ ὁλ' αὐ-
τὰ, γιατί πρὶο σ' αὐτοὺς φακέ-
λους ὁ ἄλλος ἠλίθιος, ὁ ξάδελ-
φός μου, εἶχε φροντίσει νὰ ση-
μειώσῃ με καλλιγραφημένα
γράμματα:

«'Αποστολεὺς: Στρατιώτης
Πιέρ Μπαρσάκ, 45ον Σύνταγμα
Μηχανικοῦ, Καζαμπλάνκα».

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΡΑΝ

—'Αποστολὴς: Στρατιώτης
Πιέρ Μπαρσάκ, 45ον Σύνταγμα
Μηχανικοῦ, Καζαμπλάνκα».

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΡΑΝ

—'Αποστολὴς: Στρατιώτης
Πιέρ Μπαρσάκ, 45ον Σύνταγμα
Μηχανικοῦ, Καζαμπλάνκα».

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΡΑΝ

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΡΑΝ

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΡΑΝ

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΡΑΝ

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΡΑΝ

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΡΑΝ

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΡΑΝ

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΡΑΝ

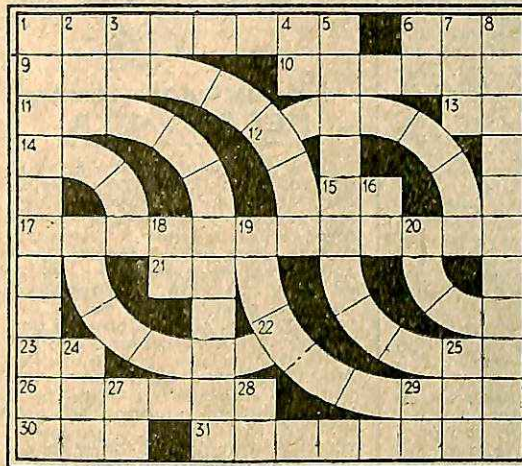
ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΡΑΝ

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΡΑΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Καμπυλόγραμμο σταυρόλεξο

Στὸ σταυρόλεξο αὐτό, ἐκτός τῶν λέξεων που
θὰ τοποθετήσετε ὁριζοντίως και καθέτως, μερικές θὰ
συμπληρώσουν τίς καμπύλες γραμμές, οἱ ὁποῖες κι'
αὐτές διασταυρώνονται κανονικά. 'Η ἀριθμοὶ μόνο
εἶναι κάπως διαφορετικὴ. Για κάθε λέξι ἰσχύει ὁ ἀρι-
θμός που βρίσκεται στὸ τετραγωνίδιο ἀπ' τὸ ὁποῖο
θ' ἀρχίξῃ ἡ τοποθέτησί της. 'Ο ἀριθμός μέσα σὲ πα-

ρένθεσι ἀντιπροσωπεύει τὸν ἀριθμὸ τῶν γραμμάτων
τῆς κάθε λέξεως.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Διευκολύνει τοὺς ἀστυνομικοὺς στὸ ἔργον
τούς (8).
- 6) Ἐπώνυμον Νορβηγοῦ μυθιστοριογράφου (3).
- 10) Καλπασμός (6).
- 13) Τελικὸς σύνδεσμος (2).
- 15) Γράμματα που θὰ βρῆτε σὲ πολλὰς ἐπιγρα-
φές (2).
- 17) Ἀπαραιτήτος σὲ κάθε ἐπιχείρησι (12).
- 21) Καί (ἐν.) (2).
- 23) Νότα (2).
- 26) Ἐκανε κάτι κακὸ (6).
- 30) Πρόγονοι τῶν Ρώσων (3).
- 31) Δὲν εἶναι κούφιος (8).

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Ἀμερικανὸς ἐπιστὴμὸν γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο
γίνεται τελευταίως πολλὸς λόγος (11).
- 2) Ἀριθμητικὸν (3).
- 3) Συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο (2).
- 4) Ἀριθμὸς με γράμματα (2).
- 6) Δυὸ ὅμοια σύμφωνα.
- 7) Ἄνθος (3).
- 8) Ἀναστατώνει μιά χώρα (11).
- 16) Συνεχόμενα στὸ «χρέος» (2).
- 18) Πρόθεσις (2).
- 24) Ἡ μητροὺὰ τοῦ Φρίδου
και τῆς Ἑλλης (3).
- 25) Ἐδαφικὲς ἀνωμαλί-
ες (3).
- 27) Ἀναφορικὴ ἀντωνυ-
μία (2).
- 28) Προσωπικὴ ἀντωνυ-
μία (2).
- 29) Ὑστερόγραφον (2).

ΣΤΙΣ ΚΑΜΠΥΛΕΣ

- 9) Καίει τὴ γλῶσσα (οὐ-
δέτ.) (8).
- 11) Χρόνος τοῦ ρήματος
(11).
- 12) Ἐνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέ-
ρη, στὰ ὁποῖα χωρίστηκε ὁ
κόσμος (7).
- 14) Τὴν δίνουν οἱ γονεῖς
στὰ παιδιὰ τους (4).
- 19) Τουρκικὸ τραπέζι με...
θερμανοὶ (8).
- 5) Δὲν δέχεται δῶρα (11).
- 20) Χρονικὸ ἐπίρρημα (4).
- 22) Μακεδὼν ναύαρχος (7).

Ποῖα ἀπὸ τίς τρεῖς

Ἀπὸ τίς τρεῖς ἀπαντήσεις που συνοδεύουν κάθε
μιά ἀπὸ τίς κατωτέρω ἐρωτήσεις, ἡ μιά εἶναι
σωστὴ. Προσπαθήσατε νὰ τὴν βρῆτε διαγράφοντας τίς
δυὸ ἄλλες.

- 1) Πόσα ἦσαν τὰ θύματα τῆς ἀτομικῆς βόμβας
στὴ Χιροσίμα;

- 21.453. — 79.904. — Πάνω ἀπὸ 200.000.
- 2) Πὼς πέθανε ὁ λόρδος Βύρων;
— Σὲ ναυάγιο. — Προσβληθεὶς ἀπὸ ἐλονοσία. —
Ἀπὸ γηρατειά.
- 3) Πόσους κατοίκους ἔχει ἡ Γιουγκοσλαβία;
— 9.375.000. — 16.250.000. — 21.390.000.
- 4) Ποῖος εἶναι ὁ συγγραφεὺς τοῦ δράματος «Γου-
λιέλμος Τέλλορ»;

- 'Ο Ἀλφιέρι. — 'Ο Ἰψεν. — 'Ο Σίλλερ.
- 5) Ποὺ βρίσκεται ὁ μεγαλύτερος ναός, ὁ ἀφιερω-
μένος στὸν Ἅγιο Παῦλο;

- Στὸ Λονδίνο. — Στὸ Παρίσι. — Στὴ Ν. Ὑόρκη.
- 6) Τί ἦταν οἱ Σουλφίδες;

- Τρίδυμες ἀδελφές, κόρες τοῦ Σιγκφριντ. — Νε-
ραίδες τῆς γερμανικῆς μυθολογίας. — Θεότητες τῆς
μυθολογίας τοῦ Βορρά.
- 7) Τὸ περίφημο «Σιδηροῦν προσωπεῖον» τοῦ φυ-
λακισμένου τῆς Βασιλῆας ἀπὸ ποῖα ὕλη ἦταν φτια-
γμένο στὴν πραγματικότητά;

- Ἀπὸ αἰῆρο. — Ἀπὸ γύψο. — Ἀπὸ μαῦρο βε-
λοδο.
- 8) Ποῖος συνέθεσε τὴν ὀπερέττα «Καλλιότρο»;

- 'Ο Στράους. — 'Ο Λέχαρ. — 'Ο Κάλμαν.
- 9) Σὲ ποῖον ἀποδίδεται τὸ ἀγαλμα τῆς «Ἀφρο-
δίτης τῆς Μήλου»;

- Στὸν Φειδία. — Στὸν Πραξιτέλη. — Στὸν Σκόπα.
- 10) Ποῖα εἶναι ἡ πρὶο παλαιὰ δημοκρατία τῆς Εὐ-
ρώπης;

- Ἡ Γαλλία. — Ἡ Ἑλβετία. — Ἡ Αὐστρία.

Ἡ δεξαμενὴ

Γύρω ἀπὸ μιά δεξαμενὴ ὑπάρχουν τέσσερες βρύ-
σες ἀπὸ τίς ὁποῖες ἡ μιά μπορεῖ νὰ τὴν γεμίσει μέσα
σὲ μιά ὥρα. Ἡ δευτέρη μέσα σὲ 3)4 τῆς ὥρας. Ἡ
τρίτη σὲ μισή ὥρα και ἡ τετάρτη μέσα σὲ 15 λεπτά
τῆς ὥρας.

Ἀν ἀνοίξῃ κανεὶς καὶ τίς τέσσερες βρύσες συ-
χνῶς, μέσα σὲ πόση ὥρα θὰ γεμίσει ἡ δεξαμενὴ;

Πρόσωπα και ζῶα

Καθένας ἀπὸ τὰ παρακάτω ἱστορικὰ πρόσωπα:
Ἀνδροκλῆς — Μπουριντάν — Ἰωνᾶς — Ἡρακλῆς —
Λαοκόων — Ἅγιος Ἰωάννης.

Ἐχε σχέση με ἕνα ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα ζῶα: Ἀ-
μνός — Φάλανα — Φιδία — Ὑδρα — Λέων —
Ὄνος.

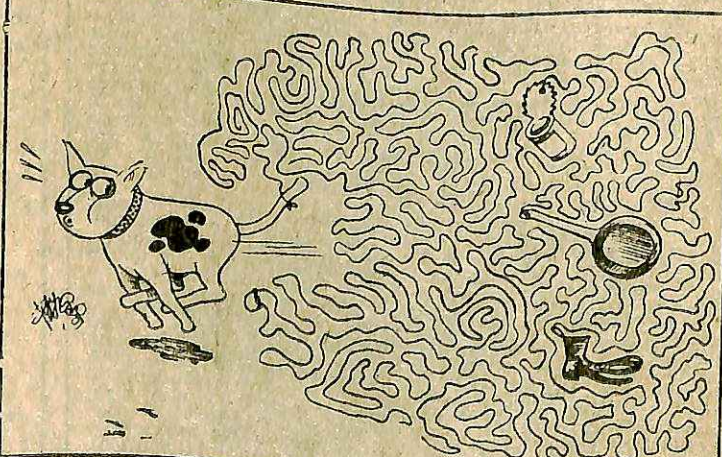
Μπορεῖτε νὰ θρῆτε με ποῖο;

Ποῖο ἦταν τὸ ὄνομά τους;

Στὰ κάτωθι ὀνοματεπώνυμα περιφώνων ἀνδρῶν
και διασημῶν γυναικῶν, ἔχουν μπερδευτῆ τὰ ὀνόμα-
τά και συνοδεύουν ἄλλα ἐπώνυμα. Μπορεῖτε μῆπως
να βρῆτε ποῖα εἶναι ἡ σωστὴ τους θεσί;

Λόρδος Βύρων	Ἰάκωβος
Στρατάρχης Ζόφφρ	Φραγκίσκος
Καζανόβας	Ρόβερτος
Κανάρις	Βλάσιος
Σούμαν	Γεώργιος
Φενελόν	Κάισαρ — Ἰωσήφ
Σίνας	Κωνσταντῖνος
Ρομπειν	Ἀλφρέδος
Πασκάλ	Πέτρος
Νόμπελ	Σίμων
Ντυμπάρν	Μάνα — Λίζα
Μάνου	Βαλερία
Μαρκησία ντέ Σεβινέ	Ἀσπασία
Τζιόκοντα	Ἰωάννα
Μεσσαλίνια	Μαρία

Τί ἔδεσαν στὴν οὐρά του;

Τὰ τρομερά παιδιὰ τῆς γειτονίας ἔδεσαν στὴν οὐ-
ρά τοῦ Ἀζὸρ κάτι που τὸν κάνει νὰ τρέχῃ σαν τρελ-
λός. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποῖο ἀπὸ τὰ τρία ἀντικείμε-
να, παπούτσι, τηγάνι, ἡ κουτὶ κονσερβάς, σέρνει
πίσω του ὁ Ἀζὸρ;

(Οἱ λύσεις στὴ σελ. 82)

ΜΙΑ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ ΣΤΟ ΛΟΥΤΡΟ

Ενοίχθη δυστυχισμένο σήμερα τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ὁ κ. Πύτ, τὴν ὥρα
ποῦφευγε ἀπ' τὸ γραφεῖο του. Γιατὶ σκεπτόταν πῶς δὲν θὰ κα-
τάρθωνε ποτέ νὰ καὶν δικὴ του τὴν ὁμορφὴ Ἑθελ Πέιζ.

Στὰ 20 χρόνια που ἐργαζόταν στὴν ἀσφαλιστικὴ ἐται-
ρεία, ὡς ἀρχιλογιστὴς, εἶχε δημοσιεύσῃ ὀχι λίγες φορές στὴν το-
πικὴ ἐφημερίδα ἡ ἀγγελία: «Ζητεῖται δακτυλογράφος...». Ἀπ' ὁ-
σες εἶχαν πάρει τὴ θεσί ἐκείνη, ἄλλες εἶχαν παντρευτῆ, ἄλλες εἶ-
χαν παραιτηθῆ γιὰ κάποιο λόγο... Καμιά τους ὅμως δὲν εἶχε δει-
ξῆ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν Πύτ. Ὅλες φύλαγαν τὰ χαμό-
γελὰ τους ἀποκλειστικά γιὰ τοὺς νεώτερος ὑπαλλήλους τοῦ γρα-
φείου.

Μοναδικὴ ἐξαιρεσί ἀποτελοῦσε ἡ μὴ Πέιζ, ἡ καινούργια δακτυ-
λογράφος. Αὐτὴ φαίνονταν πῶς ἀναγνώριζε τὴν ἀξία του, τὴν ἱκα-
νότητά του, τοὺς εὐγενικοὺς τρόπους του. Γελοῦσε με τ' ἀστεία
του, συμφωνοῦσε εὐκόλα με τὶς γνώμες του... Δὲν χρειάζονταν
περισσότερα, γιὰ νὰ πεισθῇ ὁ Πύτ πῶς εἶχε ἀγγίξει τὴν καρδιά
τῆς... και πῶς ἔφτανε ἐπιτέλους καὶ γι' αὐτὸν ἡ ἐρωτικὴ περιπέ-
τειά που εἶχε τόσο ὄνειρεται!

Ὅταν ἡ μὴ Πέιζ σηκώθηκε, πεταχτὴ καὶ δροσερὴ, καὶ πῆγε νὰ
πάρῃ τὸ παλτό της ἀπ' τὴν κρεμάστρα, ὁ Πύτ ἄφησε τὴν θεσί του
καὶ πῆγε κοντὰ της. Στάθηκε πίσω της, τὴν ἄρπαξε ξαφνικά ἀπ'
τὴ μέση καὶ τῆς ἔσκασε ἕνα ἡχηρὸ φιλὶ στὸ λαιμό, με μιά τόλμη
που τὸν κατέπληξε.

— 'Ο, τί εἶν' αὐτὰ, κ. Πύτ; φώναξε ἐκείνη, σκανδαλισμένη.

Παντρεμένος ἀνθρώπος!...

— Δὲν μποροῦσα πιά ν' ἀντέξω! τῆς δικαιολογήθηκε. Μὰ μή-
πως ἔκανα κανένα ἐγκλήμα;... Ἀκούστε, μὴ Πέιζ... ἡ καλύτερα,
μπορῶ νὰ σὰς λέω Ἑθελ;... Τί λέτε, πᾶμε μαζί στὸν κινημα-
τογράφο, αὔριο βράδυ;

Ἡ κοπέλλα φέρεσε τὸ παλτό της, ἀποφεύγοντας τὴ βοήθειά του.

— Βέβαια, εἶπε εἰρηνικά, αὔριο στὸν κινηματο-
γράφο... καὶ τὴν Κυριακὴ, ὑπόθετο, θὰ μὴ προτεί-
νετε μιά ἐκδρομὴ!...

— Ὁχι, ἀγαπητὴ μου, κ. Πύτ.

Ἡ Ἑθελ δὲν ἔννοε νὰ γίνῃ τὸ τρίτο σκέλος ἑνὸς
συζυγικοῦ τριγώνου!

— Μὰ τί κακὸ βρίσκετε στὴν πρότασί
μου, Ἑθελ... μὴ Πέιζ; Ἐγὼ ἔλεγα πῶς
σὰς ἀρέσει ὁ κινηματογράφος...

— Ναί, μὰ ὀχι μαζί με παντρεμένους!

— Ἄν ἦσαστε ἀνύπαντρος, ἡ τοῦλάχιστον
χῆρος... τότε θ' ἄλλαζαν τὰ πράγματα.

Ἰσως νὰ δεχόμουν τότε, δὲν ξέρω! Ἐνῶ
τώρα... Ἄν τὸ μάθῃ ἡ μητέρα μου, θὰ
με σκοτώσῃ!... Ὁχι, ὀχι, εἶν' ἀδύνατο!

Τὸ χαμογέλασε με συγκατάβασι, τὸν
καληνυχτίσε κι' ἔφυγε, ἀφίνοντάς τον ἀπο-
γοητευμένο, με τὰ χεῖλη στεγνωμένα και
με μιά πίκρα στὴν καρδιά...

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, μετὰ τὸ φαγητό, ὁ Πύτ
ἐξαπλώθηκε στὴν πολυθρόνα του, μπροστὰ
στὸ τζάκι, καὶ προσπαθῆσε νὰ διαβάσῃ.

Μὰ δὲν μποροῦσε. Πάνω στὶς σελίδες τοῦ
βιβλίου, χόρευε τὸ χαριτωμένο προσωπάκι
τῆς Ἑθελ...

Τὰ βήματα τῆς γυναίκας του, στὸ πάνω
πάτωμα, δέκονταν τὶς σκέψεις του. Ἡ κ.
Πύτ ἦταν μιά μαραμένη γυναικούλα, ἐργα-
τικὴ, προσηκτικὴ, μὰ ἀσθενικὴ. Ὁ γιατρός
τὴν εἶχε προειδοποιήσει πῶς ἡ καρδιά της
δὲν ἦταν πολὺ γερὰ καὶ πῶς δὲν ἔπρεπε
νὰ κουράζεται και νὰ στενοχωριέται.

Τώρα ἐτοιμαζόταν νὰ πάρῃ τὸ μάντιο
τῆς.

— Ἀφί! φώναξε στὸν ἄντρα της. Μπο-
ρεῖς νάρθῃς μιά στιγμὴ ν' ἀνάψῃς τὴν ἡ-
λεκτρικὴ θερμάστρα; Δὲν φτάνω ὡς τὴν
πρίζα, ἀπὸ δῶ που εἰμαι...

Ὁ Πύτ ἄφησε τὸ βιβλίο του κι' ἀνέ-
θηκε τὴ σκάλα.

— Δὲν καταλαβαίνω τί τὴ θέλεις τὴ
θερμάστρα, μέσα στὸ λουτρό! γκρίνιασε.

— Ξέρεις, δὲν εἶναι πολὺ ζεστὸ τὸ νε-
ρό, γιατί μὴ τὸ ἀπαγόρευε ὁ γιατρός;

Καὶ φοβάμαι μὴν κρυώσω, ὅταν βγῶ ἀπ'
τὴ μπανιέρα.

— Καλὰ, καλὰ... Δός μου τὸ σύρμα...

Τὸ πήρε καὶ τὸ ἔνωσε με τὴν πρίζα.

— Ἐν τάξει, εἶπε. Μποροῦμε νὰ τὴν ἀνάψουμε τώρα.

Συγχρόνως, εἶχαν ξανάρθει στὸ νοῦ του τὰ λόγια τῆς Ἑθελ:

«Ἄν ἦσαστε ἀνύπαντρος, ἡ τοῦλάχιστον χῆρος...».

— Ἀφί, δὲν φτάνω τὸ σαποῦνι, τοῦ φώναξε ἡ γυναίκα του

Μοῦ κάνει τὴν χάρη νὰ μὴ τὸ δώσω, ἀπ' τὸ νιπτήρα;

Πῶς ἦρε ξαφνικά στὸ νοῦ τοῦ Πύτ ἡ σκέψις τοῦ ἐγκλήματος...
«Τώρα ἡ ποτὴ! συλλογίστηκε. Ἡ καρδιά της εἶν' ἀδύνατη... Ὅα
τελειώσῃ γρήγορα! Καὶ θὰ μείνω χῆρος!...».

Προχώρησε πρὸς τὸ νιπτήρα, κρατώντας πάντα τὴν ἡλεκτρικὴ
θερμάστρα, που τὴν εἶχε ἀνάψει στὸ μεταξὺ. Καθὼς πῆγαινε ὅ-
στερα πρὸς τὴν γυναίκα του, προσποιήθηκε πῶς σκόνταψε κι' ἄφησε
νὰ πέσῃ ἡ θερμάστρα μέσα στὴ γεμάτη μπανιέρα!

Μιά ἐκτυφλωτικὴ σπῆθα τινάχτηκε, κι' ἀκούστηκε ἕνα δυνατό
σφύριγμα. Τὸ νερὸ ἔβρασε, κόχλασε... Ὁ Πύτ ἔβγαλε τότε τὸ
σύρμα ἀπ' τὴν πρίζα. Εἶχαν τελειώσει ὅλα! Ἦταν χῆρος πιά!...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, χτύπησαν τὴν πόρτα του. Τὴν ἄνοιξε κι'
εἶδε δυὸ ἀγνώστους στὸ κατώφλι.

— Καλησπέρα σας, κύριε, εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ἐπισκέπτες.

Εἶμαι ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητῆς Κάντλεν. Λάβαμε ἕνα τηλεφῶ-
νημα ἀπ' τὸν γιατρὸ Σέιμους γιὰ τὴν τραγωδία που συνέβη ἐδῶ
ἀπόψε... Μὰς συγχωρεῖτε που ταραζοῦμε τὴ θλίψι σας... μὰ θὰ
μὰς ἐπιτρέψετε νὰ μπουε μιά στιγμὴ στὸ σπιτί σας; Ἐτσι, γιὰ
μιά τυπικὴ ἐξέταση, γιὰ νὰ συντάξουμε τὴν ἐκθεσί μας.

— Μὰ βέβαια, κ. ἐπιθεωρητά, ἀπάντησε ὁ Πύτ. Τὸ καθήκον
σας...

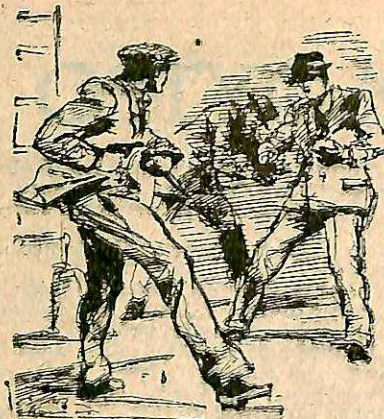
Καὶ τοὺς ὡδήγησε στὸ σαλόνι.

— Καθόμουν ἐδῶ καὶ διαβάσα αὐτὸ τὸ
βιβλίο, ἄρχισε, ὅταν ἀκουσα ξαφνικά ἀπ'
τὸ ἐπάνω πάτωμα μιά δυνατὴ φωνὴ κι' ἕνα

Ὁ ἐπιθεωρητῆς σηκώθηκε και
κτύπησε τὸν Πύτ στὰ μάτια...

χτύπο. Νόμισα πῶς ἡ γυναίκα μου εἶχε γλυ-
στρήσει κι' εἶχε πέσει. Ἐτρεξα πάνω, φώνα-
ζοντας τῆς: «Τί ἔπαθες, Ἀλίσ;». Δὲν

Ο ένας από τους αστυνομικούς χτυπήθηκε στο στήθος...

Η «μηχανή» που κάνει ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΑΣΥΛΛΗΠΤΟ!..

Η πρωτότυπη εφεύρεση ενός Παρισινού απάχη

Στα εγκληματικά χρονικά είναι μοναδική η περίπτωση του απάχη Λιαμπέφ. Ο κακοποιός αυτός είχε επινοήσει ένα πρωτότυπο μέσον, που όπως τουλάχιστον ισχυρίζονταν, θα καθιστούσε αδύνατη τη σύλληψή του. Ήταν, μάλιστα, τόσο περηφάνος για την εφεύρεσή του, που διεκήρυξε, ότι όποιον ήθελε να τον πιστέψει, ότι είχε σφηνώσει πιά το τέλος της αστυνομίας κι' ότι αρκεί να βάλει τα χέρια του ανθρώπων του εγκλήματος...

Ο Λιαμπέφ ήταν ένας ικανώτατος τσαγκάρης. Η πελατεία δεν του έλειπε και κέρδιζε πολλά χρήματα από το επάγγελμά του. Αλλά είχε το άτυχη να μη λέει με κακές συντροφικές και, σιγά-σιγά, έγινε απάχη. Αφού τότε την τέχνη του κι' άρχισε να ζή κάνοντας κλοπές και διαρρήξεις.

Την εποχή εκείνη—το 1910—οι παρισίνοι απάχες βρισκόταν σ' όλη την ακμή τους. Είχαν όργανώσει τόσο καλά τη δουλειά τους, που η αστυνομία, μ' όλες τις προσπάθειές της, δεν κατάφερε να τους αντιμετωπίσει. Έτσι έμεναν ασύλληπτοι και τα εγκλήματά τους ατιμώρητα.

Το ίδιο έγινε και με τον Λιαμπέφ. Οι αστυνομικοί τον είχαν συλλάβει δυο-τρεις φορές, αλλά έλειπαν πάντα οι αποδείξεις για τα εγκλήματά του. Έτσι αναγκάζονταν να τον αφήσουν ελεύθερο.

Ένα βράδυ, ωστόσο, ο Λιαμπέφ φιλονεικεί με μερικούς άλλους απάχες για κάποια γυναίκα. Οι κακοποιοί ανταλλάσαν πολλούς πυροβολισμούς και δυο-τρεις απ' αυτούς τραυματίστηκαν. Μερικούς άλλους τους συνέλαβε μια αστυνομική περιπολία.

Ανάμεσα στους συλληφθέντες ήταν κι' ο Λιαμπέφ. Στη δική του, που έγινε έπειτα από λίγο καιρό, παρουσιάστηκε ένας αστυνομικός επιθεωρητής, που είπε με ολοφάνερη στενοχώρια τα εξής:

—Οι συνάδελφοί μου κι' εγώ αισθανόμαστε ντροπή, γιατί ο Λιαμπέφ συμπορεύεται για μια ασημένια ροπή πολλή γρήγορα, ενώ εμείς, που αποδείξαμε τίποτα η οκείθα είμαστε ευτυχέστεροι στο μέλλον.

Το δικαστήριο καταδίκασε τον Λιαμπέφ σε τριμηνίο φυλάκιση και πέντε έτη έκτοπι από το Παρίσι. Ο κακοποιός εξέτισε την ποινή του, αλλά δεν έφυγε από τη γαλλική πρωτεύουσα.

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Διεύθυνση 9, 13
από 5-7 ως και την επόμενη, 8-9
Τηλέφωνο 113 = Τηλ. 613 610

Τον ξανάπιασαν τότε και το δικαστήριο τον καταδίκασε σε φυλάκιση έξι μηνών. Ο Λιαμπέφ εξέτισε και τη δεύτερη ποινή του κι' όταν βγήκε από τη φυλάκιση, αποκαίρεται επιδεικτικά τους φίλους του κι' έφυγε από το Παρίσι... Αλλά έπειτα από μερικές ημέρες ξαναγύρισε κρυφά. Είχε, μάλιστα, το θράσος ν' ανοίξει ένα τσαγκάρικο, όπου άρχισε να δουλεύει.

Αλλά δεν έφτανε μόνον παπούτσια. Τα βράδια, κλεινόταν στο μαγαζί του και προσπαθούσε να τελειοποιήσει την εφεύρεσή του.

Αυτή η εφεύρεση ήταν μια «μηχανή» που έκανε τον άνθρωπο ασύλληπτο, όπως την είχε αποκαλέσει ο ίδιος.

Επρόκειτο για έναν δερμάτινο θώρακα με μανίκια, που προστατεύει ολόκληρο το στήθος, τη ράχη και την κοιλιά. Από εκεί τέσσερες λουρίδες, δυο για το κάθε πόδι, ή μια από μπροστά κι' η άλλη από πίσω, κατέβαιναν ως τα νύχια. Πάνω σ' αυτό το θώρακα, ο Λιαμπέφ είχε περάσει καρφιά, με τις μύτες προς τα έξω.

Όταν δεθείσθε ότι η «μηχανή» του λειτουργούσε στην εντέλεια, φόρεσε το θώρακα του και πήγε σ' ένα καπνικό, όπου συχνάζαν οι φίλοι του.

—Αν θέλουν οι αστυνομικοί να σηκώσουν τα χέρια τους για να με πιάσουν, τους είπα. Θα ιδείτε τι έχουν να πούν.

Μέσα στο καπνικό βρισκόταν κι' ένας καταδότης της αστυνομίας, που, μόλις είδε τον Λιαμπέφ, έτρεξε να εισπορίσει το γειτονικό αστυνομικό τμήμα.

Σε λίγο, δυο αστυνομικοί με πολιτικά έμπαιναν μέσα στο καπνικό.

Ο Λιαμπέφ τους άγγινε με το πόδι το ύψος τους και τους φώναζε:

—Καλώς ώριστε! Τώρα μιλούσα στους φίλους μου για σας!

Οι αστυνομικοί έτρεξαν άμέσως κοντά του κι' ο ένας απ' αυτούς άπλωσε τα χέρια του και τον έπιασε από τους ώμους... Αλλά, την ίδια στιγμή, τραβήχτηκε προς τα πίσω, θανάτωντας μια δυνατή κραυγή. Οι παλάμες του είχαν κομματιάσει και το αίμα έτρεχε από τις πληγές.

Οι σύντροφοί του προσάβησαν τότε να βάλουν το περιστροφικό του. Αλλά ο Λιαμπέφ, πιο γρήγορος, τον χτύπησε με το μαχαίρι του στο δεξί χέρι. Έπειτα, ύψωσε ξέω, κρατώντας το πιστόλι του στο ένα χέρι και το μαχαίρι του στο άλλο.

Αλλά εκεί θρόεξε αντιμετώπιση με δυο άλλους αστυνομικούς, που του φώναξαν να παραδοθεί.

Αντί για άλλη απάντηση, ο Λιαμπέφ πιασε τρεις φορές την οκάντα του όπλου του. Ένας από τους αστυνομικούς σωριάστηκε κάτω χτυπημένος στο στήθος. Ο δυστυχισμένος πέθανε την άλλη μέρα από νοσοκομείο, όπου τον μετέφεραν.

Ο άλλος έβγαλε τότε το περιστροφικό του και πυροβόλησε. Ο Λιαμπέφ χτυπήθηκε στο δεξί πόδι και στην κοιλιά και αναγκάστηκε να παραδοθεί.

Η «μηχανή» του δεν του είχε χρησιμεύσει σε τίποτα.

Τον μετέφεραν άμέσως σ' ένα γειτονικό νοσοκομείο, όπου οι γιατροί, γδυνώντας τον για να περιποιηθούν τα τραύματά του, είδαν το δερμάτινο θώρακα με τα καρφιά!

Ο Λιαμπέφ γιγνεύτηκε σε λίγο από τα τραύματά του. Αλλά από το νοσοκομείο, τον ώδηγησαν στη φυλάκη.

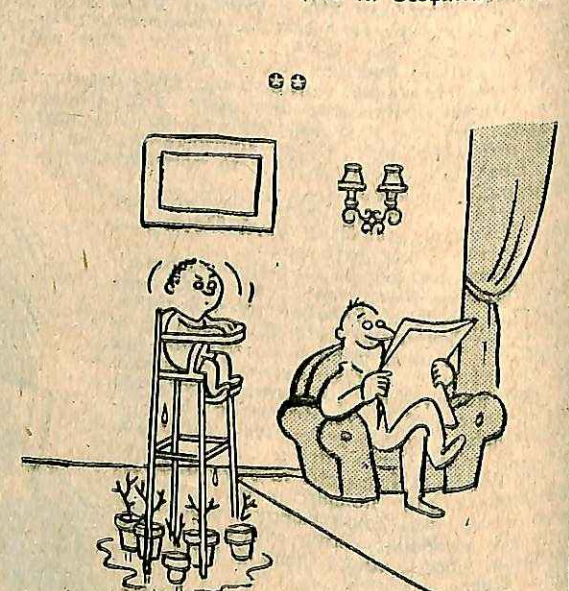
Η δική του έγινε έπειτα από λίγο καιρό και το δικαστήριο τον καταδίκασε σε θάνατο. Ανεβήκε μ' εγκληματική αναίσθησία στο Ικρίμα κι' είχε το θράσος ν' αστείευθ με το όπλο και τους βοηθούς του.

Θα βλέπαμε πώς θα τα καταφέρναι, τους είπα, αν φορούσα τη «μηχανή» μου!

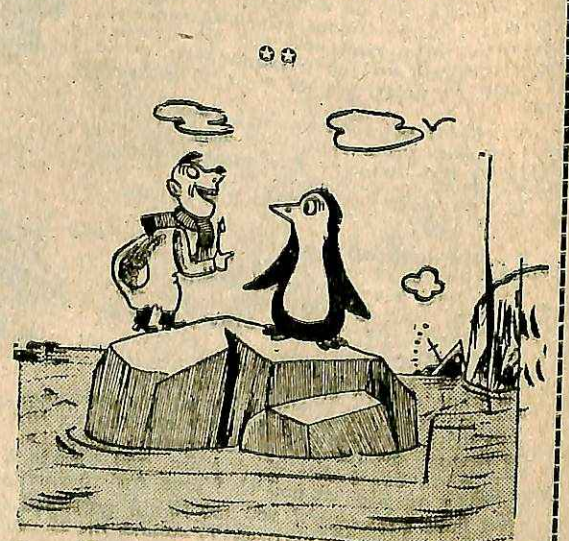
Έπειτα από μερικές στιγμές, το κεφάλι του έπεσε κάτω από το λεπίδι της λαμπτήρας. Αυτό ήταν το άδοξο τέλος του Λιαμπέφ και της «μηχανής» του, που έκανε τον άνθρωπο ασύλληπτο...

Τι μου λέτε, ότι ποτέ να πάρω αύξηση δ' σύζυγός σας; Πήρε 300.000 από τον περασμένο μήνα! Δεν το ξέρετε; (Του Α. Θεοφιλόπουλου)

Πώς ποτίζονται οι γλάστρες.

Μήπως ξέρετε πού μπορεί να τηλεφωνήση κανείς εδώ;...

Ερωτικό ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Ενα δίλημμα

Η «πιστή» σύζυγός μου γράφει: «Έπειτα από δυο χρόνια χωρισμού από τον άντρα μου, ξανασημίσαμε. Για κάποια αίτια αναγκάστηκε να φύγει για τον Καναδά. Σ' όλο αυτό το διάστημα της μακράς απουσίας του, ήμουν πάντοτε πιστή σύζυγός, παρ' όλους τους πολλούς πειρασμούς που είχα. Σήμερα, που βρίσκομαστε πάλι μαζί, νοιώθω πως ο άντρας μου δεν είναι πια ο ίδιος. Τού άρεσει πιο πολύ η μοναξιά. Δεν τολμά να τον ρωτήσω αν έμεινε κι' αυτός πιστός, φοβάμαι την απάντησή του, γιατί όπως μου έχουν πει, ένας άντρας δεν μπορεί ποτέ να μείνει πιστός με τέτοιες συνθήκες. Μήπως δεν μ' αγαπά πια; Μήπως πρέπει να φύγω για να βρω εκείνος την ισορροπία του;»

Και της απαντώ: Μις βάζει σε άμυνα η ερώτησή σας, γιατί μιχαίνει πλήθος προβλημάτων, για τα οποία θα χρειάζονταν ένας απάντησας που να είναι πια ο ίδιος, που εκδίδει τον άντρα σας, δεν μπορεί παρά να είναι από την αναπροσαρμογή που υπέστη κατά το διάστημα του χωρισμού σας. Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να είστε πιο προσεκτική, πιο ενθουσιώδης στην αγάπη σας και να βεβαιώσετε τις στιγμές αυτές της μοναξιάς του. Αν δεν σας αγαπάει, η αν αγαπάει, αλλά δεν θα γυρίσει σε σας. Επωφεληθείτε από τις τρυφερές στιγμές του για να τον ρωτήσετε τι εν' εκείνο που τον απασχολεί. Θα δειτε, πως θάρρη ή στιγμή να σας εμπιστευθεί το μυστικό του κι' αμα ανακουφισθεί από το βάρος, που τον βασανίζει, θα γίνει πάλι όπως πριν, ο καλός και τρυφερός σύζυγός.

Τρελλά ερωτευμένο Ε. Δ.: Αφού έχετε τόσο φανερά αποδείξεις ότι σας συμπαθεί, και τόχει πη μάλιστα σε τόσο αλγούς, γιατί διατάξετε να της εκφράσετε αίσθημα αγνής φιλίας; Μην κάνετε ποτέ τη σκέψη για έρωτα, μην παρασύρεστε από τις φλογερές σκέψεις της ηλικίας σας. Γιατί να την εκθέσετε; Έχετε κανένα σοβαρό σκοπό; Και δεν μπορείτε να έχετε, αφού εξαρτάστε άκομης από τους γονείς σας και από τα μελλοντικά σχέδιά τους, για σας. Αφήστε την, λοιπόν, ήσυχη, σ' ό,τι όταν βρεθείτε σε θέσι που θα μπορείτε να συντηρήσετε οικογένεια, τότε παίρνετε το θάρρος να ζητήσετε σε γάμο μια νέα.

Δύο φίλες: Νοιώθω πολύ το παράνομό σας. Καταλαβαίνω όμως και κάτι άλλο: «Οτι είστε κορίτσια με λογική. Σεβαστείτε το σπίτι σας, αλλά και τον εαυτό σας. Τα συγχρητηριά μου. Υπάρχει όμως και η μοναξιά, όπως γράφετε, η άνια. Ναι αλλά, υπάρχουν, και τόσες ασχολίες! Κι' αφού είστε και τελειοφίτες, λίγος καιρός σας μένει, ακόμα για να αλλάξετε αυτή την κατάσταση. Κάνετε, υπομονή και ως φοιτή.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ
Γιατρός
Δερματολόγος - Αισθητική
Διεύθυνση 11—1 και 5—7
Σέκον 4 α' δόμοφος. Πάρος-δος Κανάρο. Τηλ 612-450

πορώ πως αυτός φέρθηκε τόσο επιπόλαια, αφού τα ήξερε όλα αυτά, όπως παρασύρη σε μια άγνη... Έχω τη γνώμη να μη του ξαναγράψετε, αλλά να τα πείτε στους γονείς σας κι' ό,τι σας πουν αυτοί, να κάνετε. Βρίσκεστε στην πιο δύσκολη στιγμή της ζωής σας. Γι' αυτό πρέπει να καταφύγετε στους γονείς σας.

Μια νέα που έλπιζε: Αυτός ο νέος παρ' όλη τη δειλία του, όπως γράφετε, είπε μερικά σωστά λόγια στον εξάδελφό σας: «Ποτέ δεν θα πάρω μια γυναίκα, αν δεν έχω τις δυνάμεις να τη ζήσω». Επομένως, η δεν έχει τις δυνάμεις να σας ζήσει καλά και να μην σας δώσει παρά μόνο αγάπη, κι' ούτε σας αγαπάει ποτέ. Είναι ανάξιος της αγάπης σας. Γιατί πως μπορεί να φαντασθεί κανείς ότι μπορεί να αφήνει τον άλλο να υποφέρει. Κάνετε, λοιπόν, και σε σας το ίδιο. Ν' αδιαφορήσετε ή έχοντας ό,τι ό,τι σας αγαπάει, να είπα, να το κλείσετε την πόρτα, αν ξαναγυρίσει.

Κραυγή πόνου: Την κραυγή του πόνου σας την άκουσα, και σας βεβαίω πως πήγε βαθιά στην καρδιά μου. Με συγκίνησε πολύ. Αλλά μη ξεχνάτε ότι είστε νέα παρ' τις λίγες άσπρες τρίχες των μαλλιών σας. Είστε έλευθερη. Η ζωή, λοιπόν, σας περιμένει για να σας προσφέρει όλες τις χαρές της. Γιατί δεν αλλάξετε περιβάλλον; Γιατί δεν παίρνετε ένα πιστοποιητικό να πάτε σε μια κλινική, σ' ένα άλλο νοσοκομείο; Μακριά από το περιβάλλον από το οποίο πληγώσατε, θα δημιουργήσετε νέες σχέσεις, νέες γνωριμιές κι' ανάμεσά σ' αυτές, είμαι βέβαιος, πως θα βρείτε και ο καλός σύντροφος της ζωής σας.

Σιγχαλάα. Πειραδιά: Από όσα μου γράφετε, φαίνεται πως είναι ένας καλός και τίμιος νέος. Γι' αυτό πρέπει να φέρεστε με ειλικρίνεια απέναντί του, να του λέτε τις σκέψεις σας και τους πόνους σας. Φαντάζομαι πως παρ' όλες τις αδικίες που δημιουργήθηκαν, δεν θα τον κάνουν ποτέ ν' αλλάξει γνώμη για σας, αρκεί να είστε φρόνιμη και λογική. Μιλήστε του και για γάμο, κάνετε σχέδια για το μέλλον μαζί του, και ν' ακούτε, ό,τι σας λέει.

58 Α. ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ: Είναι πολύ νέος ακόμα και όχι και τόσο λογικός. Δηλαδή, ούτε λίγο ούτε πολύ, βέβαια να γίνεται σεξ ή γέφυρα για να περάσει αυτός, για να σωθεί, αδιαφορώντας για την καταστροφή και την ήθικη ταπεινώση τη δική σας. Όχι. Δεν το βρίσκω σωστό, όσο κι' αν θέλετε να τον δικαιολογήσετε. Η πραγματική αγάπη είναι άλλη. Ζητάει σεβασμό, σεβεται την αξιοπρέπεια και την ανωνυμία του άλλου. Γι' αυτό τον βρίσκω, πως είναι άρρωστος τύπος και ανάξιος της αγάπης σας.

Μ. Κ. Π., Μέγαρο: Είστε πλούσιος, υγιής και νέος 20 χρόνων. Εκείνη είναι όμορφη, πλούσια, 18 χρόνων. Την αγαπάτε και έχετε την εντύπωση ότι, για να σας χαμογελά, σημαίνει ότι σας συμπαθεί. Δεν τολμάτε όμως να την πιστώσετε. Σκοπός σας είναι ωστόσο να την κάνετε σύντροφο της ζωής σας. Τότε τι διατάξετε; Αν έσεις δεν τολμάτε, θα τολμήσουν άλλοι. Οι γονείς σας! Δεν γίνεται αλλιώς. Αφού έχετε σκοπό να την κάνετε γυναίκα σας, πρέπει απαραίτητα να το μάθουν κι' αυτοί, για να γίνει το προξενιά. Αυτό να κάνετε.

Μικρή επανωριότητα: Α. Β. Α. Ε.: Πριν σας δώσω τη συμβουλή μου, σας λέω ότι ο νέος αυτός έχει πάρα πολλά έμπόδια μπροστά του. Έχει τις περισσότερες αδελφές, που ασφαλώς πρέπει να προτιμηθούν, αν όχι όλες, τουλάχιστον οι δυο. Έχει επίσης το στρατιωτικό, που θα τον καθυστερήσει. Έχει τέλος τους γονείς του, οι οποίοι θα είναι αντίθετοι στις δικές σας καλές διαθέσεις. Έπειτα, τους δικούς σας τους γονείς δεν τους λογαριάζετε; Κι' α-

αυτά. Έφυγε, αδιαφόρησε. Κι' ερχόμαστε έσεις τώρα, έπειτα από πέντε χρόνια και ρωτάτε «αυτή την ύβριση του» και αν σας αγαπάει, έπειδή έσεις δεν τον ξεχάσατε. Λογικευθήτε και λησμονήστε το περαστικό αυτό ξεμύλημα, γιατί όπως βλέπετε, ούτε ήταν ούτε είναι ο νέος αυτός άξιος της αγάπης σας.

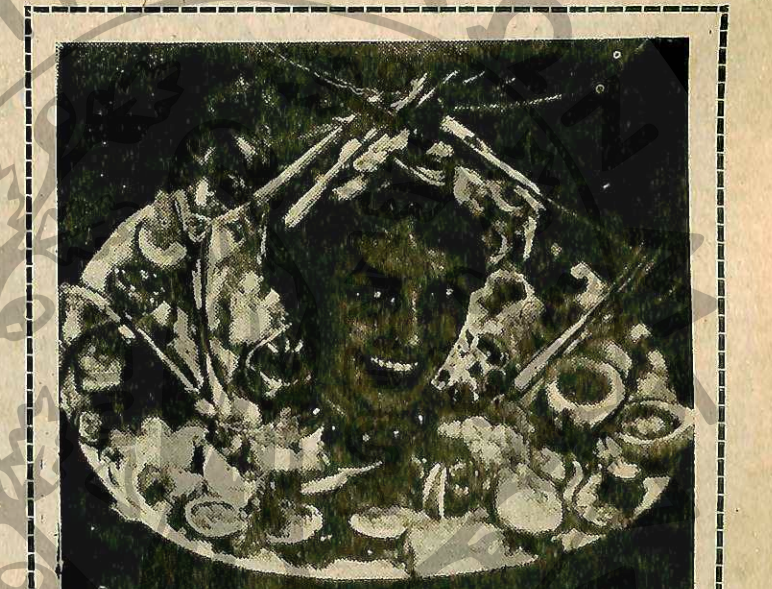
Αλβίνα-Αλβίνα: Δεν είμαι καμιά μαντίτσα για να ξέρω, τι σκέπτεται ο ένας, και γιατί δεν σας γράφει ο άλλος. Ξέρω, όμως, ένα πράγμα, που οιαδήποτε από το «τασκαλωμένο» γράμμα σας. «Οτι παίρνετε πολύ στα σοβαρά τις επιπόλαιες υποσχέσεις, που σας δίνει ο ένας και ο άλλος, και νομίζετε ότι και οι δυο τους πηγαίνουν για γάμο. Ενώ ο ένας, ούτε ο άλλος έδειξε καμιά προθυμία. Ο πρώτος σας έγκατέλειψε, χωρίς να σας δώσει καν τη διεύθυνσή του, ο δε άλλος, φοβάται να σας μιλήσει για γάμο, προβάλλοντας τις σπουδές του. Σαν φρόνιμο κορίτσι που λέτε, τι είστε, περιφρονήστε και τους δυο και αφήστε τους γονείς σας να σας βρουν ένα τίμιο νέο, στον οποίο θ' αφιερώσετε τα νειάτα σας και την αγάπη σας.

Αμφίβολη: Μου θέτετε ένα ερώτημα γενικό, χωρίς να μπαίνετε σε λεπτομέρειες. Ποιά σκοπό έχει η ερώτησή σας; Οπως σ' έχετε, ένα πράγμα έχω να σας πω, πως η πολιτεία είναι καλή, όταν μπορεί κανείς να ζήσει, με το σύντροφο της ζωής του. Αλλιώς, πολλές φορές θα θυμηθείτε μετανοημένη, το χωριό, που δίνει πιο πολλά αγαθά, και δεν έχει καθόλου απαιτήσεις. Τα θέατρα και οι διασκεδάσεις, δεν δίνουν την εύχλια.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ενα ηρωικό ψέμμα

Ματωμένη καρδιά (Κόπρο): Διάβασα με προσοχή το γράμμα σας. Η απάντησή μου, είναι λιγνής καθώς την ζητάτε, θα σας ικανοποιήσει, αλλά συγχρόνως και θα σας απογοητεύσει! Ίδου, λοιπόν, το συμπέρασμά μου από τα όσα μου γράφετε: Η κοπέλλα που αγαπάτε και κατορθώσατε να έμπνευσατε και σ' αυτή την αγάπη, κάθε άλλο παρά γυναίκα τέτοιας υποστάθης είναι, όπως σας το αναφέρει στο σημειώμα της. Γιατί, ακόμα και να ήταν, ακριβώς έπειδή σας αγαπάει και την αγαπάτε, δεν θα έφτανε ποτέ στο σημείο αυτό της αυτοπαρνήσεως.

ΕΝΑ... ΟΡΕΚΤΙΚΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Με το πρωτότυπο αυτό καπέλλο, που όπως βλέπετε μοιάζει με πλατέα κατάφορη από διάφορα ορεκτικά και σαλατικά, εμφανίστηκε, προ ημερών, στην τηλεόραση η γνωστή Αμερικανίδα καλλιτέχνισσα Έλεν Κέλλυ. Το αποτέλεσμα ήταν ν' απονεμηθεί απ' τους θεατές της στην Έλεν ένας καινούργιος και για την Αμερική ακόμα τίτλος της «Μίς Σαλάτα»!

να σας αποκαλύψει το παρελθόν της, δίχως λόγο. 'Αν θέλησε να σας εμφανισθεί ως τέτοια, αυτό το έκανε, δίχως άλλο, γιατί είχε αρραβωνιασμένη με άλλον, όπως άλλωστε σας το είχε ξηγηθεί από την αρχή κι' ελάς. Κι' επειδή θέλει προφανώς, για ευνόητους λόγους λόγους, να μείνει πιστή στην άρραβώνα της, αυτόν, προσπάθησε τώρα, αφού δεν μπορούσε άλλο, να 'αποσπασθεί από τον έρωτά σας, να καθυποχρήσει τον εαυτό της, ώστε έσείς να την αφήσετε και να ξεκινήσετε. Αυτή είνε η γνώμη μου, βασισμένη, επαναλαμβάνω, στα στοιχεία που ο ίδιος μου δίνετε. Τώρα, αντιλαμβάνεστε ποιά είναι και το δικό σας καθήκον. Κι' επειδή την αγαπάτε αληθινά και για λόγους κοινωνικής αξιοπρέπειας, που σας επιβάλλουν να μην μπείτε ανάμεσα σε δύο αρραβωνιασμένους και να τους χωρίσετε, οφείλετε να σεβασθείτε το θέλημα της κοπέλλας και να τη σέβετε από την καρδιά σας. Τι να γίνει; 'Η ζήλ' απαιτεί πολλές θυσιές από τους ανθρώπους και από πάντων τους αισθητήρες, σαν και σας... 'Εκτός αν το αίσθημά σας είνε τόσο έντονο, που θα πρέπει να 'αγωνισθείτε με την ελπίδα μήπως η κοπέλλα διαλύσει τον αρραβώνα της και γυρίσει σε σας. 'Αλλ' αυτό προϋποθέτει εκ μέρους σας και την υποχρέωση να κάμνετε τη νέα που αγαπάτε νόμιμη γυναίκα σας, για να την αποκαταστήσετε κι' απέναντι του αρραβωνιαστικού της κι' απέναντι της κοινωνίας. 'Εχετε το κουράγιο αυτό; Πρέπει να ξέρετε ότι η τύχη ευνοεί τους τολμηρούς!

Σκληρό που έκδικεταί: 'Εχετε δική να υποψιάζεστε πως η αγαπημένη σας με κάποιον άλλον έχει σχετισθεί, αφού μάλιστα ο φίλος σας σας παρουσιάζει και αποδείξεις. Μήπως όμως κι' αυτός τα εξογκώνει; 'Η μήπως δεν είνε καλόπιστος άνθρωπος και θέλει να σας χωρίσει από την κοπέλλα; Αυτό πρέπει να εξακριβώσετε και κυρίως σεις ο ίδιος να προσπαθήσετε να μάθετε, με διακριτική παρακολούθηση, με ποιόν πηγαίνει τώρα η κοπέλλα. 'Οποτε αν οι φόβοι σας αποδειχθούν σωστοί, δεν έχετε να κάνετε παρά ένα μονάχα: Την πρώτη φορά που θα ξανασυναντηθείτε με την νέα, απλά να της κάνετε την παρατήρησι και να φύγετε άμεσως από κοντά της, δείχνοντάς της την περιφρόνησί σας που της αξίζει. Αυτή είνε η αξιοπρεπέστερη για σας στάσι και γι' αυτήν η πιο σκληρή. Οι άλλες σκέψεις που κάνετε μου φαίνονται εντελώς άταιριστες για σας. 'Εκτός από το γεγονός ότι μπορεί να έχουν για σας συνέπειες πολύ 'σκληρότερες' από τις 'σκληρές' εκδικήσεις' που μελετάτε. Το νου σας, λοιπόν.

Απελπισμένο Ρούλη: Διαβάσα με προσοχή το καλογραμμένο και λογικώτατο γράμμα σας. Βρίσκω δικαιολογημένο τον πονό σας, εκτιμώ το ωραίο σας αίσθημα, που είχε αυτό το δραματικό για σας τέλος, αλλά δεν μπορώ διόλου να ξηγήσω και από πάντων να δικαιολογήσω και να συγχωρήσω την έσφαλ' απόγνωσί σας, να... χαθήτε από τον κόσμο! Αυτό λέγεται ήττοπάθεια, που δεν ταυριάζει σε ανθρώπους με αυτοπεποίθησι και αξία προσωπική, σαν και σας, που δημιουργήθηκαν μόνοι σας στη ζωή και που μπορείτε και την εύτυχια της καρδιάς σας να εξασφαλίσετε. Δεν έχετε δα ούτε ο πρώτος ούτε ο τελευταίος, που η μοίρα να έφερε να χάσει την κοπέλλα που αγαπούσε, που την παντρεύτηκε άλλος, αυτό δεν πρέπει να σας κάνει να 'αφανισθείτε και σεις. 'Ισα - 'Ισα νομίζω πως πρέπει να αντιδράσετε στο βάθος της ψυχής σας και σ' αυτό θα σας βοηθήσει θαυμάσια η απασχόλησι σας στα καθήκοντά σας κι' η μελέτη των βιβλίων, χωρίς να σκεπτεστέ σκοτεινές λύσεις και να κυνηγάτε περιπέτειες. 'Επειτα είστε νεώτατος και η ανάγκη κι' η ζωή, δεν έχουν κλείσει τις πόρτες τους σε σας. Είμαι βέβαιη πως η καρδιά σας κάποτε θα χαρή την ικανοποίησι ενός ωραίου κι' ευγενικού αίσθηματος!

ΕΡΗ

Ο γιατρός σας

Απαντήσεις επιστολών

Φοιτήτρια: Καλόν θα ήταν να σας έδωτε ένας δερματολόγος. 'Αφού όμως σας είναι δύσκολο, τότε δοκιμαστικώς κάμετε χρήσι της crème Phyllis σύμφωνα με την οδηγία και μου ξαναγράψετε σχετικά αποτελέσματα.

Αλεξάνδρα Φ. Χ. Ψ.: 'Η ριζική αποτρίχωση με τη μέθοδο της ηλεκτροπηξίας, δεν πρόκειται να σας βλάψει. 'Αλλ' επειδή πρόκειται περί έκτεταμένης περιφέρειας θα απαιτηθεί μακρό χρονικό διάστημα και μεγάλη δαπάνη. Νομίζω ότι δεν αξίζει τον κόπο, έσ' όσον είναι σε τελείως άφανη σημαία. Και τώρα το δεύτερο θέμα, που σας απασχολεί, το σπυδαίοτερο. 'Εφ' όσον έχετε τόσο δύσκολο χαρακτήρα, φροντίστε πάση θυσία να ηρεμήσετε. Γιατί αν έ- ξακολουθήσετε την ίδια τακτική,

σε λίγο θα γίνετε δυστυχισμένη και κανείς δεν θα είναι δυνατόν να σας επαναφέρει στην φυσιολογική κατάσταση. Σας συνιστώ να κάμετε 15 ενέσεις Calcbromine ενδοφλεβίως και κατόπιν τρία κουταλάκια του γλυκού ημερησίως Passineuril.

Κ. Ι. Μ.: 'Εδιάβασα με προσοχή τη μακροσκελέστατη, αλλά με καταπληκτική σαφήνεια περιγραφή των διαφόρων περιπτώσεων, που σας ενδιαφέρουν, και μου πρέπει να σας ενδιαφέρουν. 'Η ανωνυμία σας επιτρέπει να εκφράζομαι ελεύθερα περιγράφοντας ένα - ένα, τα περιστατικά σας. Δυστυχώς, οι στήλες του περιοδικού είναι ακατάλληλες για συζητήσεις χαρακτήρα, φροντίστε πάση θυσία να ηρεμήσετε. Γιατί αν έ- ξακολουθήσετε την ίδια τακτική,

ΡΑΛΕΚΤΩΡ

Να θυμάστε πάντα ότι:

- 'Η πείρα πολλών ετών και χιλιάδων γυναικών, απέδειξε ότι η Λανολίνη Μελπάν είναι ένα προνομιούχο, δοκιμασμένο και άνταντικατάστατο, καλλυντικό.
- Σε όλο τον κόσμο τ' καλύτερα καλλυντικά γίνονται με βάση την Λανολίνη.
- Γι' αυτό η Λανολίνη Μελπάν ανήκει στο παρόν και στο μέλλον, είναι δε η μόνη συγχρονισμένη μοντέρνα κρέμα προσώπου. Προστατεύει το δέρμα, παρατείνει την νεότητά, προλαμβάνει τις ρυτίδες.
- Αποφεύγετε τις άπομιμήσεις.

ΜΕΛΠΑΝ

Ο ΦΥΛΑΞΙ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

Βήτα: Το περιστατικό που μου περιγράφετε, είναι από εκείνα που είναι αδύνατο σ' ένα γι-ατρό να πη τη γνώμη του μόνο με την περιγραφή, που του κάνει ο άρρωστος, χωρίς προηγουμένως να τον εξετάσει. Γι' αυτό θα σας συστήσω, όταν η έκδηλωσι είναι στο σημείο της παροξυσμώσεως να πάτε να σας δ' ένας γιατρός, ο-ποιαδήποτε ειδικότητα και να μου ξαναγράψετε τη διάγνωσί του.

Λεμεσιανό Α.: Βέβαια είναι δύσκολο σε ώριμους περι-πτώσεις με δώση κανείς φαρμακευτικές συμβουλές, χωρίς να έ-ξετάσει τον άρρωστο. Πάντως κά-τι θα ήταν δυνατόν να προσθέσω κι' εγώ στην θεραπευτική αγωγή των εκεί συνδεδεμένων μου, αν μου λέγατε σαφώς τη διάγνωσι των γινάτρων που την νοσηλεύουν και των φαρμάκων, που εκάμην χρή-σι για την εν λόγω θεραπεία της.

Κάτια: 'Αθήνα: Και για τα δύο περιστατικά, που μου περιγρά-φετε στην επιστολή σας, έχετε ά-νανγκη προηγουμένως εξετάσεως. Γι' αυτό, αφού μένετε εδώ, περά-στε από τον ειδικό για ένα έκα-στον από τα περιστατικά σας, ο-πότε θα έχετε ασφαλή διάγνωσι και έπομένως και την ενδεδειγμέ-νη φαρμακευτική αγωγή. Λυπού-μαι, που αδυνατώ να σας εξυπη-ρέτησω.

Δ. Ν.: Σας συνιστώ να απο-ταθώτε στο συνάδεφο γυναικό-λογο.

Φοιτήτρια: Ριζική αποτρι-χωση επιτυγχάνεται μόνο με τη μέθοδο της ηλεκτροπηξίας. 'Εφ' ό-σον όμως πρόκειται για περιωρι-σμένη έκτασι. Χρησιμοποιήστε το oxygenee για το δεύτερο ερώτημα σας.

Α. Λ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Κα Α. Κ.: 'Η συγγενής καρ-διοπάθεια είναι σπανία και άλλως διόλου συμπτωματική. Μπορείτε να τεκνοποιήσετε απόδω και να εισθε βέβαιη πως θα γεννήσετε ένα υγιεστατό παιδί, σαν και τα προηγούμενα. 'Η θάλψις παίζει έ-να σχετικό ρόλο στη γενική εξέ-λιξη της εγκυμοσύνης.

Κα Ν. Φ.: 'Η πάθησι του συ-ζύγου σας δεν επιδρά. Από της δικής σας πλευράς πρέπει να φρο-νίσετε το ταχύτο. 'Εχετε ανάγκη αναζωογονήσεως του γεννητι-κού συστήματος και πρό παντός εξετάσεως από γυναικόλογο.

Φλαβία ντέ Σίλα: Το ψυχρό λουτρό απαγορεύεται αυ-στηρώς κατά την διάρκεια της περιόδου. Δεν έχετε ανάγκη ια-τρικής εξετάσεως. Για την τακτο-ποίησι σας θα κάμετε τρεις ενέ-σεις το μήνα επί τρεις ημέρας συ-νέως και θα αρχίσετε έξη ημέρας προ της αναμενόμενης περιόδου α-πό το φάρμακο Amprolles Estro-Pril. Θα επαναλάβετε την θεραπεία επί έξι μηνών και μου γράψετε πάλι.

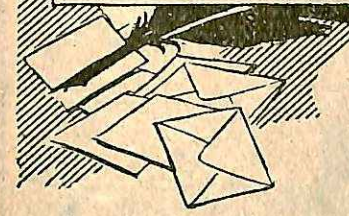
Τ. Μ. Π. Κόρινθος: Μου γράφε-τε έν συντομία για τα περιστατι-κά των τοκετών της ανειμίας σας, αλλ' από ό,τι κατάλαβα, κατά πά-σαν πιθανότητα πρόκειται περί ασυγγενούς ανωμαλίας, περί την διάπλασιν της καρδιάς των νεο-γνών. 'Υπάρχει και μία άλλη σο-βαρώτερη αιτία, την οποία θα πρέπει να σκεφθώμε. 'Η ασυμφω-νία του αίματος των δυο συζύγων. Γι' αυτό όμως θα πρέπει να συμ-βουλευθείτε το γιατρό σας.

Αφύσικη γυναίκα: 'Η περίπτωση σας απαντάται σε πολ-λές γυναίκες και διορθώνεται με λίγη καλή θέλησι και προσπάθει-α. Ακολουθήστε τη φυσιολογική οδό. Αποφύγετε την τυχόν διαίτα φ-δυνάτισματος, γιατί μαζί με όλο το σώμα πέφτει και το στήθος. Για τη βελτίωσι της όλης κατα-στάσεως να παίρνετε από το φάρ-μακο tabl. Jouvansine, τρία χάπια την ημέρα, πρωί, μεσημέρι, βρά-δυ ανά ένα μετά το φαγητό. Μετά δυο μήνες μου γράψετε πάλι.

Κα Νίνα Μ. Χαλάνδρι: 'Η χειρουργική επέμβασι ήταν άπα-ραίτητος. Για τα ένοχλήματά σας να παίρνετε τρία χάπια τη μέρα από το φάρμακο Lunopal του ένος mg. και τρεις κουταλιές του γλυ-κού από το φάρμακο Sedofoline.

Α. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η αλληλογραφία μας

ΖΗΤΟΥΝ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Οι κάτωθι 'Ελληνες του εξωτε-ρικού, ζητούν αλληλογραφία με ά-νανγώστους του 'Θρασυρού: George Katsalas και Spy-ros Vassiliou, M/T Victorious Orient Shipping Co 80 Broadway New York 4, N.Y., U.S.A. Still Messinas, Eng. M/V London Majeshy C/o British Overseas Freighters Ltd., 8 Balfour Place, Park Lane, London W.1, England. Koulis Kalamakis, M/V Atlantic Lord C/o Maritime Brokers, 52 Broadway, New York 4, N.Y. U.S.A. Coslas G. Enrripides (20 χρόνων) 57 Chart St. N.I. London, England.

Ο Nicolas Rodites, 44 Farik el Gueish, Chatby les Bains, Alexandria, Egypte, ζητεί αλληλο-γραφία με 'Ελληνες 16-20 χρό-νων στην ελληνική, αγγλική ή ι-ταλική γλώσσα. Ο B. Mario, P.K. 92, Sissi, Istanbul, Turquie (28 χρόνων, ευκατάστατος και ε-υδοκάρπιος) ζητεί αλληλογρα-φία με 'Ελληνίδες κάτω των 25 χρόνων με σκοπό τον γάμο. Παρα-καλεί δε όσες του γράψουν να του στείλουν και μία φωτογραφία τους. Τέσσερις Κύπριοι, ο Pan- tellis Anaxagoras, ο Vias Li- vadis, ο Andreas Tsiontis και ο No- 2677 (1), ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο. 'Η διεύθυνσις και των τεσσάρων είνε: 10 B.O.D. 4 C.L.U. Geneifa, ME- LF 15, Egypte. Ο Angelos Corfiatis, 109 rue Ragheh Pa- cha, Alexandria, Egypte, ηλικίας 26 χρόνων, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες, με σκοπό τον γάμο, μι-ά νέα σε οποιαδήποτε γλώσσα, αλλ' αλλή και την άραβική. Ο To- akkis Delas και ο Georges Logera- tos, P.O. Box No 359, Djibouti, Côte Française des Somalies, ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες από 18 έως 25 χρόνων. Ο Στέβρος Παναγιώτου, Mezzalim, Sokak, No 5, Burgazada, Istanbul, Turkiye, έπιθυμεί 'αλληλογραφία με την δίδα 'Εφ' 'Αδάμου, Πατήσια. Ο Jim Coroneos, ο Sten Stalos και ο Vick Fatseas θέλοντας να συνδεθούν με την πατρίδα τους, που τόσο νοσταλγούν, ζητούν α-λληλογραφία με 'Ελληνίδες. 'Η δι-εύθυνσις και των τριών είνε: Victoria Paragon Cafe, Swan Hill, Victoria Australia. Ο Angelos Xenidis (21 χρόνων) και ο Leonidas Charalambidis (25 χρόνων), ζητούν αλληλογραφία με νεαρές 'Ελλήνι-δες. 'Η διεύθυνσις τους είνε: 91 Raglan St. South Melbourne, Mel- bourne, Australia. Ο Johnny Keradianakis C/o Ste. Missr, Kafir el Dawar, Egypte, ζητεί αλ-ληλογραφία με νέες και νέους 18-22 χρόνων στην αγγλική ή έλ-ληνική γλώσσα. Ο Dan Andrie- os Salafek (26 χρόνων), έπιθυ-μεί 'αλληλογραφία με 'Ελληνες και 'Ελλήνι-δες απ' όλον τον κόσμο στην έλ-ληνική, γαλλική, αγγλική ή άρα-βική γλώσσα. Ο Christakis Themistocleous, B. P. 38, Bumba, Congo Belge, ζητεί αλ-λογραφία με 'Ελληνίδες από την 'Ελλάδα και το εξωτερικό. Τρεις ναυτικοί, ο Coslas Aposto- lou (22 χρόνων), ο Nick Melakas (24 χρόνων) και ο Paris Livadas (24 χρόνων), ζητούν αλληλογρα-φία με 'Ελληνίδες. 'Η διεύθυνσις τους είνε: T) S Leonidas, C/o N.

J. Goulondris, Baltic House, 27 Leadhall Street, London E.C. 3, England. 'Ο Eustache Biaz- zos, P.O. Box 6, Port Stan- ley, Flat 10, Marden Hall, Spring- field Ave. Potts Point, Sydney N. S.W. Australia, ζητεί αλληλογρα-φία με 'Ελληνίδες της Κωνσταν-τινουπόλεως και της 'Ελλάδος. 'Ο Georges Mantheos, rue Mex- ouardian 293, Alexandria, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες της 'Ελλάδος και της Τουρκίας.

'Η Λίτσα Κολωνού, οδός Μιλτιάδου 17, 'Αθήναι, Grèce, ζη-τεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες της 'Αμερικής. 'Η Χρυσούλα Καλογιαννάκη, 'Αγία Φω-τεινή Μονοφατίου. 'Ηράκλειον, Κρήτης, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνες γιατρούς και αξιωματι-κούς ηλικίας 30-40 χρόνων. 'Η Γιούλη Μ., Πατριάρχου Κυρί-λου 54, 'Αλεξανδρούπολις, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες κατεστημένο στην 'Αθήνα. 'Η Λούλα Κολοζού, οδός 'Ε- λείχου 4, (στάσις Ροζίτα), 'Αθή- ναι, Grèce. Ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνες της 'Αμερικής ή με 'Αμερικανούς που να γνωρίζουν τα ελληνικά.

'Αλληλογραφία με 'Ελληνες του εξωτερικού ζητούν και οι κάτωθι άνανγώστους μας: 'Ιρα Δαυ- δώλου (21 χρόνων) και Μπέ- πα Δανδώλου (19 χρόνων), οδός Καραπιτέρη 8, 'Αγία 'Ανά- γουρι 'Αττικής, 'Αθήναι, Grèce, η Μαρία Γ. Μαντζαβινάτου (20 χρόνων) και η 'Αγγελική Μαντζαβινάτου, (19 χρό- νων) διπλωματούχος κοπτικής ή ραπτικής, Σκηνές, Αηδούριον, Κε- φαλληνίας. 'Η 'Αλίκη Διπλα-ράκου, 'Ανατολικής Θράκης 78 Σέρραι, Grèce. 'Η 'Αρτεμής Φλογερίδου, 'Ανατ. Θράκης 80, Σέρραι, Grèce. 'Η 'Ελεο- νόρα Πετρίδου, 'Η 'Αλίκη Λαμπρίδου και η Φώφη 'Αλεξιάδου, 'Αθηνάς 102, Θεσπικην, Grèce. 'Η Μαρίνα 'Ιατρίδου Poste

Restante, Καλλιθέα, Grèce. Οι ά- δελφές 'Αίριν και Λίλυ Μάν- τη, οδός Πανταζή 27, Ν. Κόσμος, 'Αθηναι, Grèce. 'Η 'Ελλη Χρυ- σοχοΐδου Γεωργίου 'Αβέρωφ 15, Κορυδαλός, Πειραιεύς, Grèce.

'Η 'Αμαλία Σαρίδου, 'Α- νατολ. Θράκης 47, Ξάνθη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνες και 'Ελληνίδες του εξωτερικού. 'Η Λίτσα Γεωργιάδου (17 χρόνων) Χρυσοπολίτισσις 121, Λάρνακα, Cyprus και η Χρυ- στάλλα 'Αγιάτου (15 χρό- νων), Σταδίου 62, Λάρνακα, Κύ- πρου, ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνες αεροπόρους ή ναυτικούς. 'Η Μαρία Φαραντζή, Poste Restante, Καλλιθέα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με αξιωματικούς του ναυτικού με σκοπό το γάμο. 'Η 'Αννα 'Ιωάννου, 'Αγούλι- νάσις 'Ολυμπίας, Grèce, ζητεί αλ- ληλογραφία με 'Αμερικανούς 25 έως 45 χρόνων.

Οι κάτωθι άνανγώστες μας ζη-τούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες του εξωτερικού: Λάμπρος Μπαλάφας, Β. Παύλου 7, Με- σολόγι, Grèce. Νάσος Κα- τσαρέλης, Poste Restante, Κεν- τρικών, 'Αθηναι, Grèce. 'Ιωάν- νης Γαλανάκης, Κυψέλης 2, 'Αθηναι, Grèce. Διονύσιος Κονδύλης, Γερμανού 35, Πύρ- γος, 'Ηλεία, Grèce. Γεώργιος Δεσλίρης, Κηρυκίου 6, 'Αθή- ναι, Grèce. 'Ιωάννης Παπα- δόπουλος, Poste Restante, Κεντρικών, 'Αθηναι, Grèce. 'Ιω- άννης Στρατιδάκης και Κ. Κυριακάκης, Μοίρες Κυνουρί- ου, 'Ηράκλειον, Κρήτη, Grèce. Παναγιώτης Κυπριώτης, οδός Κοκκίνη, Ζακύνθος, Grèce. Τάκης Πέτρος, Βασιλικών 53, 'Ακαδημία Πλάτωνος, 'Αθηναι, Grèce.

Ο 'Εθναυρός παρακαλεί τους άνανγώστες του του εξωτε-ρικού, οι οποίοι εξυπηρετήθησαν ή πρόκειται να εξυπηρετηθούν από τη στήλη αυτή, όπως του άποστεί- λουν ένα αντίτυπο από κάθε έλ-ληνικό έντυπο το οποίο κυκλοφο-ρεί στην πόλι τους ή την περιοχή τους. Παρακαλεί επίσης τους φι- λους του αυτούς όπως του απο- στείλουν ανά ένα αντίτυπο της πιο σημαντικής τοπικής εφημερίδος και του ευρύτερας κυκλοφορίας περιοδικού. Βέβαιος για την προ-θυμία τους, τους ευχαριστεί εκ των προτέρων.

Η ΠΙΟ ΓΟΝΤΕΥΤΙΚΗ ΓΙΑΓΙΑ

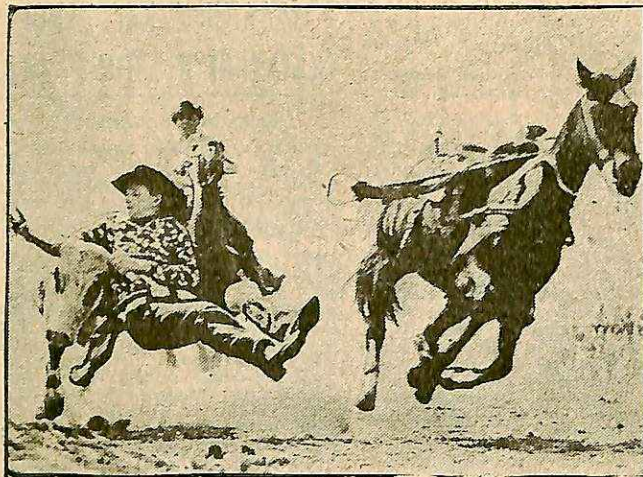
'Η Μαρίνε Ντήτριχ έπεσκέφθη πρό ήμεράν στο Χάρτφορντ των 'Ην. Πολιτειών την κόρη της Μαρία Ρίθα (δεξιά) που κάνει τώρα τα πρώτα της βήματα στο θέατρο. 'Η Ντήτριχ παρακολούθησε μι-ά παράστασι του έργου στο οποίο έμμεσαίεται η κόρη της και έμεινε, απόλυτα ικανοποιημένη από το παιξιμό της. 'Η Μαρία Ρίθα έγι-νε πρό μηνών μητέρα κι' έτσι, η Μαρίνε θεωρείται σήμερα η πιο γοντευτική γιαγιά της εποχής μας.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Απαντήσεις επιστολών

Γρηγόριον 'Αποστολό- πουλον, Ι. Λέρταν και 'Ιωάν- νην Κεχαγιάν, 'Ενταυθα: Σ' το σπίτι της κ. 'Ελένης Γιαννακιά, οδός Δωδεκανήσου 15, εκτός του νεαρού ήρωα Ματθαίου 'Ανδρόνι- κων, που ήταν ασυρματιστής του Γιάννη Τσιγάνη, πίσπτη κι' ο Κώστας Ρούσος επ' αυτοφώρ-α σχεδόν πάνω στον ασύρματο του. 'Ο τελευταίος σκότωσε δυο Γερ-μανούς και τραυματίσε άλλον ένα θανάσιμα. 'Αλλά στο τέλος τον σκότωσαν κι' αυτόν. Παν. Τσι- τσέλην, 'Αρταν: Μπορεί να έ- χετε δικίο, αλλά πως θα το α-ποδείξετε; 'Εκτός αν έχετε φωτο- γραφία, που να είσαστε και οι δυο μαζί ή κανένα άλλο στοι- χείο. Διαφορετικά δεν γίνεται τι- ποτα. Κωνστ. Σιδερίδην, Πειραιά: 'Ολα αυτά θα είχαν σημασία αν το όνομα με το οποίο μου υπογράφετε το γράμμα σας ή-ταν αληθινό. Καθηγητήν Α. Γ. Ε., Μαρούσι: Βεβαίως. Θα μπορούσα μάλιστα να σας υποδεί- ξω και τον τρόπο. 'Αθανάσιον Σταματιάδην, Ν. Σμύρνη: Κάποιος λάθος κανένας. 'Ελευθε- ρία Μουστακά, Ρόδου: Εύ- χαριστώ για όλα. Οι φωτογραφί- ες εξαιρετικές. Με τη διαφορά πως δεν μου σημειώσατε τα όνοματά. Σας απαντώ ταχυδρομικώς, μι- χάλη Κλαουσάτον, Κεφα- ληνίαν: Δεν πρέπει να έχετε καμιά αμφιβολία για τον άνθρωπο αυτό. 'Εμεινε άναμπος, από το σαρματάς που έκανε μαζί με τρία άλλα παλληκάρια στο Κερατσίνι. Με το χέρι του έβαλε φωτιά στο φυ- τίλι Ν. Κουγιούμιτζόγλου (ο Θεο)νίκην: Νομίζω πως μου έ- χετε εναστέλλει γράμμα για την ίδια αυτή υπόθεσι και σας απάν- τησα. Να μου γράψετε φυσικά, τα όνοματά των 'Ελλήνων και των 'Αγγλων κομάντων. Γεώργιον Μ. Κοντιδην, Λευκάδα: 'Ο Λεσλ Ρούφους Σέπερντ, ήταν μαζί από τις πιο ήρωικές μορφές που πέρασαν από την 'Ελλάδα στο διάστημα της Κατοχής. 'Ηταν καθηγητής Πανεπιστημίου και τ' οφινόκαρο του 1942 έπσε με άλε- ξήπτωτο στον 'Ολυμπο, μαζί με δύο άλλους αξιωματικούς. Δυστυ- χώς σκοτώθηκε κατά τα Δεκεμβρί- ανα από νάρκη στην οδό Πατησί- ων. Νικόλαον Χατζήσταύ- ρου, Πάτροκλον 'Αντωνόπουλον, Φίλιππον Σαμωτάκην, Τάχην Ζα- φειρόπουλον, 'Αργύρη 'Αλεξαν- τρόπουλον, Γ. 'Αποστολίδην, Θω- μάν Τριανταφύλλου, Σωτ. Κυρια- κίδην, 'Ιωάννην Σαμπάν, Κων- τίνον Δαυήρον και Γιάννην 'Αλι- κάκην, Β.Σ.Π. 103, Τ.Τ.: Εύχα- ριστώ θερμά για το διαδίκό σας γράμμα. Οι 'Κατάσκοποι' θα συ- νεχίσουν. Παναγιώτην Σε- φάνου, 'Ακρολινιά: Μπορεί να συνέθε κι' αυτό. 'Εφ' όσον όμως δεν αναφέρεται πούθενά, πως θέ- λετε να το ξέρω; Ι. Βάρλα, Παγκράτι: Αυτή ήταν μι-ά προσω- πική σας συνάντησι και τίποτα πε- ρισσότερο. Πάντως, αν πήρατε έ- νεργο δράσι, να μου ξαναγράψετε όλο το ιστορικό σας και τα υπό- λοιπα είναι δική μου δουλειά. Τα- τιάνα, 'Ενταυθα: Γιατί δεν στέλνετε τους στίχους σας σε κα- νένα φιλολογικό περιοδικό; Δι- ημήτριον 'Αγοριανόν, Κη- φισία: Βέβαια κι' έχετε δικίο. Με τη διαφορά πως τώρα πιά είνε πολύ άργα για να το βοηθε- Μαντατοφόρον, 'Ενταυθα: Τα νέα σας άρκετά... δυσάρεστα. Λυπούμαι. Χάρ. Βασταρόην, 'Ελευθέριον Παπαδημητρίου και Φοίβον Κανελλόν, Χαλκίδα: Οι Βρετανικές ναυτικές δυνάμεις ει- γαν έρθει σε δύσκολη θέσι στα Δωδεκανήσα. Οι Γερμανοί ήταν τρι- πλάσιοι. Παρ' όλ' αυτά, κατάφεραν να καταλάβουν πολλά νησιά και να τα διατηρήσουν άσκεπτες μέρες. Γιατί τώρα τα εγκατέλειψαν, αυτός είναι άλλος λόγος, που δεν μπο- ρώ να σας ξηγήσω από τη στήλη αυτή.

I. B. I.

ΟΙ κάου μπούς δεν είναι μόνο γεροί άνδρες, αλλά και άριστοι καβαλλάρηδες.

Η επικίνδυνη ζωή των κάου-μπούς

Τα δεκαετή «φροντέο» τους

Υπάρχουν ακόμη και σήμερα πραγματικοί κάου-μπούς, σαν κι αυτούς που βλέπουμε στον κινηματογράφο.

Και βέβαια υπάρχουν! Η λέξη «κάου-μπού» σημαίνει «αγέλαδαρχος». Κάου-μπούς υπάρχουν σήμερα σε όλες τις άγροτικές περιοχές της Αμερικής. Είναι, όμως, κάπως διαφορετικοί από αυτούς που βλέπουμε σε κινηματογραφικές ταινίες.

Είναι πιο άπληστοι, πιο άπληστοι, χωρίς μαχαίρια και πιστόλια. Το μόνο κοινό χαρακτηριστικό των πραγματικών κάου-μπούς με τους συναδέλφους τους ηθοποιούς είναι το πλατύ τους καπέλλο και το λάσο που έχουν σχεδόν όλοι μαζί τους.

Απαραίτητο επίσης για έναν κάου-μπού είναι να είναι καλός καβαλλάρης και να ξέρει να χρησιμοποιεί με δεξιοτεχνία το λάσο του.

Η μυϊκή δύναμη είναι ένα από τα προσόντα, που πρέπει να έχει οπωσδήποτε εκείνος που ασχολείται με τη φύλαξη των κοπαδιών. Και τούτο γιατί πολλές φορές πρέπει να παλεύει σώμα προς σώμα με τους εξαγριωμένους ταύρους ή τα βουδαία, που δεν συμμορφώνονται με τις διαταγές του.

Αν π.χ. ένας ταύρος ξεφύγει από το κοπάδι και δεν εννοηθεί να επιστρέψει στη... βάση του, πρέπει ο κάου-μπού να τον κυνηγήσει με το αλόγο του και να τον πιάσει με το λάσο του ή να πηδήσει ο ίδιος από το αλόγο, όταν έχει πλησίασει τον ταύρο, να τον αρπάξει από τα κέρατα και να τον υποχρεώσει στρίβοντας το κεφάλι να... παραδοθεί!

Η ιστορία των κάου-μπού αρχίζει από τα πρώτα άγρια χρόνια μεταναστεύσεως προς τις δυτικές περιοχές. Όταν άρχισαν να εγκαθίστανται οι πρώτοι κάτοικοι στην Καλιφόρνια και το Τέξας, είχαν ανάγκη από γερους άνδρες, που θα εύρισκαν τα κατάλληλα ζώα—άγρια αλόγα που ζούσαν ελεύθερα σε άγριες εστίες—απέναντι αμερικανικές εκτάσεις—για τη μετακίνησή τους σε διάφορες περιοχές. Επίσης και για να τους προφυλάξουν από τις επιδρομές των ερυθροδέρμων, που δεν ήθελαν με κανένα τρόπο τους λευκούς στα εδάφη τους. Οι ίδιοι αυτοί άνδρες που ανέλαβαν αυτή τη δύσκολη δουλειά είχαν συγχρόνως και την οπλοχρέωση να φυλάγουν τα κοπάδια των αγελάδων και προβάτων από τις ληστικές επιδρομές τόσο των ερυθροδέρμων, όσο και των κατοίκων.

Για να διαμαρτυρούν οι κάου-μπούς τα άτιμα αλόγα χρη-

Δοκιμάστε τις κάλτσες Νάιλον «Lady Linda». Είναι αστερεότερες, ΑΡΑΧΝΟΨΦΑΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΜΦΑΝΙΣΙΝ, ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ.

Πωλούνται: Αθ ή νας Κεντρικά καταστήματα. Πειραιάς: Κατάστημα Η. Ζέρβας, Φίλωνος 52.

Θεσσαλονίκη: Κατάστημα Στράτου Κυριακίδη, Φαγγών 36 (στοα Άλλαμα-τίνι).

Διά χονδρικήν πώλησιν αποστέλλεται εις τὸν ἐν Ἀθήναις ἀντιπρόσωπον Ἀπόστολ. Γεωργιάδη, Βερανζερῶν 26 β.

Τηλ. 52-448 καὶ 83-687

Εξακολουθούν ακόμη και σήμερα, έστω κι' όταν κατεβαίνουν στην πολιτεία να είναι ντυμένοι με την ιδιόρρυθμη στολή τους. Τις καθημερινές φορούν ένα κοινό ζευγάρι μπότες. Ένα στενό παντελόνι «ρετζίνα» αλατσαδένιο πουκάμισο και το πλατύγυρο καπέλλο.

Όταν θέλουν να ντυθούν κάπως καλύτερα φορούν πανάκριδες μπότες που είναι μπροστά μυτερές σαν... σουβλιά. Στο μέρος δε της κνήμης έχουν διάφορα πολύχρωμα σχέδια. Το «επίσημο» παντελόνι τους είναι κάτω πολύ φαρδύ και στα πλάγια έχει κρόσια. Είναι συνήθως κατασκευασμένο από ακριβό κασμίρη ή πετό. Στη μέση πάντα φορούν μια φαρδιά πέτσινη ζώνη με διάφορα σχέδια και μεγάλη μεταλλική «αγκράφα».

Το «επίσημο» επίσης πουκάμισό τους είναι από νάυλον, όποτε αντί του γνωστού μοντηλιού—που βλέπουμε στο σινεμά να κλείνουν το γιακά τους—φορούν ένα μικρό παπιγιόν, από το οποίο κρέμονται δύο κορδέλλες του ίδιου χρώματος. Το καπέλλο τους είναι πάντα πλατύγυρο.

Εκτός από την καθημερινή τους εργασία, οι κάου-μπούς ασχολούνται και με τα σπορ που έχουν σχέση με το επάγγελμα τους. Ποιός άραγε δεν έχει παρακολουήσει στον κινηματογράφο τις επιδείξεις των ροντέο;

Το «ροντέο» είναι το αγαπημένο θέαμα όχι μόνο των κατοίκων της υπαίθρου αλλά και των κατοίκων των πόλεων. Απ'όλο το κόσμο έρχονται να δουν το «ρόντεο» και να κερδίσουν με το «ρόντεο».

Οι επιδείξεις αυτές περιλαμβάνουν συνήθως τα εξής θέαματα: Ένας κάου-μπού πηδά από το αλόγο του οδηγεί σε διάφορα σημεία της πίστας ένα μικρό κοπάδι προβάτων ή ένα άγριο ταύρο. Άλλος ξεκινά καθάλα πάνω στο αλόγο του και κυνηγά ένα εξαγριωμένο ταύρο. Όταν τον πλησιάσει το ρίχνει το λάσο και ύστερα πηδά και τον αναποδογυρίζει για να το δέσει τα τέσσερα πόδια. Κερδίζει εκείνος που το κατορθώνει σε λιγότερο χρονικό διάστημα.

Σε άλλη περίπτωση ο κάου-μπού πρέπει, χωρίς να χρησιμοποιήσει λάσο, να κυνηγήσει τον ταύρο με το αλόγο του και όταν τον φτάσει, να πηδήσει και όπως αναφέραμε πιο πάνω, να τον πιάσει από τα κέρατα και να του γυρίσει τον λαιμό. Το άγνωνα αυτό είναι πολύ δύσκολο, γιατί χρειάζεται επιμονή και δύναμη. Νικήτης είναι ο κάου-μπού που θα καταβάλει τον ταύρο στο μικρότερο χρονικό διάστημα.

Γίνονται επίσης επιδείξεις κατά τις οποίες ο κάου-μπού παρουσιάζεται καθάλα πάνω σ' ένα άγριο αλόγο ή ταύρο. Πρέπει να μείνει πάνω του ώσπου να ληστέψει το ταύρο. Οι περισσότεροι όμως δεν το κατορθώνουν και πέφτουν προς μεγάλη... χαρά των θεατών. Οι κάου-μπούς παίρνουν δωρεάν μέρος σ' αυτές τις επιδείξεις. Οι περισσότεροι, όμως, από αυτούς τους εκπαιδευμένους τους την επιδεξιότητά τους την προσοχή κάποιου κινηματογραφικού παραγωγού ή της τηλεόρασης για να προσληφθούν και να γίνουν στέρι!

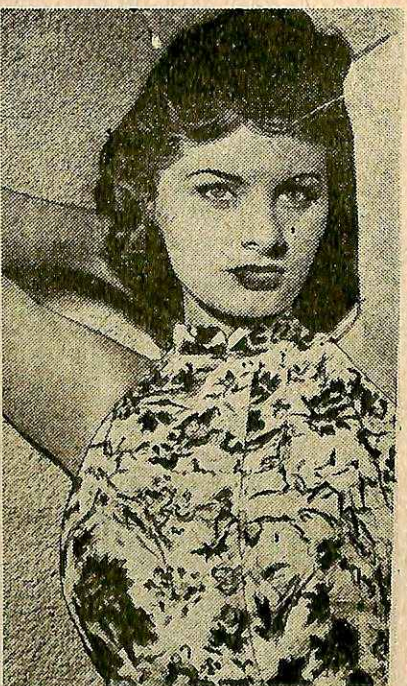
Αυτή είναι με λίγα λόγια η ζωή των σημερινών κάου-μπούς. Έχει τις όμορφές της αλλά έχει και τους κινδύνους της. Οι εξαιρέτοι αυτοί καβαλλάρηδες ζουν ειρηνικά στα λιβάδια χωρίς να χρησιμοποιούν μαχαίρια και πιστόλια. Η δουλειά τους βασίζεται στη σωματική τους δύναμη.

ΚΡΙΣ ΑΪΚΟΝ

ΜΙΑ ΕΚΠΩΤΗ «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ»

Επί 24 ώρες περίπου η Αμερικανίδα μες Τζένης ηλικίας 17 χρόνων ήταν «βασίλισσα». Έπειτα όμως υποχρεώθηκε να καταθέσει το στέμμα της βασιλείας της μοτοσυκλέτας, γιατί διαπιστώθηκε πως δεν είχε δίπλωμα οδηγού!... Πρέπει να σημειωθεί επίσης ότι η ώραία Αμερικανίδα τιμωρήθηκε και μ' ένα αρκετά μεγάλο πρόστιμο, γιατί πήρε μέρος στον διαγωνισμό, χωρίς να έχει το πιο άπαράιτο προσόν!...

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΣΤΕΡΙ

Η Σοφία Λόρεν, η νέα στέρα του Ιταλικού κινηματογράφου, ζη κυριολεκτικά μέσα στην «Τσιναίτα», την κινηματογραφούπολη δηλαδή της Ρώμης, από την ημέρα που ένας Ιταλός σκηνοθέτης την ανακάλυψε και την ανέδειξε. Ένινα μήνες τώρα η ώραία φυλακισμένη δεν βγήκε ούτε μια στιγμή από την Τσιναίτα, γύρισε όμως κατά το διάστημα αυτό τέσσερα φιλμ: «Αίτω», «Κλεοπάτρα», «Μία λευκή στήν Αφρική», «Ατίλας» και γυρίζει από την περασμένη εβδομάδα ένα πέμπτο έργο.

ΧΑΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΑΣΠΡΗ ΕΡΗΜΟ

Περιπετειώδες διήγημα

ΜΕΣΑ στην έρημη καλύβα, οι τρεις ταξιδιώτες έμεναν αμίλητοι, όμοιοι με σκίες, με φαντάσματα. Η φωτιά του τζακιού σκόρπιζε γύρω μία κοκκινωπή, πένθιμη αναλαμπή. Έξω, απλώνονταν η άσπρη έρημος του Κλοντάκ, σαν νεκρή, σκεπασμένη με το σάβανο του χιονιού...

Ο Τζώρτζι Όνδραντ κι' ο Σάμ Κούικερ ήταν χρυσοθήρες. Ο σύντροφός τους ήταν μια γυναίκα νέα κι' αρκετά όμορφη, ντυμένη άντρικά: η Μαίρη Γκρέτσιαν, μοναχοκόρη ενός ταβερνιάρη, που τότε είχε σκοτώσει κάποιος μεθυσμένος πελάτης. Η δυστυχική κοπέλλα είχε μείνει ολόμοναχη στον κόσμο, μετά το θάνατο του πατέρα της, κι' είχε δεχτεί τότε την προστασία των δύο χρυσοθηρών.

Ο ένας απ' αυτούς, ο Όνδραντ, ήταν 32 χρόνων. Δυνατός και τολμηρός μπροστά σε κάθε κίνδυνο, κυριεύονταν όμως από δειλία κι' αμηχανία όταν είχε να κάνει με γυναίκες.

Αντίθετα, ο σύντροφός του, πονηρός κι' δουλιτικός, ήξερε να φτάνει από σύντομα μονοπάτια μέσα στις γυναίκες καρδιές. Αποδείξει γι' αυτό αποτελούσε η περιπτώση της Μαίρης: Φερνόνταν μὲν ευγενικά στο Τζώρτζι, αλλά δεν μπορούσε να κρύψει την προτίμησή της για το Σάμ, που την πολιορκούσε επίμονα.

Θέλοντας να κυνηγήσουν την τύχη, που άργουσε να φτάσει, οι τρεις σύντροφοι είχαν ξεκινήσει προς το άγνωστο, για ν' αναζητήσουν καινούργια χρυσοφόρα κοιτάσματα. Μα' ο ξαφνικός χειμώνας τους είχε αποκλείσει στην απομονωμένη εκείνη καλύβα, απ' όπου δεν θα μπορούσαν σίγουρα να βγούν για αρκετούς μήνες.

Μέρα με την ημέρα, τα τρόφιμά τους ελαττώνονταν άνησυχαστικά. Είχε παρουσιαστεί κι' όλος το φάντασμα της πείνας...

Την ημέρα αυτή, οι ανησυχίες τους είχαν μεγαλώσει. Όσο κι' αν ελάττωναν τις μερίδες, θάταν αδύνατο να φτάσουν τα τρόφιμα ως το τέλος του χειμώνα!...

Όταν αποκοιμήθηκε η Μαίρη, οι δύο φίλοι εξέτασαν την κατάσταση, κουβεντιάσαντας σιγανά:

— Πρέπει προ πάντων να σώσουμε εκείνη! είπε ο Τζώρτζι.

— Βέβαια! Πώς όμως;

— Λιγοστεύοντας τα στόματα... Ο ένας απ' τους δύο μας πρέπει να φύγει... να πάει να ζητήσει βοήθεια!

— Μα' όποιος διακινδυνεύει σ' αυτή την άσπρη έρημο, είναι καταδικασμένος σε θάνατο!

— Είν' απαραίτητη ωστόσο η θυσία του ενός από μας!

— Και ποιός θάν' αυτός;

— Ο! αποφασισή η τύχη. Θα τραβήξουμε κληρό... Γράψε, Σάμ, τα ονόματά μας σε δύο χαρτιά. Ξέρεις πώς γώ δεν έχω μάθει να διαβάω, ούτε να γράφω...

Μια γρήγορη λάμψη πέρασε απ' τα μάτια του Κούικερ. Πολύ καλά, είπε. Όπως θέλεις. Ας ρωτήσουμε την τύχη!

Πήρε δύο μικρά χαρτιά... κι' έγραψε στο καθένα τους το ίδιο όνομα: «Τζώρτζι Όνδραντ».

Έν τάξει, πρόσθεσε. Τώρα θα τα βάλουμε μέσα σ' ένα καπέλλο. Διπλωμένα μ' όμοιο τρόπο. Έσύ θα τραβήξεις το ένα. Υποθέτω, η Μαίρη θα το διαβάσει, όταν ξυπνήσει... χωρίς να μάθει φυσικά, τη συμφωνία μας.

Κι' ο Σάμ έτοιμαζόταν να τυλίξει τα χαρτιά, όταν του τ' άρπαξε ξαφνικά ένα χέρι που είχε ξεπροβάλει απ' τη σκιά: το χέρι της Μαίρης.

Η κοπέλλα ήταν χλωμή απ' το θυμό της, γιατί είχε αντίληψη την ατιμία του Σάμ.

— Δεν κοιμόμουν, είπε. Άκουσα όλη την κουβέντα σας... Έφρόσον το κάνετε για μένα, θέλω να γράψω εγώ ή ίδια τα ονόματά σας.

Κι' έριξε στο Σάμ μια ματιά, που τον έκανε ν' ανατριχιάσει. Έτοιμασε ύστερα άλλα χαρτιά, με τα δύο ονόματα τώρα, τάβαλε σ' ένα καπέλλο κι' είπε επιτακτικά στο Σάμ:

— Θα τραβήξεις εσύ τον κληρό.

Έκείνος απλώς το χέρι του, που τρέμει ελαφρά, δίστασε λίγο κι' ύστερα πήρε τόνα χαρτί και τώωσε στη Μαίρη. Αυτή τ' άνοιξε και διαβάσε:

— Σάμ Κούικερ.

Βαθεία σιωπή απλώθηκε μέσα στην καλύβα. Τέλος, βουβόι, σαν υποταγμένοι στη θέλησή του πεπρωμένου... Τέλος, πήγε καθένας να πλαγιάσει. Και τίποτα πια δεν τάραιε τη γαλήνη της νύχτας...

Τ' άλλο πρωί, όταν ξύπνησε η Μαίρη, βρέθηκε μόνη με το Σάμ. Ο Τζώρτζι είχε χαθεί! Τον αναζητήσαν παντού, μα του κάκου. Τον φώναζαν, μα οι φωνές τους χάθηκαν στη σιωπή και στη χιονοθύελλα. Η Μαίρη κυττάζε τότε στα μάτια το Σάμ.

— Έσύ τον σκότωσες! του φώναζε. Αφού από τότε η πρώτη προσία σου, έκαμες κι' άλλο έγκλημα. Τόν δολοφόνησες στον ύπνο του, και τόν έθαψες στο χιόνι... Καταραμένη! Δεν μπορώ πια να

μείνω μαζί σου. Φεύγω! Κι' η κοπέλλα βγήκε τρέχοντας, άμπάρωσε απ' έξω την πόρτα, πριν προφτάσει να την εμποδίσει ο Σάμ, και χάθηκε ανάμεσα στις πυκνές νιφάδες του χιονιού...

Όταν ο Κούικερ κατάφερε με τα πολλά να σπάσει την πόρτα και να βγί, η Μαίρη είχε πια εξαφανισθή. Ο Σάμ ώρμησε σαν τρελλός μέσα στη χιονοθύελλα, φωνάζοντας την απελπισμένα: Έ-τρεχε, έτρεχε, ξανασηκώνονταν... κι' απομακρυνόταν ολόένα απ' την καλύβα. Έτρεχε, ώσπου έχασε απ' τα μάτια του κάθε σημείο προσανατολισμού...

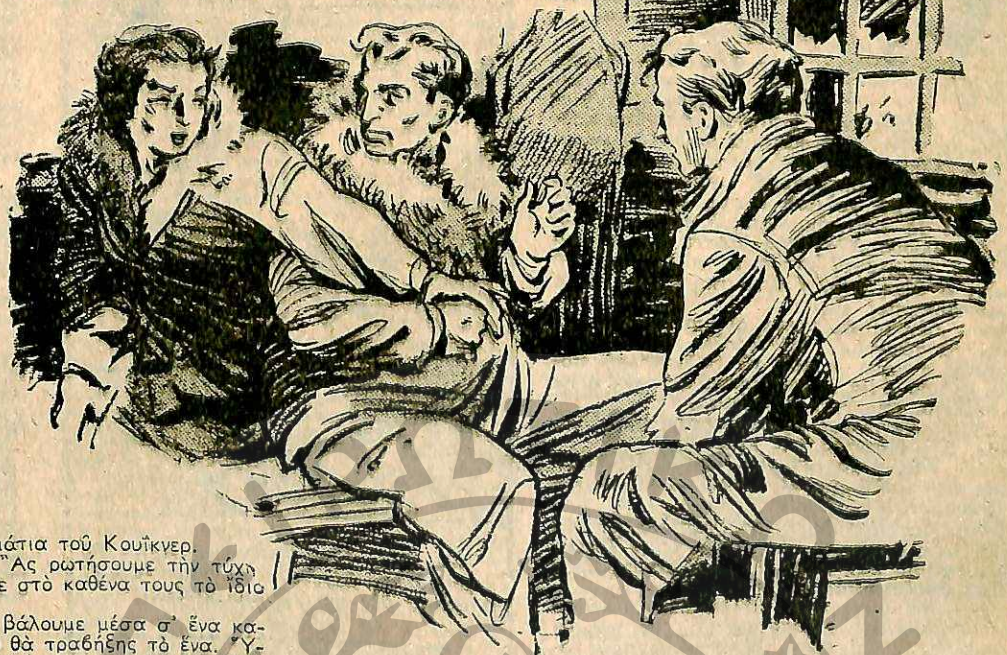
Υστερα σωριάστηκε κάτω, εξαντλημένος.

Στο μεταξύ, η Μαίρη προχωρούσε μηχανικά σ' άλλη κατεύθυνση.

— Τζώρτζι!... Τζώρτζι!... φώναζε κάθε τόσο, μα δίχως να παίρνει απάντηση.

Ξαφνικά σκόνταψε σ' ένα ανθρώπινο κορμί, μισοσκεπασμένο απ' το χιόνι.

Ήταν ο Όνδραντ... Γονάτισε δίπλα του, προσπάθησε να τόν ξαναφέρει στις αισθήσεις του. Τόν έσφιξε

Ο Σάμ ετοιμαζόταν να τυλίξει τα χαρτιά, όταν του τ' άρπαξε ξαφνικά το χέρι της Μαίρης...

στο στήθος της, ζητώντας να του μεταδώσει λίγη απ' τη δική της ζωή.

Επιτέλους, ο δυστυχισμένος άνοιξε τα μάτια του.

— Έσύ είσαι, Μαίρη! ψιθύρισε, χαμογελώντας θλιμένα. Γιατί τόκανες αυτό;... Έγώ έφυγα, θυσιάστηκα, για να ευτυχήσεις με το Σάμ. Είχα δη πώς τον προτιμούσες...

Μα η κοπέλλα πούκλεισε το στόμα μ' ένα φιλί.

Τη στιγμή εκείνη, άκουστήκαν γαυγίσματα σκυλιών που ζύγωναν. Μερικοί χρυσοθήρες, με τα έλκυθρά τους, είχαν χάσει το δρόμο κι' αναζητούσαν κάποιο καταφύγιο.

Σε λίγο, γιόρτασαν όλοι τη σωτηρία τους, στην έρημη καλύβα. Ο ένας που έλειπε ήταν ο Σάμ. Του κάκου προσπάθησαν οι χρυσοθήρες να βρουν τα ίχνη του. Το χιόνι τάχε σκεπάσει...

Ο τρανός χειμώνας του Κλοντάκ είχε καταπιεί τον άνθρωπο που είχε γίνει προδοτής για τόν έρωτα.

Το πτώμα του δεν ξαναβρέθηκε ποτέ. Τα χιόνια, ο πάγος κι' οι λύκοι ίσως τόν είχαν τιμωρήσει σκληρά κι' αμείλικτα.

Ρ. ΠΟΥΛΚΕΡ

Ευπόλητος στο χιόνι

Ένας μεγάλος αριθμός θεατών παρακολουθούσαν το Τζέιμς Άγκορμαν, στο Κίτσεπεν του Καναδά, που περπατούσε ευπόλητος πάνω στο χιόνι. Δεν τόκανε όμως για από, ούτε για να δείξει πώς ήταν σκληραγωγημένος. Άπλοστα, είχε βάλει στοίχημα πως θα διέτρεχε μ' αυτό τον τρόπο μια απόσταση 200 μέτρων. Τα κατάφερε δε χωρίς μεγάλη δυσκολία και κέρδισε έτσι 200 δολάρια.

Οι Δωδεκάθελοι ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στάρ

Η Έφταλία, πονόψυχη, συντρέχτρα και καπάτσα, όπως πάντα, εύθους πούμαθε πως γυρεύανε για ένα καινούργιο Έλληνο φίλμ μια μικρούλα για να κρατήσει την ηρωίδα του έργου, πήγε και βρήκε το Κατινάκι, που διψούσε δόξες και γύρευε φiri-φiri να παίξει στο σινεμά, να γίνει διάσημη βεντέτα!

— Έλα στα δελτά, της είπε με φουσάντο. Θα σε πάω να χορτάσεις τσουπανάκια, δάφνες και δαφνοκούκους! Έμένα ο λόγος μου βαρβαίνει... Θα βάλω το δεξί μου ποδάρι και θάρθουν ουλά δεξιά. Έλα, πάμε στ' αλέστα, μιά που ακόμα δεν βρήκανε την κατάλληλη κι είμαι σίγουρη πως θα σ' άγκαζάρουνε.

Πράγματι, σε λίγο, στο γραφείο του στουντίο, το Κατινάκι με την Έφταλία βρέθηκε φάτσα με τον διευθυντή, τον παραγωγό και τον σκηνοθέτη.

— Σας την ήφερα, γιατί τόχει μεράκι, μεγάλο νταγκά, να γίνει σούρια, ούτε είναι καμιά σουρνταν μουρνταν. Όχι! Είναι από κόρφο μάνας λουρντα, μπιά, σκερτσόζα, κακιωματού, έχει τό γκέλ, θα χαλάσει κόσμο και ντουνιά!

Και το Κατινάκι, έπειδή είδε πως ουλοι σουρουσιούν την Έφταλία κι όχι εκείνη περιεργαζόντουσαν, κλείνοντας το μάτι ο ένας στον άλλο, μπήκε στη μέση και συνέχισε:

— Δεν μ' άρεσουν οι καυχησιολογίες και τα τιά-τάμ, αλλά ουλοι οι φαμπρίκάντες κάνουνε κρά να βάλουνε το πολιτρε μου στις χαρτοσακούλες και στα τσερίτια τους για ρεκλάμα...

Κι όταν τέλεψε να ρεκλαμάρη τα κάλλη της, ο διευθυντής της είπε:

— Σας εύχαριστούμε, δεσποινίς, είμαστε πολύ εύχνης κι' ασφαλώς θα συνεργασθούμε...

Το Κατινάκι όμως, γκιζτισμένο, έπειδή είδε πως ρίχνανε λαδές ματιές στην Έφταλία, χωρίς καν να προσέχουν εκείνη, τους είπε αρούτε-μαρουτί:

— Με συγχωρήτε, αλλά δεν συνηθίζω να περιμένω! Έχω μάτσο τσι προτάσεις!... Γι' αυτό, θέλω νάχω τους όρους σας, αν είναι δυνατόν σήμερα...

— Τότε τηλεφωνήστε μας, δεσποινίς... Κι' η Έφταλία, που έλεγε πως χάνουν το παιχνίδι, τους φώναξε μ' αδηρία:

— Α, όχι, τα ξέρουμε κάτι τέτοια!... Έ, καλά, της είπε τότε ο διευθυντής: περάστε σεις ή ίδια στας 4 τ' απόγευμα...

Κι' έτσι, τ' απόγευμα, η Έφταλία ξαναπήγε στην εταιρεία να πάρη την απάντησή.

Αργά όμως το βράδυ, γύρισε στο μαχαλά με μιά θλιβερή αηχάνα:

— Τι νέα;... Σίγουρα, άποτυχία... Πές το ντε, είπε το Κατινάκι μ' αγωνία.

— Όχι... όχι... μουρμούρισε η Έφταλία. — Οι κύριοι αυτοί μούπαν πως...

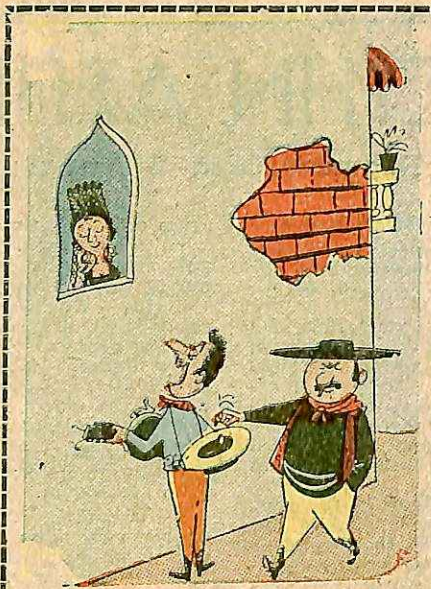
— Πές το ντε!...

— Μούπαν πως, έπειδή έχουν ανάγκη από μιά για να κινή πότε την καυγατζού, πότε την φουντουζού και πότε την ντολντατζού κι' έπειδή υπάρχουν πάντα ρόλοι για μουχιατζούδες, γλυσσούδες και νταξαντοκούδες, μ' άγκαζάρανε για 5 χρόνια! Νά και το κοντρατό!...

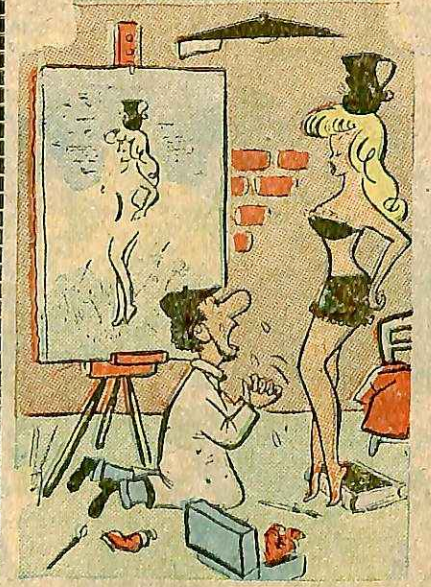
Κι' ύστερα, κοντολογής, ήλεγε στο μαχαλά:

— Καλέ, το Κατινάκι όχι για στάρ, άλλ' ούτε για... κριθάρ δεν κάνει!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Χωρίς λόγια.

— Σας ικετεύω, δεσποινίς! Το ταμπλώ μου λέγεται «Η Φύσις». Και η φύσις δεν φοράει... μπικινί!...

— Μανώλη, καταστροφή! Την ώρα που κοιμόμουν, ο υπέστης έλαξε τον κουρέα!...

Ο χημικός πόλεμος ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΛΕΚΕΔΩΝ

Βούτυρο

Το νερό της βροχής, κρύο, και λίγη σόδα, αφαιρούν τους λεκέδες από βούτυρο κι' απ' όλα τα υφάσματα που μπορούν να πλυθούν. (Βλέπετε: λίπη).

Βερνίκι (παπουτσιών)

Σε υφάσματα που πλένονται: Νέφτι ή πλύσιμο με σαπουνάδα. Σε υφάσματα που δεν πλένονται: Νέφτι.

Βερνίκι (νυχιών)

Σε υφάσματα που πλένονται και δεν πλένονται: Χλιαρό νερό. Άσeton.

Γάλα

Α' τρόπος: Ο λεκές υποχωρεί στη χλιαρή σαπουνάδα. Για τὰ πολύ ευπαθή υφάσματα αρχίστε μουσκεύοντας το λεκέ με οξυγόνο νερό αραιωμένο κατά το μισό κι' αφού του προσθέσετε μερικές σταγόνες αμμωνίας.

Β' τρόπος: Για όλα τα μονόχρωμα υφάσματα και όσα πλένονται (δηλαδή τα ριγέ, τα καρρ κ' τα έμπριμε): Θα μεταχειρισθώ χλιαρή σαπουνάδα.

Για όσα δεν πλένονται: Τετρακλωριούχο άνθρακα και τάλκ.

Από μπανιέριες και ποτήρια: Πλύσιμο, πρώτα με κρύο νερό και κατόπιν με ζεστό.

Γράσσα (λάδια αυτοκινήτων φρέσκα ή καμμένα): Από μεταξωτά και μάλλινα υφάσματα. Πλένετε: 1) Με βούτυρο ή λάδι. 2) Με βενζίνη και τάλκ ή νέφτι. Τελειώνετε με βενζίνη και τάλκ.

Από βαμβακερά, λινά, από κανάδι και κλωστικά: Όταν ο λεκές είναι φρέσκος, βγάτε με το μαχαίράκι αυτό που δεν έχει εισχωρήσει μέσα στο υφάσμα και τον μουσκεύετε κατόπιν καλά με γάλα βραστό. Έπειτα τον τρίβετε με νέφτι. Κατόπιν με χλιαρή σαπουνάδα και ξεβγάτε.

Όταν το υφάσμα είναι λευκό: Πρώτα με νερό και «ω ντε ζαβέλ» κι' έπειτα με καθαρό νερό.

Όταν το υφάσμα είναι χρωματιστό: Με άλατόνερο και αμμωνία. Όταν ο λεκές είναι παλιός, τον σκεπάζετε πρώτα με βούτυρο φρέσκο από την ανάποδη κι' από την καλή. Όταν περάσουν 24 ώρες θα τον μεταχειρισθώ σαν φρέσκο λεκέ.

Σάχαρη

Από μάλλινα, βαμβακερά και μεταξωτά υφάσματα: Με καθαρό χλιαρό νερό. Το καθαρίζω όμως θα γίνει με βρεγμένο και στραγγισμένο σφουγγάρι.

Ίωδις

Από βαμβακερά: Τρίβετε το λεκέ με μιά διάλυσι «υποσουλφίτ ντε σουντ» 10% κι' έπειτα τον ξεβγάτε πολλές φορές. Τρίβετε επίσης το λεκέ με οξυζενέ, που θα έχη μερικές σταγόνες αμμωνίας. Όταν το υφάσμα δεν πλένεται, θα τρίψετε το λεκέ με οινόπνευμα 90 βαθμών.

Από μάλλινα: Νερό και αμμωνία. Κατόπιν ταμπώνετε το λεκέ με διάλυσι «υποσουλφίτ ντε σουντ».

Όταν δεν πλένεται: Οινόπνευμα 90 βαθμών.

Από μεταξωτά: Όπως και στα μάλλινα. Δεν πρέπει όμως το φάρμακο να μείνι σ' επαφή με το υφάσμα περισσότερο από 5-6 λεπτά.

Ίδρωτας

Χτυπήστε το λεκέ μ' ένα πανάκι βουτηγμένο μέσα σε σόδα από 30 γραμ. καθαρό οινόπνευμα, 30 γραμ. αιώρα και 10 γραμ. αμμωνία. Ουλάτε τη διάλυσι αυτή μέσα σε γυάλινο μπουκάλι βουλωμένο με φελλό, αλειμένο με παραφίνη.

Κόλλες

Από υφάσματα που είτε πλένονται, είτε δεν πλένονται: Χλιαρό νερό. Άσeton.

Απ' το σκοτεινό θάλαμο ως την τηλεόρασι

ΑΝΕΚΑΘΕΝ ο άνθρωπος προσπάθησε να έπεκτεινη την όραση του πέραν από τα φυσικά της όρια. Και σήμερα οι ηλεκτρονικές εφαρμογές του έμπειρου να βλέπη σχεδόν το κάθε τι, όπουδήποτε, χωρίς να κουνήθη καθόλου απ' την πολυθρόνα του, απ' το σπίτι του ή το εργαστήριό του.

Ακόμη και στο έτος 1100, η καινούργια τότε εφεύρεσι του σκοτεινού θαλάμου γόντευε τους σφοδρούς του καιρού εκείνου. Με καθρέφτες και με στοιχειώδεις φακούς, μπορούσαν να βλέπουν, μέσα από ένα σκοτεινό δωμάτιο, ό,τι συνέβαινε έξω, στο υπαίθριο.

Πολύ αργότερα, επινοήθηκε το περισκόπιο, η κοινότερα χρησιμοποιούμενη συσκευή για την επέκτασι της ανθρώπινης όρασης. Δεν είναι γνωστό πότε ακριβώς πρωτοχρησιμοποιήθηκε. Η

ΤΟ «ΤΡΙΤΟ ΜΑΤΙ» ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ανάπτυξι όμως του υποδρυχίου, στις αρχές του αιώνος μας, έδωσε ιδιαίτερα σπουδαιότητα στο όπτικο αυτό όργανο.

Βασικά, το περισκόπιο αποτελείται από δυο καθρέφτες (ή πρίσματα) τον ένα πάνω απ' τον άλλο, τοποθετημένους έτσι ώστε ο πρώτος απ' αυτούς να «βλέπη» ό,τι υπάρχει αντίκρου του. Οι ελκόνες αντανακλώνται ύστερα και στο δεύτερο καθρέφτη και φτάνουν στο μάτι του παρατηρητή. Έτσι, μπορεί κανείς να δη μέσα απ' το υποδρυχίο τί συμβαίνει στην επιφάνεια της θαλάσσης. Έπιοις, στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, το περισκόπιο επέτρεπε σ' αυτούς που βρίσκονταν χωμένοι στα χαρκακάματα, να βλέπουν έξω, χωρίς να βγάζουν καθόλου το κεφάλι τους.

Η ίδια αρχή του περισκόπιου εφαρμόζεται και σε μιά νέα συσκευή, πολύ χρήσιμη για τους γιατρούς: το «εναστροσκοπίον», που επιτρέπει στο γιατρό να βλέπη το εσωτερικό του στομάχου ενός άρρωστου χωρίς έγχειρήσι.

Αποτελείται από ένα εύλυγο σωλήνα, που περιέχει αρκετούς καθρέφτες. Έτσι τοποθετημένους ώστε, όποια γωνία κι' αν σχηματίσθι ο σωλήνας, το φως να μεταδίδεται προς τα πάνω, ως την άκρη του, όπου εφαρμόζεται το μάτι του ο γιατρού.

Το γαστροσκοπίον εισάγεται μέσα απ' το στόμα, το φάρυγγα και την οισοφάγο του άρρωστου, ως το στομάχι του. Έχει δε στο κάτω άκρο του μιά μικρή, αλλά ισχυροτάτη ηλεκτρική

λάμπα, που φωτίζει τα τοιχώματα του στομάχου. Έτσι, ο γιατρός κυττάζει μέσα και βλέπει ποιά σημεία παρουσιάζουν κάποια πάθησι.

Άλλοι τύποι γαστροσκοπίων είναι εφωδιασμένοι με ειδικές φωτογραφικές μηχανές, που τραβάνε διάφορες φωτογραφίες του εσωτερικού του στομάχου.

Η τελευταία τελειοποίησις του γαστροσκοπίου κυμαγεί τους καθρέφτες, εφαρμόζοντας μιά διαφορετική οπτική αρχή. Ήταν ήδη γνωστό ότι το φως, όταν πέσι στην άκρη ενός γυαλιού, τείνει να προχωρήση μάλλον ως την άλλη άκρη του, μέσα στη μάζα του, παρά να ξεφύγη απ' την

επιφάνειά του. Στα νέα λοιπόν γαστροσκοπία, ο σωλήνας περιέχει μιά δέσμη από ίνες πλαστικής ύλης ανάλογης με το γυαλί, αποτελούται δε κι' ο ίδιος από πλαστική ουσία. Το φως της μηχανής λάμπας της άκρης του, αντί ν' αντανακλάται σε καθρέφτες, ταξιδεύει στο εσωτερικό των διαφανών ινών, και σ' όλο το μήκος τους όπως κι' αν είναι λυγισμένες. Μ' αυτό το σύστημα, η ελκόνε που φτάνει στην κορυφή του σωλήνος, είναι φωτεινότερη και καθαρότερη παρά όσο με τα παλαιότερα γαστροσκοπία, στα οποία χανόταν όπωσδήποτε ένα μέρος του φωτός, απ' τις άλλες απώλειες αντανακλάσεις.

Από πολλά χρόνια τώρα, ήταν δυνατό να παίρνωνται φωτογραφίες ακίνητων αντικειμένων σε θέσεις όπου δεν μπορούσε να εισχωρήσθι το ανθρώπινο μάτι. Ακόμη και στα σκοτεινά, χρησιμοποιούν ειδικά φίλμ που επηρεάζονται από τη θερμότητα, δηλαδή από τις άορατες υπέρυθρες ακτίνες, κι' έτσι επιτυγχάνονται φωτογραφίες σε περιπτώσεις που το μάτι δεν βλέπει απολύτως τίποτε.

Η αρχή όμως αυτή δεν μπορεί να εφαρμοσθί προκειμένου για κινήτα αντικείμενα. Χρειάστηκε λοιπόν ν' αναπτυχθί η τηλεόρασις, για να μεταφέρη παντού το ανθρώπινο μάτι.

Όπως κι' άλλότες έχωμε γράφει, η εφεύρεσι αυτή δε χρησιμεύει μόνο ως μέσον διασκέδασεως. Πολύ μεγαλύτερη πρακτική σπουδαιότητα έχουν οι εφαρμογές της για έπιστημονικούς και βιομηχανικούς σκοπούς.

Ας υποθέσωμε π.χ. ότι οι μηχανικοί ενός εργοστασίου μηχανών άεροπλανοδωμένων αεροπλάνων, θέλουν να δώλουν μιά τέτοια μηχανή να λειτουργήσι για δοκιμή με λιγνιτώδη ταχύτητα, πολύ άνωτερη απ' την κανονική της, ως ότου καταστραφί. Ο κίνδυνος όμως απ' τα συντρίμια της που θα τινάζουν τότε ολόγυρα, είναι τόσο μεγάλος, ώστε κανείς παρατηρητής δεν μπορεί να σταθί εκεί κοντά και να παρακολουθήσι τις τελευταίες κρίσιμες στιγμές πριν απ' την έκρηξι.

Ένας μικρός λοιπόν πομπός τηλεόρασεως αποτελεί την καλύτερη λύσι του προβλήματος. Προσαρμόζεται σε μιά τρύπα του χοντρού προστατευτικού τοίχου από μπτόν, που περιβάλλει το χώρο της δοκιμής. Το μικρό «μάτι» του δεν κινδυνεύει πάλι να το χτυπήσι κανένα συντρίμμα της μηχανής.

Μά κι' αν ακόμη σμειθί μιά τέτοια ζημία, είναι προτιμώτερο, θέβαια, να σπάσθι ένας φακός, παρά να σκοτωθί ένας έπιστήμων!

Σπουδαίο ρόλο παίζει έξ' άλλου ο πομπός τηλεόρασεως για τις δοκιμές των νέων έκρηκτικών υ-

1) Το νέο γαστροσκοπίον, αποτελούμενο από ένα πλαστικό σωλήνα γεμάτο με γυαλινές ίνες. 2) Ένας πομπός τηλεόρασεως, εγκατεστημένος σε προστατευμένο χώρο, παρακολουθεί όλες τις φάσεις μιάς έκρηξεως. 3) Επιστήμονες στο εργαστήριό τους, βλέπουν αυτές τις φάσεις της έκρηξεως, με απόλυτη ασφάλεια.

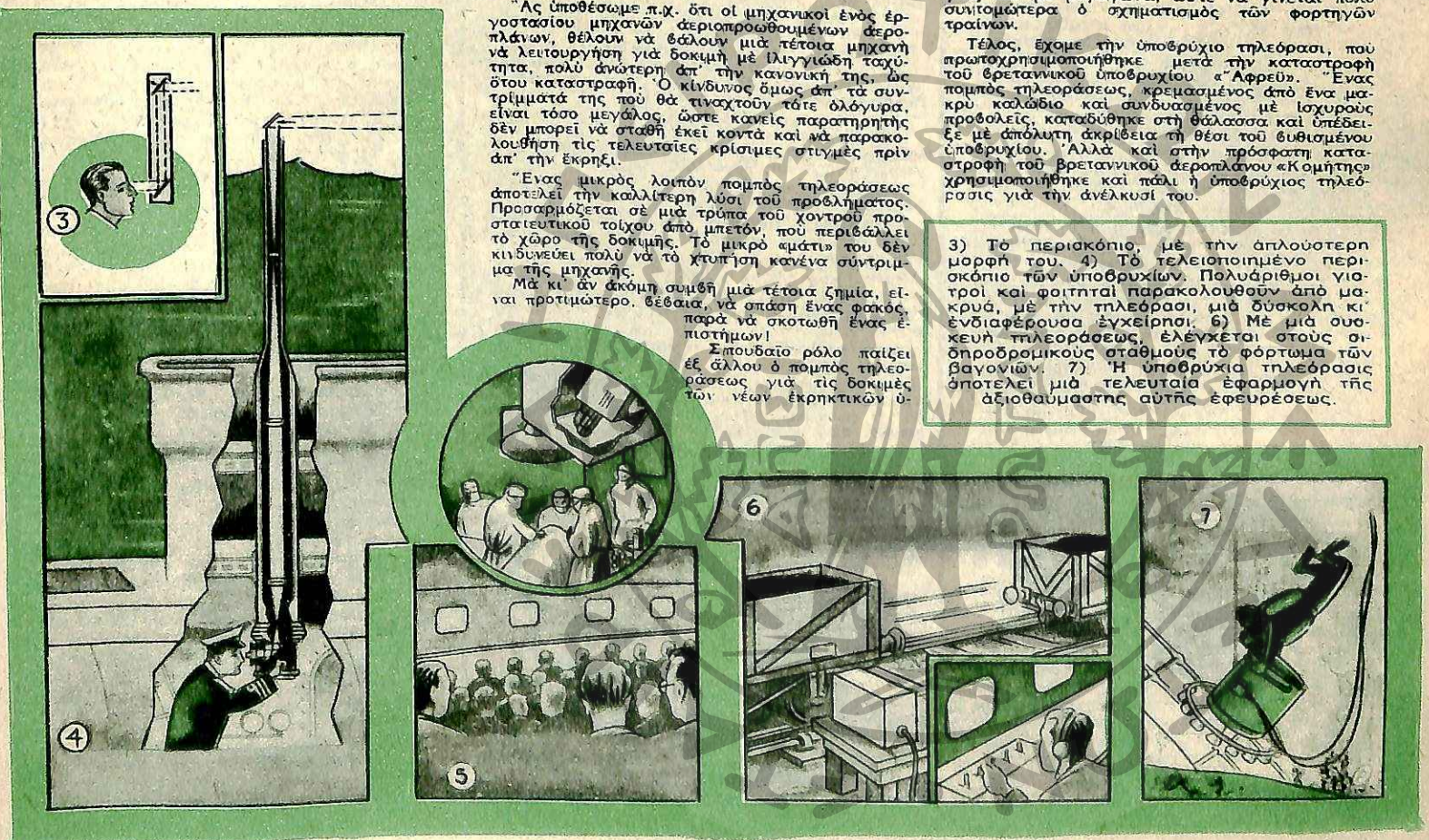
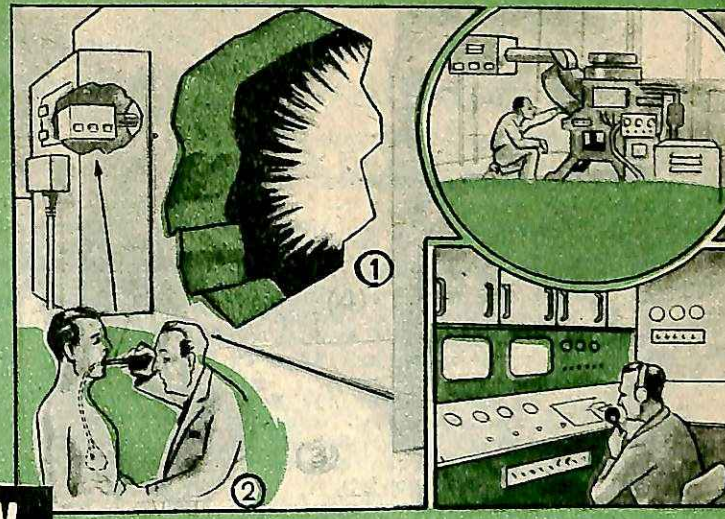
λάν και των ατομικών όπλων. Όχι μόνο παρέχει μεγεθυμένες ελκόνες κάθε ζωτικής φάσεως του πειράματος, αλλά κι' επιτρέπει σε πολυάριθμους έπιστήμονες, που βρίσκονται σε διάφορα εργαστήρια, πολύ μακριά το ένα απ' τ' άλλο, να βλέπουν όλοι συγχρόνως το πείραμα.

Οι γιατροί κι' οι φοιτητές της Ιατρικής μπορούν να παρακολουθούν από μακριά, με την τηλεόρασι, όλες τις λεπτομέρειες μιάς σπουδαίας έγχειρήσεως, ενώ άλλώς θαταν αδύνατο να χωρέσουν τόσα άτομα μέσα στο μικρό χώρο των χειρουργείων. Για την περίπτωση αυτή, ο πομπός τηλεόρασεως είναι εφωδιασμένος με τηλεφωτογραφικούς φακούς και βρίσκεται έξω περίπου μέτρα μακριά απ' το χειρουργικό τραπέζι.

Άλλη εφαρμογή της τηλεόρασεως συναντούμε στους μεγάλους σιδηροδρομικούς σταθμούς, όπου ο αρμόδιος υπάλληλος μπορεί να παρακολουθή από μακριά τις μετακινήσεις έκαποντάτων φορτηγών βαγονιών και να δίνι τις οδηγίες του με μεγάλους, ώστε να γίνεται πολύ συντομώτερα ο σχηματισμός των φορτηγών τρένων.

Τέλος, έχωμε την υποδρυχία τηλεόρασι, που πρωτοχρησιμοποιήθηκε μετά την καταστροφή του βρετανικού υποδρυχίου «Άφρεϊ». Ένας πομπός τηλεόρασεως, κρεμασμένος από ένα μακρύ καλώδιο και συνδυσμένος με ισχυρούς προβολείς, καταβύθηκε στη θάλασσα και υπέδειξε με απόλυτη ακρίβεια τη θέση του βυθισμένου υποδρυχίου. Άλλα και στην πρόσφατη καταστροφή του βρετανικού αεροπλάνου «Κομήτης» χρησιμοποιήθηκε και πάλι η υποδρυχίος τηλεόρασις για την ανέλκυσι του.

3) Το περισκόπιο, με την απλούστερη μορφή του. 4) Το τελειοποιημένο περισκόπιο των υποδρυχιών. Παλουάριθμοι γιατροί και φοιτητές παρακολουθούν από μακριά, με την τηλεόρασι, μιά δύσκολη κι' ενδιαφέρουσα έγχειρήσι. 5) Μιά συσκευή τηλεόρασεως, έλέγχεται στους σιδηροδρομικούς σταθμούς το φόρτωμα των βαγονιών. 6) Η υποδρυχία τηλεόρασις αποτελεί μιά τελευαία εφαρμογή της αξιοθαύμαστης αυτής εφευρέσεως.

'Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Οι κλέφτες και το Μη Ίραμι

Στο χωριό του Ναστραδίν Χότζα μεγάλη κλεψιά είχε πέσει τελευταία. Δεν άφηναν κόττα για κόττα κι' ακόμα χειρότερα, σποδείες δαλάκρες, έτοιμες για την Προύσα, έλλαζαν χέρι μέσα σε μια νύχτα...

Μάταια οι ζαπτιέδες με τόν αρχιζαμπίτη, προσπαθούσαν ν' ανακαλύψουν τους κλέφτες. Έκείνοι έκαναν μια χαρά τη δουλειά τους κι' έφερναν σ' απελευσίαν τους νοικοκύρηδες.

Το πιο φοβερό όμως ήταν πως η δράση τους έφτανε ως και σ' αυτό το τζαμί. Έγινε από κάθε λειτουργία, όταν οι πιστοί έδιναν έξω για να φορέσουν πάλι τα παπούτσια τους, λίγοι μονάχα τὰ... ξανάδρισαν!

Για κακή του τύχη, ο Ναστραδίν ήταν ο περισσότερον ζημιωμένος απ' όλους. Γιατί και τις τρεις φορές που πήγε στο τζαμί, γύρισε... ξυπόλητος στο σπίτι του.

— Άμάν, γυναίκα! είπε την τρίτη φορά, που του έλεγε τα παπούτσια. — Ένα ζευγάρι μου άπομεινε, αλλά το φυλάω για το Μπαϊράμι. Ός τότε δεν πρόκειται να ξαναπατήσω στο τζαμί!...

Την παραμονή όμως της γιορτής ο Χότζας είχε μια έξυπνη ιδέα. Γι' αυτό, γρήγορα - γρήγορα έτρεξε στην άστυνομία και συνάντησε τον αρχιζαμπίτη:

— Άκου, έφέντημ, άρχισε να του λέει, αύριο που εφημερώνει το Μπαϊράμι, όλος ο κόσμος θα πάει στο τζαμί για να προσευχηθεί. Έχω, λοιπόν, τη γνώμη πως οι κλέφτες έτοιμάζονται να κάνουν την πιο γερή μπάζα τους, κλέβοντας τα παπούτσια των πιστών. Γι' αυτό, αν βάλεις έξω από το τζαμί να παραφυλάει δυο ζαπτιέδες, θα τους κάνουμε στα σίγουρα τσακωτούς...

Ο αρχιζαμπίτης γέλασε. — Ναστραδίν, τί να σου πώ, του άπακορήθηκε, ξέρεις πόσο σ' έκτιμώ, αλλά δεν μπορώ να δώσω τέτοια διαταγή. Άνθρωποι είναι κι' οι ζαπτιέδες, βέλουν κι' αυτοί να πάνε στο τζαμί αύριο...

Είδε κι' άπείδευε, λοιπόν ο Χότζας πως τίποτα δεν γινόταν με την άστυνομία κι' άποφάσισε να δράσει μόνος του. Έτσι, την άλλη μέρα, ενώ όλο το χωριό ήταν στο τζαμί για να γιορτάσει το Μπαϊράμι, ο Χότζας φόρεσε το τελευταίο του ζευγάρι παπούτσια κι' αντί να μπη μέσα, έκοβε βόλτες... έξω στο προαύλιο! Σαφικά είδε κάτι ύποπτες σκιές, που παραφύλαγαν πίσω από τα δέντρα.

Άμέσως κατάλαβε πως ήταν οι κλέφτες, που περίμεναν την ευκαιρία για ν' άρπάξουν τα παπούτσια.

Μια και δυο λοιπόν, μπήκε έπιδεικτικά μέσα στο τζαμί, χωρίς να βγάλει τα παπούτσια του!...

Άμέσως οι πιστοί άρχισαν να διαμαρτυρώνται για την άσέβεια του. Και σε λίγο όλοι μαζί τον έβελαν. Ο Ναστραδίν όμως άτάραχος χαμογελούσε χωρίς να τους δίνει σημασία. Αυτό τους έξαγρίωσε σε τέτοιο βαθμό, που άπαρτίσαν τις προσευχές τους και τον έστρωσαν στο κυνήγι.

Αλλά τη στιγμή εκείνη, ακριβώς στο προαύλιο, οι κλέφτες είχαν άρπάξει να βάλουν κι' όλος χέρι στα παπούτσια...

Μόλις είδαν όμως όλο αυτό το έξαγριαμένο πλήθος να τρέχει με το Χότζα μπροστά, νόμισαν πως είχαν προδοθή κι' άμέσως σήκωσαν τα χέρια και παραδοθήκανε!

Τα δάσανα του Καραμπέτ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Άμερική, γιάθρουμ, ένα πολύ πλούσιο θείο έχω όνομα του Άζναβόρ Σοροπιάν ένεταί. Στο Άμερική το πλούσιο θείο μου ένα λοκάντα έχει, πολλά πολλά δολάρια έβγάζει. Πολλές φορές λέω στο νύαϊκα μου:

— Σουρπουίτσα μου, άμα με το καλό το θείο μου το Άζναβόρ στο Άμερική πεθαμένος ένεταί, έγω πολλά λεφτά θα ίπαίρνω, να με το θείο σε λέω, πιλούσιοι θα ίνουμε. Το Σουρπουίτσα μου έμένα ρωτημένο έκανε:

— Δεν έχει άλλο κληρονόμο ο θείος σου; — Κληρονόμο, μπρονόμο ντέν ήσέρω άμα χίτες άλλον κανένα, σόι μας ντέν έχει. Όλα τα λεφτά του θείου μου Άζναβόρ έγω να τα ίπαίρνω. Γι' αυτό προσευχές να έκάνης, το θείο μου το Άζναβόρ με το καλό πεταμένος να ένεταί.

— Έτσι, γιάθρουμ, χρόνια και χρόνια έγω και το Σουρπουίτσα μου προσευχές έκανουμε, για το θείο μου το Άζναβόρ, με το καλό πεθαμένος να ένεταί. Άμα αυτός χίτες ντέν ήθελε να πετάνη. Ένενηντα χρόνων έινε, άμμια άρμένικο πείσμα πισμένο τόν έκανε. Χίτες νισάφι ντέν έχει.

Το λοιπόν έπροχτές τί ίνεται. Στο ίσπιτι μου ένα δικέρος έρχεται πόρτα μας χτυπημένο έκανε:

— Καλημέρα, φελιάν φιστίκ, λέει, έσεις είστε ο κ. Καραμπέτ Σοροπιάν;

— Έμεις είμαθα, λέω, ντε ίστέρουν, μου σιού;

— Άμα το άνθρωπος μέσα ίσπιτι μας ίμπαίνει, δικέρος είναι λέει, κουθέντα λακινρτί ζητάει.

— Ότοορ μπκαλούμ, λέω.

— Μερσί λέει.

«Η μύτη σου, τουρού, από μέσα μου λέω». — Έγινε στομάχος του άνοιγμένο έκανε κουθέντα άρχνισμένο ένεταί.

— Έχετε έναν θείο στήν Άμερική; λέει.

— Έκουμε, λέω.

— Πώς είναι το όνομά του;

— Άζναβόρ Σοροπιάν είναι λέω, άμμια θείος μου ένεταί. Πολύ γέρος είναι και πολλά λεφτά έχει.

Το δικέρος ξερός θήκας έπιάνει, μαντήλις του έβγάζει, ίσάμα του σκουπισμένα έκανε. Έγινε λέει:

— Θα σας πώ, κ. Καραμπέτ, ένα πολύ δυσάρεστο νέο.

— Έ πέστο ντέ. Πετανε;

— Πέθανε, κύριε.

Έμένα χαρά μεάλο, τρέλλα με πιάνει: — Και αυτό δυσάρεστος νέο είναι, κουζούμ; Άμάν, νιάχο, ξέρεις από πότε περιμένω; Μπαράδο του, μπιράδο του!

Έγινε νύαϊκα φωναγμένο έκάνω: — Σουρπουίτσα! Σουρπουίτσα γκέλ μπουρντά! Το θείο μου το Άζναβόρ, τέλος σπάγγων, πεταμένος έινε.

Σουρπουίτσα μου μεγάλο χαρά έκανε, τρέλλα την πιάνει.

— Άλήθεια; Πέθανε; Πέθανε, επί τέλους; Το δικέρος μάτια του κατεδαμμένα έκανε.

— Πέθανε, κυρία μου!

— Μπαράδο του! Μπαράδο του! το Σουρπουίτσα μου λέει. Τώρα θα πάρουμε πολλή κληρονομία, έ;

Δικέρος πάλι ξηρός θήκας έπιάνει και λέει:

— Τα λεφτά του τα άφισε όλα στο Άμερικό θημάσιο. Μόνο στή διαθήκη του λέει ότι η τελευταία θέλησις του είναι να μεταφερθή έδω για να τον θάψετε, κοντά σας.

Μάτια μου γουρλωμένα ένονταί.

— Έγώ να τόν θάψω;

— Τα λεφτά της μεταφοράς του άπορχουν. Τα όριζει όλα αυτά στή διαθήκη του.

Έγώ άμέσως έξω φερώνω ίνουμε!

— Έξω! λέω. Έξω, κιοπόνλω κιοπέκ! Έγώ ένόμισα ότι κληρονομία με φέρνει, άμμια έού για άγαρεία άλλες; Έξω!

— Έξω!

Δικέρος από το ίσπιτι μου με τις κολωσιές έβγάζω. Τί να έκάνω; Το θείο μου το Άζναβόρ πάντα μπουρνταλάς ήτανε!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Η έκλογη

Άκούσε με κύριε έμποροπάλληλε. Νά μ' άφίσης να κάνω τη δουλειά μου μόνος μου και οι συμβουλές και παραιτήσεις να λείπουν. Το στόμα σου βουλωμένο και θά τ' άνοιξης μόνο όταν σε ρωτήσω για την τιμή του ύφασματος. Και ούτε λέξί παραπάνω. Έγινουμέθα;

— Όρίστε μας! Νά πάρω, λέει, αυτό, γιατί μου πάει. Και γιατί μου πάει; Και πώς μου πάει; Και πρό παντός ποιος είσαι του λόγου σου, που θα μου πής ποιο μου πάει και ποιο δεν μου πάει; Και ποιος σε ρώτησε; Σε ρώτησα μήπως να μου πής τη γνώμη σου; Ζήτησα τη συμβουλή σου και τα πολιτμια φάτα σου;

— Από που άντλεις, λοιπόν, το δικαίωμα και πώς τολμάς να μου κάνης συστάσεις και να μου υποδείξης το ύφασμα, το όποϊον μου άρμόζει; Και από που καταλαβαίνεις ότι αυτό μου πάει κι' αυτό όχι; Έχεις σπουδάσει σε κανένα ειδικό πανεπιστήμιο την αισθητική ή μήπως σε πληροφορήσε κανένας, ότι δεν είμαι είς θέσιν να κρίνω μόνος μου το είδος και το χρώμα της ένδυμασίας μου;

Και γιατί μου πάει αυτό; Πώς; Θα με κάνη πιο άλλέγρο; Και ποιος σου είπε βρέ πώς έγω θέλω να είμαι ή να φαίνουμαι άλλέγρος; Ξέρεις το χαρακτήρα μου, τη νοοτροπία μου και τας άνιλήψεις μου; Δεν ξέρεις λές; Τότε πώς λαμβάνεις το θάρρος να μου συστήσης άλλέγρο ύφασμα;

Πώς; Μια κουθέντα είπες; Νά μην την πής. Η δουλειά σου είναι να κατεβάξης τόπια, να τ' άνοιξης στον πλάτη και να τόν άφίσης να κάνη μόνος του την έκλογη. Και να χειρίζεσαι τόν πηχυ. Και τίποτ' άλλο. Και τη γνώμη σου να τη δίνης μονάχα όταν σου τη ζητήσουν. Και μόνο όταν σε καλέσουν για έμπειρογνώμονα. Έκεί περιορίζεται ο ρόλος σου και ούτε ρούτι παραπάνω. Όρίστε μας.

Που ξέρεις βρέ άνόητε πώς θέλω έγω να ντυθώ και ποιο είδος ύφασματος τυγχάνει της άρεσκείας μου; Πώς; Καταλαβαίνεις; Και από που το καταλαβαίνεις; Από το μπόι μου, από το ύφος μου ή από τη μύτη μου; Τί έκανε λέει; Από τόν τύπο μου; Και πότε πρόφτασες κι' όλος να καταλάβης τόν τύπο μου; Και ο τύπος μου σου λέει ότι χρειάζομαι ύφασματα άλλέγρα; Τότε θα σου πώ κι' έγω τόν κακό σου τόν καιρό, ήλιθιε.

Η μήπως έχετε μπόλικο άπ' αυτό το ύφασμα και ψάχνετε για κορόϊδα, για να τόν ξοδέψετε; Γιατί αν ο τύπος μου σου έδωσε την έντύπωσι ότι είμαι κορόϊδο, είσαι πολύ γελασμένος. Κι' έσύ και τ' άρεστικό σου, να τού πής χαϊρετίσματα.

Όρίστε; Ζητάς συγγνώμη και μ' άφίσεις να εκλέξω; Τί μου λές; Όστε θα μου κάνης αυτή τη μεγάλη χαρά; Πολύ με συγκινείς, πουλάκι μου, μ' αυτή την υποχώρησι. Μεγάλο ρουσφέτι μου προσφέρει. Για φαντάσου! Μ' άφίσεις να διαλέξω μόνος μου! Λοιπόν, μαζέψε τα ύφασμάτα σου και βάλτα στο ράφι. Δεν θα εκλέξω τίποτα. Και μην πής άλλη κουθέντα, γιατί θ' άρπάξω την πηχυ του κρατάς και θά σ' άσχίσω με δαυτή — άναϊδέστατε τύπε.

Ούτε ένα ύφασμα δεν μπορεί ν' αγοράση κανείς, χωρίς να υποστή τη νευρική κλονισμό, που να πάρη ο διάολος να πάρη!

Ο ΚΗΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Η Σαφερίν, η πανεμορφη Περσίδα ήταν πριγκίπισσα και κόρη ενός βασιλπουτου άρχοντα. Ζούσε στο ίσπαχάν μέσα σ' ένα μαρμαίνο παλάτι περιτριγυρισμένο από κήπους μαγευτικούς.

Η ζωή της ήταν παραμυθένια ανάμεσα στα χρυσάφια και στα διαμάντια, στα μετάξια και στ' άρώματα.

Μά η καρδιά της, σαν να μην της έφταναν όλ' αυτά, ποθούσε κάτι άλλο. Κάτι που δεν μπορούσε κι' η ίδια να το καθορίσει.

Η έπιθυμία της για το κάτι αυτό, το άγνωστο, τη βασάνιζε... Και μια μέρα τού Μάη... Ά! τί όμορφη μέρα ήταν εκείνη!

Ποτέ ο ήλιος δεν έλαμπε τόσο! Ποτέ τα τριαντάφυλλα δεν μοσχοδόλησαν πιο μεθυστικά.

Μέσα στον άπέραντο κήπο του παλατιού, η Σαφερίν περπατούσε την ήμερα εκείνη με τα κορμί της τυλιγμένο σ' ένα μετάξινο πέπλο και με έξακετο το πρόσωπο.

Τα κελαϊδίσματα τών πουλιών και οι ευώδιες από τα λουλούδια μεθούσαν την ψυχή της και δυνάμωναν τόν μυστικό πόθο της καρδιάς της.

Κι' άξαφνα στο στενό μονοπάτι συναντήθηκε μ' ένα ξανθό νέο, που ήταν όμορφος σαν βασιλόπουλο του παραμυθιού.

Πόσο πιο λαμπρός έλαμπε ο ήλιος! Πόσο πιο γλυκά σκόρπιζαν τ' άρώματά τους τα τριαντάφυλλα γύρω της! Ο νέος την κύταζε κι' αυτός, σταμάτησε για μια στιγμή, τη χαϊρέτησε κι' έπειτα έφυγε!

Η Σαφερίν, σαν να την τράβηξε μαγνήτης, γύρισε και τόν έσακούτταξε. Κι' έτσι τα βλέμματά τους συναντήθηκαν πάλι.

Κι' άξαφνα, στο στενό μονοπάτι συναντήθηκε μ' ένα όμορφο νέο...

Κι' από τη στιγμή εκείνη κατάλαβε τί ήταν αυτό που ποθούσε η καρδιά της.

Ο νέος ήταν ένας άκόλουθος πρεσβείας, που τον είχε στείλει ο πρέσβυς του για μια υπόθεσι στον πατέρα της Σαφερίν. Φεύγοντας από το παλάτι, θέλησε να κάνη ένα γύρο στο μαγευτικό τους περιβάλλον. Έτσι βρέθηκε μπροστά στη Σατοφας περιβάλλον.

Ένας δούλος, που τον είχε δωροδοκήσει η Σαφερίν, βοηθούσε τόν ξένο να πηγαίνει κρυφά πίσω από τις αυλές από τα Περσίας, τη γωνιά με τις άπειρες τριανταφυλλίες...

Κι' οι θαυμαστές της δεν μπορούν να νιώσουν γιατί η χαριτωμένη αυτή Άνατολίτισσα με τα παθητικά μάτια, δεν θέλει να δεχθή τα δώρα και τα λουλούδια που της προσφέρουν...

Γιατί δεν ξέρουν πως η καρδιά της είναι ραγισμένη για πάντα. Δεν ξέρουν πως σε κανένα άπ' όλα τα λουλούδια του κόσμου, δεν μπορεί πια να βρη το μεθυστικό άρωμα, που σκόρπιζαν τα τριαντάφυλλα του μαγευτικού κήπου της...

Έκείνος τότε έγινε έξω φρενών, και φυλάκισε τόν δούλο, που βοηθούσε τόν Εύρωπαίο να πηγαίνει κρυφά τις νύχτες στο περιβάλλον του. Έκανε μάλιστα ζωηρά παράπονα στον πρέσβυ.

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΣΧΕΔΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Μιλήσαμε και άλλοτε για τα σεμιζιέ φουστανάκια, που είναι τόσο της μόδας φέτος. "Ας δούμε όμως ποια είναι τα κυριότερα χαρακτηριστικά τους:

Πρώτα απ' όλα είναι τα μπλουζέ κορσάζ, επάνω από μία δερματίνη αρκετά φαρδεια ζώνη. "Η φούστα, κατόπιν, που έχει κι' αυτή αρκετό φάρδος, ή οποία επιτυγχάνεται με πιέτες και, φυσικά, την ιδιαίτερη νότα που δίνει ο κάθε Οίκος μόδας. Άλλος παρουσιάζει την απалότητα των λενζερι, κι' άλλος καταργεί τελείως την ένωση στη μέση και τους ώμους. Δείχνει, δηλαδή, μονοκόμματα τουαλεττίτσες με κορσάζ ζαпонάι. Άλλος, τέλος, καταργεί κάθε κουμπωμα και στη θέση του τοποθετεί κορδελλίτσες, που δένονται.

Μία άλλη γραμμή, είναι αυτή που μιμείται το στυλ ρεδιγκότας. "Ενα απαραίτητο μπουκετάκι, άλλοτε από «μυγκέ» και άλλοτε από μαργαρίτες, στολίζει τα κορσάζ, καθώς και τα φουσκωτά μανίκια, που σταματούν στους αγκώνες.

Στις ρεδιγκότες αυτές, προσθέτονται συχνά γιακαδάκια και μανικέτια κολλαριστά και τότε τα μανίκια είναι μακρυά. Άλλοτε, τα φορέματα αυτά στολίζονται με ένα μεγάλο γιακά ναυτικό, που φτάνει πίσω πολύ χαμηλά, σε μικρή απόσταση από τη μέση ή με μία μεγάλη γραβάτα φλοτάντ.

ΣΥΝΟΛΑ

Τα σύνολα είναι αυτά, που έχουν την πρώτη θέσι φέτος στη γυναικεία γκαρνταρόμπα.

Στο Παρίσι ώνόμασαν τα έφετεινά σύνολα «τουαλέτες πρόγευμα-γεύμα».

Ο λόγος είναι εύνοτος: Φοριούνται με τη μεγαλύτερη ευκολία από τις 11 το πρωί ως τα μεσάνυχτα, γιατί η μόδα κατάρθωσε να τα προσαρμόσει στις ανάγκες της σημερινής ζωής.

Τα σύνολα αυτά, άλλοτε φορεματάκι και καζάκα, άλλοτε φόρεμα και ζακέττα, άλλοτε φόρεμα και μπερτούλα, παρουσιάζουν μία εμφάνιση κατάλληλη για πρόγευμα ή για πρωινό περίπατο. "Ενώ μόλις βγάλουμε το συμπλήρωμά του, την καζάκα, την μπέρτα ή τη ζακέττα, έχουμε μία τουαλέτα άμπιγιέ, ντεκολτέ ή πιο κλειστή, ανάλογα του πώς θα την χρησιμοποιήσουμε.

Με ένα τέτοιο σύνολο, κατορθώνει κάθε γυναίκα να είναι κομψή σε οιαδήποτε ώρα της ημέρας και της νύχτας, χωρίς να είναι υποχρεωμένη να γυρίσει στο σπίτι της, για να ξαναντυθεί, όταν ή ώρα που διαθέτει, δεν της το επιτρέπει.

Τα σύνολα εμφανίζονται κι' αυτά σε πολυποικιλία σχέδια, όπως και οι άλλες τουαλέτες κι' έτσι ή κάθε μία μπορεί να διαλέξει τη γραμμή που περισσότερο ταιριάζει στη σιλουέττα της.

Συγχρόνως, όμως, και κάτι άλλο πρέπει να την απασχολή: ή έκλογή του ύφασματος.

"Ενα από τα ύφασματα, που θα χρησιμοποιηθεί πολύ, είναι το λαινώδες. Αλλά πρέπει να είναι πάρα πολύ λεπτό σε χρώματα φωτεινά. "Επίσης θα χρησιμοποιηθούν πολλά μεταξωτά.

ΤΑ ΚΟΡΣΑΖ

Σημειώνεται ρόλο θα παίξουν επίσης τα κορσάζ, που συνδυάζονται με μία φούστα και αποτελούν κι' αυτά σύνολον για κάθε ώρα της ημέρας. Τα κορσάζ αυτά, είτε προσρίζονται να συνοδεύσουν μία πρωινή φουστίτσα, είτε μία άλλη πιο άμπιγιέ, γίνονται ως επί το πλείστον χωρίς μανίκια

Κομψό σύνολο: φόρεμα από ποπλίνα μπλέ, κουμπωμένο λίγο πιο κάτω από τη μέση, ζουστά σουρωτή. Ζακετούλα από άσπρη φανέλλα.

και με ελαφρύ μόνο κατέβασμα στους ώμους του ίδιου του κορσάζ.

"Εχουμε ύστερα το άνοιγμα του λαιμού, που κι' αυτό είναι ανάλογο με την ώρα, που θα φορεθώ το κορσάζ.

"Εχουμε κορσάζ με λαιμό κλειστό και ένα γιακαδάκι κατεβαστό, αλλά με άνοιγμα μυτερό και άλλα έντελως ντεκολτέ.

Το ύφασμα που θα διαλέξουμε, είναι κι' αυτό ανάλογο. Μπορεί να είναι έμπριμέ, καντριγιέ, ή ριγωτό για την ημέρα και για τα βράδια, μονόχρωμα σε απαλό χρωματισμό.

Για τα απλά κορσάζ, οι φούστες που χρησιμοποιούνται πιο πολύ, είναι οι ευθύγραμμες ή οι πλισσεδωτές και για τα άμπιγιέ, οι κλός ή σουρωτές.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Περισσότερο από κάθε άλλο χρόνο, σε παρόμοια εποχή, το άνοιξιάνικο επανωφόρι θα παίξει έφετος τον ρόλο του. Καλόν είναι, λοιπόν, να δούμε ποια γραμμή θ' ακολουθήσει.

"Ολα τα άνοιξιάνικα επανωφόρια χαρακτηρίζονται από την ίδια γραμμή.

Το μεγαλύτερο φάρδος τους συγκεντρώνεται στους ώμους, πράγμα που επιτρέπει στη σιλουέττα να λεπταίνει όσο προχωρεί προς τα κάτω.

"Οσο για το ύφασμα, ποιο πρέπει να προτιμήσουμε;

Θα δούμε επανωφόρια καμωμένα από ελαφρά τούιντ και από φανέλλα, αλλά και από σατέν και από όττομάν, καθώς και άλλα βαρύτερα μεταξωτά.

"Όπως για τα φορέματα, έτσι και για τα επανωφόρια, κάθε παρισινός Οίκος λανσάρε τη δική του ιδιοτροπία:

Ο Πιέρ Μπαλμαίν είναι υπέρ της γραμμής που όσο προχωρεί προς τα κάτω, τόσο λεπταίνει.

Ο Πιέρ Κλαράν παρουσιάζει περιέργα σχέδια επανωφοριών, που φέρνουν τον τίτλο «μπλουζές ζωγράφων» και που χρησιμοποιούν για ύφασμα την ανοικτόχρωμη ποπλίν.

Το φάρδος των επανωφοριών αυτών, ξεκινά από ψηλά, κάτω από ένα άμπιεσμάν και το μέκος τους είναι τρουά-κάρ, αφήνοντας να φαίνεται ή φούστα τουλάχιστον 30 εκατοστά.

"Άλλος Οίκος λανσάρε επανωφόρια από ριγωτά βελούδα στα χρώματα της μόδας, που καθώς ξέρετε, είναι ο συνδυασμός του λευκού και του μπλέ. Τις πιο πολλές φορές, συμπληρώνονται με μεγάλους λενζερι γιακαδες.

Ο Οίκος Μπαλασιέγκα παρουσιάζει την ιδιοτροπία των έμπριμέ επανωφοριών, που έναρμονίζονται με ανάλαφρες μονόχρωμες τουαλέτες.

«Κι' όσο προχωρεί ή ημέρα, τα επανωφόρια γίνονται όλα και πιο βαρειά», θα περιμένετε ν' ακούσετε. Συμβαίνει όμως το αντίθετο. "Οσο βραδιάζει, τόσο τα επανωφόρια γίνονται ελαφρότερα. "Ετσι, μία λευκή βραδυνή τουαλεττίτσα από μουσλίνα, συμπληρώνεται από ένα επανωφόρι από λευκή όργκαντίνα με ρόζ καντριγιέ. Μία τουαλέττα έμπριμέ, με βασικό χρώμα το χρώμα της πασχαλιάς και σχέδιο το ίδιο λουλούδι, έχει για συμπλήρωμα ένα επανωφόρι από βιολέ όργκαντίνα.

Μοντελάκι του Κριστιάν Ντιόρ από όργκαντίνα μπλέ λαβάντ με πουά γκρι. Ζώνη μπλέ μαρέν από δέρμα σουέντ.

"Όστόσο, κοντά στην ίδια γραμμή, βλέπουμε και επανωφόρια, που κλίνουν προς τη γραμμή της ρεδιγκότας.

"Ενα τέτοιο επανωφόρι από μαύρο όργκαντίνα, ο Γουέρντ το φοδράρει με κόκκινο σατέν.

"Άλλος Οίκος συνδυάζει την φόδρα του επανωφοριού με το φόρεμα.

Πάντως, γεγονός είναι πώς, πριν πάρει απόφασι για το άνοιξιάνικο επανωφόρι σας, πρέπει να εξετάσετε τα ύπερ και τα κατά της μίας κούπ ή της άλλης, του ενός ή του άλλου χρώματος, γιατί οι παραφωνίες δεν επιτρέπονται.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΠΕΤΕΡΙΣΜΟΙ

Για συμπλήρωμα ενός ταγιέρ ή ενός έ-

πανωφοριού σε απόχρωσι παστέλ, μία τσάντα από ψάθα χρώματος μπλέ άπαλου, ρόζ, ή μετέ. "Επίσης ριγωτή, άσπρη και μπλέ.

"Ενα κλοσσάκι από πικέ, με τεπέ προσθετό, ώστε να μπορέ ν' αντικατασταθώ με άλλον διαφορετικού χρώματος ή σχεδίου: Τεπές ριγωτός, με πουά ή μονόχρωμος σε διαφορετικό χρώμα από το μπέρ. Κουμπιά και κουμπότρυπες προσφέρουν τις πολύτιμες υπηρεσίες τους γι' αυτές τις μεταλλαγές.

"Η μπλουζά-σεμιζιέ, με το κατεβαστό γιακαδάκι από ριγωτό πικέ άσπρόμαυρο ή άσπριο και μπλέ.

Πουλόβερ από λεπτό ζερσεύ με μα-

νίκια τρουά κάρ και ντεκολτέ στην πλάτη.

ΦΑΣΕΣ

Νά κι' άλλη μία από τις πολλές ιδιοτροπίες της έφετεινής μόδας: ή «φάσα» ή «πάτ», όπως ακούμε άλλοτε να τη λένε.

Την βλέπουμε παντού να εμφανίζεται σε ποικιλότροπες μορφές.

"Εδώ χρησιμεύει για τελείωμα στο άνταρκο του μανίκι έιδς ζαπονάι κορσάζ.

"Εκεί αντικαθιστά το μπροστινό άνοιγμα του κορσάζ.

"Εδώ πάλι σφίγγει το τρουά κάρ μανίκι μίας ριχτής ζακέτας.

"Εκεί σε μία άλλη ζακέτα έφαρμωστή, έκτελει τον παληό της προορισμό ως μαρτεγκάλ.

Αλλά δεν τα είπαμε όλα. Νά μία φάσα που συμπληρώνει την τσέπη μίας ζακέτας, μίας φούστας ή μίας μπλουζας.

Νά και μία άλλη, που με δυο κουμπότρυπες, κλείνει το άνοιγμα της μπλουζας, που έχει δυο κουμπιά ακριβώς μετά το γιακαδάκι της.

Και άλλη μία φάσα, τοποθετημένη τελείως όριζόντια στο τέλος του άνοιγματος μίας ντεκολτέ τουαλέττας, σχηματίζει το κλασσικό καρρέ.

Πρόκειται για μία απλή φάσα, μα πόσο μεγάλο ρόλο παίζει στο ντύσιμό μας!

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΦΟΡΜΕΣ ΚΑΠΕΛΛΩΝ

"Εκείνο που παίζει το μεγαλύτερο ρόλο έφετος στα καπέλλα, είναι το ύλικό, από το οποίο είναι φτιαγμένα. Γιατί το ύλικό αυτό παρουσιάζει τη μεγαλύτερη ποικιλία και τις μεγαλύτερες αντιθέσεις.

Βλέπουμε πολλές ψάθες έξωτικές, όπως είναι ή μπακού, ή μετεγκάλ, ή παναμάς, κι' άλλες όπως είναι ή πικώ, το κρένο, ή λαίτσα. Χρησιμοποιούμε δε μαζί τούλια, δαντέλλες και άσπριο βελούδο.

Το χρώμα της μόδας είναι το γκρι, αρχίζοντας από το γκρι-πέρλ και φθάνοντας στο γκρι έλεφάν. Το παίν μπρυνέ, όλα τα μπλέ. Το βέρ ντε Σίν, το ρόζ, το κοράιγ και περισσότερο το άσπριο. Κάποτε γαρνίρουμε με μία σκούρα κορδέλλα ένα ολόασπριο καπελλάκι ή με άσπριο βελούδο ένα καπελλάκι μπλέ ή πράσινο.

Θα φορεθούν επίσης πολύ τα μεξικανικά χρώματα, τα όρκ και τα μπρίκ.

Τα γαρνιρίσματα είναι λουλούδια, αρχίζοντας από τα ώρια τριαντάφυλλα, τις καμέλιες — που πολλές φορές τοποθετούνται στο μέτωπο ή στον αυχένα — και κατ'αλγύοντας στα «Μη με λησιμόνει» "Επειτα έχουμε μπουκετάκια ροκοκό, έλιωτρόπ, πιθουάν, γαρύφαλα, βιολέττες, πριμαβέρες. "Ολα αυτά ανακατεμένα με κορδέλλες, τούλια, δαντέλλες.

Τα βελάκια δεν είναι απαραίτητα, αλλά πηγαινούν σε μερικές φόρμες καπέλλων.

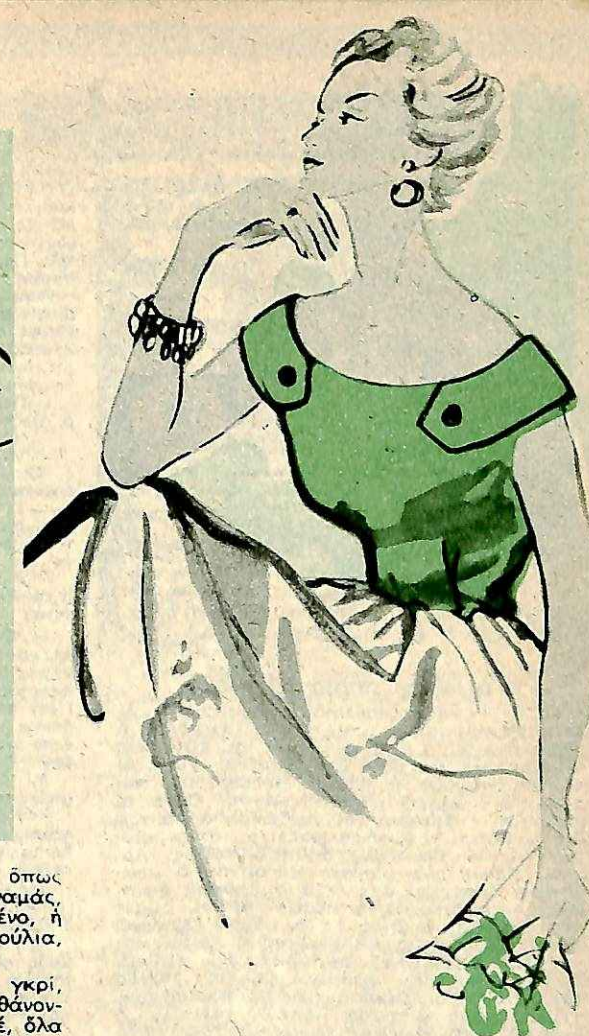
Μη ξεχνούμε πώς στα φετεινά καπέλλα παίζει μεγάλο ρόλο ο τρόπος, με τον οποίο φοριούνται. "Είτε κανονιέ είναι, είτε κλός, είτε μικρές καλότες σχεδόν χωρίς όρισμένο σχήμα, τοποθετούνται στην κορυφή του κεφαλιού σαν να είναι απλώς ακουμπισμένα και όχι φορεμένα στο κεφάλι. Πολλά έχουν μία μεγάλη κλίσι προς τα έμπρός, φθάνοντας μέχρι των φρυδιών.

ΑΝΑΜΙΕΙ ΒΑΜΒΑΚΕΡΟΥ ΚΑΙ ΜΕΤΑΞΕΟΥ

"Η ανάμιξη των δυο αυτών υφασμάτων δεν στερείται ούτε κομψότητας, ούτε πρακτικότητας. "Είτε κάνουμε μία τουαλεττίτσα με φαρδεια φούστα, είτε ένα φορεματάκι έφαρμωστό τα δυο αυτά ύφασματα συνδυάζουμε όπως πρέπει μίας προσφέρουν πολύτιμες υπηρεσίες.

Τα βαμβακερά ύφασματα φοριούνται τις πρωινές ώρες και αν κάμουμε μία ανάμιξη με ένα μεταξωτό τα φορούμε ακόμη και βράδυ.

"Η γραμμή των περισσότερων φορεμάτων είναι ίδια. Κάποτε έχουν μεγάλο ντεκολτέ, κάποτε συνοδεύονται από ένα μπολέρ, κάποτε από μία ζακετούλα έφαρμωστή. "Εώρα δε που και στον τόπο μας τα «έτοιμα» άρχισαν να παίρνουν σημαίνουσαν θέση μπορούμε να εξυπηρετηθούμε περήφωνα με ένα έτοιμο φορεματάκι βαμβα-

Τρία κομψά κορσάζ για όλα τα γούστα: Σπορτίφ και φανταζί.

κερό που στοιχίζει ελάχιστα χρήματα. Σκεφθήτε από πόσους μπτελάδες γλυτώνουμε: Ράπτρες, δοκιμές, τρεχάματα για να βρούμε κάποιο γαρνίρισμα και άλλα.

Το κακό όμως είναι ότι «έτοιμα» δεν υπάρχουν για τις κάπως εύσωμες. "Αλλά με τον καιρό θα γίνι κι' αυτό έφ' όσον είναι παρατηρημένο ότι υπάρχουν πολλές παχουλές στην "Ελλάδα.

"Αλλά για να ξανάρθουμε στον συνδυασμό μάλλινου και βαμβακερού ως έξηγήσουμε στις αναγνώστριές μας πως δεν πρόκειται για άνωμιξη δυο υφασμάτων, αλλά σε ένα και το αυτό ύφασμα οι βιομηχανοί ανακατεύουν κλωστή βαμβακερή και μεταξωτή και μίας παρουσιάζουν ώριους συνδυασμούς υφασμάτων, που μπορούν να χρησιμοποιηθούν και για απλά ύφασματα και για πιο άμπιγιέ.

Η άλληλογραφία μου

Μαίρην Πικφορτ. Οι πανάδες δεν εξαλείφονται. Γι' αυτό να προσφύλαξετε από τον ήλιο. Τα μαλλιά ξεθωιάζουν λίγο, αλλά μερικά χρώματα ακουραίνονται. Κάτι τέτοιες αντιθέσεις συναντώνται συχνά.

Λεων Ρίζου. "Αγρίνιοι. Δεν μπορεί να σας συμβουλευσω τίποτα. "Η γνώμη μου είναι να έπισκεφθήτε ένα ειδικό.

Γε. Λορ. Ζάκυνθος. Αυτά τα σκαρίσματα είναι άθρηπτικής φύσεως. "Επομένως να καταπολεμήσετε τον άθρηπισμό. Τοπικός θα σας ωφελήσει λίγη πομάδα φιδισάν.

"Τ ης τύχης τα ν ρ α μ έ ν α». "Αν πραγματικά το νυχι σας έ-κπ μπι δαθεί στο κρέας, θα χρειασθίτε χειρουργική επέμβασι. "Αλλά προγυμνώντας προσπαθήτε να το σηκώσετε λίγο μόνη και να δάτε μεταξυ δέρματος και νυχιού λίγο δέρμα σουέντ.

Νεγρο. Πάτρος. Το κρεπε μαλλιά δεν ισώνουν. Μόνο να τα δουρτοίσετε πολύ και να τους δάσετε μπριγιάντιν για να μακακώσουν λίγο. Το θρέξιμο δεν είναι ένδεδειγμένο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο μικρός

ΤΟ ΚΟΝΤΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Το ίδιο εκείνο καλοκαίρι έγιναν κι' άλλες ιπποδρομίες και πάντα κέρδιζε ο «Πέρτενερ». Σε λίγο όμως οι ευγενείς έπαψαν να βάζουν στοιχήματα, γιατί έχαναν διαρκώς κι' έτσι ο Μπόμπυ τόν περισσότερο καιρό ήταν άνεργος. Ένα άπονευμα ο δούκας του Λωξέν, για να τον κάμψουν, τον πήρε μαζί του στον πυργό της Μπαγκάτ, όπου ο κόμης Άρτουά έδινε μια γιορτή. Σ' αυτήν ο μαρκήσιος Κονφλάν έκανε δυο λεύκες έπιπας, κρατώντας ένα ποτήρι κρασί, δίχως να το ξέρει, ο ίδιος δε ο κόμης Άρτουά διασκεδάζει τους καλεσμένους τους, κάνοντας διάφορες ακροβατικές επιδείξεις. Ο Μπόμπυ εύρισκε γελοίες αυτές όλες τις διασκεδάσεις των άριστοκρατών. Ύστερ από άπουσια πολλών ημερών, ο δούκας του Λωξέν παρουσιάστηκε ένα πρωί στο μέγαρό του, φαινόταν στενωχωρημένος από κάποιο σοβαρό λόγο.

20^{ον} Είχε πέσει σε δυσμένεια. Όχι μόνο δεν του έδωσαν την άρχηγία των Γάλλων φρουρών, που την περίμενε με βεβαιότητα, σίερα από τον θάνατο του στασάργου Μπαρόν, αλλά κι' ο βασιλιάς, χωρίς καν να του μιλήσει την ημέρα εκείνη, του είχε γυρίσει την πλάτη!... Έπειτα, είχε πάρει τη διαταγή, να φύγει μέσα σε τρεις μέρες για την Κορσική, για ν' αναλάβει εκεί τη διοίκηση ενός συντάγματος. Κι' αυτό ήταν σαν έξορσι!...

Ποιάς ήταν ο λόγος που του φέρθηκαν με τόσην ασυμμετρία; Μέχρι χτες δεν ήταν ευνοούμενος;...

Να με λόγια λόγια ποιά η αίτια: Ο δούκας Λωξέν είχε στενό φίλο τον δούκα Φίλιππο της Ορλεάνης, εκείνον που η Ελισαβετία σε λίγο θα βάφτιζε Φίλιππο-Ισάβιττα.

Από τώρα λοιπόν ο πρίγκιπας αυτός προετοιμαζόταν για το ρόλο που θα παίζαε, εύνοντας τις προσπάθειες εκείνων, που ήθελαν να κλονίσουν την βασιλική εξουσία.

Κι' ο δούκας Λουδοβίκος ο 16ος, μη τολμώντας να χτυπήσει κατ'αυτομάτη τον δυνατό ξάδερφό του κυνηγώντας τους φίλους του.

Έτσι ο Λωξέν ήταν από τα πρώτα θύματα της βασιλικής εκδικήσεως.

Αλλ' ο δούκας δεν ήταν από τους ανθρώπους, που υπακούουν εύκολα σε μια διαταγή εξουσίας.

Κλεισμένος στο δωμάτιό του, αντί να κάνει τις προετοιμασίες του ταξιδιού του, προσπαθούσε να βρει έναν τρόπο για να πάρη μια αναβολή τουλάχιστον. Κι' ένα μόνο πρόσωπο μπορούσε να τον σώσει: Η βασίλισσα, που ως τώρα της είχε δείξει την αφοσίωσή του.

Την προηγούμενη ημέρα μάλιστα της είχε γράψει και την παρακαλούσε να μεσολαγήσει, αλλά δεν είχε πάρει ακόμα απάντησι.

Η σιωπή της βασίλισσας, που είχε σπρίξει στη φίλα της τις ελπίδες του, ήταν κακό προμήνυμα. Δεν μπορούσε όμως να πιστέψει ότι η Μαρία Άντουανέττα θα έρχοι να τον τόσο πιστό φίλο της, και κάθε πέντε λεπτά χτυπούσε το κουδούνι, για να ρωτήσει:

— Μήπως ήρθε από το παλάτι καμιά επιστολή για μένα;

— Όχι, ύψηλότε! του άπαντοσε ο υπηρέτης.

Όλο το πρωί πέρασε με αγωνία. Κατά το μεσημέρι ο δούκας είχε αποφοσιωτικά:

Αφού δεν μου άπαντάει, θα πάω να την δω εγώ!... Ναι, ναι, πρέπει να πάω στο παλάτι!...

Μ' όλη την τρελή σκέψη που έκανε, συλλογίζονταν ώστόσο πως η προσέσμία που του είχαν δώσει για να φύγει είχε τελειώσει. «Ε-

τσι δεν μπορούσε ν' αφήσει φανερά το βασίλειό, πηγαίνοντας στις Βερσαλλίες. Και όμως έπρεπε με κάθε τρόπο να δει τη βασίλισσα!...

Κι' ενώ ο Λωξέν συλλογίζονταν να βρη μια λύσι, κλεισμένος στην κάμαρά του, όπου βηματίζει νευριασμένος, κλωστούντας τα έπιπλά, οι υπηρέτες καθόντουσαν αμήλτοι κι' ακίνητοι. Περιμέναν από στιγμή σε στιγμή να ξεσπάσει η θύελλα.

Μονάχα ο Μπόμπυ, έχοντας πεποίθησι στην ιδιαίτερη αγάπη, που του είχε ο δούκας, δεν έδωσε σημασία στο θυμό του κυρίου του. Θέλοντας δε να μιλήσει μαζί του για ένα ζήτημα δικό του, τόλμησε να χτυπήσει την πόρτα του.

— Ποιάς είναι; ρώτησε από μέσα θυμωμένα ο Λωξέν.

— Ο Μπόμπυ!...

— Έλα μέσα!...

Ο μικρός τζόκευ μπήκε στο δωμάτιο. Ο δούκας τόν ρώτησε απότομα:

— Τι με θέλεις, μικρέ;

— Να σας πω ότι δεν είμαι εύχαριστήμενος! Αποκρίθηκε ο Μπόμπυ με τη συνήθειή του απάθεια.

— Και γιατί δεν είσαι εύχαριστήμενος μιστερ Μπόμπυ;... Έχεις πάλι παραπάνω με κανέναν υπηρέτη μου;...

— Όχι, ύψηλότε! Δεν έχω παραπάνω από κανένα. Ίσα-ίσα όλοι τώρα στο σπίτι μου φέρονται καλά. Αλλά στενοχωριέμαι πολύ... Δεν μπορώ να ζω σαν τον χειρότερο τειμπέλη. Πάει τόσο καιρός, που δεν γίνεται πια κουδέντα για καινούργιες κουρές κι' ο «Πέρτενερ» στενοχωριέται σαν κι' εμένα. Νά, γιατί δεν είμαστε εύχαριστήμενοι, κι' οι δυο!...

Μ' όλη του τη στενοχωρία, ο δούκας δεν μπόρεσε να κρατήσει τη γέλια του.

— Καμένε Μπόμπυ, είπτε, φοβάμαι ότι για κάμποσον καιρό δεν θα έχεις καμιά δουλειά εδώ στο μέγαρό μου, ούτε εσύ, ούτε ο «Πέρτενερ»!...

— Γιατί; ρώτησε ο Μπόμπυ.

— Ο δούκας κούνησε απλώς το κεφάλι του χωρίς ν' άπαντήσει.

— Τότε λοιπόν, είπτε κάπως λυπημένα ο μικρός τζόκευ, αφού δεν με χρειάζεσαστε πιά, στείλτε με πίσω στην Άγγλια. Θα πάω με τον «Πέρτενερ» να ξαναδρω τον Τόμ Τσάρλεϋ και να γίνει ένας αληθινός τζόκευ!...

Ο Μπόμπυ θα συνέχιζε ακόμα την κουβέντα του, αλλά ο κύριός του δεν τόν άκουγε πιά. Είχε αρχίσει πάλι να κάνει βόλτες στο δωμάτιο. Συλλογίζονταν με τι τρόπο θα μπορούσε να δει τη βασίλισσα και να της μιλήσει.

Ξαφνικά του ήρθε μια τολμηρή ιδέα.

Θα πάω στο παλάτι μεταμφιεσμένος, είπτε. Και τότε δεν θα με γνωρίσει και θα βρω τρόπο να μιλήσω στη βασίλισσα... Ναι, μεταμφιεσμένος!... Αλλά σε τι;

Ο Μπόμπυ, βλέποντας ότι ο δούκας αδιαφόρησε εντελώς για το «ζήτημά» του, θέλησε να φύγει. Τη στιγμή όμως που πήγαινε ν' ανοίξη την πόρτα, ο δούκας τόν φώναξε πάλι κοντά του.

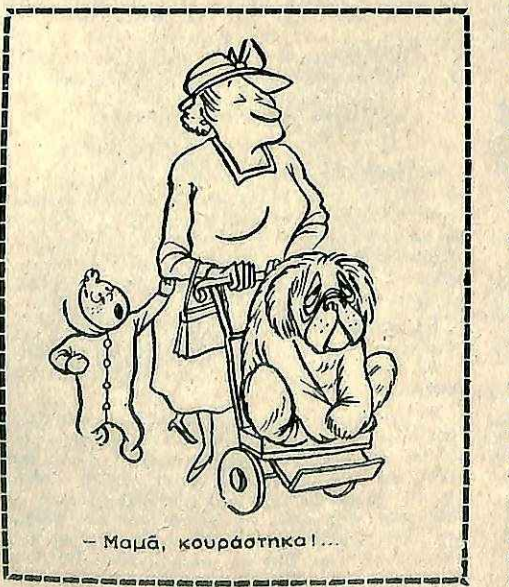
— Μπόμπυ, σου κακοφαίνεται, αλήθεια, που δεν έχεις εδώ καμιά δουλειά;

— Μάλιστα, ύψηλότε!...

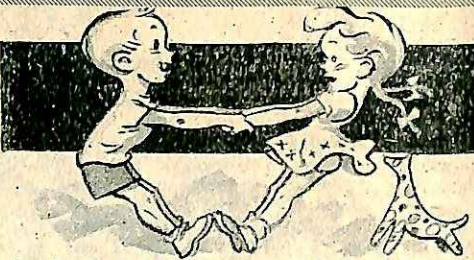
— Λοιπόν, άγαπητέ μου μικρέ, εγώ θα σου βρω μια δουλειά και μάλιστα αρκετά δύσκολη. Θα μπορέσης να την βγάλεις πέρα;

— Εγώ ναι, ύψηλότε, είπτε ο Μπόμπυ πειραγμένος, ότι ο κύριός μου θα είχε πιο μεγάλη ήμπερσοτήση με μένα!...

— Αλήθεια, είπτε ο Λωξέν, ως τώρα σε ξέρω για γενναίο και ικανό παιδί. Γι' αυτό λοιπόν, άκουσε τι σε θέλω... Θα πάς στο παλάτι, όπου έχεις ελεύθερη είσοδο κι' όπου κανείς δεν θα σε υποπτευθή. Εκεί, θα βρης κα-

— Μαμά, κουράστηκα!...

νένα λακέ της βασίλισσας και θα του δώσης χρήματα για να σου δανείση τη στολή του για ένα άπονεμα. Θα πάρης αυτή τη στολή, χωρίς βέβαια να πής σε κανένα ότι την θέλεις για μένα, και θα μου τη φέρης στο «Ξενοδοχείο των Κρίνων», που είναι στην άκρη του πάρκου. Εκεί θα σε περιμένω... Τ' άλλα δεν είναι δική σου δουλειά. Φτάνει μόνο να ξέρης ότι για ένα άπονεμα, θέλω να γίνει υπηρέτης της βασίλισσας! Κατάλαβες!...

— Κατάλαβα και πολύ καλά μάλιστα! άποκρίθηκε ο Μπόμπυ.

— Περιήρμη! φώναξε ο δούκας, κατενθουσιασμένος. Πρόσεξε όμως να έχεις το στόμα σου κλειστό, γιατί δεν πρέπει να μάθω κανείς τίποτα!...

Κι' αφού συζήτησαν κατόπιν όλες τις λεπτομέρειες, ο Μπόμπυ έτοιμάσθηκε να φύγει άμέσως, γιατί δεν του έμενε πολλή ώρα στη διάθεσή του.

Ήξερε μάλιστα σε ποιόν θακανε την πρότασή του.

Όταν πήγαινε πριν με τον δούκα Λωξέν, στα ανάκτορα των Βερσαλλιών, είχε πάρει φίλια μ' έναν χοντρό Πικαρδό, που λεγόταν Ρεμύ. Αυτός ήταν στην υπηρεσία της βασίλισσας. Είχε θέσι δεύτερου θαλαμηπόλου και βαστάζου του βασιλικού φορέου!...

Ο Ρεμύ ήταν ο μόνος υπηρέτης που του δείχνε συμπάθεια και φίλια. Όταν μάλιστα τσακώθηκε ο Μπόμπυ με τον Λωραν, ο Ρεμύ είχε πάρει το μέρος του μικρού τζόκευ!...

Ο Μπόμπυ λοιπόν δεν ξεχνούσε εύκολα τη φίλια του Ρεμύ, που ήταν θαυμαστής του μικρού τζόκευ, ύστερ από την επιτυχία που είχε στις πρώτες ιπποδρομίες. Σ' αυτόν λοιπόν στήριζόταν. Ήξερε ότι θα του έκανε όποια χάρη κι' αν του ζητούσε.

Έτσι ο μικρός τζόκευ έφτασε στο παλάτι στη μία μετά το μεσημέρι. Και βρης άμέσως τον αγαθό Ρεμύ, που είχε φάει, είχε πιη και έσταίνονταν στον ήλιο.

Μόλις είδε από μακριά το μικρό τζόκευ, ο χοντρο-Ρεμύ άρχισε να φωνάζει:

— Α, νά, ο μικρός τζόκευ! Καλώς το φίλο μου! Πώς εδώ;... Έρχεσαι με τον αφέντη σου;

Ο Μπόμπυ του είπτε ότι έχοχταν αποκλειστικά για να τόν δει και ότι ήθελε να του μιλήσει ιδιαίτερος.

Ο υπηρέτης κολακευθηκε για τα καλά λόγια του μικρού. Τόν πήρε λοιπόν και πήγαν παράμερα στον κήπο για να κουβεντιάσουν, χωρίς ν' άκουσθούν από άλλους υπηρέτες.

— Εκεί, ο Μπόμπυ του είπτε:

— Ρεμύ, εδώ και λίγες μέρες μου είχες πη ότι σου λείπον πηνήγνα σκούδα για να πάς στην πατρίδα σου να στεφανωθείς την άρρα θωνισακτικά σου, τη Ζακελίνα!...

— Αλήθεια, άπάντησε ο λακός, πηνήγνα σκούδα θέλω ακριβώς! Μα εδώ δύσκολα παίρνω με το μισθό μας και θ' άργησω πολύ να οικονομώ τα χρήματα αυτά. Αλλά γιατί μου μιλάς γι' αυτό; Μήπως έχεις σκοπό να μου κάνης κανένα δώρο;

— Ίσως!...

— Άν' όποτε εύρεσαι!...

— Καθόλου!...

Και χωρίς να πη τίποτ' άλλο, ο Μπόμπυ έ-θγαλε από την τσέπη του ένα φοκακλόνι πουγγι, το άνοιξε και άρχισε να παίξει με τα χρυσά νομίσματα, που ήταν γεμάτα.

— Ω! ω! φώναξε ο Ρεμύ, βλέποντας τόσα χρήματα.

Ο μικρός τζόκευ τότε τόν ξαναείπτε:

— Τα πηνήγνα σκούδα, που σου χρειάζονται θα τα έχης, φτάνει να το θελήσης!...

— Φτάνει να το θέλω; Μά έφείρης πόσο μου χρειάζονται! φώναξε ο λακός κι' άπλωσε άμέσως το χέρι του για να πάρη τα χρυσά νομίσματα.

Ο Μπόμπυ όμως γρήγορα τάκρυψε στην τσέπη του και τόν είπτε:

— Είναι δικά σου!... αλλά με μια συμφωνία. — Άπλοδή; άπόρησε ο άλλος.

— Θα μου δανείσης τη στολή σου και θα μου δώσης τη θέσι σου ως το βράδυ!...

Ο Ρεμύ, στα λόγια αυτά του Μπόμπυ, γούρλωσε τα μάτια του.

— Τη στολή μου;... τη θέσι μου;... μουρμούρισε. Μα τι θέλεις;... Και πρώτα-πρώτα σου κάνε έσένα η στολή μου;

Και ο Ρεμύ έριξε μια ματιά, συγκρίνοντας το μπόι του με το μπόι του μικρού τζόκευ, που το κεφάλι του έφτανε ως τη μέση του λακέ.

— Γι' αυτό μη σε νοιάζει, είπτε ο Μπόμπυ. Είναι δική μου δουλειά!...

— Μα δεν γίνεται αυτό, φίλε μου!... Θα με καταλάβουν!... Θα με δώσουν!... Θα με βάλουν φυλακή!... Θα με κρεμάσουν!...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Τά ρόδα της χαράς

Μιά φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένα βασιλόπουλο, ξανθό σαν άχτιδα ήλιου και λευκό σαν μαργαρίτα. Ο πατέρας του κι' η μητέρα του είχαν το παλάτι τους σ' ένα νησί, χτισμένο πάνω στην κορφή ενός λόφου, που ήταν γεμάτος δένδρα.

Οι γονείς λάτρευαν το μονοχαπαίδι τους. Μά κι' αυτό, που ήταν μικρό κι' άκακο, τούς αγαπούσε πολύ. Το κακό που είχε το βασιλόπουλο ήταν ότι δεν έννοιωδε καμιά χαρά και μια μελαγχολία ήταν ζωγραφισμένη στο προσωπάκι του.

Η βασίλισσα έκανε ταχτικά γιορτές στο παλάτι για να το βγάλουν από τη λυπή του και να τού χαρίσουν λίγη ευθυμία.

Το βασιλόπουλο όμως τις περισσότερες φορές πήγαινε και κλεινόταν στην κάμαρά του. Και τα παιχνίδια του άκόμα δεν τόν ευχαριστούσαν.

— Μεγαλειότε! είπτε μιά μέρα η βασίλισσα στον άντρα της, ο γυιός μας μεγαλώνει κι' η μελαγχολία του δεν φαίνεται πώς θα τόν αφήσει. Έχω, λοιπόν, να σου πω κάτι: Να καλέσης τούς μουσικοσύνβουλους μας στο παλάτι. Μπορεί αυτοί να βρουν την άρρώστεια του παιδιού, που τόσο το βασανίζει, και να τού δώσουν το γιατρικό που τού χρειάζεται!...

— Η κουβέντα σου είνε φρόνιμη και γνωστική, άποκρίθηκε ο βασιλιάς. Και θα διατάξω τόν υπάσπιστή μου να πάη να βρη τούς μουσικοσύνβουλούς μου και να τούς φέρη εδώ να μάς πούν τη γνώμη τους.

Οι μουσικοσύνβουλοι ήταν όλοι τρεις. Ό ένας ήταν ναμοδιόδοσκος, ο άλλος καθηγητής της Ίατρικής, κι' ο τρίτος τραπεζίτης.

Αφού μαζεύθηκαν λοιπόν κι' οι τρεις στην αίθουσα του θρόνου, μπήκε μέσα ο βασιλιάς και τούς είπτε:

— Εύγενικοί μου σύμβουλοι, ξέρετε γιατί σας έκάλεσα εδώ; Το μονακριβό παιδί μου, ο διάδοχος του θρόνου, όλοένα μεγαλώνει και μέρα με την ημέρα γίνεται πιο σκυθρωπός. Έστειλα λοιπόν να σας φέρουν για να μου πητε με ποιόν τρόπο θ' ανθίσουν στο πρόσωπό του τα ρόδα της χαράς. Τι πρέπει να τού κάνουμε;

— Να τού μάθουμε τούς νόμους, είπτε ο ναμοδιόδοσκος.

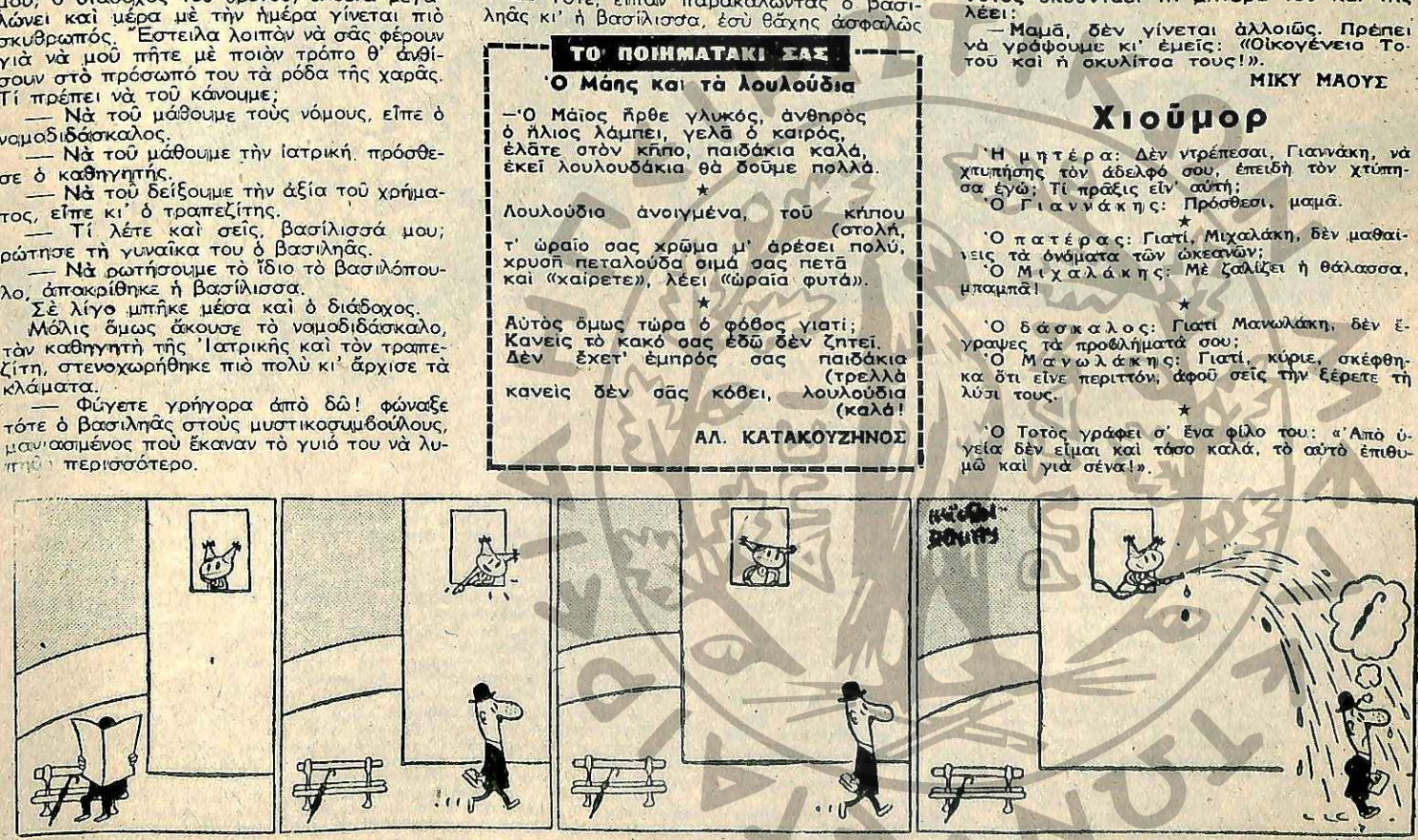
— Να τού δείξουμε την αξία του χρήματος, είπτε κι' ο τραπεζίτης.

— Τι λέτε και σείς, βασίλισσά μου; ρώτησε τη γυναίκα του ο βασιλιάς.

— Να ρωτήσουμε τόν ίδιο το βασιλόπουλο, άποκρίθηκε η βασίλισσα.

Σε λίγο μπήκε μέσα και ο διάδοχος. Μόλις όμως άκουσε το ναμοδιόδοσκο, τόν καθηγητή της Ίατρικής και τόν τραπεζίτη, στενωχωρήθηκε πιο πολύ κι' άρχισε τα κλάματα.

— Φύγετε γρήγορα από δω! φώναξε τότε ο βασιλιάς στους μουσικοσύνβουλούς, μανιασμένος που έκαναν τόν γυιό του να λυπηθεί περισσότερο.

Η ΖΩΪΤΣΑ ΚΑΙ Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΟΜΠΡΕΛΛΑ

Κι' όταν αυτοί βγήκαν από την αίθουσα του θρόνου φοβισμένοι, η βασίλισσα φώναξε:

— Ναρθι άμέσως η παραμύδια του διάδοχου!...

Κι' όταν εκείνη παρουσιάστηκε, η βασίλισσα της είπτε:

— Το παιδί μας κλαίει άπαρηγόρητα. Τι πρέπει να κάνουμε για να τού σταματήσουμε τα δάκρυα;

— Να διατάξετε, Μεγαλειοτάτη, να μαζευτούν οι γελωτοποιοί του παλατιού να περάσουν σε παράταξι μπροστά του, άποκρίθηκε η παραμύδια.

Όταν σε λίγο οι άνθρωποι του βασιλιά μαζέψαν τούς γελωτοποίους και τούς έβαλαν να περάσουν μπροστά του, τόν λυπημένο πριγκιπόπουλο είχε πάψει να κλαίη, μά και δεν γελούσε καθόλου.

— Παιδί μου, σε διασκεδάζουν αυτοί οι άνθρωποι; ρώτησε ο βασιλιάς.

— Όχι, πατέρα, είπτε το βασιλόπουλο. Αυτοί μοιάζουν με τούς αλτικούς, που έχεις στο παλάτι σου!

— Φύγετε από δω κι' έσείς! φώναξε ο βασιλιάς θυμωμένος. Δεν είσθε άξιοι για τίποτα!

Κι' άμέσως διάταξε να φέρουν τη νουνά του διάδοχου.

Σε λίγο ώρα μπήκε στην αίθουσα του θρόνου η νουνά του βασιλόπουλου. Ο βασιλιάς τότε της είπτε:

— Κουμπάρα μου, ο γυιός μου κοντεύει να βεθάνη από μαρασμό... Στενοχωριέται και είνε πάντα λυπημένος. Τι πρέπει να κάνουμε για να διώξουμε από πάνω του τη λυπή κι' από την ψυχή του την πίκρα που τού τη φαρμακώνει;

— Το άγαπημένο μου βαφτιστήρι, άποκρίθηκε η νουνά, έχει ανάγκη από ένα παιχνίδι που μονάχα εγώ τόν ξέρω. Το παιχνίδι αυτό πρέπει ναάνε μαζί κούκλα, λουλούδι και άρμα.

— Και πώς τόν λένε; ρώτησε η βασίλισσα.

— Τόν όναμά του είνε Μαγεμένη Κούκλα. Τότε, είπαν παρακαλώντας ο βασιλιάς κι' η βασίλισσα, έσύ θάχης άσφαλώς

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ο Μάης και τα λουλούδια

—Ο Μάιος ήρθε γλυκός, άνθρωρός ο ήλιος λάμπει, γελά ο καιρός, έλάτε στον κήπο, παιδάκια καλά, εκεί λουλουδάκια θα δούμε πολλά.

Λουλουδία ανοιγμένα, τού κήπου (στολή, τ' ώραιό σας χρώμα μ' άρέσει πολύ, χρυσή πεταλούδα σιμά σας πετά και «καίρετε», λέει «ώραία φυτά».

Αυτός όμως τώρα ό φόβος γιατί; Κανείς τόν κακό σας εδώ δεν ζητεί. Δεν έχει έμπρος σας παιδάκια (τρελλά κανείς δεν σας κόβει, λουλουδία καλά!

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

τη δύναμι να δώσης στο παιδί μας αυτόν τόν πολύτιμο θησαυρό.

— Καλά, τα παρακάλια σας θα γίνουν, άποκρίθηκε η νουνά.

Και καθώς είπτε τα λόγια αυτά, ένα μπουκέτο από τριαντάφυλλα ξεφύτρωσε με μιάς κάτω από τα πόδια του θρόνου κι' άνάμεσα στα λουλούδια παρουσιάστηκε ένα ύπεροχο πλάσμα!...

Ήταν μιά μικρούλα κοπελλίτσα, δροσερή, ξανθή, άμορφη, γελαστή, λουλουδί: της άνοιξης κι' άρωμα της ζωής.

Όμοια με πουλί, που λαχταράει τόν ελεύθερο άέρα, έφευγε από τόν λουλουδένιο της κλουβί κι' έπήγε να πέση στην άγκαλιά τού βασιλόπουλου.

Τότε ο διάδοχος γεμάτος χαρά την άγκάλιασε και της είπτε χαρούμενος, με τόν χαμόγελο στα χείλη:

— Καλημέρα, μικρή μου αδελφούλα!...

Κι' από την ημέρα εκείνη στο πρόσωπο του βασιλόπουλου άνθισαν τα ρόδα της χαράς, γιατί είχε συντροφιά τόν μιά χαρισμένη αδελφούλα.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Όπως οι λόρδοι

Ο Τοτός φτάνει με τη μητέρα του σ' ένα μεγάλο τουριστικό ξενοδοχείο.

Ο υπάλληλος δίνει τόν θύλο των πελατών στη μητέρα για να συμπληρώση τα στοιχεία και τών δυο.

Περλιερνος όμως ο Τοτός θέλει να ιδη κι' αυτός τί γράφει το θύλο. Αλλά πώς μεγάλο του έκπληξι διαβάζει πως μεταξυ τών πελατών θρίσκονται μεγάλα όνόματα και φάρμες, όπως:

«Λόρδος Χ... και ο υπηρέτης του».

«Καθηγητής Ψ... και ο βοηθός του».

«Τραπεζίτης Τ... και η γραμματέισ του».

Ξαναμμένος τότε από τη ζήλεια του ο Τοτός σκουντάει τη μητέρα του και της λέει:

— Μαμά, δεν γίνεται άλλοιώς. Πρέπει να γράφουμε κι' έμεις: «Οϊκογένεια Το-τού και η σκυλίτσα τους!».

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

Η μητέρα: Δεν ντρέπεσαι, Γιαννάκη, να χτυπήσης τόν άδελφό σου, επειδή τόν χτύπησε εγώ; Τι πράξις είν' αυτή;

Ο Γιαννάκης: Πρόσθεσι, μαμά.

Ο πατέρας: Γιατί, Μιχαλάκη, δεν μαθαίνεις τα όνόματά των ώκεανών;

Ο Μιχαλάκης: Με ζαλίζει ή θάλασσα, μαμαπά!

Ο δάσκαλος: Γιατί Μανωλάκη, δεν έ-γράφες τα προβλήματά σου;

Ο Μανωλάκης: Γιατί, κύριε, σκέφθηκα ότι είνε περιττόν, αφού σείς την έχετε τη λύσι τους.

Ο Τοτός γράφει σ' ένα φίλο του: «Από ύ-γεία δεν είμαι και τόσο καλά, τόν αυτό έπιθυμώ και για σένα!».

φανηκε πως ακουγε ενα τρομακτικό πατάγο. "Υστερα έχασε τις αισθήσεις του. Κι έμεινε ακίνητος, στο βάθος της τρύπας εκείνης, που είχε βάθος 6 μέτρα το λιγώτερο.

Ο Μάκ Ρόλλερ ξαπλώθηκε με την κοιλιά στην άκρη και κτύπησε μέσα, για να βεβαιωθεί για την ακινησία του θυμιάτος του. "Υστερα, βέβαιος πιά πως είχε σπάσει το κεφάλι του πέφτοντας, ανασπώθηκε και τακτοποίησε λίγο τα ρούχα του, που είχαν στραπατσαριστή απ' την πάλη. "Επειτα ανέθηκε στο ψηλότερο σημείο του ναυαγίου.

Φαίνονταν τώρα πως δεν είχε συμβη τίποτε το αξιοσημείωτο. Ο δολοφόνος είχε πάρει έκφραση τελείως ήρεμη. "Η ματιά του ήταν άπαθής, οι κινήσεις του μετρούμενες. Κανείς δεν τον πίστευε τώρα ίκανό για το έγκλημα που είχε κάνει.

Ξαφνικά όμως, ταραχθηκε από μια σκέψη, που τρύπησε το μυαλό του σαν πυρωμένο σίδερο: Τι θα έλεγαν, στην επιστροφή τους, οι ναύτες του «Στρήμ», όταν δεν θα ξαναβλεπαν το Γάλλο μηχανικό; Κι' αυτός τι θα λεγε στους ναυαγούς του «Ζάν»; Πώς θα εξηγούσε την εξαφάνισή του αρχηγού τους;

"Η θέσι του ήταν δύσκολη. Πέρασε το χέρι του πάνω απ' το μέτωπό του, σαν για να διώξει ένα σύννεφο τράου...

Πάντοτε ώραια, πάντοτε ελθιμωδία με ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ

ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ ΟΤΙ ΜΙΣΗΘΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΤΟΠΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗΝ

•ΤΑ ΧΕΙΛΗΝ ΣΑΣ ΔΕΝ ΞΕΒΑΦΟΥΝ ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΦΑΓΗΤΟ ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΦΙΑΛΗΜΑ

•ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΡΑΓΙΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΝΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΟ ΓΗΝΙΟΝ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΝΕΛΣΟΝ

«Πρέπει να δω κάποιο ψέμα! είπε με το νου του. Κάποιο ύπαινο ψέμα, που να κρύβει το έγκλημά μου και να κρύβει τους ανθρώπους να ξεχάσουν για πάντα αυτό τον καταραμένο!»

Ανέθηκε στην κουπαστή, πιάστηκε με τόνα χέρι από ένα δασκάλι, έσκυψε προς τη θάλασσα κι' άρχισε να κάνει απελπισμένα νοήματα με το ελεύθερο χέρι του.

Σχεδόν αμέσως, είδε ναρχεται γρήγορα προς το μέρος του μια βάρκα. "Αφίσε τότε τη θέσι του, έπαψε να κάνει σινιάλα και κατέβηκε στο χαμηλότερο μέρος του ναυαγίου, εκεί που ήταν πιο εύκολο να πλευρίσει η βάρκα.

Σε λίγο, είχε φτάσει το ελαφρό σκάφος. Ο Μάκ Ρόλλερ πήρε τότε θλιμένο ύφος κι' έκαμε μια κίνηση απελπισίας.

—Τί συμβαίνει; τόν ρώτησαν δυο απ' τους ναύτες του «Ζάν» που είχαν καθήσει στα κουπιά για να βοηθήσουν τους συναδέλφους των. Πού είν' ο μηχανικός;

—Χάθηκε! —Χάθηκε; Πώς έγινε αυτό; —Ένα φοβερό δυστύχημα! —Μά τί συνέβη λοιπόν; —Είχε ανεβή στην κουπαστή, δεν ξέρω για ποιά λόγο.

—Έχασε λοιπόν την ισορροπία του, έπεσε και τον κατάπιε η θάλασσα.

—Μά πως δεν κολύμπησε; —Δεν ξέρω. Βουλιάξε αμέσως!

—Αυτό είν' άπίστευτο... —Ισως τον άπαξε κανένα σκυλώσαρο ή κανένα τεράστιο χταπόδι.

—Μά να πεθάνει έτσι, τη στιγμή που είχε σωθί πιά!

—Έτσι βέλησε ο Θεός! —Είναι φοβερό απώλεια για την εταιρεία του τουνελ.

—Όταν οι σύντροφοί μας μάθουν την τραγική αυτή είδησι, θα πονέσουν πολύ.

—Δεν θα πρέπει να ψάξουμε μήπως βρούμε το πτώμα του; πρότεινε ένας ναύτης.

—Όπως θέλετε, πρόσθεσε ο Μάκ Ρόλλερ.

Πρόσθεσε όμως αμέσως: —Το θεωρώ χαμένο κόπο.

Ο ώκεανός ξέρει καλά να κρατά ό,τι αρπάξει. Πιστεύω πως το προτιμώτερο θα ή-ν να γυρίσουμε όλοι στο πλοίο και ν' αναγγειλούμε τη θλίβεση είδησι.

Οι ναύτες της βάρκας σώπασαν. Εύρισκαν πως είχε δικιο ο Μάκ Ρόλλερ.

—Ελάτε λοιπόν... του είπαν.

—"Οχι άκομη... Φέρατε τη νάρκη που ζήτησα;

—Μάλιστα.

—Θά τη χρησιμοποίησουμε για ν' ανατινάξουμε αυτό το ναυάγιο, που αποτελεί κίνδυνο για τα πλοία... Φέστε την εδώ, παιδιά. Με προσοχή όμως να μη συμβη κανένα δυστύχημα!

Οι ναύτες υπάκουσαν. Και μετέφεραν πάνω στο ναυάγιο ένα όγκωδες αντικείμενο, κωνικού σχήματος, με δυο γυάλινους σωλήνες στη βάση του.

Ήταν ένα έκρηκτικό μηχανήμα ισχυρότατο, ειδικής κατασκευής. Όταν έσπαζαν οι γυάλινοι σωλήνες, προκαλούσαν την έκρηξή του, με μια χημική αντίδρασι.

Ο Μάκ Ρόλλερ έννοσθη να εξοντώσει τελείως τον αντίπαλό του, να εξαφανίση κάθε ίχνος του. "Ωστόσο, παρ' όλο που ήθελε να τον θάψη κάτω

απ' τα συντρίμια του σκάφους, δεν άφισε να τοποθετήσουν τη νάρκη στην πλώρη. Φοβόταν πράγματι μήπως ο "Αντριέν Ζάν ζούσε ακόμη, κι' ένα βουγγητό του τραβήξει τυχόν την προσοχή των ναυτικών.

—Βάλτε το στην πρύμνη, διέταξε. Θά κάνη καλύτερη δουλειά εκεί. Θά ναι πιο αποτελεσματική ή έκρηξη.

—"Όπως νομίζετε, κύριε...

Οι ναύτες τοποθέτησαν τη νάρκη σε μια κοιλότητα της πρύμνης, όπου ο Μάκ Ρόλλερ υπολόγισε πως θα την έβλεπε απ' το «Στρήμ». "Αλλωστε, για μεγαλύτερη ασφάλεια, κρέμασε από πάνω μια άσπρη σημαία.

Όταν τελείωσαν τη δουλειά αυτή, πέρασαν όλοι στη βάρκα κι' απομακρύνθηκαν απ' το ναυάγιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VI

—Είναι μια φοβερή καταστροφή, το καταλαβαίνω! Μά έτσι βέλησε ο Θεός!

Αυτά έλεγε ο Μάκ Ρόλλερ στο Τζων Σνόμπς και στους άνδρες του «Ζάν», που τον είχαν τριγυρίσει, ξετρελαμένους, μη μπορώντας ακόμη να πιστέψουν τέτοιο δυστύχημα.

—Μά χάθηκε αληθινά; Είσαστε βέβαιοι; Ψάξτε καθόλου; Τον φωνάζατε; Μήπως γελαστήκατε;

Οι ερωτήσεις αυτές δεν σταματούσαν. Γιατί όλοι οι συνεργάτες του "Αντριέν Ζάν, απ' τον ανώτερο ως τον πιο ταπεινό, αγαπούσαν το μηχανικό.

—Ναί, έψαξα, φώναξα, έκανα ό,τι μπορούσα... Τού κάκου όμως! "Αφού έπεσε στη θάλασσα, δεν ξαναφάνηκε πιά στην επιφάνεια.

—Είναι τράουερό!

—Τον άπαξε κανείς καρχαρία;

—Πολύ πιθανόν!

—Τέτοιος καλός άνθρωπος! —Τώρα πιά ό,τι έγινε, είπε με υποκριτική θλιψη ο Μάκ Ρόλλερ. Πρέπει να παρηγορηθούμε και να κυττάσουμε τη δουλειά μας.

—Δεν ψάχνουμε ακόμη; πρότεινε ο Σνόμπς.

—Θάταν χαμένος καιρός, Σας βεβαιώ πως δεν μπορεί να γίνει τίποτε... "Η θάλασσα αυτή είναι τρομερή, γεμάτη σκυλώσαρο, που ακολουθούν, όπως ξέρετε, τα πλοία, με την ελπίδα ν' αρπάξουν τίποτε...

—Τί σκοπεύετε λοιπόν να κάμετε; ρώτησε ο ασφαλιστής.

—Ο' ανατινάξουμε πρώτα το ναυάγιο, για να μην προκαλέση καμμία άλλη καταστροφή. "Υστερα θα τραβήξουμε για το Λονδίνο.

—Κι' έμεις;

—Θαόητε μαζί μας, φυσικά.

—Κι' οι εργασίες του τουνελ;

—Θά επαναληφθούν με άλλη διέυθυνσι. Όταν ή εταιρεία μάθι τον τραγικό θάνατο του μηχανικού της, θα ζήτηση κάποιον αντικαταστάτη του. Και θα τον βρη, να είσατε βέβαιοι.

—Ξέρετε, κύριε, ότι μαζί με το πλοίο μας υπήρχαν κι' επτά άλλα, μικρότερα, φορτωμένα με υλικά για το τουνελ;

—"Οχι, δεν τζέερα.

—Μας χώρισε απ' αυτά ή τρικυμία. Θα πρέπει ίσως να τ' αναζητήσουμε εδώ γύρω.

—Καλά, θα φροντίσουμε.

Τί λέτε και σεις, καπετάνιε; —Ασφαλώς, αυτό είναι το καθήκον μας.

—Φτάνει να μη βουλιάξουν κι' αυτά... ψιθύρισε ο Τζων Σνόμπς.

—Αδύνατον να βουλιάξουν όλα! "Οπωσδήποτε, θά ξαναβρούμε μερικά.

—"Ας το ελπίσουμε, κύριε Ρόλλερ.

Σαν νάθελε να διώξη έτσι τις μαύρες ιδέες του ασφαλιστού, ο Μάκ Ρόλλερ του πρότεινε:

—Θέλετε, για να περάστε την ώρα σας, να ρίξετε μια βολή με το κανονάκι της πλώρης μας;

—Για να έκραγη ή νάρκη που τοποθετήσατε στο ναυάγιο;

—Ακριβώς.

—Αληθεία, θά ναι διασκεδαστικό...

—Ελάτε λοιπόν μαζί μου. Δέν έχωμε να χάνωμε καιρό. Πρέπει να ξεκινήσουμε αμέσως, έφθον άλλωστε θέλω να ψάξωμε ακόμη για τ' άλλα πλοία.

Ο Σνόμπς ακολούθησε το Μάκ Ρόλλερ και τον πλοίαρχο Σίμφον ως την πλώρη του γιούτ. "Εκεί βρισκόταν ένα μικρό κινητό κανόνι, σημειμένο σ' ένα μετάλλιο βάθρο. "Ο προσορισμός του ήταν να ειδοποιή τα μεγαλύτερα πλοία για την παρουσία του γιούτ, όταν υπήρχε πυκνή ομίχλη.

Πούζετε τα μαλλιά σας, αλλά με τί;

"Οχι θέβαια κάθε σαπούνι ή τις άπορμησεις του Σαμπουάν, που περιέχουν αλκαλικά έλατα τους καταστροφείς των ριζών. Μόνον το γνήσιο Σαμπουάν ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ, άπληλαγμένο από χρωστικές ή άλλες επιβλαβείς ουσίες, είναι κατασκευασμένο μετά τελευταία δεδομένα της επιστήμης. Το Σαμπουάν ΤΕΤΕ-ΝΟΥΑΡ, διατηρεί τα μαλλιά ύγιη, ελαστικά, σπλιπνά και στο φυσικό τους χρώμα και σχήμα.

Ζητείτε μ' έπιμονή το γνήσιο Σαμπουάν

ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ
Φάκελλοι - Φιάλαι - Κρέμα

"Όσο πλησίαζαν, το πρόσωπο του Μάκ Ρόλλερ κοκκίνιζε ολοένα περισσότερο. Παρ' όλη την άγρια αποφασιστικότητά του, έχανε κάπως την ψυχραιμία του. Του φαίνονταν πως έβλεπε να ορθώνεται μπροστά του ή σκιά του "Αντριέν Ζάν, που τον είχε καταδικάσει σε τόσο φοιχτό θάνατο.

Έτρεμε ελαφρά απ' την ταραχή του, όταν έφτασε κοντά στο κανονάκι, που το είχαν ήδη γεμίσει δυο ναύτες. "Η ιδέα πως θά εξώντωνε τον αντίπαλό του με τον καταχθόνιο εκείνο τρόπο, του προκαλούσε φορκη.

"Ωστόσο, έπεβλήθη στον έαυτό του, έσκυψε και σκόπευσε. "Υστερα παραχώρησε τη θέσι του στο Σνόμπς. "Εκείνος βεβαιώθηκε πως ήταν σωστή ή σκόπευσι και τραβήξε απότομα τον έπικρουστήρα.

"Ακούστηκε μια δυνατή έκπυρσοκρότησι, κι' ένα σύννεφο άσπρου καπνού ανέθηκε στον άέρα. Αμέσως κατόπιν, αντίηχε μια δεύτερη έκρηξη, πιο δυνατή. Είχε σκάσει ή νάρκη, καθώς ή χτύπησε το βλήμα του κανονιού.

Απ' τη γέφυρα του «Στρήμ», είδαν την πρύμνη του ναυαγίου να τινάζεται στον άέρα, σαν να τινάξεται από ένα σύννεφο μαύρου καπνού, κι' ύστερα φο μαύρου καπνού, κι' ύστερα να ξαναπέφτει σε χίλια κομμάτια μέσα στο νερό που έδραζε κι' αυτό απ' την έκρηξη.

Επειτα βουλιάξαν, χάθηκαν όλα. Δέν έμειναν στην επιφάνεια παρά μερικά συντρίμια του σκάφους, που επέπλεαν γιατί ήσαν ξύλινα.

Ο αντίχτυπος της έκρήξεως μέσα απ' το νερό ήταν τόσο δυνατός, ώστε το «Στρήμ» ταλαντεύθηκε απότομα, μ' όλο που βρισκόταν σ' αρκετή απόστασι.

Ο Μάκ Ρόλλερ εξέταξε μ' ένα ναυτικό κιάλι τ' αποτελέσματα της έκρήξεως. Τα περίμενε μεγαλύτερα, κι' άνησχυσε βλέποντας μερικά συντρίμια αρκετά μεγάλα. Κούτρησε το κεφάλι του επανειλημμένα, σαν ν' άπαντούσε σ' αμύνσεις του σκέψεις.

Πάμε κοντά να δούμε τί έγινε; πρότεινε ο πλοίαρχος.

Ο Μάκ Ρόλλερ άνασκήρτησε ελαφρά κι' άπάντησε:

—"Οχι, είναι περιττό. Τώρα πιά έχει καταστραφή το ναυάγιο. Αυτό είναι το ουσιώδες.

—"Όπως θέλετε. Θά συνεχίσουμε λοιπόν το δρόμο μας;

—Πιστεύω πως είναι το καλύτερο που έχωμε να κάνωμε.

Κατεβήτε τότε στις μηχανές σας, κι' εγώ πηγαίνω στη γέφυρα. "Ρεβουάρ, φίλε μου! Θά ξαναδώθουμε την ώρα του φαγητού.

"Υστερα από μερικά λεπτά, το «Στρήμ» ξεκίνησε κι' απομακρύντανε προς τα νοτιοδυτικά.

Ο Μάκ Ρόλλερ έφευγε απ' το θέατρο του έγκλημάτος του. Παρ' όλην όμως ένφογγε την του, μια άγωνία έφθιγγε την ψυχή του όσο σκεπτόταν το μέγεθος των συντριμμιών που έπέπλεαν άκομη στο νερό...

Ήταν από φόβο μήπως μείνη πάνω σ' ένα απ' αυτά τα συντρίμια κάποιος άπόδειξι της ατιμίας του και της άνακαλύψης άργότερα κανείς.

Με την έκρηξη της νάρκης...

είχε γίνει κομμάτια όλο το σκάφος, εκτός απ' την πλώρη. Γιατί αυτή είχε έδω κι' εκεί σιδερένιες ένισχύσεις και άπείχε αρκετά απ' το σημείο της έκρήξεως.

Ήταν μια άπίστευτη τύχη για τον "Αντριέν Ζάν. Πραγματικά, δεν έπαθαν τίποτε απ' την έκρηξη τα τοιχώματα του «πληγάδι», όπου τον είχε ρίξει ο έχθρός του, γιατί ήσαν γερά φτιαγμένα κι' ένισχυμένα με σιδερένιο όπλισμό ώστε ν' άντέχουν στο βάρος των άλυσιδων της άγκυρας.

Ο μηχανικός βρισκόταν εκεί μέσα, ζαλισμένος άπλως απ' το πέσιμο, όταν το τράνταγμα της έκρήξεως τον ξανάφερε στα συγκάλια του. "Ανοιξε τα μάτια του και κτύπησε γύρω. Δέν θυμόταν στην άρχή τί του είχε συμβη. "Απόρρησε γιατί βρέθηκε στο σκοτάδι.

Τί ήταν λοιπόν το μέρος αυτό, που μύριζε άλμυρα κι' όπου εισχωρούσε λίγο νερό από μικρές χαραμάδες άνάμεσα στα σιδερένια έλάσματα των τοιχωμάτων του;

—Πού είμαι; ψιθύρισε, προσπαθώντας να σηκωθί.

Το σώμα και το κεφάλι του πονούσαν δυνατά. "Ωστόσο, σιγά - σιγά, ξαναγύριζε ή μνήμη του. Θυμήθηκε ό,τι είχε συμβη, κι' άμέσως κατάλαβε που βρισκόταν. Ξαναείδε το έξαγριωμένο πρόσωπο και τα σκοτεινά μάτια του Μάκ Ρόλλερ, που έσκυβε πάνω του και προσπαθούσε να τον στραγγαλίση...

Θυμήθηκε επίσης τα έπεισόδια που είχαν προηγηθί απ' αυτή την έπιθεσι, τις βρισιές που Μάκ Ρόλλερ... και τον έπνιξε ο θυμός κι' ή δίψα της έκδιήξεως.

—"Αν τον είχα στα χέρια μου, τόν άτιμο!... μουρμούρισε, τρίλώντας τα δόντια του.

Μά ξαναδρόκε γρήγορα τη συνθισμένη ψυχραιμία του κι' άρχισε ν' άναζητή ένα τρόπο για να βγη απ' τη σκοτεινή εκείνη τρύπα.

Το «πληγάδι» ήταν βαθύ, εύτυχως όμως και πολύ στενό. Πατώντας λοιπόν με τα πόδια και τα χέρια άνοιχτά στα άντικρουα τοιχώματα, ο μηχανικός κατάβησε να φτάση σιγά - σιγά απάνω και να κρεμαστή απ' το χείλος της τρύπας.

Δέν έμεινε πιά παρά να κινή μια «έλξη», για να βγη απ' τη φυλακή του.

Διαπίστωσε τότε με έκπληξι ότι δεν βρισκόταν πιά στην πλώρη του ναυαγίου, όπως νόμιζε, αλλά σ' ένα συντρίμμα της, που το παρέσυρε το ρεύμα—άγνωστο προς ποιά διεύθυνσι.

Γύρω του άπλωνόταν ή ύγρη έρρημος. Μακρυνά, στών όρίζοντα, φαίνονταν ο καπνός ενός πλοίου που έφευγε.

—Είναι το «Στρήμ», ψιθύρισε ο "Αντριέν Ζάν. Το πλοίο αυτό του κακούργου.

Έξέτασε ύστερα το κομμάτι του σκάφους, πάνω στο όποιο βρισκόταν, κι' είπε με το νου του:

«Δέν έγιναν τα πράγματα όπως τα περίμενε ο Μάκ Ρόλλερ...»

Βέβαια, αν ήταν παραγμένη ή θάλασσα, τα κύματα θάχαν γεμίσει το «πληγάδι» και θάχα βουλιάξει μαζί του. Μά ο Θεός δεν το θέλησε. Μπορώ να έλπίσω πως θά εξακολουθήσει νά με προστατεύη.

Εχόντας έμπιστοσύνη στο καλό άστρο του, έγκαταστάθηκε πάνω στο συντρίμμα του σκάφους, όσο καλλίτερα μπορούσε, δίχως να χάνη τόν καιρό του με παράνοια για την κακοτυχία του. "Η ένεργητικότητα του ήταν αξιοθαύμαστη για έναν άνθρωπο που είχε περάσει τόσες σκληρές δοκιμασίες και που βρισκότανε τώρα σε τόσο κρίσιμη θέσι.

"Η υπόλοιπη μέρα πέρασε δίχως τίποτε το καινούργιο. Γύρω απ' τον "Αντριέν Ζάν, ή θάλασσα έμεινε έρρημη και γαλήνια. Κάπου - κάπου, έβλεπε να περνάμε μεγάλοι καρχαρίες. Μά δεν άνησχυσε, γιατί ήξερε πως δεν μπορούσαν για την ώρα να τον πειράξουνε.

Ο ήλιος βασίλειε, κι' άπλώθηκαν πάνω απ' τον άπέραντο ώκεανό τα σκοτάδια της νυχτας. Χιλιάδες άστρα άναψαν τότε στον ούρανό θόλο.

"Υστερα βγήκε το φεγγάρι, σαν τεράστιος κοκκινωπός δίσκος.

Ο "Αντριέν Ζάν σκεπτόταν. Τον άπορροφούσαν οι άναμνήσεις. Θυμόταν την άδικία των ανθρώπων, που ζηλεύουν πάντα την εύτυχία του άλλου και φθονούν την άξία του. Συνέκρινε τα διδάγματα της πείρας του με τα παιδικά του όνειρα και τις «ίλλουσιόν» που είχε όταν πρωτομπήκε στη ζωή.

Ήταν δυσκολώτερο λοιπόν ν' άποκτήση κανείς όψη και περιουσία στη σημερινή κοινωνία, τη γεμάτη από κρυφούς έχθρους, παρά να πολεμήση σε μια μάχη ως το θάνατο... Δέν μπορούσε ποτέ να φτάση άπλήγτως στο σκοπό που είχε τάξει. Και τα τραύματα του άγωνά της ζωής είναι χίλιες φορές δδυνωότερα από κείνα που προκαλούν τα όπλα του πολέμου.

Ο "Αντριέν Ζάν έννοιωθε να τον πλημμυρίση ένα κύμα άπαισιοδοξίας, αυτόν που είχε πάντα τόσο ψυχικό σθένος. Σκεπτόταν πως το συντρίμι εκείνο του ναυαγίου θά γινόταν ίσως ο τάφος του... Τον πηγαίνε που το παρέσυρε, τον πηγαίνε ίσως προς το θάνατο. Και τί θάνατο!...

Τα ζημερώματα, μπόρεσε ν' άποκοιμηθί έπιτέλους. "Όταν ο ήλιος σκόρπισε τη ζέση του πάνω στη θάλασσα, αυτός ήταν εξαπλωμένος πάνω στο συντρίμι του σκάφους, σαν πεθαμένος...

Οι άχτίδες του ήλιου έγιναν γρήγορα άνυπόφορα ζεστές και έκτυφλωτικές. "Ωστόσο, ο ναυαγός έμεινε ακίνητος. Τον βασάνιζε ή πείνα. "Αφ' ότου είχε ναυαγήσει το «Ζάν», οι άσχαλίες και οι φροντίδες του τον είχαν κάνει να μείνη σχεδόν νηστικός. Και τώρα οι δδυνωότες διαμαρτυρίες του στομαχιού του τον έξηγούσαν το λόγο της τόσης άδυναμίας που έννοιωθε.

Σιγά - σιγά, απ' τη ζέση, ανέθηκε ένας ελαφρός άχνός απ' την επιφάνεια του νερού, μια πνιγνή ομίχλη. Μά ο Ζάν εξακολουθούσε να μείνη ακίνητος. Διάφορα παράξενα όνειρα περνούσαν απ' τη φαντασία του...

Προς το τέλος του άπογευματός, όταν είχε πιά χάσει...

είχε γίνει κομμάτια όλο το σκάφος, εκτός απ' την πλώρη. Γιατί αυτή είχε έδω κι' εκεί σιδερένιες ένισχύσεις και άπείχε αρκετά απ' το σημείο της έκρήξεως.

Ήταν μια άπίστευτη τύχη για τον "Αντριέν Ζάν. Πραγματικά, δεν έπαθαν τίποτε απ' την έκρηξη τα τοιχώματα του «πληγάδι», όπου τον είχε ρίξει ο έχθρός του, γιατί ήσαν γερά φτιαγμένα κι' ένισχυμένα με σιδερένιο όπλισμό ώστε ν' άντέχουν στο βάρος των άλυσιδων της άγκυρας.

Ο μηχανικός βρισκόταν εκεί μέσα, ζαλισμένος άπλως απ' το πέσιμο, όταν το τράνταγμα της έκρήξεως τον ξανάφερε στα συγκάλια του. "Ανοιξε τα μάτια του και κτύπησε γύρω. Δέν θυμόταν στην άρχή τί του είχε συμβη. "Απόρρησε γιατί βρέθηκε στο σκοτάδι.

Τί ήταν λοιπόν το μέρος αυτό, που μύριζε άλμυρα κι' όπου εισχωρούσε λίγο νερό από μικρές χαραμάδες άνάμεσα στα σιδερένια έλάσματα των τοιχωμάτων του;

—Πού είμαι; ψιθύρισε, προσπαθώντας να σηκωθί.

Το σώμα και το κεφάλι του πονούσαν δυνατά. "Ωστόσο, σιγά - σιγά, ξαναγύριζε ή μνήμη του. Θυμήθηκε ό,τι είχε συμβη, κι' άμέσως κατάλαβε που βρισκόταν. Ξαναείδε το έξαγριωμένο πρόσωπο και τα σκοτεινά μάτια του Μάκ Ρόλλερ, που έσκυβε πάνω του και προσπαθούσε να τον στραγγαλίση...

Θυμήθηκε επίσης τα έπεισόδια που είχαν προηγηθί απ' αυτή την έπιθεσι, τις βρισιές που Μάκ Ρόλλερ... και τον έπνιξε ο θυμός κι' ή δίψα της έκδιήξεως.

—"Αν τον είχα στα χέρια μου, τόν άτιμο!... μουρμούρισε, τρίλώντας τα δόντια του.

Μά ξαναδρόκε γρήγορα τη συνθισμένη ψυχραιμία του κι' άρχισε ν' άναζητή ένα τρόπο για να βγη απ' τη σκοτεινή εκείνη τρύπα.

Το «πληγάδι» ήταν βαθύ, εύτυχως όμως και πολύ στενό. Πατώντας λοιπόν με τα πόδια και τα χέρια άνοιχτά στα άντικρουα τοιχώματα, ο μηχανικός κατάβησε να φτάση σιγά - σιγά απάνω και να κρεμαστή απ' το χείλος της τρύπας.

Δέν έμεινε πιά παρά να κινή μια «έλξη», για να βγη απ' τη φυλακή του.

Διαπίστωσε τότε με έκπληξι ότι δεν βρισκόταν πιά στην πλώρη του ναυαγίου, όπως νόμιζε, αλλά σ' ένα συντρίμμα της, που το παρέσυρε το ρεύμα—άγνωστο προς ποιά διεύθυνσι.

Γύρω του άπλωνόταν ή ύγρη έρρημος. Μακρυνά, στών όρίζοντα, φαίνονταν ο καπνός ενός πλοίου που έφευγε.

—Είναι το «Στρήμ», ψιθύρισε ο "Αντριέν Ζάν. Το πλοίο αυτό του κακούργου.

Έξέτασε ύστερα το κομμάτι του σκάφους, πάνω στο όποιο βρισκόταν, κι' είπε με το νου του:

«Δέν έγιναν τα πράγματα όπως τα περίμενε ο Μάκ Ρόλλερ...»

Βέβαια, αν ήταν παραγμένη ή θάλασσα, τα κύματα θάχαν γεμίσει το «πληγάδι» και θάχα βουλιάξει μαζί του. Μά ο Θεός δεν το θέλησε. Μπορώ να έλπίσω πως θά εξακολουθήσει νά με προστατεύη.

Εχόντας έμπιστοσύνη στο καλό άστρο του, έγκαταστάθηκε πάνω στο συντρίμι του σκάφους, όσο καλλίτερα μπορούσε, δίχως να χάνη τόν καιρό του με παράνοια για την κακοτυχία του. "Η ένεργητικότητα του ήταν αξιοθαύμαστη για έναν άνθρωπο που είχε περάσει τόσες σκληρές δοκιμασίες και που βρισκότανε τώρα σε τόσο κρίσιμη θέσι.

"Η υπόλοιπη μέρα πέρασε δίχως τίποτε το καινούργιο. Γύρω απ' τον "Αντριέν Ζάν, ή θάλασσα έμεινε έρρημη και γαλήνια. Κάπου - κάπου, έβλεπε να περνάμε μεγάλοι καρχαρίες. Μά δεν άνησχυσε, γιατί ήξερε πως δεν μπορούσαν για την ώρα να τον πειράξουνε.

Ο ήλιος βασίλειε, κι' άπλώθηκαν πάνω απ' τον άπέραντο ώκεανό τα σκοτάδια της νυχτας. Χιλιάδες άστρα άναψαν τότε στον ούρανό θόλο.

"Υστερα βγήκε το φεγγάρι, σαν τεράστιος κοκκινωπός δίσκος.

Ο "Αντριέν Ζάν σκεπτόταν. Τον άπορροφούσαν οι άναμνήσεις. Θυμόταν την άδικία των ανθρώπων, που ζηλεύουν πάντα την εύτυχία του άλλου και φθονούν την άξία του. Συνέκρινε τα διδάγματα της πείρας του με τα παιδικά του όνειρα και τις «ίλλουσιόν» που είχε

σχεδόν τις αίσθήσεις του απ' την εξάντληση, πέρασε από κοντά ένα πλοίο. Έφτασαν άρριστα στ' ατύα του διωλίες, μαζί με το θόρυβο των μηχανών...

Ανασκήθηκε τότε, με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια, κι άρχισε να κάνει σινιάλα και να φωνάζει, για να τον προσέξουν. Πραγματικά, τον είδαν, έρριξαν άμέσως μια βάρκα στη θάλασσα και τον μετέφεραν πάνω στο πλοίο.

Οι έλπίδες του επαλήθευαν: Δεν τον είχε εγκαταλείψει ο Θεός!... Το πλοίο που τον είχε διασώσει, ήταν ένα απ' τα σκάφη της 'Εταιρείας του Τουννελ του Ατλαντικού, που τότε είχε διασκορπίσει η τρικυμία.

Ο Άντριεν Ζαν σάστισε, δ-

ΚΡΕΜΑ ΜΙΚ ΝΥΚΤΟΣ

Έγκριση από το ανώτατο Υπουργείο, Συμβουλίου του Κράτους, ΜΙΚ. Βιοχημική καλλυντική κρέμα, εξαλείφουσα κάθε αίσθητική ανωμαλία του δέρματος. Πωλείται εις τα Φαρμακεία και Μυροπωλεία.

Γενική Αντιπροσωπεία

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΜΙΜΗ Ι. ΚΩΣΤΟΚΑΝΕΛΛΗ

Ηπείρου 36 - Αθήναι.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της 'Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείον τηλεθαλάσσης μακράς απόστασης. Μετσόβου 19 (Στ Μουσείου) 8-1 π.μ. και 5-7 μ. μ. Τηλ 663-673

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ειδ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρυσταλλών και Αποτελεσματική Θεραπεία πτώσεως μαλλιών. Συμβουλευλ δωρεάν. Αισθητική. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ Νίκης 13, τηλ. 29-548

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61

4ος ΟΡΟΦΟΣ-ΤΗΛ. 28-407

PERMANANT

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ

ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ιδού το μυστικό μας

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Άγ. Κωνσταντίνου 12

Τηλ. 53-100

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ

Μενάνδρου 75 Τηλ. 55.638

ταν αντίκρυσε γύρω του πρόσωπα γνωστά.

— Τι έγιναν οι άλλοι, οι σύντροφοί σας; τον ρώτησε ο πλοίαρχος. Χαθήκαν όλοι; Ναυαγύσατε λοιπόν;...

— Ναι, ναυαγήσαμε. Γλύτωσαν όμως όλοι.

— Πώς αυτό;

— Τους περιμάζεψε ένα αγγλικό γιότ, το «Στρήμ». Τώρα ταξιδεύουν προς την Άγγλία.

— Μα πώς δεν πήγατε και σεις μαζί τους;

— Γιατί δεν με θέλανε.

— Μα τί είν' αυτά που λέτε; Κύριε έλέησον!

— Κι' όμως, αυτή είν' η αλήθεια. Άλλοιώς, πιστεύετε πως θα μούνα τώρα εδώ;

— Άστειεύσθε, δίχως άλλο. Μα δεν είναι κατάλληλη η στιγμή, στην κατάσταση μάστιγα που βρίσκεσθε...

— Ακούστε! Δεν μπορώ να σας πω τίποτε περισσότερο. Θα με υποχρεώσετε, αν πιάσετε να μου κάνετε αυτές τις ερωτήσεις, στις οποίες μου είναι αδύνατο ν' απαντήσω.

— Ά, δεν θέλετε να μιλήσετε;

— Όχι.

— Γιατί;

— Αυτό είναι δική μου δουλειά!

— Πολύ καλά. Άς γίνη το θέλημά σας. Μα τώρα έχετε ανάγκη να φάτε κάτι για να συνέλθετε.

— Αυτό λέω κι' εγώ. "Επειτα θ' αποφασίσουμε τί θα γίνη... Εύτυχως, το έργο μας δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Το τουννελ είναι κλειστό στην άκρη του.

— Το ξέρομε καλά, έφθον άλλωστε έμεις τοποθετήσαμε τον τελευταίο σωλήνα. Τον βιάσαμε καλά στη θέση του, κι' έτσι είν' αδύνατο να μπουνε νερά στο έσωτερικό του.

— Περισσότερο μ' ανησυχεί η τύχη των άλλων πλοίων. Τί να γίναν άραγε;

— Συναντήσαμε σήμερα το πρωί δυο απ' αυτά.

— Αλήθεια; Πού πήγαιναν;

— Στη Νέα Υόρκη, για να φορτώσουν τρόφιμα και υλικά.

— Μα έσείς πώς βρεθήκατε εδώ;

— Ψάχναμε του κάκου επί οχτώ ημέρες, κι' είχαμε πιά αποφασίσει να διακόψουμε τις έρευνες, όταν σας βρήκαμε.

— Ψάχνατε για το «Ζάν»;

— Ναι.

— Χαμένους κόπος! Το «Ζάν» βούλιαξε. Χτύπησε πάνω σ' ένα ναυάγιο κι' έπαθε βλάβες ανεπανόρθωτες.

— Τί κρίμα!... Εύτυχως όμως που γλύτωσατε σεις. Θα χαρή πολύ ο κ. Μπουργν όταν το μάθη. Φαντάζομαι πόσο θ' ανησυχή...

— Αυτό θα τον παρηγορήσει ίσως λιγάκι για το χαμό του πλοίου μας.

— Δεν υπάρχει αμφιβολία!

— Όστε λοιπόν σκοπεύετε να τραβήξετε τώρα για τη Νέα Υόρκη;

— Ακριβώς. Έπρεπε να ειδοποιήσουμε για την καταιστροφή, ώστε να ληφθούν όλα τ' απαιτούμενα μέτρα προφυλάξεως των εργασιών και να βρεθούν όπωσδήποτε τα σχέδιά σας. Θα πρέπει να τ' αναζητήσουν οι δύτες στο βυθισμένο πλοίο...

— Δεν υπάρχει λόγος. Θα τ'ά πάρω πίσω μόνος μου.

— Μιλάτε με αινίγματα, κύριε.

— Για την ώρα, δεν μπορώ να κάνω άλλοιώς.

— Σας συνέβη λοιπόν καμιά απίστευτη περιπέτεια;

— Θα το μάθετε αργότερα. Μα ακούστε τώρα: Θα δεχόσαστε ν' αλλάξετε κατεύθυνση και να με πάτε στο Λονδίνο;

— Πώς μπορεί ποτέ ν' αρνηθούμε, εφόσον είσατε ο τεχνικός διευθυντής της επιχείρησης; Δεν σας κρύβω ωστόσο πως θα ήθελα πολύ να μάθω...

— Δυστυχώς, καπετάνιε, το μόνο που μπορώ να σας πω για την ώρα είναι ότι ο κ. Μπουργνς Ντάβενपोर्ट, ο Βασίλειος του Χάλυβος, έχει αδελφό το Λονδρέζο έφοπλιστή Τζακ Ντάβενपोर्ट...

— Έ, και τί μ' αυτό;

— Πρέπει απαραίτητως να δώ το ταχύτερο αυτόν τον αδελφό του. Ύστερα, θα ξαναβρουν πιά εύκολα στην κατοχή μου τα σχέδια του τουννελ.

— Δεν καταλαβαίνω λέξι απ' όσα μου λέτε!

— Δεν πειράζει... Κάνετε πάντως αυτό που σας ζητά. Πρέπει να φτάσω στο Λονδίνο, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα!

— Αφού το απαιτείτε, θα γίνη.

— Πόσες μέρες θα χρειαστούμε γι' αυτό το ταξίδι;

— Οχτώ το πολύ. Θ' αναπτύσουμε όλη μας την ταχύτητα.

— Όραία! Σας υπόσχομαι πως θ' αντικειφθώ γι' αυτό. Ο πλοίαρχος έδωσε τις απαιτούμενες διαταγές στις μηχανές και κανόνισε ο ίδιος την καινούργια πορεία του σκάφους.

Βράδυαζε πιά. Ο ήλιος κατέβαινε στον ορίζοντα, μέσα σε μια αποθνήσκουσα φωτιά, πυροπολώντας με τις ακτίνες του τα ήσυχά νερά της θάλασσας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VII

Ήταν η πιο γλυκειά ώρα του απογευματος, όταν ένα κομψό γιότ μπαίνει στον Τάμεσι, για ν' άγκυροβολήσθ στο λιμάνι του Λονδίνου.

Ήταν το «Στρήμ» και ανήκε στον έφοπλιστή Τζακ Ντάβενपोर्ट, τον πατέρα της Νινίτς, της κομψής κι' ώμορφης κοπέλλας που την είχε έρωτευθι με πάθος ο μηχανικός Μάκ Ρόλλερ.

Επειτα από οχτώ ημερών ταξίδι, έσκισε τώρα τα γκρίζα νερά του ποταμού, ανάμεσα σ' εκατοντάδες άλλα σκάφη, μικρά και μεγάλα, που έφευγαν

ή γυρίζαν στο Λονδίνο. Εύτυχως, δεν υπήρχε αυτή την ημέρα η πυκνή και τόσο ενοχλητική εκείνη ομίχλη, που σκεπάζει συχνά τον Τάμεσι και τη βρετανική πρωτεύουσα.

Όταν το γιότ πλεύρισε στη συνηθισμένη του αποβάθρα, είχαν άρχισει πιά ν' ανάβουν τα πρώτα φώτα. Τα εργοστάσια είχαν σταματήσει. Δεν ακούγονταν πιά οι μηχανές και τα σφυροκοπήματα. Το «Σίτυ», η παλιά πόλις, φαινόταν να ξεκουράζεται επιτέλους, ύστερα απ' το μόχθο της ημέρας.

Ο Μάκ Ρόλλερ πήδησε πρώτος στη στεριά.

— Πού πάτε; του φώναξε ο πλοίαρχος Σίμσον.

— Στον έφοπλιστή μας Πουάλλου.

— Δεν σας φαίνεται ακατάλληλη η ώρα;

— Μα είναι τόσο έπειγουμες και σοβαρές οι ειδήσεις που τού φέρνω!

— Πότε θα σας ξαναδούμε;

— Έσείς θα μέινετε στο πλοίο.

— Ναι.

— Κι' ο μίστερ Σνόμπς;

— Αυτός θα κάνει ό,τι του άρεσει.

— Πολύ καλά.

— Λοιπόν, πότε θα ξαναγυρίσετε;

— Άύριο το πρωί, χωρίς ίσως νάχω να σας μεταβιβάσω διαταγές, ή να κουβεντιάσω μαζί σας...

— Ά, πρόκειται να κανονίσετε καμιά υπόθεση;

— Δεν ξέρω ακόμη. Άλλά δεν αποκλείεται...

— Όρεβούαρ λοιπόν!

Κι' ο νέος έσφιξε το χέρι του πλοίαρχου κι' απομακρύνθηκε βιαστικά.

Δεν δυσκολεύτηκε να βρη ένα ταξί.

— Όεφορντ Στρήτ, αριθμός 35, φώναξε στο σωφέρ.

— Ύστερ από λίγο, τ' αυτόκινητο σταματούσε σ' αυτή τη διεύθυνση. Ο Μάκ Ρόλλερ κατέβηκε, πλήρωσε το σωφέρ και μπήκε σ' ένα θαυμάσιο μεγάλο, όλο μαύρα και χαλιά στις σκάλες.

Μια συγκίνησι ακατανίκητη του έσφιγγε το λαιμό. Το έγκλημα του ξαναγύριζε στη μνήμη του, έπιμωνα άπειλητικά.

— Διάβολε! Κατόνησα σάν αδύνατη γυναίκουλα! Ψιθύρισε.

Και προσπάθησε να συνέλθη, να ξαναβρη την ψυχραιμία του και να πνίξη το καρδιοχτύπι του. Ένας μαύρος υπηρέτης τον ώδηγησε σ' ένα σαλονάκι με θαυμασία έπιπλωσι

και μ' ένα άπαλό «κρυφό» φωτισμό.

Περίμενε λίγο εκεί μέσα. Τέλος, άνοιξε μια πόρτα και παρουσιάσθηκε ο Τζών Ντάβενपोर्ट.

Οι δυο άντρες κυττάχτηκαν στα μάτια. Μάντεψε καθένας τους την άλλη που έπρόκειτο ν' άρχιση μεταξύ τους...

Για ένα λεπτό, έμειναν κι' οι δυο άμιλητοι. Ύστερα ο έφοπλιστής προχώρησε ένα βήμα και ρώτησε με ψυχρό τόνο:

— Ποιός άνεμος σας φέρνει στο σπίτι μου, σε τόσο ασυνήθιστη ώρα;

— Αν δεν το μαντεύετε, τόσο το χειρότερο για σας. Απάντησε ξερά ο άλλος.

— Πώς! Τί σημαίνει αυτός ο αθάδης τόνος σας;... Τολμάτε;

— Όχι να σας βρώω, όπως θαχα το δικαίωμα, αλλά να σας κατηγορήσω!

— Να με κατηγορήσετε; Για ποιά ζήτημα;

— Για μια άτιμία που κάνετε εις βάρος μου.

— Κύριε! Νομίζω πως αρκετά κράτησε αυτό το άστείο... Δεν καταλαβαίνω το σκοπό σας!

— Ο σκοπός μου είναι, άπλουστάτα, να σας βγάλω τη μάσκα.

— Είσατε τρελλός, μα την πίστι μου!

— Ίσως, απ' το θυμό μου... Βάλτε το χέρι στην καρδιά κι' απαντήστε μου με ειλικρίνεια. Δεν σας τύπτει καθολου ή συνείδησι σας για τη συμπεριφορά σας απέναντί μου;

— Αφίστε τις ασάφειες κι' ξεσηλώστε καθαρά! Γρήγορα όμως, γιατί πλησιάζει να ξανατληθί η ύπομνη μου!

— Μπρά, θα την ξαναβρήτε σε λίγο... Θα σας χρειαστεί άλλωστε, αν θέλετε να τακτοποιήσετε την υπόθεσι του υποδρυχίου τουννελ.

Ο έφοπλιστής ανασκίρτησε έλαφρά. Ο Μάκ Ρόλλερ, το πρόσδεε και χαμογέλασε ειρωνικά.

— Εύτυχως, θα σας βοηθήσει ο αδελφός σας Μπουργνς Ντάβενपोर्ट, πρόσθεσε με προσποιητή ηρεμία.

— Δεν καταλαβαίνω... τραύλισε ο έφοπλιστής.

— Έλάτε δά! Μην παριστάνετε ακόμα τον άνηφο! Δεν είσατε συνέταιρος με τον αδελφό σας, στην κατασκευή του τουννελ που θα ενώσει την Άμερική και την Εύρώπη; Δεν έμπιστευθήκατε τα σχέδια του έργου και τις άκονογραφικές μελέτες στο μηχανικό Άντριεν Ζάν; Δεν με κοροϊδεύατε τότε, σον καιρό, κρύβοντας μου την αλήθεια, από φόβο μήπως δημιουργήσω έμπόδια στο έργο; Βέβαια, δεν τό περιμένατε πως θα σας πρόδιδε τόσο γρήγορα μια τυχαία σύμπτωση!

— Μα δεν ξέρετε...

— Τα ξέρω όλα και ντρέπομαι για λογαριασμό σας, για τις άναίσχυντες ψευτιές σας! Μου φερόθηκαν ύποκριτικά!

— Φτάνει πιά, Μάκ Ρόλλερ. Ξεχάστε ποιός είσατε...

Μ. ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ - ΑΜΠΑΖΟ

Ειδικώς άκπαιδευθείσα εις Παρισίους διά την περιποίηση προσώπου - δέματος. Μασάζ, ρυτίδες, φακίδες. Δέχεται εις το ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ. Άγ. Κων)τίνου 14

— Δεν έχω να φοβηθώ τίποτε από σας, ούτε και να χάσω τίποτε. Μου τάχετε πάρει πιά όλα!

— Ο Άντριεν Ζάν θα σας διαψεύση. Οι μελέτες για την κατασκευή του τουννελ ήταν δικές του, καρπός της εργασίας του και της ικανότητός του, για να μην πώ της μεγαλοφυίας του. Τις πώλησε, συμπληρωμένες, στο Μπουργνς Ντάβενपोर्ट, το Βασίλειο του Χάλυβος, κι' εκείνος τις έβαλε σ' έφορμωγή. Καταλάβατε τώρα;

— Ψευτιές! Όλο ψευτιές!

— Μα την πίστι μου, δεν ξέρω τί με κρατάει άκούη και δεν σας πετάω με κλωτσιές έξω απ' το σπίτι μου!

— Δεν σας συνιστώ μια τέτοια άνοησι, κύριε.

— Ψέλετε λοιπόν να με σπρώξετε στα άκκος; Είσατε ένας άθλιος, ένας αθάδης, και σας όρκίζομαι πως θα σας κάνω να πληρώσετε την τόλημ σας.

Ο μηχανικός κάγχασε.

— Τί άστείο! είπε Δεν κάνετε μια δοκιμή;

Η προσβολητική ειρωνεία του έκαμε το Ντάβενपोर्ट να σαστίση.

— Απορώ με το θράσος σας, ψιθύρισε.

Ο Μάκ Ρόλλερ άλλαξε εαφικά τόνο και είπε συμφιλιοτικά:

— Είμαι βέβαιος πως θ' αλλάξετε γρήγορα διαθέσεις απέναντί μου... κι' αυτό θάβαν καλύτερο και για τους δυο μας.

— Μήπως σκοπεύετε να μου επιβάλετε τις άπόψεις σας;

— Γιατί όχι; Πρόκειται να μάθω αν θέλετε πραγματικά να τελειώση αυτό το περιόφημο τουννελ. Ήρθα, αυτή την ακατάλληλη ώρα, όχι μόνο για να σας αποδείξω πως δεν άγνοούσα πιά την ύπουλη συμπεριφορά σας απέναντί μου, αλλά

και για να σας φέρω μια είδηση που θα σας καταπλήξη και θα σας άναστατώση.

«Μάθετε λοιπόν, κ. Ντάβενपोर्ट, ότι το «Ζάν» βούλιαξε στον άκεανό κι' ότι χάθηκε μαζί του ο Παρισίνος μηχανικός, ο διευθυντής της επιχείρησης, ο προστατευόμενός σας, ο «μεγαλοφυής» που είχε αναλάβει την κατασκευή του τουννελ του Ατλαντικού!

— Βούλιαξε το «Ζάν»;, ψιθύρισε ο έφοπλιστής, τρομοκρατημένος και μη μπορώντας να πιστέψη πως έλεγε αλήθεια ο Μάκ Ρόλλερ. Μα είν' αδύνατο!

— Εγώ ο ίδιος δίδωσα κάποιους απ' τους ναυαγούς. Ρωτήστε τους, και θα σας επιβεβαιώσουν τα λόγια μου.

— Και γάχνη ο μηχανικός; τραύλισε ο Ντάβενपोर्ट, συνεχίζοντας τη σκέψι του.

— Δυστυχώς για σας! Είνε μάλιστα πιθανόν ότι γάχνηκαν αύτανδρα κι' όλα τα μικρότερα πλοία που συνώδευαν το «Ζάν» γιατί του κάκου προσπαθήσαμε να επικοινωνήσουμε μαζί τους με τον άσύρματο.

— Μα είναι τρομερό! Είναι μια καταστροφή άσύλληπτη! Και τα σχέδια, που μας είχαν κοστίσει τόσες χιλιάδες λίρες, γάχνηκαν κι' αυτά! Έκπληκτική τέλειος ή επιχείρησι, για την οποία είχα διαθέσει το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας μου; Άλλοίμονο!

Η φωνή του έσβυσε. Έπεσε πάνω σ' ένα ντιβάνι κι' έκουψε το πρόσωπό του στα χέρια του, συντριμένος απ' το χτύπημα έκείνου της Μοίρας.

Ο Μάκ Ρόλλερ τον κύτταξε, άμιλητος, ένθουσιασμένος απ' το θρίαμβό του. Η Τύχη λοιπόν τον είχε βοηθήσει ν' άνακαλύψη το σχέδιο του Τζακ Ντάβενपोर्ट! Άν εκείνος να είχε καταφέρει τόσα χρόνια να

τον κρατή σ' απόστασι δίχως να τον χάση έντελως, τώρα θάπαιρνε κι' αυτός τη «ρεβάνς»!

Όστόσο, μια κρύα και διαπεραστική ματιά που τούρριζε ο έφοπλιστής πάγωσε τον κρυφό ένθουσιασμό του, σάν εαφική ψυχρολουσία. Μα για να να λεπτό μονάχα...

— Μου φαίνεται πως σας παρσύνει η μεγάλη ευχαρίστησι πρόσδερε ο Ντάβενपोर्ट με προσποιητή ηρεμία. Χαίρεσθε για την καταστροφή μου... δεν είν' έτσι!

— Όχι δά, κύριε! Υπερβάλλετε τα πράγματα. Δεν έχετε καταστραφή καθολου...

— Πώς! Τί θέλετε να πείτε; Την αλήθεια, την καθαρή αλήθεια. Φρόντισα να σώσω απ' το ναυάγιο τα περίφημα σχέδια. Και τώρα περιμένουν να τα παραδώσω στα χέρια των ενδιαφερομένων.

Καμμία συγκίνησι δεν έκδηλώθηκε στη ματιά του έφοπλιστού. Κι' όμως ήταν άναστατωμένος. Άλλ' ήφερε να επιβάλλεται στον έαυτό του, σε κάθε περίστασι, κι' αυτή η αυτοκριτική του έξασφάλιζε την έπιτυχία στις δουλειές του.

— Ά, τώρα καταλαβαίνω... είπε ήσυχα. Θα δούμε λοιπόν. Ίσως μπορέσουμε να συνεννοηθούμε...

— Άν λογικευθήτε, θ' άλλωσουν τα πράγματα! δήλωσε ο Μάκ Ρόλλερ, βέβαιος ότι το οικονομικό συμφέρον θα νικούσε κάθε άλλο στην καρδιά του Ντάβενपोर्ट. Σας άκούω με προσοχή...

— Πόσα ζητάτε για να μου παραδώσετε αυτά τα σχέδια; — Τίποτε.

— Τί θέλετε να πείτε;... Δεν είσατε τόσο άνοητος!

— Περιμένετε να ξεσηλώω καλύτερα... Απαιτώ ν' ανατεθί σ' έμένα ή διεύθυνσι των εργασιών, ώσπου να τελειώσουν. Για τη διάσωσι δε των σχεδίων, καθώς και για τη βαρεία εύθυνση που θ' αναλάβω διευθύνοντας τέτοιο τεράστιο έργο, ζητώ μια άνταμοισή μονάχα: το χέρι της κόρης σας, που ξέρετε πως τη λατρεύω!

— Ζητάτε κάτι αδύνατο!

— Γιατί! Δεν είμαι έντιμος άνθρωπος; Δεν είμαι άξιος να της δώσω τ' όνομά μου;

— Δεν λέω αυτό, αλλά...

— Άλλά... Μήποτε με ειλικρίνεια! Άρνείσθε, γιατί θέλετε να παντρεύετε την κόρη σας μ' ένα μεγάλο άοιστοκράτη;

— Έ, κι' αν είν' έτσι;

— Θα κάνετε μια άνοησι.

— Καθένας είν' έλεύθερος να σκέπτεται με το δικό του τρόπο... Ειδικά όμως για το ζήτημά σας, δεν μπορώ να κρίνω και ν' αποφασίσω εγώ μόνο. Είναι κάτι που άφορά κυρίως την κόρη μου. Δεν συμφωνείτε;

— Έχετε δίκιο. Μα θα μπορέσω να κατακτήσω την καρδιά της, άν...

— Χι, πιστεύω πως υπερβάλλετε τις ικανότητές σας... Με συγχωρήτε που σας μιλά με ώμη ειλικρίνεια... Μα μου φαίνεται πως δεν σας συμπαθεί ή κόρη μου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΚΑΤΙ ΤΟ ΤΕΛΕΙΩΣ ΝΕΟ

Μια έπιμερδής εργασία στο σπίτι σας, με τις έλεβτικές μηχανές χειρολκτικής PAS-SAP. Τιμή άραχ. 3.200.000. Θ. Γ. ΜΠΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, Νίκης 21, Αθήναι.

ΒΕΒΑΙΩΘΕΤΕ ΜΟΝΗ ΣΑΣ

ΟΤΙ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΦΙΝΕΤΕ

2 φορές ωραιότερη

Δοκιμάστε μόνη σας

το άποκαλυπτικό

αυτό μικρό πείραμα

Οι μεγαλύτεροι ειδικοί της όμορφιάς δεικνύουν ότι 8 γυναίκες στις 10 δεν ξέρουν να χρησιμοποιούν το σωστό χρώμα πούδρας ώστε να φαίνονται πολύ ωραιότερες. Ο μόνος αλάνθαστος τρόπος για να βρητε το σωστό χρώμα της πούδρας, είναι να δοκιμάσετε δωρεάν τις καινούργιες άποχρώσεις της πούδρας Tokalon Fascination διαλεγμένες για κάθε τύπο δέματος με εξαιρετική προσοχή και άκριθεία.

Ζητήσατε σήμερον εις την διεύθυνσιν Α. Π. Ρεμπουζέκος και Σία Πραξιτέλους 42, Αθήναι, τελείως δωρεάν δείγματα πούδρας σε 6 άποχρώσεις καθώς και οδηγία πώς να διαλέγετε το χρώμα που σας ταιριάζει καλύτερα και θα σας κινή να φαίνεσθε άγραιότερη.

Όνομα:

Διεύθυνσις:

Μ. ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ - ΑΜΠΑΖΟ

Ειδικώς άκπαιδευθείσα εις Παρισίους διά την περιποίηση προσώπου - δέματος. Μασάζ, ρυτίδες, φακίδες. Δέχεται εις το ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ. Άγ. Κων)τίνου 14

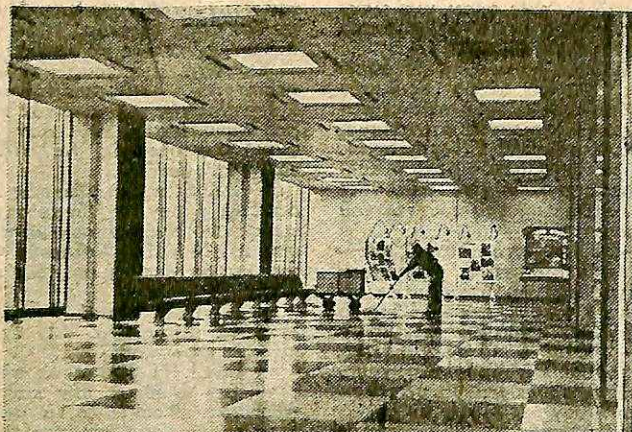
Οικον Lenoir

Rita

NYLONS

Αμερικνίς

— ΠΗΡΑΙΟΣ —

Αυτή είναι η είσοδος του μεγάρου των 'Ηνωμ. 'Εθνών που καθαρίζεται κατά τη νύχτα...

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΑΙ τὸ μέγαρο τῶν 'Ηνωμένων 'Εθνῶν

Στρατιές ανθρώπων εργάζονται για την καθαριότητα και τη συντήρησή του

*Αναλογίστηκε κανείς τί προσπάθειες και κόπους και πόσο προσωπικό χρειάζεται για να διατηρηθεί καθαρό και περιποιημένο το μέγαρο των 'Ηνωμένων 'Εθνών, που βρίσκεται στη Ν. 'Υόρκη; Μια ειδική μελέτη απάντησε σ' αυτό το θέμα εμφάνισε αριθμούς που προκαλούν την εκπλήξη!

11.000 ως 12.000 άνθρωποι κατά τους μετριασμούς υπολογισμούς μπαίνουν στον χώρο εργασίας τους στην έδρα των 'Ηνωμένων 'Εθνών στην πόλη της Νέας 'Υόρκης. Το Σάββατο και την Κυριακή ο αριθμός αυτός κατεβαίνει στις 4.000-5.000. 'Η παρουσία τόσοων χιλιάδων ανθρώπων—υπαλλήλων, αντιπροσώπων, επισκεπτών, θεατών—δημιουργεί ένα τεραστίο πρόβλημα νοικοκυριού.

Κάθε μέρα 650.000 τετραγωνικά μέτρα πατωμάτων και σχεδόν 12 χιλιόμετρα μήκος χαλιών χρειάζονται σκούπισμα και καθαρισμό. Το μέγαρο έχει κουρτίνες και παραπετάσματα συνολικού μήκους 7.000 μέτρων.

Υπάρχουν 6.000 παντζούρια και 6.000 καθίσματα. Πρέπει επίσης να λαμβάνεται φροντίδα για τον περίβολο του μεγάρου, ο οποίος έχει δέντρα, πρασιά, ανθοκήπους και δρόμους συνολικής έκτασης αρκετών τετραγωνικών μέτρων.

335 άτομα απασχολούνται με την συγκέντρωση των σκουπιδιών και της σκόνης, που αφαίρεται καθημερινή είσοδος τσάνων χιλιάδων ανθρώπων. Μέγα μέρος του καθαρισμού του μεγάρου και της περιτομής των κήπων γίνεται με «εργολάβους», αλλά η 'Υπηρεσία Διευθύνσεως Κτιρίων της Γραμματείας των 'Ηνωμένων 'Εθνών ελέγχει και επιβλέπει τη δουλειά.

Το κτίριο της Γραμματείας ως γνωστόν είναι γυάλινο, ή

να ειδικό επίχρυσμα για να μη γλυστρου.

Υπάρχει επίσης και το «ωραίο πάτωμα», όπως το λένε. Αυτό είναι φτιαγμένο από άσπρα και μαύρα τετράγωνα μωσαϊκού, τα οποία λαμποκοπούν από το γυαλισμα, που τους γίνεται κάθε τρεις ήμερες με μια ειδική διάλυση, που περιέχει 30% καθαρό άσπρο σαπούνι.

Το γκαράζ των 'Ηνωμένων 'Εθνών κατά τη γνώμη ανωτέρων υπαλλήλων είναι το πιο καθαρό γκαράζ του κόσμου. 'Εκεί τα πατώματα καθαρίζονται κάθε νύχτα με ειδική άμμο, η οποία απορροφά το λάδι. 'Αλλοιώς τα λάδια θα κολλούσαν στις σόλες των παπουτσιών και θα λέρωναν τα πατώματα των κτιρίων.

Μια άλλη ομάδα από 45 ανθρώπους εργάζεται ακατάπαυστα μέσα στα κτίρια για να μαζεύει τα άχρηστα χαρτιά, τους καφέδες, που χύνονται, τα απορρίμματα κλπ.

Εκτός απ' όλα αυτά, τα 'Ηνωμένα 'Εθνη χρησιμοποιούν υδραυλικούς, ελαιοχρωματιστές, ξυλουργούς και επισκευαστές μηχανών, ταπεινότερες, ηλεκτρολόγους κλειδαρδες και κηπουρούς. 'Ολοι αυτοί συμμετέχουν στην οργάνωση του νοικοκυριού.

'Αλλά και με το γενικό σύ- το καθαρισμό, μένουν ακόμη μερικά προβλήματα σχετικά με την εξωτερική εμφάνιση του κτιρίου. Είναι π.χ. δύσκολο να διατηρηθούν γυαλιστερές οι μεγάλες νικελίνες πόρτες, που δωρήθηκαν από τον Καναδά στα 'Ηνωμένα 'Εθνη για το κτίριο των Γενικών Συνελεύσεων. Γυαλίζονται κάθε Σάββατο και Κυριακή, αλλά μέσα σε 24 ώρες, χάνουν τη γυαλδα τους.

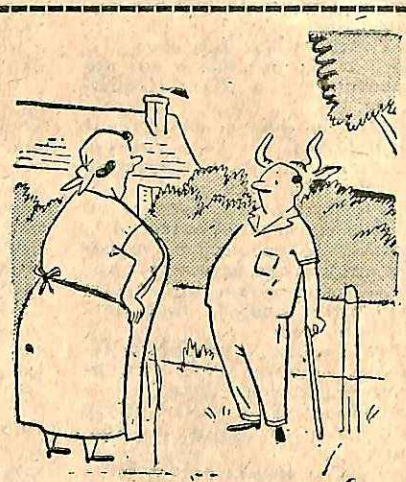
'Αλλος μπλεξός είναι τα φυτά και άνθη που περιβάλλουν τα κτίρια, αλλά κυρίως η διατήρηση των φυτών που βρίσκονται στο εσωτερικό του κτιρίου. Τα φυτά αυτά πρέπει να μείνουν ζωντανά παρ' όλο που δεν τα βλέπει ο ήλιος. 'Υπάρχουν 20 περίπου ποικιλίες φυτών στους εσωτερικούς κήπους, τα έντεκτάρια, τους διαδρόμους και τις εισόδους. Για να διατηρούνται ζωντανά τα φυτά αυτά, εκείνοι που φροντίζουν γι' αυτό, κατευθύνουν σε ειδικά λησάματα, τα ποτίζουν προσεκτικά και τα εκθέτουν στον ήλιο κατά άραία χρονικά διαστήματα, σύμφωνα με τις ανάγκες τους.

Ο κύριος εξωτερικός κήπος περιλαμβάνει 1508 τριαντάφυλλα με 25 ποικιλίες. Στον ίδιο κήπο υπάρχουν επίσης 185 κερσαίες, πυράκανθοι, θαλασσομόντρα και βελανιδιές.

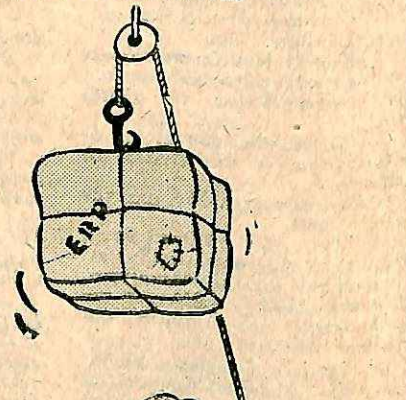
Υπάρχει ακόμη και η φροντίδα για τα μηχανήματα θερμάνσεως και εξαερισμού. 'Αν τα φίλτρα εξαερισμού δεν διατηρηθούν καθαρά, θα δημιουργηθούν εστιες ακαθαρσίας. Δίδεται προσοχή ακόμη και στον έλεγχο της υγρασίας του αέρα. 'Αν ο βαθμός της υγρασίας δεν είναι εκείνος που πρέπει, υπάρχει κίνδυνος για την υγεία των ανθρώπων, δυσχεραίνεται η διατήρηση των φυτών και ακόμη γίνεται πλημμελής ή συντήρησή των επίπλων και των χαλιών.

Τέλος δεν παραλείπεται η αποστείρωση των πτηνίων, που χρησιμοποιούνται στις συνεδριάσεις των 'Ηνωμένων 'Εθνών. Κατά τη διάρκεια των Γενικών Συνελεύσεων 1500 πτηνίων και 500 καφέδες αποστειρώνονται κάθε μέρα με ηλεκτρικά μηχανήματα μετά τις συνεδριάσεις.

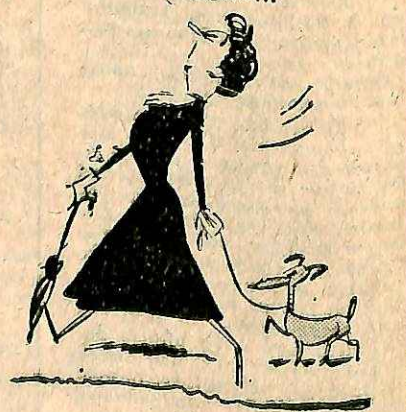
Το καθαρισμό τσάνων χώρων, ύστερα από τη συρροή τόσοων χιλιάδων ανθρώπων στην έδρα των 'Ηνωμένων 'Εθνών, δεν είναι καθόλου μικρή δουλειά. Οι άνθρωποι που αναφέρουμε δίνουν μία άμυδρη εικόνα του κόλουσίου αυτού έργου.

— Μπα! 'Ο κ. διευθυντής!... Δεν αλλάξατε καθόλου! 'Ο ίδιος, όπως σάς ήξερα, είστε πάντα!...

— Ψηλά τα χέρια!...

Χωρίς λόγια.

‘Ο φόβος

‘Η Ρένα, μία νέα γυναίκα, με τραβηγμένα τα χαρακτηριστικά του ώριμου προσώπου της, στέκει μπρος στη φωτογραφία της μητέρας της κι 'αναστατώνει, καθώς ανακαταλαμβάνει τον τελευταίο μήνα της ζωής της.

Πόσο τραγικά τη χτύπησαν όλες μαζί οι συμφορές! Την άρχη έκανε ο πατέρας της. Ένας έξοχος άνθρωπος, ηλεκτρολόγος, που πέθανε ξαφνικά από ήλεκτροπληξία πάνω στη δουλειά του. 'Επειτα, η μητέρα της, που τρελάθηκε μόλις είδε να φέρνουν νεκρό τον άντρα της και που τώρα βρίσκεται κλεισμένη στο φρενοκομείο.

‘Εκλαψε πικρά για το χαμό τους. Τα δάκρυά της στέγνωναν και ο πόνος της μαλάκωνε μόνο στην αγκαλιά του άντρα της, του Κώστα. Μά, κι' αυτή η αγκαλιά ήθελε η μέρα, που την απόδιδε. 'Ο Κώστας, που τον λάτρευε, δεν την αγαπούσε πια! Μία άλλη της είχε κλείσει την καρδιά του. Της τ' έμαζε, όμως, που ύστερα από μια βίαιη σκηνή, που την ακολουθούσαν κι' άλλες πολλές. Και το τελευταίο χτύπημα της το έδωσε με τα λόγια του, που την τσάκισαν ανεπανόρθωτα.

—Προτιμώτερο είναι να χωρίσωμε, της είπε, γιατί δεν στο κρύδι, πως από την ημέρα που τρελλάθηκε η μητέρα σου, μ' έχει κυριεύσει ο φόβος, μήπως κι' εσύ πάθεις καμιά ημέρα τα ίδια... 'Η τρέλλα της μητέρας σου ήταν οικογενειακή... 'Ασυγκίνητος στα δάκρυά της, κυριευμένος από το πάθος, που τον έκαινε για την άλλη, έφυγε ο Κώστας κι' από τότε έχει περάσει ένας μαρτυρικός χρόνος, για τη Ρένα, χωρίς εκείνος να της δώσει σημάδι ζωής.

‘Η μόνη παρηγοριά της τώρα είχε το κοριτσάκι της, έν' αγγελούδι δυο χρόνων, που την κάνει να ξεχνά για λίγο τον πόνο της, όταν με τα χεράκια του γύρω στο λαιμό της, της τιτιθίζει σαν πουλάκι τα λογάκια του.

—Μωρό μου, όρφανό μου! ψιθυρίζει η Ρένα, πλησιάζοντας στο κρεβάτι της κορούλας της, που κοιμάται τον άθωο ύπνο της. 'Επειτα η Ρένα βήκε στο χώλλ και κάθισε σε μία πολυθρόνα, σφίγγοντας μες' ος παλάμες της το πονεμένο της κεφάλι. Και παραδόθηκε πάλι στις θλιβερές της σκέψεις, όταν μέσα στη σιγαλιά της νύχτας άκουσθηκε ένα σιγανό, διακριτικό χτύπημα στην πόρτα...

Ξαφνιασμένη, κτύπησε το ρολόγι του τοίχου. 'Ηταν δέκα η ώρα... «Ποιος να είναι;» άπορπσε και πήγε ν' ανοίξει.

Χλωμός, αδύνατος πρόβαλε σαν οκιά στο κατώφλι ο άντρας της. 'Η αναπνοή της κόπηκε στο αντίκρουσμά του και το λύγισμα των ποδιών της την ανάγκασε να στήριξη στον τοίχο.

—'Ηρθα να σου ζητήσω να με συ-

κωρέσεις. Ρένα, αν νομίζεις πως εί- κεις ακόμη λίγη αγάπη για μένα... της είπε, όταν πέρασε η πρώτη ταραχή τους.

‘Εκείνη τότε του απάντησε: —'Ο πόνος από τα πικρά σου λόγια και η σκληρή απόφασί σου να μας εγκαταλείψεις, έμένα και το παιδί σου, έαδυσαν μέσα μου την αγάπη. 'Η πληγωμένη μου καρδιά μόνο να σε συκωρέσει μπορεί, δεν θα μωρέσει όμως ποτέ να σ' αγαπήσει, όπως πρώτα. 'Η σκέψη, πως μέσα σου φωλιάζει ο άπαισιος εκείνος φόβος, μήπως τρελλάθω κι' έχω καμιά μέρα θα μ'ε τυραννήσει έφιαλτικά και τους δυο. Γι' αυτό, είναι καλύτερα να φύγεις! Μπορείς να ζητήσεις διαζύγιο με όποια δικαιολογία θέλεις. 'Εγώ δεν θα φέρω καμιά αντίρρηση. Θα υποταχθώ στη μοίρα μου... Θα ζήσω για το παιδί μου...

—Το παιδί σου είναι και δικό μου παιδί, νομίζω! είπε εκείνος, κυττώντας την κατάματα.

‘Η Ρένα δεν άπόφυγε τη ματιά του και του απάντησε με κάποιο μίσος, που μόνο εκείνη τη στιγμή ένοιωσε μέσα της γι' αυτόν τον άνθρωπο, που τόσο φρικτά την έκανε να πονέει:

—Αυτό το παιδί, που τώρα θυμίζεις, πως είναι και δικό σου, είναι θρεμμένο με το γάλα μου και είναι μολυσμένο από την οικογενειακή τρέλλα της μητέρας μου...

‘Ο Κώστας, τρομαγμένος από το σκληρό βλέμμα της, σκετόταν δουδός μπροστά της. 'Εθάλε ένα τσιγάρο στο στόμα του χωρίς να τ' άναψει και της είπε αποφασιστικά:

—'Εγώ τα ξεχάσα όλα και ήρθα να σε παρακαλέσω να τα ξεχάσεις κι' εσύ, Ρένα...

— 'Υπάρχουν πράγματα που δεν ξεχνιούνται εύκολα! Θα ξεχνούσα την άπιστία σου, Κώστα, και θα έκανα το πάλιν να σε ξαναφέρω κοντά μου, γιατί σ' αγαπούσα. 'Αλλά ο σπόρος της άμφιβολίας για την υγεία μου έπιασε και τώρα θερνύει μέσα με την ημέρα μέσα μου ο φόβος. 'Εχασα πια τη χαρά μου. Τα λόγια σου χτυπούν σ' αυτά μου, όπως το ακατάπαυστο τικ-τάκ του ρολογιού: «Είσαι τρελή!» 'Εχεις την τρέλλα στο αίμα σου!...

Πήγα σε πολλούς νευρολόγους και παρ' όλες τις καθουναστικές διαβεβαιώσεις τους δεν μωρώ να ξεναρθώ την ήρεμία μου. Μη περιμένης, λοιπόν, να ξεχάσω. Και τώρα μπορείς να φύγεις!

‘Ο Κώστας, μη βρίσκοντας απάντησι να της δώσει, έσκαψε το κεφάλι και τράθηξε για την πόρτα. Μά πάλιν βγή, γύρισε και της είπε: —Φεύγω, γιατί τώρα είσαι έγκυοςμένη. 'Ελπίζε στο μετσόφ να σκεφθής με ήρεμία... Και μ'ην ξεχνάς, πως από αγάπη γυρίω κοντά σου!...

Μόλις έκλεισε η πόρτα πίσω του, η Ρένα έπεσε στην πάλην πολυθρόνα κι' άφησε όλο το σπαργμό της καρδιάς της να ξεχυθί σε φλογερά δάκρυα.

Μόνο όταν άρχισε να χαράζει σηκώθηκε για να πάει στην κάμαρά της. Σαπλωθηκε στο κρεβάτι της, μα μπροστά στα θρόναινα μάτια της περνούσαν τ' αγαπημένα της πρόσωπα: Το παιδί της με τα χαμογελαστά, μενεξελιά ματάκια του, ο άντρας της, που την κυττάζει ολιμνισμένος, η τρέλλα μητέρα της, που την ληλατεί δακρυμένη, σαν να θέλει να την αγκαλιάσει, να την παρηγορήσει... 'Επειτα ο γους της πνίγανει στο παιδί της.

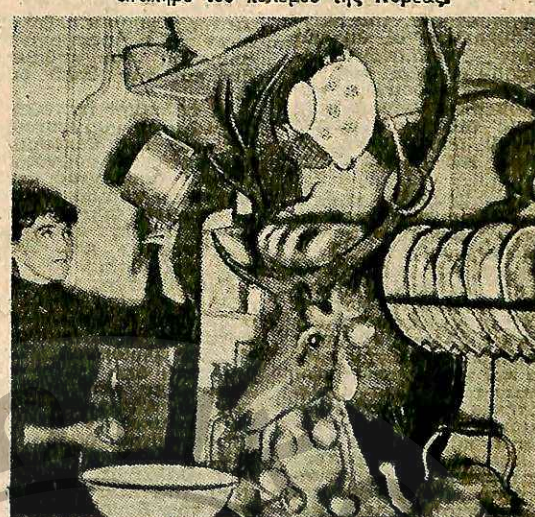
Το είδε να μεγαλώνει όρρανεμένο, να ζηλεύει τ' άλλα παιδιά, που έχουν τον πατέρα τους και το άκουγε που τη ρωτούσε: «Γιατί εγώ δεν έχω μπαμπά;» Αυτή η σκέψη την άναστατώνει. Χωρίς διαταγή πια παίρνει την άποψή της και μωρμουρίζει ανάμεσα στους λυγμούς της: —Για σένα, αγαπημένο μου κοριτσάκι θα ξαναπαρη ό μπαμπάς σου τη θέσι του μέσα στο άδειο σπίτι μας. Δεν θέλω η όρφανιά, που δεν την καταλαβαίνεις τώρα, να μαρτυρή την καρδόουλα σου άργότερα...

Κι' ήρεμη πια από την άποψή της αυτή παραδόθηκε στη ζεστασιά του ύπνου.

Η ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Κατά την περιόδειά της στην Αυστραλία, η βασίλισσα 'Ελισάβετ της 'Αγγλίας χαίρετσε με χειραψία 3.500 πρόσωπα, εξέφώνησε 58 λόγους και παρέστη σε 186 τελετές και δεξιώσεις. Στη φωτογραφία μας, η βασίλισσα 'Ελισάβετ προτού εγκαταλείψει την Αυστραλία, χαιρετά με μία θερμή χειραψία ένα γενναίο Αυστραλό άνανηρο του πολέμου της Κορέας.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΚΡΕΜΑΣΤΡΑ

‘Η κυρία Μάγδα Σνάινερ, που έχει ένα παλαιότερο λείο στο Λονδίνο, είχε από καιρό στο μαγαζί της ένα όμορφο κεφάλι έλάφου, που κανείς δεν ήθελε να το αγοράσει. 'Η κ. Σνάινερ λοιπόν, μετέφερε το κεφάλι αυτό στο σπίτι της και το τοποθέτησε σ' έναν τοίχο της κουζίνας της για να κρεμάει πάνω σ' αυτό διάφορα μαγειρικά σκεύη!...

ΒΙΟΛΙ ΑΠΟ ΣΠΙΡΤΟΞΥΛΑ

Τό βιολί αυτό το έφτιαξε ο Γερμανός κατασκευαστής βιολιών 'Αλφρέντ Χαλτσάιν από το Χέμπουργκ, χρησιμοποιώντας 8.000 σπιντόξυλα. 'Εχει δέ άφιστη ήχητική άπόδοσι!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

‘Εκείνο που βασανίζει τη γυναίκα δεν είναι τόσο η τω- ρανία του άνδρος, όσον η ψυχρότης του απέναντί της.

Ζυλ Μισελέ

Στη γυναίκα άρέσει να υπακούει στον άντρα. 'Αλλ' αυτό δεν της άρκει. Θέλει να μπορεί να τον υπακούη με τη δική της θέληση. 'Αν αυτό είναι ν' άφοσιωθεί άπόλυτα στον άντρα, να γίνει σαν η σκιά του, έτσι που να ζή μόνο με τη δική του πνοή. 'Όταν ο άντρας δεν της δίνει αυτή τη δυνατότητα, είναι δυστυχισμένη.

Ζυλ Μισελέ

Μία ψυχρή γυναίκα είναι μία γυναίκα, που δεν συνήνησε άκόμη εκείνον που μπορεί ν' αγαπήσει.

Σταντάλ

Αυτό ός είναι η εύτυχία όας: Ν' αγαπάτε πάντα περισσότερο από ό,τι σάς αγαπούν και να μην έρχόσαστε ποτέ βούτεροι.

Νίτσε

82

Η νέα αμερικανική αθλητική έγκυκλοπαίδεια αναφέρει ότι κανένα έθνος δεν έχει πενόνος τόσα σπορ όσο το αγγλικό. Τριάντα ένα σπορ έχουν αγγλική προέλευση.

Σημειώνει, αντίθετα, ότι οι Άγγλοι αθλητάι κερδίζουν ελάχιστα. Οι καλύτεροι Άγγλοι ποδοσφαιριστάι μόλις εισπράττουν 14 λίρες την εβδομάδα (1.140.000 περίπου δραχμές), ενώ ένας «Αμερικανός παίκτης μπαίητς» της Ινς κατηγορίας κερδίζει τουλάχιστον 1750 δολάρια την εβδομάδα (52.500.000 δραχμές).

ΠΗ 1) ΜΑΚΡΥΝΩ - ΚΡΙΜΑΤΑ, 2) ΤΑΜΑ
 - ΣΑΥΤΟΥΣ - ΓΕΛΑ, 3) ΥΔΑΤΑ - ΤΑ-
 ΚΑΝΟΝΙ, 4) ΦΩΚΙΩΝ - ΟΝ - ΤΑ-
 ΝΑ, ΑΟ - ΓΗ - ΛΟΣ - ΠΑ, 7) ΕΠΙ - 6)
 ΝΟΜΟΚΛΩΝ - ΔΕΝ, 8) ΣΟΛΑ - ΕΠΙ -
 ΡΗΣ ΣΑΝΑ, 9) ΤΑΡΠΗ - ΙΑ - ΤΟ -
 ΣΚΑΝΗ, 10) ΒΕΡΑ - ΟΣΜΗ - ΝΙΝΑ -
 11) ΕΛΑ - ΚΟΣΤΑΡΙΚΑ - ΑΤΙ, 12)
 ΖΩ - ΕΛ - ΑΧ - ΑΙΝ - ΑΡ, 13) ΑΠΙ -
 ΣΤΙΑΣ - ΩΤΑ, 14) ΡΑΙΝΗ - ΑΙ -
 ΑΡΑΚΑΣ - ΩΤΑ, 14) ΡΑΙΝΗ - ΑΙ -
 ΚΑΡΙ, 16) ΣΑΛΑ - ΕΠΙ ΣΗΜΑ - Α -
 ΚΙΣ, 17) ΜΑΛΑΚΟΣ - ΣΑΜΑΡΑΣ.

Ἐμβάσματα Ἑσωτερικοῦ διὰ τα-
χυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτε-
ρικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης
πρὸς τὸ περιοδικὸν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» Δ. ΠΑΠΑΣ ΠΥ-
ΡΟΥ καὶ Σία» — Σανταροῦλα 5
ΑΘΗΝΑΙ

Ἐφυγε... καὶ ἡ ἀφησε με την
πορία: Ἦταν ψυχοπαθής. Ἡ μήπ
τὰ πνεύματα κυβερνοῦν ἀληθινὰ
μοίρα ὠρισμένων ἀνθρώπων;

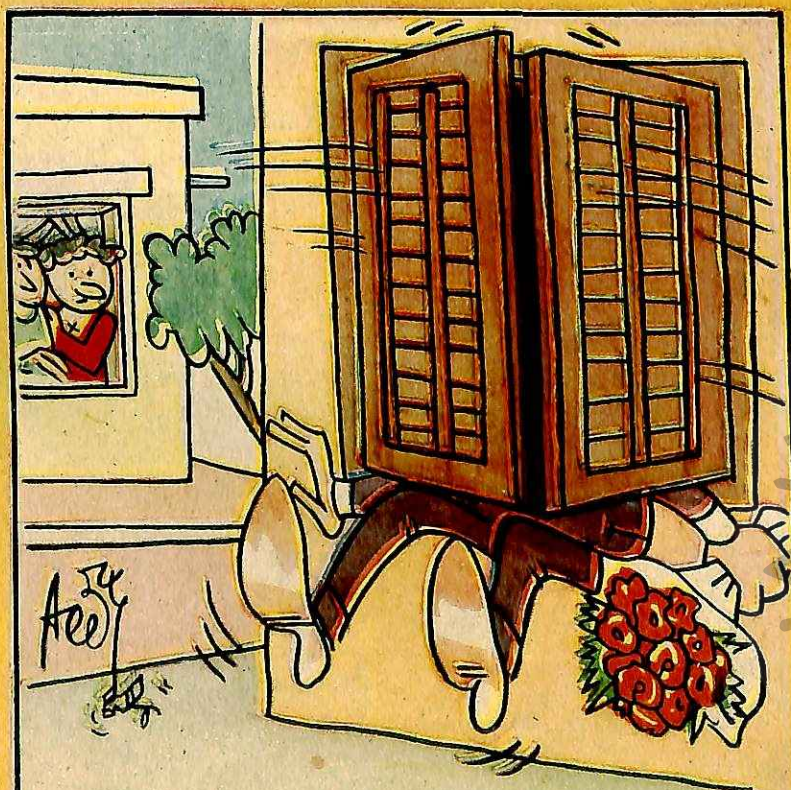
Λ. ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Γιατρός Δερματολόγος

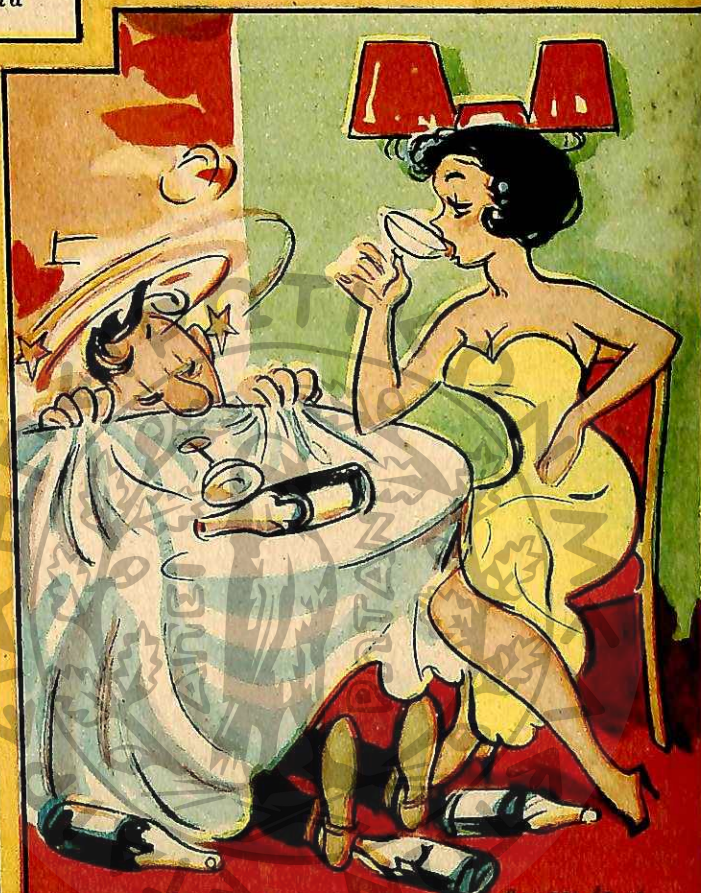
— 'Ακόμα θά ανακατεύω, γυναίκα, τή σούπα; Πιαστήκανε τὰ πόδια μου!...

— 'Ωραία... τὸ τακτοποιήσανε, βλέπω, τὸ δεντράκι μας!...
(Τοῦ 'Αρχέλαου)

- Πώ!... Πώ!... 'Απαγωγή ἔκανε ἡ 'Αριάδνη!...
(Τοῦ 'Αρχέλαου)

— 'Αναρωτιέται γιατί μερικοί ἄνθρωποι ἐπιμένουν νὰ δίνουν ὅλο καὶ περισσότερη σημασία σὲ κορίτσια σὰν ἐμεῖς.